

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Yükseklerde

R.K. LILLEY

aspendas

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

HAVADA SERİSİ 2. KİTAP

R.K. LILLEY

Yükseklerde

James ve Bianca'nın çalkantılı hikâyesi, Uçuşta'nın bir sonraki kitabında kaldığı yerden tüm hızıyla devam ediyor.

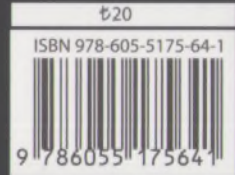
James, Bianca'ya tutku ve acının karanlık ve bağımlılık yapan dünyasını göstermişti. Kendi boyun eğici, mazoşist doğasını ona öğretmiş ve Bianca, reddedilemez bir şekilde büyüleyici ve imkânsız derecede güzel Bay Cavendish'e hızla sıırılsıklam âşık olmuştu. Ama acı veren bir yanlış anlaşılma ve Bianca'nın geçmişinden korkunç bir kâbusun geri dönüşü, Bianca'yı kahretmekle birlikte, kafasını karıştırıp incittiğinde, Bianca onu kendinden uzaklaştırır.

Onu hastanelik eden şok edici saldırının ve James'e zamana ihtiyacı olduğunu söylemesinin üzerinden bir ay geçmiş olmasına rağmen, Bianca'nın hisleri değişmez. Üstelik, James'in onu etkisi altına almasının an meselesi olduğunun da farkındadır

facebook.com/AspendosYayinevi

aspendos

Yükseklerde
Orijinal Adı: Mile High

Yazarı: R.K. Lilley
Çevirmen: Melek Elif Eren
Editör: Dilda Eşiyok
Kapak Uygulama: İlkur Muştur
Sayfa Düzenleme: Ceyda Çakıcı Baş

© 2012, R.K. Lilley

Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Türkçe Yayım Hakkı
©Aspendos Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri

1. Baskı: Ekim 2014

ISBN: 978-605-5175-64-1
YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 26144

Baskı ve Cilt: Güven Mücellit ve Matbaacılık
Mahmutbey Mah. Devekaldırım Cad. Gelincik Sok. Güven İş
Merkezi No: 6 Bağcılar / İSTANBUL
Sertifika No: 11935
Tel: (0212) 445 00 04
Faks: (0212) 445 71 08

Yayımlayan:
ASPENDOS YAYINCILIK ve EĞİTİM HİZMETLERİ
Gürsel Mah. İcabet Sok. No:4/B Gürsel Mahallesi
Kağıthane / İSTANBUL
Tel: (0212) 220 61 88
Faks: (0212) 220 63 37
e-posta: editor@aspendosyayinevi.com

Yükseklerde

R.K. LILLEY

Çeviren: Melek Elif Eren

aspendos

Bölüm 1

Derin bir nefes aldım ve hemen sonrasında acıyla yüzümü buruşturdum. Miami güneşinin altında uzanmanın tadını çıkarmaya çalışıyordum ama hâlâ tam olarak iyileşmemiştim. Yaralanalı bir aydan fazla olmuştu, işe dönebilecek durumdaydım, fakat yanlış bir hareket veya derin bir nefes sonrası vücudum hâlâ yaşadıklarını hatırlıyordu.

Telefonumdan yeni mesaj alındı uyarısı duyuldu ve tekrar yüzümü buruşturdum. Kapalı tutmayı unutmamam gerekiyordu. Böylece kaçınılmaz olanı erteleyebilirdim. Şezlongun altına uzanıp telefonumu kavradım ve kapama düğmesine bastım.

Birkaç saniye sonra Stephan'ın cep telefonu melodisi olan Kings of Leon şarkısı çalmaya başladı. Stephan derin bir iç geçirdikten sonra yanımdaki şezlongdan kalktı ve havuza en yakın bara girdi. Eğer bana gelen mesajın James'ten geldiğine dair bir şüphem vardıysa bile artık kalmamıştı. Son zamanlarda hep böyle yapıyordu. Bana ulaşamayınca Stephan'ı arıyordu. Ve nedense Stephan kendisini James'in telefonlarını açmakla yükümlü hissediyordu. Bu durum aramızda garip bir gerginliğe sebep olmuştu.

Birden yanımda başka birisi belirdi, Stephan'ın kalktığı şezlongun yanında duran figürün gölgesi üzerime düşüyordu.

Damien belirgin Avustralya aksanıyla, “Sana katılmamın bir sakıncası var mı, Bi?” dedi. Güneş gözlüklerimle gizlenmiş gözlerimi açmamama rağmen sesini hemen tanıdım.

Umursamadığımı belirtecek şekilde mırıldandım, o da yanımdaki şezlonga uzandı.

Stephan’la bu haftaki konaklamalı uçuşumuzu Miami olarak değiştirebilmek için başka bir ekibe ısrarla rica etmek zorunda kalmıştık. Ama bu hafta New York’a gitmeyi kesinlikte istemiyordum, o yüzden Stephan elinden geleni yapmıştı.

Stephan onlara bu haftaki New York uçuşumuzu değiştirdiğimizden bahsedince bir şekilde Kaptan Damien ve Yardımcı Pilot Murphy de aynı değişimi yapmayı başarmışlardı. Başta bu hareketlerini biraz garip buldum, sanki bizi takip ediyorlardı ama gittikçe onlara alışıyordum. Damien uçuşun başından beri beni rahatsız edecek hiçbir davranışta bulunmamıştı, hatta tek isteği biraz huzur ve sessizlik olan birisi için çok iyi bir arkadaşı. Sessizce oturmakla ilgili bir sıkıntısı yoktu ve arada sırada beni ruhsal karanlığımdan çekip çıkaran neşeli yorumlar yapıyordu. Ayrıca, çoğunlukla yanında Murphy de oluyordu ve Murphy herkesi güldürme yeteneğine sahipti. Bu aralar sık sık üzerime çöken bunalıma rağmen beni bile güldürebiliyordu.

Damien, “O plaj elbisesi yüzünden ilginç bir şekilde yatacağın,” dedi, eğlenerek.

Üzerimde kalçalarımın biraz altına kadar inen bir plaj elbisesi vardı. Sade siyah bikinimin üzerine giyiyordum. Transparan bir elbiseydi ama birkaç hafta önce maruz kaldığım şiddetli saldırının kalıntılarını, hâlâ gövdeyi kaplayan hafif morlukları, kapatacak kadar koyu renkliydi. İzler neredeyse geçmişti ama hâlâ gizlenmeyi gerektirecek durumdaydılar. Eğer bedenimi gözler önüne serersem ge-

reksiz ilgi çekerlerdi. Bu aralar yeterince ilgi çekiyordum zaten. Paparazziler beni manşet yapmak için her türlü bahaneyi kullanıyorlardı. Onlara yeni malzeme vermeye niyetim yoktu.

Gözlerimi açmadan, kılımı bile kıpırdatmadan, “Kimse bu elbisenin altındakini görmek istemez, inan bana,” dedim.

Sessizce kahkahasını bastırıldığını duyunca canım sıkıldı. Damien’in bana arkadaşlıktan öte bir ilgi duyduğunun farkındaydım. Bu ilgiyi hatırlatan davranışlardan hoşlanmıyordum.

Alçak sesle, “Aynı fikirde değilim,” dedi ve yüzüm asıldı.

Ben daha ağzımı açmadan aceleyle, “Pardon, pardon,” dedi. Meseleyi daha fazla kurcalamadım. Aramızda arkadaşlıktan öte bir şey olmayacağını bildiği sürece, konuyu değiştirmeye gerek yoktu.

Damien yakışıklıydı, komikti ve onunla vakit geçirmek çok keyifliydi. Ama aynı zamanda arsız bir zamparaydı. Doğası gereği kapsama alanındaki her kadına ilgi gösteriyordu. Ayrıca fırsatını bulur bulmaz bütün kadınlara iltifat etmek de tabiatının bir parçasıydı. Genelde ona böyle bir fırsat vermemeye özen gösterirdim.

“Stephan’la aranızda bir sorun mu var? Daha önce sizi hiç böyle görmemiştim. Çok gergin davranıyorsunuz. Kavgaya mı ettiniz?”

İçim buruldu. Aramızda bir sorun olduğu kesindi ama bu sorunun ne olduğunu ve nasıl çözeceğimi bilmiyordum. En azından bu hafta Melvin’i görmesine engel olduğum için bana içerlemiş olmalıydı. Tam olarak engel de olmamıştım aslında. Ona defalarca New York’a bensiz gitmesinin sorun olmayacağını söylemiştim. Ama Stephan benimle gelmek konusunda ısrarcı davranmıştı. Benim için endişelendiği için böyle davrandığının farkındaydım.

Damien’i severdim, hatta onu arkadaşlarımdan biri olarak görüyordum; sahip olduğum sayılı pilot arkadaşlarımdan biri. Ama Stephan’la yaşadığım problemleri hiç kimseyle tartışmak istemiyordum. Bu Stephan’a ihanet etmek gibi bir şey olurdu.

“Galiba benim için endişeleniyor. Saldırıdan beri ikimiz de çok gerginiz,” diye açıkladım. Söylediklerim doğrudu ama aramızdaki garipliği açıklamıyorlardı.

Damien gırtlığından nötr bir hım sesi çıkardı. “Peki ya James? Onunla aranız nasıl? Anladığım kadarıyla hayatı tam bir medya sirki. Sonunda o keşmekeşten usanıp onu bıraktın mı? İstedğin her erkeği elde edebileceğini biliyor olmalısın.”

Derin bir nefes aldım. Damien genelde böyle sorular sormazdı. Bu aralar onunla vakit geçirmekten hoşlanmamın sebebi de buydu.

Sakin bir şekilde, “Bu konuda konuşmak istemiyorum,” dedim.

Ne demek istediğimi hemen anladı. “Kahretsin. Üzgünüm. Pot kırdım, değil mi?”

Hafifçe gülümseyerek ona baktım. Başımı sallayarak onayladım, o da kakhaha attı.

“Galiba sana bir özür borçluyum. Durumu eşitlemek için özel hayatımla ilgili seviyesiz bir soru sormak ister misin?” diye sordu. Muhteşem bir gülümsemesi vardı. Düzgün bembeyaz dişler ve kendini aşağılayan bir mizah anlayışı. Ona bir gülümsemeyle karşılık vermemek çok zor olurdu. Denemedim bile.

Hiç tereddüt etmeden, “Hayır,” dedim.

Olduğumdan çok daha komikmişim gibi tekrar bir kakhaha patlattı. “Galiba son sorduğum soruya evet dediğin gün amacıma ulaşmış olacağım.”

Burnumu kırıstırıp kafamı çevirdim.

Birkaç dakika süren sessizlikten sonra, “Biraz sahilde yürümek ister misin?” diye sordu.

Bu cümleyi duyunca kalkıp biraz hareket etmek istediğimi fark ettim. Saldırıdan beri çok hareketsiz kalmıştım. “Bu romantik bir gezinti olmayacak, değil mi?” diye sordum emin olmak için.

Sırtarak doğruldu. Gerçekten çok yakışıklı bir adamdı. Üzerinde sadece düşük bel siyah şort mayo vardı. Bronzlaşmıştı ve kaslıydı. Koyu renk saçları ve sevgi dolu kahverengi gözleri Hollywood’a yaraşır cinstendi. Ona azıcık bile ilgi duymayan ve ancak biraz çekici sayılabilecek bir kıza neden bu kadar vakit harcadığını gerçekten anlamıyordum. Bu gerçeğin onun bana sadece arkadaşça davrandığını kanıtladığına kendimi inandırmaya çalıştım; garip bir şekilde onun yanında hâlâ tamamen rahat değildim.

Yavaş hareketlerle yerimden kalktım. Kaslarım hâlâ tuttu ama başıma gelenler göz önünde bulundurulunca çok hızlı bir şekilde iyileştığım söylenebilirdi. Hastaneden taburcu edilmeden önce sayısız teste tabi tutulmuştum, yani ciddi bir sağlık sorunumun olmadığı kesinleşmişti.

Yürümeye başladım; Damien da bana ayak uydurdu. Görünüşe göre bana yardım etmeye çalışmaması gerektiğinin farkındaydı. Otelden kumsala uzanan tahta yolu bulup kararlı adımlarla üzerinden geçtim.

Sahil boyunca yürümeye başlamadan önce denizin dibine kadar gittim. Ayaklarım ıslandı ama kızgın güneşin altında o kadar yattıktan sonra iyi geldi. Hatta kıyı çizgisini takip etmeye başlamadan önce denizin içine doğru bir iki adım daha attım. Yürürken önünden geçtiğimiz otelleri sayıyordum öylesine.

Damien, “Az önce tuhaf bir tip fotoğrafımızı çekti,” dedi.

İçimden küfrettim, dışımdan omuz silktilim.

“Dövüp, kamerasını almamı ister misin?” diye sordu.

Güldüm. “Olan oldu.” Acaba bu hafta benim hakkımda ne yazacaklardı. Ne olursa olsun geçen ay yazdıklarından daha korkunç olamazdı.

Bana her türlü hakareti etmişlerdi. Zamanla bu saldırılarına karşı bağışıklık kazanıyordum. Herkesin gözü önünde aşağılanmaya bu kadar hızlı bir şekilde duyarsızlaşabiliyor olmam hoş bir sürprizdi. Belki bir gün internette benim hakkımda ne yazdıklarını kontrol etme dürtümü bastırmayı da başarabilirdim. Ama James hakkında ne dediklerini kontrol etmeyi kesecek kadar otokontrole sahip olduğumdan emin değildim...

Damien, “James Cavendish denen adamla ilişkin gerçekten bitti mi, yoksa sadece ara mı verdin?” diye sordu. Hemen dibimden yürüyordu, sanki dengemi kaybetmemden korkuyordu. Haksız da sayılmazdı, biraz sendeliyor gibiydim ama bunun asıl sebebi kaslarımın bu kadar tutuk olmasıydı.

Bakışlarımı ona çevirdim. Tamamen dürüst olmaya karar verdim. “Onunla ilişkiyi bitirecek kadar akli başında biri olduğumu düşünmek isterim. Ama onunla ilişkiyi bitirsem de bitirmesem de, ondan sonra başka hiçbir erkeğe bakamayacağımı da biliyorum. Doğrusunu istersen, bizim onunla bazı...ortak zevklerimiz var. Ve bu konu hakkında bundan daha fazla konuşmak istediğim söylenemez.”

Damien bir an için koluma dokunda, göz göze geldiğimizde de sevecenlikle gülümsedi. “Eğer bir dominatriks¹ isen benim için sorun olmaz, Bi. Ne zaman istersen beni bağlayıp, popoma şaplak atabilirsin.”

Güldüm, çünkü dalga geçiyordu ve gerçek, söylediğinin tam tersiydi.

¹ BDSM’de Efendi rolünü üstlenen baskın kadın. (ç.n.)

Sadece, “Aaa, hayır,” dedim.

“Ona âşık mısın?” diye sordu. “Durum bu kadar ciddi mi? Bana söyleyebilirsin, Bianca. Seni yargılamam. Sadece arkadaşın olmak istiyorum.”

Yüzümü buruşturdum. Zaten arkadaşımdı. İnsanlara açılmak benim için niye bu kadar zordu acaba... Bu insan arkadaşım olsa bile... Bu kadar kişisel bir soruyu duyar duymaz oluşan konuyu kapatma isteğimi bastırmaya çalışarak, sorduğu soruyu düşündüm.

“Evet,” dedim sonunda. “Olacak iş değil, biliyorum. Ama belki kalbim tam da bu yüzden kendini ona kaptırmak gibi bir sapkınlık yaptı. Ama onu gerçekten seviyorum.”

Dirseğimi sıkı. “Nasıl olduğunu bilirim. Kendine bu kadar yüklenme. Peki, ne yapacaksın?”

Birkaç derin nefes alıp düşündüm. “İşte onu bilmiyorum. Hislerimi inkar edemem ama hislerimin beni götürmek istedikleri yere gitmeyi reddedebilirim. O beni hâlâ istiyor. Peki, ben onun bana tekrar sahip olmasına izin verecek miyim? Asıl önemli olan nokta o.”

Damien üzgün bir şekilde, “Evet, öyle,” dedi.

Sık sık yaptığım gibi omuzlarımı silktim, sanki bu hareketi yapmadan duramıyordum. Ve bu hayatımdaki herkesi deli ediyordu.

Sessizce, “Benden sıkılacağına eminim,” dedim. “Adamın tarzı bu. Asıl mesele benim ona ne kadar vurulmuş olduğum, o sıkılana kadar yanında durmama sebep olacak kadar mı?”

Damien’in bu soruya verebileceği bir cevap yoktu. Benim de yoktu.

Bölüm 2

Damien'la yavaş yavaş kaldığımız otele doğru yürüdük. Dönüş yolunda daha havadan sudan konulardan bahsettik.

Bu sefer bizim otelimizin hemen yanındaki otelin önündeki çalılarda gizlenmiş adamın fotoğrafımı çektiğini ben de fark ettim. Tombul, kel bir adamdı. Ona saklanmaya çalışarak dizlerini zedelemesinin bir anlamı olmadığını söyleyesim geldi. Saklanırken bile kabak gibi ortadaydı.

Onun yerine kendisini görmezden gelmeyi seçtim. Ben bir şey söylesem de söylemesem de bağlı olduğu yayın organı benim hakkımda korkunç bir şey yazacaktı nasıl olsa, bundan emindim.

Damien, “Köşedeki Küba restoranına gitmek ister misin?” diye sordu. Neredeyse otele varmıştık.

Omuzlarımı silktilim, renk vermeden, “Stephan'a ne yapmak istediğini bir soralım,” dedim. Küba restoranı iyi bir fikirdi ama kendimi Damien'la baş başa yemek yerken bulmak istemiyordum.

Damien neşeli bir sesle, “Tamam. Dörtlü takılırız. Murphy kesin nerede yiyeceğimiz hakkında bir fikir beyan edecektir,” dedi. Tavrı beni rahatlattı. Beni fark ettirmeden romantik bir akşam yemeğine çıkarmaya çalışıyor olmasından korkmuştum.

Diğer iki adamı ekibimizin kaldığı otelin büyük ve kalabalık barında bulduk. Küba restoranı fikrini herkes hemen kabul etti. Yemekleri gerçekten çok güzeldi.

Yemek için üstlerimizi değiştirmek için ayrıldık ve yirmi dakika sonra lobide buluştuk. Üzerime şort ve askılı bluz geçirip aşağı inmiştim.

Restorana kadar yürüdük. Erkekler sürekli şakalaşıp beni güldürüyorlardı. Onların yanında olmaktan cidden keyif alıyordum.

Restoranda siyah fasulye çorbası ve pilav sipariş ettim. Basit bir yemektir, kilo aldırıcı olsa bile. Umurumda da değildi. Bunları yemek bana kendimi iyi hissettiriyordu. Normalde yapmadığım şekilde tıka basa yedim. Hatta yanımda götürmek için ikinci porsiyonlarını sipariş ettim. Portakal suyu da eklersen çok güzel bir kahvaltı oluyordu. Ben de öyle yaptım, otelin yakınlarındaki marketten bir karton portakal suyu aldım.

Stephan tek kelime etmeden bütün eşyalarımı taşıdı. Aramızda gerginlik olsa bile hâlâ tam bir beyefendiydi. Garip Mormon yetiştiriliş tarzı yüzünden içgüdüsel olarak beni koruma, kollama ihtiyacı duyuyordu; onu bir türlü bundan vazgeçirememiştim. Ve bu özelliğini artık onu vazgeçirmeye çalışmayacak kadar kabullenmiştim. Elimdeki poşetleri aldığımda sadece teşekkür ettim.

Yürürken birden elimi kavradı. Anında ben de onun elini sıktım. Aramızdaki bu mesafeye katlanamıyordum.

“Bana kızgın mısın?” diye sordum. Murpy ve Damien’in sadece birkaç metre önünden yürüyorduk, o yüzden çok kısıksık bir sesle konuştum.

Gözlerini kocaman açıp bana şaşkın şaşkın baktı. “Tabii ki hayır, Buttercup. Ben hâlâ James’le konuşuyorum diye senin bana kızgın olmandan korkuyordum.”

Tekrar elini sıktım. “Hayır. O adamı görmezden gelme-

nin ne kadar zor olduğunu biliyorum. Çok ısrarcı. Bense bu hafta Melvin'i görmene engel olduğum için bana kızgın olduğunu düşünüyordum.

Dudaklarını sıkı. "Hiç kızgın değilim. Melvin'in ilişki yaşamak için doğru insan olmadığını fark ettim. Geçen hafta başka bir adamla birlikte olmuş ki biz ilişki konusunda acele etmemeye ama bu süre zarfında da başka kimseyle görüşmemeye karar vermiştik. Ayrıca, bizim hakkımızda basına açıklama yapmaya çalışmış olmasından şüpheleniyorum. Onun hakkında bu kadar yanılmış olmak canımı sıkıyor. Ondan o kadar etkilenmişim ki ne görmek istiyorsam onu gördüm. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Kanım çekildi. James'i düşünerek, "Maalesef ne demek istediğini *tam* olarak biliyorum," dedim.

Elimi hafifçe sıkıp kafasını iki yana sallayarak itiraz etti, "James Melvin gibi birisi değil, Bi. Buna eminim. Keşke sen de görebilsen."

Ona sadece bir bakış attım, bu benim "kapa konuyu" bakışımdı.

Murphy ve Damien South Beach'teki barları gezmek istiyorlardı.

Ben bu tekliflerini hemen geri çevirdim. Stephan da aynısını yaptı. Murphy telefonuna uzanıp ekibin geri kalanına mesaj attı. Diğer üç uçuş görevlisini daha önce kısa bir süre havuz başında görmüştük ama akşamı odalarında geçireceği benziyorlardı. Murphy mahzunlaşmıştı, asosyal bir ekip onun için tam bir kabustu.

"Peki ya film izlemeye ne dersiniz? 10 dakika mesafede bir sinema var."

Stephan bana soru dolu gözlerle baktı.

Omuz silktim. Asıl istediğim odama gidip sabaha kadar yorganın altında saklanmaktı ama eğer bunu yaparsam kendimi delirteceğimi biliyordum. Sinemaya gitmek bundan daha iyi bir fikir olabilirdi.

Sonunda, “Tamam. Ama odama gidip bir sweatshirt alayım. O sinemada hep üşüyorum,” dedim.

Odam Stephan’ın odasından biraz ilerdeydi. Maalesef, bu sefer tercih ettiğimiz gibi bitişik odalarda kalmamız mümkün olmamıştı.

Stephan ayrılırken bana yemek ve meyve suyu poşetlerini verdi. Yemekleri mini buzdolabına yerleştirip, valizimden bir sweatshirt aldım.

Telefonumu yatağımın yanındaki komodine koyup şarja taktım. Çekinerek telefonu açtım. Amacım sabah için alarmı kurmaktı, çıkarken de şarj olması için odada bırakacaktım.

Birkaç cevapsız çağrı ve mesaj vardı. Son zamanlarda zaten hep vardı. Tabii ki çoğu James’tendi ama birkaçı diğer arkadaşlarımdan ve birkaçı da son zamanlarda sık sık rastladığım 702 kodlu bir Vegas numarasındandı. Bir an için o tanımadığım numaranın kime ait olabileceğini düşündüm, cevapsız çağrı listemde çıkıp duruyordu. Bir kere o aramaya cevap bile vermiştim ama sadece birkaç saniye süren bir fon gürültüsünden sonra aniden suratıma kapatılmıştı.

Kendime hâkim olamayıp son mesaja bakınca 702 kodlu telefon numarasını düşünmeyi kestim. Mesajın James’ten geldiğini görmek beni hiç şaşırtmadı ama yine de ismini görünce kalbim tekledi.

James: Sadece nasıl olduğunu merak ettim. Seni özledim.

Kendimi durduramadım, hemen cevap yazmaya başlamıştım.

Bianca: İyiyim. Lütfen benim için endişelenme artık. Ekiple vakit geçiriyorum. Umarım sen de iyisindir.

Anında cevap geldi.

James: İyi sayılırım. Önümüzdeki hafta çoğunlukla Londra'da olacağım, o yüzden benden kaçmak için New York uçuşunu iptal etmene gerek yok. Seni ne zaman görebilirim?

Kalbim onu görme ihtimalini duyunca hasretle sızladı ama kalbim son zamanlarda pek akıllıca seçimler yapmıyordu.

Bianca: Daha fazla vakte ihtiyacım var, üzgünüm. Sana yaklaştığım anda bütün otokontrolümü yitiriyor gibiyim. Önce ayaklarımın tekrar yere bastığından emin olmam lazım.

James: Sen nasıl istersen öyle görüşürüz. Buluşma şartlarını sen belirle. Seni beş dakika görebilmek için her şeyi kabul edebilirim. Abartmıyorum. Ekibinle buluşmaya da gelebilirim, seninle kahve de içebiliriz. Sadece ne istediğini söyle ve anında yaparım. Seni görmeyi o kadar çok istiyorum ki.

Yutkundum, sanki denizin yüzeyinde dalgalanıyordum. Beş dakika bile olsa onu o kadar çok görmek istiyordum ki. Eğer sadece beş dakika olursa, kendime hâkim olmayı da becerebilirdim...

Bianca: İzin ver biraz düşüneyim. Sen benim programımı biliyorsun, aynı şehirde olduğumuz zaman haber verirsen, ben de kısa ve uygun bir görüşme ayarlamaya çalışırım.

James: Beni böyle kıskırtma, Aşkım. Eğer ciddiysen yarım saat içinde uçağa binmiş olurum.

İçim buruldu.

Bianca: Öyle bir şey yapma. Eğer sen de programın icabı aynı şehirde olursan demek istedim. Beni görmek için seyahat etme lütfen.

James: Yakında iş için Vegas'a gideceğim. Oradayken seni görmek isterim. Bana zaman ve mekân söyle, ben de kendi programımı ona göre ayarlayayım.

Bianca: Bu pazartesi değil bir sonraki pazartesi Stephan ve ben birkaç arkadaşımızla buluşacağız. Zamana ve mekâna daha karar vermedik ama belli olunca haber veririm. İstersen sen de bize katılabilirsin.

James: Çok isterim. Belli olunca haber ver. Gün sayıyor olacağım, Aşkım.

Bu mesajdan sonra telefonumu kapattım.

Lobide buluştuk. En son ben gelmiştim. Herkesi beklettiğim için kendimi kötü hissettim ama pek umurlarında değildi sanki.

Kendi aralarında sakın sakın sinemaya yürüyerek mi, yoksa taksiyle gitmenin mi daha iyi bir fikir olduğunu tartışıyorlardı.

Kısa mesafeyi taksiyle gitmenin daha mantıklı olacağını savunan Murphy'ye bakıp burnumu kııştırdım.

"1.5 km bile değil," dedim. "Gereksiz masraf olur. Hele bir de havanın ne kadar güzel olduğunu hesaba katarsak."

Damien Murphy'nin koca göbeğini dürtüp, "Yürümek faydalı olabilir, dostum," dedi.

Murphy de Damien'in göbeğini dürtüp, "Kendi beden imgesi problemlerini bana atfetme, *dostum*. Ben seksiyim. Ve baklava istediğimde, tatlıcıya giderim. Bay Kainat Güzelimiz gibi günde üç saati spor salonunda geçirmekten bin kat daha eğlenceli olduğu kesin," dedi.

Hepimiz güldük.

Murphy oy üstünlüğünün bizde olduğunun farkına vardı ve böylece yürüdük.

Yürüyüş keyifliydi ama oraya varınca hangi filmi izleyeceğimize karar vermemiz uzun sürdü. Nedense pilotlar romantik komedide ısrar ediyorlardı, Stephan ve ben de yeni çıkmış bir bilim-kurgu korku filmini izlemek istiyorduk. Genel olarak romantik komedileri zaten sevmezdim ama gösterdikleri filme gitmeyi ise kesinlikle istemiyordum. Filmde James'le fotoğraflarını gördüğüm genç kızıl saçlı aktris oynuyordu.

Eğer filmi izlersem James'i kafaya takacağımı ve tekrar moralimin bozulacağını biliyordum. Ben farklı filmler izlemeyi teklif edince pilotlar sonunda pes etti.

Murphy bizi, "Eğer bu gece kabus görürsem, Damien bir oda arkadaşı edinir. Ve ben her zaman büyük kaşık olurum; istisnasız," diyerek uyardı.

Stephan'la ben güldük ama Damien'in canı sıkılmıştı; sanki Murphy'nin bunu gerçekten denemesinden korkuyordu. Suratındaki ifade benim daha da fazla gülmeme sebep oldu.

Bence film çok güzeldi ama Murphy aynı fikirde değildi. Yürüyerek otele dönerken, "O kızın içindeki uzaylıyı kesip çıkardığı sahne...gözümün önünden gitmiyor. Bu travmayı bir ömür atlatamayacağım. Bana borçlusunuz. Bir dahaki

sefere hepinize neşeli bir komedi filmi izlettireceğim,” diyerek bizi tehdit etti.

Biz filmi izlerken hava kararmıştı ama sokaklar iyi aydınlatılmıştı ve birçok insan hâlâ ana caddede yürüyordu.

Stephan’ın gerildiğini fark ettim ve bakışlarını takip edince fotoğraflarımızı çeken bir adam gördüm. Stephan’ın kolunu sıkıca kavrayıp, yürümeye devam ettim. Stephan adama yumruk atacak gibi görünüyordu.

Sessizce, “Bu tür şeyleri görmezden gelmeyi öğrenmemiz gerekiyor,” dedim. “Fotoğraf çekmelerini engelleyemeyiz ve ne söyleyeceklerini kontrol edemeyiz, yapabileceğimiz tek şey onları görmezden gelmek.”

Stephan söylediklerimi kafasında tarttığını belli eden bir bakış attı. “Belki de James’in yaşam tarzına zannettiğimizden daha uygunsun. Paparazzilerin hayatına sadece birkaç hafta önce girdiğini düşünürsek onlara şimdiden alışmış olman oldukça etkileyici.”

Omuzlarımı silktim. “Dünyanın sonu değil sonuçta. Fotoğrafların yanma yazacakları o korkunç şeyler hayatımda olmasa daha iyi olur ama aslında tek yapmam gereken yazdıklarını okumamak. Hepsi çöp. James’le çıkmadan önce bu tür yazılara gözümün ucuyla bile bakmazdım. Aynı zihniyeti tekrar kazanmam gerekiyor.”

Stephan başını kararlı bir şekilde sallayarak beni onayladı. “Benim de. Ben bir de seni ve James’i Google Alerts’lerime² ekledim. Kendime işkence etmeyi kesmeliyim. Nasıl olsa bu olanları engellememiz mümkün değil.”

“İnternette işe yaramaz dedikodu sayfalarına baktığımı görürsen beni durdurman gerekiyor. Bu iş çığırından çıktı.”

“Aynen, Buttercup.”

² Seçilen konu hakkında internete eklenen yeni bilgileri kullanıcıya bildiren Google hizmeti. (ç.n.)

Bölüm 3

James'i görmeyi sabırsızlıkla beklerken günler çok yavaş geçti. Bütün tereddütlerime rağmen birkaç defa neredeyse onu arayıp buluşmamızı daha erken bir tarihe alcaktım.

Sonuç olarak, bütün o süre boyunca onunla hemen hemen hiç iletişime geçmedim, sadece kararlaştırdığımız günden önceki pazar günü mesaj attım. Ona mekân detaylarını bildirdim. Katılmaya pek can atmadığım, işle alakalı bir buluşmaydı. Ama Stephan son zamanlarda bensiz hiçbir yere gitmiyordu ve ben de onu daha fazla eve mahkum etmek istemiyordum. Dışarı çıkmaktan çok hoşlandığını biliyordum, o yüzden bu partiye gitmeyi daha iki hafta öncesinden kabul etmiştim.

Bianca: Saat 18:00'de The Dime Lounge'ta buluşacağız. Ana caddeden hemen çıkınca, Tropicana'nın sağına kalıyor. Bir sürü uçuş görevlisi ve pilot olacak.

James: Orada olacağım.

Saat 15:30'da hazırlanmaya başladım ki bu benim için erken sayılırdı. Hazırlanmaya bir saatten fazla ayırmak be-

nim için olağan dışıydı, iki saatten fazla ayırmış olmamsa gergin olduğumun göstergesiydi. Gergin ve heyecanlı.

Kıyafet seçmem normalden uzun sürdü. Sonunda bacaklarımı sergileyen bir mini etekte karar kıldım, üzerine giymek için de siyah önden düğmeli kolsuz bir bluz seçtim. Bluzun zevkli ama cömert bir dekoltesi vardı. Seçtiğim simsiyah kıyafet yüzünden gösterişli ayakkabılar giyesim geldi. Dolabımın derinliklerinden siyahtan başka hiçbir şeyle eşleştirelemeyen dolgu topuklu rengarenk sandaletlerimi buldum. Turuncu, sarı, pembe ve maviden oluşan bu renk cümbüşü beni neşelendiriyordu. Sandaletin geniş saten kurdelelerini ayak bileklerimde düzgün küçük birer fiyonkla bağladım. Fevri davranıp aldığım bu ayakkabıları giyecek pek şansım olmuyordu ve şu anda kıyafetimin uyumundan memnundum.

İki büyük gümüş halka küpe buldum. Hastaneden taburcu olduğum gün postayla gelen gümüş kutuya göz ucuyla baktım. İçindekilere baktıktan sonra hemen kapatmış ve bir daha da açmamıştım. İçinde James'in bana kıyamet kopmadan önce verdiği tasma ve saat vardı. Artık birlikte olduğumuz için bende kalmamaları gerektiğini düşünüyordum. Ama James'in onları geri almayacağından da emindim. En son geri vermeyi denediğimde postayla kapıma geldiklerini düşünürsek bu kesinlikle mümkün değildi.

Mücevherler hakkında bir karar vermeye çalışırken saçımı ve makyajımı yaptım.

Bir yandan onları takmak istiyordum. Tasma bluzuma yakışır, dekoltemi daha da güzel gösterirdi. Bu James'in de hoşuna giderdi, biliyordum. Ama aynı zamanda yanlış anlamasına da sebep olabilirdi. Bıraktığımız yerden devam etmek istediğimi düşünebilirdi. Bense bunu yapmak istediğimden emin değildim.

James'in etrafındayken bana bir hâller oluyordu. **Ve bu**

değişimden hoşlandığımdan emin değildim. Bir hafta içinde ona âşık olma nama sebep olmuştu ve bu tam anlamıyla delilikti.

Saçımı açık bıraktım, sırtımdan aşağıya dümdüz açık sarı bir şerit hâlinde iniyordu. Gözlerime açık kahverengi kalem çektim. Bol bol siyah maskara ve altın rengi far kullandım. Açık pembe bir ruj seçip, parlaticıyı biraz abarttım. Normalde kullandığımdan daha ağır bir makyajdı ama The Dime gibi bir yer için oldukça uygundu.

Hazırlanmam bittiğinde kendimi seksi ve sofistike hissediyordum ve tam olarak istediğim de buydu. James'i gördüğümde kendimden emin olmam gerekiyordu.

Telefonumun çaldığını duydum ve Stephan'ın gitme vaktinin geldiğini söylemek için aradığını anladım. Bunun için saate bakmam yeterli oldu.

Fevri bir hareketle gümüş kutuyu açtım. O güzel tasmanın ağırlığını elimde hissettim. Gümüş rengi bir kolyeydi ama hangi metalden yapıldığını bilmiyordum. Birbirlerinden ayırt edemezdim zaten. Ama pahalı bir mücevhere benziyordu, bütün kolye elmaslarla bezenmişti ve öndeki halkanın üstünde korkutucu büyüklükte elmaslar vardı. Bu kadar büyük olduklarını daha önce fark etmemiştim.

Derin bir nefes alıp takmak için enseme uzandım. Boyumda ağırlığını hissetmek çok hoşuma gitti ve parmaklarımı üzerinde gezdirerek aynadaki yansımasını inceliyordum. Çıkmam gerekiyordu ama nedense gözlerimi ondan alamıyordum.

Kutuya tekrar baktığımda içinde saat ve kolyeden fazlasının olduğunu fark ettim. Üstün körü yaptığım ilk kontrolde gözümden kaçan küçük kutuyu açtım. İçinde tasmamdaki detaylarla birebir uyumlu iri elmaslardan yapılmış büyük halka küpeler vardı.

Dudağımı ısınp küpeleri taktım. Vurdumduymaz bir şekilde, *battı balık yan gider*, diye düşündüm.

Aceleyle evden çıktım ve tabii ki Stephan'ın arabası hemen evin önünde bekliyordu. Bir yandan küçük el çantamın içine göz atarken bir yandan da arabaya bindim. İhtiyacım olan şeyleri yanıma aldığımdan emin olmalıydım.

Stephan beni görünce alçak sesle ısıklık çaldı. "Çok seksi görünüyorsun, Buttercup. Eğer James'in seni görmeye geleceğini söylemeseydin de o mini eteği görünce geleceğini tahmin ederdim."

Ona dik dik baktım. Ama bu bakışı çok uzun süre sabit tutamadım. Sonuçta haklıydı, genelde seksi giyinen birisi değildim.

Mekâna varmamız yirmi dakika kadar sürdü ve Stephan yolda neşe içinde, "Herkes orada olacak," dedi ve gelecek olanları saymaya başladı. Bir kısmı normalde görmekten mutlu olacağım insanlardı ama bazıları değil.

Herkes evimde saldırıya uğradığımı ve bir hafta hastanede kaldığımı biliyordu. Söylentiler haneme tecavüz eden bir adam tarafından saldırıya uğradığım yönündeydi ama insanlar yine de, iyi niyetli olsalar bile, konu hakkında sorular soruyor olacaktı. Soracaklarını bildiğim bu tür sorulardan nefret ediyordum. İnsanların başıma gelenler hakkında herhangi bir bilgiye sahip olmaları bile beni çileden çıkarıyordu.

Kendime kararlı bir şekilde, *kurtuldum, gerisi sadece detay* dedim. Bu cümleyi tekrarlamak her defasında kendime acımayı kesmemi sağlıyordu. Her zamanki gibi şimdi de işe yaradı. Hayattaydım ve bu yeterliydi.

Yol boyunca tatlı tatlı Stephan'm polo yaka tişörtünün yakasını tartıştık. Arabaya biner binmez yakalarının kalkık olduğunu fark etmişim ve nedense bu stil hiç de hoşuma gitmemişti. Kalkık yaka otomatik olarak yavşak bir görüntüye sebep oluyordu. Ben de bunu kendisine ilettim.

En sonunda pes etti ve hüzünlü bir tebessümle yakasını düzeltti.

“Senin beğenmen her stili güzel yapmaz,” diyerek hafiften takıldım.

Mekâna altıya on kala varmıştık. Kapı görevlisi hem kimliklerimizi hem de havayolu yaka kartlarımızı kontrol ediyordu. Üstümüzde ikisi de vardı, çünkü çalışan indirimden faydalanmak için yaka kartlarımıza ihtiyacımız olacağını biliyorduk ama kapıda kontrol ediyor olmaları garipti.

Arkamda tanıdık bir ses duydum. “Onlar Bay Caven-dish’in misafirleri. Onları içeriye ben götürürüm.”

Dönüp Clark’a şaşkın şaşkın gülümsedim. Ama içimden beni en son gördüğü zamanı hatırlayıp utandım. O gün en-kaz hâlindeydim, deli gibi akan trafiğin önüne atlamıştım. Ama beni o durumda görmüş olması onun suçu değildi, o yüzden onu o gün hiç yaşanmamış gibi karşılamaya çalış-tım. “Nasılsın Clark?” diye sordum.

İçtenlikle gülümsedi. Beni gördüğüne gerçekten sevin-mişe benziyordu. “Gayet iyiyim, Bayan Karlsson. Ve sizi bu kadar iyi gördüğüme çok sevindim.”

Sadece başımı oynatarak cevap verebildim, benim kötü olmama sebep olan olayın konusu açılınca hemen rahatsız olmuşum.

Clark bizi loş ışıklarla aydınlatılmış mekânın içinden ge-çirip küçük VIP bölümüne doğru götürdü.

İç geçirdim.

James tabii ki VIP bölümünde olacaktı ama bu durum burada bulunma amacımız olan iş arkadaşlarımızla sosyal-leşme amacına pek de hizmet etmiyordu.

Ve tabii ki biz oturtulur oturtulmaz Stephan odanın öbür köşesinde bir arkadaşımızı görüp yerinden fırladı. Gördüğü Jessa’ydı. Kendisini görmeyeli bir aydan fazla olmuştu ve ona gerçekten selam vermek istiyordum.

James ortalıklarda gözüküyordu.

Clark’a mahcup bir bakış atıp, “Bize masaya kadar eşlik

ettiğin için teşekkürler Clark ama konuşmak istediğim birini gördüm. James nerede?” dedim.

Clark rahatsız olmuşa benziyordu. Hatta kravatıyla oynuyordu. Bu gergin davranış hiç ona özgü değildi. “Arabada telefon görüşmelerini halletmeye çalışıyor. Bu kadar erken geleceğinizi düşünmediğine eminim, yoksa işini çoktan bitirmiş olurdu.”

Sadece başımı aşağı yukarı sallayıp, Stephan ve Jessa’nın birbirlerine sarıldığı yere doğru yöneldim. Beni gördü ve sesli bir şekilde iç geçirdi. Bana o kadar sıkı sarıldı ki soluğumun kesildiğini gizlemek zorunda kaldım. Kaburgalarım hâlâ biraz hassastı, ve belirli bir şekilde baskı görürlerse acıyorlardı. Beni sıkarken Jessa da kaburgalarımın tam da o baskıyı uyguladı. Can acımı belli etmeden ben de ona sarıldım.

Jessa coşkuyla, “Seni iyi gördüğüme çok sevindim,” dedi. “Hastaneye gelemediğim ve seni daha önce ziyaret etmediğim için özür dilerim. Çok yoğunum ve zaten olan biteni öğrendiğimde sen hastaneden çıkıyordun. Ve tam o sırada da şehir dışındaydım.” Stephan’a dik dik bakarak, “Stephan kimseye haber vermedi; *bana* bile,” dedi.

“Lütfen, lafını ettiğine değmez. Hatta bu konuda bir daha konuşmamıza bile gerek yok. Nasılsın? Bu ay nereye uçuyorsun?” dedim.

Jessa da bizimle aynı uçuş görevlisi sınıfında eğitim görmüştü. Neredeyse benimle aynı boyda uzun boylu bir esmerdi; çok güzel kahverengi gözleri ve insanın içini ısıtan bir gülümsemesi vardı. Bu dünyadaki en sevdiğim insanlardan biriydi. Onunla en azından ayda iki kere buluşup sohbet etmeye çalışırdık. Çok iyi bir espri anlayışı vardı ve dışarı çıkmayı çok severdi. Ona kıyasla Stephan bile ev kuşu sayılırdı.

Bize son uçuşu sırasında tuvalette sigara içip bir de üs-

tüne inkar eden adamın hikâyesini anlatırken gür kıvırcık saçlarını savuruyordu. Yaşlı adamın utanmadan söylediği yalanları bize anlatırken dahi sinirleri bozuluyordu.

Bu durumu komik bulduğumu gizlemeye çalışıyordum. Kaçık yolcular hep sinirlerine dokunuyordu. Ve onlarla baş etmeye çalışırken takındığı küstah tavır sayesinde hikâyeler iyice komik bir hâl alıyordu.

Mini etek ve korse giymiş bir kokteyl garsonu gelip içki siparişlerimizi aldı. Stephan müessesenin kendi Cabarnet şarabından bir bardak söyledi. Bense su istedim. Bu aralar zaten alkol kullanmıyordum ama James'in olacağı bir ortamda kesinlikle içmezdim. İçkiden nefret ediyordu.

Barda Brenda'yı görüp el salladım; gülümseyerek yanıma geldi.

İlk cümlesi, "Bu hafta sizi çok özledik," oldu.

Gülerek, "Ama Cindy ve Lars da harika değiller mi?" diye sordum. Bu hafta bizim yerimize New York uçuşunda çalışan ikili çok eğlenceli insanlardı ve onlarla çalışmak her zaman keyifli olurdu.

"Evet, evet. Çok eğlenceliler. Ama yine de biz sizi özledik," dedi ve dudaklarını büzüp ekledi, "Yani Jake ve ben özledik."

Kendi aramızda sinsi sinsi gülümsedik. Melissa'nın ismini neden saymadığını sormama gerek yoktu. O kızla olan her etkileşimimde bana karşı daha da dengesiz davranıyordu. Bizi özlemeyeceğini zaten biliyordum.

Takılarımı fark edip, "Gördüğüm en güzel kolye ve küpeler. Tam anlamıyla eşsizler," dedi.

Tasmamın üzerinde parmaklarımı gezdirip teşekkür ettim.

Etrafa bakıp, "Kocan geldi mi?" diye sordum. Sık sık iş toplantılarımıza katılır, hatta bazen konaklamak uçuşlarda bile Brenda'ya eşlik ederdi.

“Hayır; altıya kadar işteydi ve çok yorgun olduğunu söyledi. Ben de uzun kalmam herhâlde. Ama bu kadar uçuş görevlisini bir arada görme şansını kaçırmak istemedim ve zaten çoğunu o kadar nadir görüyorum ki... Bu partileri daha sık yapmalıyız.”

Jessa da onunla aynı fikirde olduğunu belirtti ve neredeyse on dakika boyunca bu partileri daha sık nasıl organize edebileceğimizi konuştular.

Onlar bu planları yaparken Jake de aramıza katıldı. Hem sohbete dâhil olmayı başarıp hem de herkese teker teker sarıldı. Bana sarıldığında ben de ona hafifçe karşılık verdim. Uçuş görevlilerinin bu sarılma alışkanlığı başlarda canımı sıkmişti ama bu duruma gittikçe alışıyordum. Yakın arkadaşlarını ayda bir anca ayak üstü görebiliyorsan, o esnada sarılmak gayet yerinde bir davranıştı. Ama nedense herkes, hatta pek yakından tanımadıklarım bile, sarılmak konusunda ısrarcıydı. Ben de artık ayak onlara uyduruyordum. Hiçbirinin benim bu konudaki çekincemi anlamadığını biliyordum. Ben de artık bu konudaki hislerimi kendime saklıyordum.

Uzun boylu, ince, koyu saçlı bir adam arkadan Stephan’a yaklaştı, dostane bir tavırla omuzunu tuttu. Adam eğilip Stephan’ın kulağına bir şey fısıldadı. Ve Stephan kıpkırmızı kesildi.

Olan biteni sanki ağır çekimdeymişçesine izledim, şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı.

Bölüm 4

Adamı tanımam vakit aldı, çünkü gördüklerime anlam vermem pek mümkün değildi.

Javier Flores ve Stephan'ın arasının iyi olduğu söylene-
mezdi. En son bildiğim kadarıyla birbirlerinden pek hoş-
lanmayan eski sevgililer statüsündelerdi. Birbirleriyle ko-
nuşmayı keseli bir seneden fazla oluyordu. En azından ben
öyle zannediyordum.

Javier, Stephan'ın “kaçan fırsattı.”

İkisi hem fiziksel hem karakter yapısı olarak birbirleri-
ne hiç benzemiyordu. İkisi de uzun ve yakışıklı olmasına
rağmen, Stephan çok daha uzundu. Javier herhâlde 1.80 cm
kardı. Stephan sarışınlığı ve cazibesiyle dalyan gibi bir
Abercrombie & Fitch modelini andırırken, Javier'in narin
bir görüntüsü vardı. Yüzü çok güzeldi; orantılı yüz hatları-
na ve gördüğüm en gür kirpiklere sahipti. Omuz hizasında-
ki simsiyah saçları Stephan'a hınzır bir şekilde gülümser-
ken kafasını öne eğdiği için çok güzel bir şekilde gözlerine
doğru düşüyordu. Uzun ve ince bir bedeni vardı, hatta zayıf
olduğu söylenebilirdi. Koyu kahverengi gözleri hem güzel
hem gizemliydi ama ben onun hep biraz soğuk ve mesafeli
olduğunu düşünmüştüm.

Bir sene kadar önce sadece bir ay çıkmışlardı. Çok yo-

ğün ve dolu bir ay olmuştu ama ilişkileri hızlı ve kötü bir şekilde noktalanmıştı. Javier, Stephan'ın gizli âşığı olmak-tan hiç hoşlanmamış ve duruma uzun süre katlanamamıştı. Stephan'a bir ültimatom vermişti: Ya ilişkilerini gizlemek-ten vazgeçecekti ya da bu ilişki bitecekti.

Stephan'ın ikinci şıkkı seçmesi Javier'i oldukça incitmiş ve kızdırmıştı. O günden beri Stephan'la konuşmuyordu ve böyle partilerde onu görmezden geliyordu. Hatta ilk birkaç ay boyunca onu görür görmez ortamı terk etmişti. Stephan bu duruma o kadar üzülmüştü ki...

Javier'ın çok incindiğinin farkındaydım ama yine de ayrılıktan sonra Stephan'a bu kadar kötü davranmasına gerek yoktu. Buna rağmen ayrılmalarına ben de üzülmüştüm. Stephan'ın kimseye Javier'e baktığı gibi baktığını görme-miştim ve bu ilişkinin uzun sürmesini umuyordum.

Javier ona dik dik baktığını fark etti ve birden suratında-ki tebessüm yok oldu. Bana hep saygılı ve nazik davranmış-tı ama benden ürktüğünü hissediyordum. Stephan'la benim aramdaki ilişkiyi birçok insan anlamakta güçlü çekiyordu.

Javier yanıma gelip kollarıyla beni nazikçe sardı, bunu hiç beklemiyordum. "Seni iyi gördüğüme çok sevindim, Bianca."

Ben de istemsizce geri sarıldım. Anlam veremediğim bir sebepten beni kollarından bırakmadı.

Kulağıma, "Benden nefret etmiyorsun, değil mi?" diye fısıldadı.

Gözlerimi kırıştırdım, bu sırada Javier'in omuzunun üstünden Stephan'ın mahcup ifadesiyle göz göze geldim.

Sessizce, "Neden nefret edeyim ki?" diye sordum. Bu soru gerçekten canımı sıkıyordu.

"Onca zaman Stephan'a kötü davrandığım için. Kalbim kırılmıştı ama bu ona yaptıklarımı haklı çıkarmaz. Ve sana karşı da pek adil davranmadım. Olanlarla hiçbir alakan

olmamasına rağmen seninle konuşmayı da kestim. Hatta Stephan'dan öğrendiğime göre o Sevgililer Günü partisinde olay çıkarıp kendimi rezil edene kadar beni savunmaya devam etmişsin.”

Javier, Stephan'la ilişki yaşadığı ay boyunca bizim ekibimizde çalışmıştı. Ayrılıktan beri benimle de konuşmamış olmasıyla ilgili hiç kafa yormamıştım; sonuçta bu beklediğim bir tepkiydi.

“Kulağa delice gelecek ama seni kıskanıyordum. Hatta Stephan'la aranızda bir şeyler olduğuna ve Stephan'ın da homoseksüel olduğunu bu yüzden gizlediğine kendimi inandırmaya başlamıştım.”

Gerildim. Bana daha sıkı sarıldı ama hâlâ beni nazıkçe tutuyordu. Bu ince adamın sert davranabileceğini pek zannetmiyordum zaten.

“Biliyorum. Tam bir delilik, değil mi?” diye devam etti. “Ama Stephan'la tekrar konuşmaya başladık. Lütfen, buna karşı olmadığını söyle.”

Başımı onaylar gibi aşağı yukarı salladım ama tam olarak ne tepki vermem gerektiğinden emin değildim. Javier'in bu tutum değişikliği o kadar ani olmuştu ki. Stephan da bu konuda bana tek bir kelime etmemişti. Daha yeni Melvin'le görüşmeyi kestiklerini öğrenmiştim.

“Hayır, tabii ki değilim. Genel kanının aksine ben Stephan'ın sahibi değilim.”

Alnımdan öpüp yüzüme bakabilmek için hafifçe geri çekildi. “Biliyorum ama onun ailesi sensin. Ve ben aramızın iyi olmasını istiyorum.”

Bana o anda içten ve neredeyse yalvaran gözlerle bakıyordu; normaldeki soğukkanlı bakışlarından eser yoktu. İçime su serpildi. Belki de gerçek hislerini gizlemek için soğukkanlı ve rahat bir imaj çiziyordu. Böyle bir seçimi anlayabilirdim.

Gülümsedim. Zorlama bir tebessümdü ama elimden geleni yapmıştım. “Peki. Tamam. Ben sadece Stephan’ın mutlu olmasını istiyorum. Her daim.”

Javier başıyla onayladı ve sonunda geri çekildi. “Güzel. Harika. Stephan bizim tekrar görüşmeye başlamamızdan hoşlanmamandan endişeleniyordu.”

Hayretler içinde Stephan’a baktım. Hâlâ bizi izliyordu ve oldukça sıkıntılı görünüyordu.

“Böyle bir ihtimal olmadığını bilmesi gerekirdi,” dedim.

Javier, Stephan’ın yanına döndü. Bunu takip eden olaylar karşısında ağzım açık kaldı. Stephan kolunu Javier’in omzuna atıp sevgi dolu bir hareketle saçlarını karıştırdı. Neredeyse anında kolunu çekti ama toplum içinde başka bir erkeğe böyle şefkat gösterdiğini daha önce hiç görmemiştim.

Nedense gözlerim doldu.

Stephan bana doğru yürürken göz göze geldik. Beni göğsüne bastırdı, kafasını hafifçe eğip kulak hizamda, “Bir itirazın olmadığına emin misin?” dedi.

“Bu da soru mu?” dedim, ağzım turuncu tişörtüne yaslanmış olduğu için sesim boğuk çıkıyordu. “Ve neden bahsi ilk defa açılıyor?”

Bir yandan rahatlatıcı bir şekilde sırtımı sıvazlıyordu. “Zamanlama kötüydü. Anlatmak istedim ama gündemimiz o kadar karışıktı ki bir türlü doğru zamanı bulamadım. Senin yaralandığını duyup aradı aslında, ikimizin de iyi olduğundan emin olmak istemiş. Çok düşünceli ve hoş bir davranış, değil mi?”

Kendimi göğsünden itip başımla onayladım. “Peki ya senin...çekincelerin?”

Yutkundum. “Javier’le bu konuyu konuştuk. Ve onun haklı olduğunu fark ettim. Dünyaya bir anons yapmam, herkese homoseksüel olduğumu haykırmam gerekmiyor yani. Ama

bu konuda yaılan söylememe de gerek yok. Hayatımı dilediğimce yaşayabilirim. Kimseye bir açıklama borçlu değilim. Hep özel hayatımın bana özel kalmasını istiyorum deyip durdum ama şimdi yavaş yavaş anlıyorum ki tek mesele o değilmiş. Ve benim utanacak bir şeyim yok, değil mi?”

Bunu kendinden emin bir şekilde söylemeye çalışmıştı ama ben sesindeki soru işaretini duydum. Kollarını sertçe kavrayıp, “Hiçbir şeyin yok. Seninle gurur duyuyorum, Stephan,” dedim.

O da hafifçe kolumu sıktı. Bir süre göz temasından kaçındık, ikimiz de gözyaşlarımıza hâkim olmaya çalışıyorduk.

Sonunda kendini toplayıp, başını hafifçe eğerek kaldırdı ve Javier’in yanına gitti. Jessa’nın bir başka hikâyesini dinlemek için kollarını göğsünde kavuşturmadan önce Javier’in omzunu hafifçe sıktı.

Stephan’daki bu ani ve kesin tutum değişikliği benim için çok büyük bir sürpriz olmuştu. Ama bu iyi bir sürpriz olmuştu.

Dakikalarca sersem sersem onları izledim. Öyle öpüşüp koklaşmıyorlardı ama Stephan Javier’i şaka yollu göğsünden dürtüyor ya da arada saçıyla oynuyordu. Javier herhangi bir harekette bulunmamaya dikkat ediyor ama Stephan’a sıcacık, sevgi dolu bakışlar atıyordu. O kadar güzellerdi ki.

Biraz sonra Murphy ve Damien aramıza katıldı. Herkese teker teker sarılıp selam verdiler. Küçük grubumuzun çoktan büyümüş olduğunu ve oldukça gürültü çıkardığımızı fark ettim.

Geniş salonda göz gezdirip, bu kadar kalabalık bir grubun arasında James’in beni görmekte zorlanabileceğini düşündüm ama etrafta görünmüyordu.

Ama mekânın öbür ucunda olan Melissa’yı gördüm.

Kaptan Peter'la barda oturuyordu. Üzerine yapışan dar kırmızı bir elbise giymişti ve asık bir suratla bizi izliyordu. Biraz haince, neden inatla saçına uymayan renkler giydiğini merak ettim. Ve bu düşünce yüzünden hemen kendimi azarladım. Hoş bir insan olmadığı kesindi ama bu benim de onun seviyesine inmem için yeterli bir mazeret değildi.

En azından bir ay daha aynı ekipte olacağımızı göz önünde bulundurarak nezaket göstermeye karar verip göz göze geldiğimizde ona hafifçe el salladım. Sadece başıyla selam verip kafasını çevirdi. En azından el hareketi çekmemişti.

Dikkatimi tekrar yavaş yavaş büyüyen grubumuza çevirdim, aramıza iki kişi daha katılmıştı.

Gelenler Judith ve Marnie'ydi. Birkaç ay önce aynı ekipte çalışmıştık. Gece hayatını çok severlerdi ve birbirlerinden pek ayrılmazlardı. Judith'in uzun siyah saçları vardı ve Marnie'nin saçları platin sarısıydı. İkisi de kısacık, muhteşem vücutlu, güzel yüzlü kızlardı. Haylaz perileri anımsatıyorlardı. Şu anda ise yarı sarhoş haylaz perilerdi.

Birden barlarda kendilerini sık sık Ivanna Humpalot³ ve Alotta Vagina⁴ olarak tanıttıklarını hatırladım. Geceyi neredeyse hiç yalnız noktalamazlardı ve hatta bazen aynı erkeği paylaşırlardı. İlginç bir ikiliydiler ama herkesin kalıdırabileceği türden insanlar değillerdi. İki ay kadar önce Stephan'la Judith'in yirmi birinci yaş günü partisine katılmıştık. Çok olaylı bir gece olmuştu. Benim gördüğüm kadarıyla en azından üç adamla öpüşmüş ve gecenin sonunda ikisini otel odasına götürmüştü.

Marnie Judith'ten bir yaş büyüktü, yirmi iki yaşındaydı. İkisinden de büyük olmama rağmen onlar benden çok daha deneyimliydiler. On beşine kadar bekâretini kaybetmemiş

³ Cinsel ilişkiye girmeyi çok severim anlamına gelen "I want to hump a lot"la ses benzerliği olsun diye uydurulmuş bir isim.(ç.n.)

⁴ Bir sürü vajina veya büyük vajina anlamına gelen "a lot of vagina"yla ses benzerliği olsun diye oluşturulmuş bir isim. (ç. n.)

bütün kadınların namus takıntısı olduğunu düşünürlerdi. Benim gibi yirmi üçüne kadar bakire kalmış biri için söyleyecek söz bulabileceklerini zannetmiyordum.

Judith beni görünce bir sevinç çılgılığı attı. Hemen yanıma gelip sarıldı.

Neredeyse bağırarak, “Saldırıya uğradığımı duydum. Nasılsın?” dedi.

Gergin bir şekilde ben de ona sarıldım; o kadar yüksek sesle konuşmamış olmasını tercih ederdim. “İyiyim. Sen nasılsın?”

Yan yan Damien’a baktı.

“Yarın sabah Damien’ın yatağında uyanacağıma bahse var mısın?” diye fısıldadı. “İşte, o zaman iyi olacağım. Marnie birkaç ay önce onunla birlikte oldu. Söylediğine göre oldukça büyük bir penisi varmış. Son yattığım adam tam bir hayal kırıklığıydı. O geceden sonra büyük bir penisi hak ediyordumdur, değil mi?”

Sözlerini duyunca bir kakhaha patlattım. Marnie ve Damien’ın birlikte olduğunu bilmiyordum ama bu bilgi beni hiç şaşırtmadı.

Gülümseyerek, “Bunlar benim için fazla ayrıntılı bilgiler,” dedim. “Onu her hafta görüyorum.”

Marnie de sessizce yanımıza sokulmuştu, aramıza girip bana yavaşça sarıldı. “Eğer Judith bu akşam onunla olursa, ben de onlara katılırım,” dedi göz kırparak. “Yemin ederim, eğer iki kadını idare edebilecek bir adam varsa o da Damien. Tam bir maratoncu.”

Judith Marnie’ye doğru bakarak burnunu buruşturdu. “Enfes parçalara hiç tek başıma sahip olamıyorum, o da illa bir lokma istiyor,” dedi.

Kahkahamı bastırmaya bile çalışmadım. Güya dert yanıyordu ama ses tonuna bakılırsa bu durum onun canını sıkarak yerine eğlendiriyordu.

Birkaç metre ötemde duran Damien’la göz göze geldik. Yanımıza gelmedi ama bana kocaman açılmış meraklı gözlerle baktı. Hakkında söyleyebileceklerinden endişelendiğini biliyordum. Sadece pis pis sııttım. Elleriyle yüzünü kapattı; acı dolu inlemesini duyar gibiydim. Haline pek üzülmedim, çünkü geceyi bu eğlenceli kızlarla noktalayacağına bahse girmeye hazırdım.

“Duyduğuma göre bekâretini kaybetmişsin. *Sonunda*. Ve adam da aşırı yakışıklı bir zenginmiş. Doğru mu?”

Yüzümü buruşturdum. Dedikodu ağı iyi çalışıyordu ve görünüşe göre dolaşan lafların gerçeklik payı da vardı. “Evet. Lütfen bunu bu kadar yüksek sesle söyleme.”

Kızların bakire olduğum dönemde bunu biliyor olmalarından zaten hâlâ rahatsızlık duyuyordum. Garip bir şekilde, bakirelik hakkında onlardan daha az bilgisi olan çok az insan tanımama rağmen, tahmin etmişlerdi. Bir konaklamalı uçuş sırasında Judith’in odasında bir romantik komedi izliyorduk ve birden en eğlenceli seks maceralarını anlatmaya başlamışlardı. Benim de bir hikâye paylaşmamı istediklerinde utancımдан kızarmıştım. Dehşet ve tiksintiyle tahmin etmişlerdi, hâlâ bakireydim. Bu “sorunumu” çözmek için inatla bana adam bulmaya çalışmışlardı, durmaları için onlarla sert bir konuşma yapmak zorunda kalmıştım. Hatta Marnie o sıralar bir ayrılıp bir barıştığı erkek arkadaşını bana ödünç vermeyi bile teklif etmişti. Bu teklifi pek iyi karşılamamıştım. Ama kızgınlığım çoktan geçmişti; böyle konularda başka insanların hislerinden bihaber olduğunu biliyordum.

“Tebrikler. İyi miydi peki? Bazen çok yakışıklı olanlar yatakta berbat oluyorlar. O, o kadar çekiciyim ki ne uğraşacağım yaklaşımı; anlarsın ya.” Judith konuşurken bir yandan da şaka yollu Marnie’ye dirsek attı.

Koca koca gözlerle başımı iki yana salladım. O söyle-

diğinin ne demek olduğunu kesinlikle anlamıyordum. Bu gezegende yataktaki ondan daha iyi bir adam olabileceğini hayal bile edemiyordum. Ama bu bilgiyi pek paylaşım yoktu.

Marnie merakla, “İyiymiş yani? İlk seferin iyiymiş?” diye sordu.

Başımınla onayladım, oldukça rahatsız olmuştum. Özel hayatımla ilgili bilgiler verme işinden hiç hoşlanmıyordum.

“On üzerinden kaç verirdin?”

İç geçirdim. Vazgeçmeyeceklerdi. “ ‘Beni öldüresiye becermesini istiyorum ve bunu yapabilecek kapasiteye sahip’ dersem kaç vermiş olurum?”

Kahkahalara boğuldular ama bakışları yukarı ve soluma kayarken sesleri kesildi. Ensemde tanıdık bir dokunuş hissettim. Çok iyi tanıdığım yumuşak dudaklar yanağıma bir öpücük kondurdu.

James dudaklarını çekmeden, “Bu muhteşem bir not, Aşkım,” diye mırıldandı.

Bölüm 5

Yanaklarımın büyük bir hızla ısındığını ve vücudumun hazdan titrediğini hissettim.

James'in zamanlaması her zamanki gibi harikaydı. Yine, en korunmasız anımda ortaya çıkmıştı.

Judith ve Marnie dik dik ona bakıyorlardı, şaşkınlıktan dilleri tutulmuştu.

Ona doğru dönüp gözlerimi yukarı kaldırdım. Eli ensemde düştü ve öylece birbirimize bakakaldık. Sanki bakmıyor güzelliğini kana kana içiyordum.

Muhteşem görünüyordu. Üzerinde parlak mavi polo yaka tişört, taşlanmış koyu renkli dar bir kot ve lacivert koşu ayakkabıları vardı. 'Süper model James'in gündelik kıyafet yorumu' böyle bir şey işte diye düşündüm. Bu gündelik kıyafet içinde bile insan içine çıkamayacak kadar seksi görünüyordu bence. Onu daha önce kot giyerken görmemiştim. Kotu insanı günaha sürükleyecek bir şey gibi göstermeyi becermişti. Yakasından o bronz göğsünün ucunu görür gibiydim ve ağzımdan salya akıp akmadığını kontrol etmemek için kendimi zor tuttum. Karamel rengi saçları yakasına değiyordu ve ellerime hâkim olabilmek için yumruklarımı sıktım. Ona dokunmak istiyordum. Ama biz birbirimize dokununca olay çok hızlı bir şekilde kontrolden çıkıyordu ve dokunmaktan çok daha fazlasını yapıyorduk.

Parlak mavî gözlerine baktım. Bakışları sert ve keskindi. Gözleri küpelerime ve boynumdaki tasmaya kaydı. Çenesi kasıldı ve rahatladı. Dilini dişlerinin üzerinden geçirdi. Benimse bütün vücudum kasıldı.

“Bunları taktığın için çok teşekkür ederim. Bu oldukça... düşünceli bir davranış,” dedi en nazik, belki çatallı, sesiyle.

Yutkundu; önce ellerini ceplerine soktu sonra da kollarını göğsünde kavuşturdu. Bu üst kollarının şişmesine sebep oldu, üzerindeki dar tişört sayesinde oluşan görüntü tamamen dikkat dağıtıcıydı. Göğsü ve kolları hatırladığımdan daha büyük gözüküyorlardı, kasları hiç durmadan ağırlık çalışmışçasına şişkinlerdi. Tişörtünün kumaşı o kadar yumuşak görünüyordu ki dokunmaya can atıyordum. Ama hafif bir dokunuş okşamaya dönüşürdü. Ve sonrasında da kumaşın altındaki sert eti hissetmek için elimi iyice bastırırdım...

James’in gözleri vücudumda gezinmeye başlamıştı ve bu ilk değildi. Bakışları çıplak bacaklarımdaydı ve sonra dekoltemde.

“Bacakların şaka gibi. Sayende o mini etek yasa dışıymış gibi gözüküyor.” Sonunda tekrar yüzüme baktı. “Çok güzelsin.” Bana bakarken hızla derin bir nefes aldı. Bu gurur okşayıcı bir tepkiydi. “Ama bu kıyafet bir iş toplantısı için fazla seksi değil mi?”

Burnumu kırıştırdım ve imalı bir şekilde salona göz gezdirdim. Burası Vegas’tı ve uçuş görevlileriyle dolu bir bardaydık. Diğer bazı kıyafetlerin yanında benim giydiklerim oldukça mütevazî kalıyordu.

“Seni bütün iş arkadaşlarının önünde becermemi mi istiyorsun? Çünkü seni bu kıyafetlerle görünce tek düşünebildiğim o.” Sesi oldukça kısıktı ama sözlerini duyunca dehşetten soluğum kesildi.

“Bu buluşman kısa ve sıradan bir buluşma olacaktı,” de-

dim suçlayıcı bir tavırla. Tekrar derin bir nefes aldı ve etrafı, benden başka yerlere baktı. İçinden ona kadar saydığını görebiliyordum.

Sonunda, “Seni özledim,” dedi.

Ben de onu özlemiştim ama bunu ona söyleyemezdim. Beni hâlâ oldukça tedirgin ediyordu; ona karşı bu kadar dürüst olamazdım. Onun yerine aklıma ilk gelen şeyi söyledim. “Geç kaldın.”

Tekrar çenesi kasıldı. “Evet. Arabadaydım, hayatımın en sinir bozucu telefon konuşmasını yapıyordum. New York’taki yöneticimi kovmam gerekebilir. Senin geldiğini görmedim ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Özür dilerim. Seninle geçireceğimiz sürenin bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordum, bu da konuşmanın daha da sinir bozucu olmasına sebep oldu.”

“Sorun değil. Biz ilk defa erken geldik ve ilk defa senin erken gelmediğini görmek beni şaşırttı o kadar.”

Judith yüksek sesle, “Bizi tanıştı,” dedi.

Buna şaşırmamıştım. Gece kuşları bunca zaman kendi aramızda sessizce konuşmamıza izin vererek şaşırtıcı bir irade örneği göstermişlerdi.

Dönüp, utangaç bir tebessüm attım. Jessa da yakınlaştı, ve birden bütün grubun dikkati bizim üzerimizde toplanmıştı.

Sırayla James’in daha önce tanışmadığı herkesin ismini söyledim. Sonunda da hafifçe James’in koluna dokunup, “Bu da arkadaşım, James,” dedim garip bir şekilde. Onu hangi sıfatla tanıştıracığımı hiç bilmiyordum.

James beni, “Erkek arkadaşı,” diye düzeltti, ona tek kaşımı kaldırdım. Tamam, *ne* olduğunu bilmiyordum ama *o* olduğunu da söyleyemezdi. Ve pis pis sırıtip, “Bu ilişkiyi oldukça ciddiye alan bir erkek arkadaş,” diyerek durumu daha da detaylandırdı.

Ne yapmaya çalıştığını anlıyordum galiba. Benimle baş başa konuşmak istiyordu ve kendisine bu sıfatı yakıştıarak beni kışkırtmaya çalışıyordu. Böylece konuyu tartışmak isteyecektim. Ama bu oltaya düşmemeye kararlıyım. Ve beni haddinden fazla sahipleniyordu. Diğer erkekleri kaçırmak için söylemeyeceği şey yoktu.

Göz ucuyla Damien'a baktım. Dudaklarını sıkışmış bizi izliyordu. Bakışlarımı hemen kaçırdım, bize büyük bir dikkatle baktığının fark edilmesini istemiyordum.

Judith ve Marnie hemen James'le konuşmaya başladılar. Ona asılmadıklarını fark ettiğimde oldukça şaşırdım. Hem de hiç asılmıyorlardı. Hatta onu sorguya çeker gibiydiler. Bu davranışları çok hoşuma gitti. Tanıdığım en çapkın kadınlardı ve benim erkek arkadaşım olduğunu sandıkları bir adama asılmama konusunda özen gösteriyorlardı. Ve bu adam dünyadaki en yakışıklı adamdı. Aslında ne kadar iyi birer arkadaş olduklarını fark ettim. Benim zannettiğimden çok daha iyi birer arkadaş.

Gerektiğinden fazla kuşkucu olmak gibi kötü bir alışkanlığım vardı. Karşılaştığım iyilik ve anlayış, eğer Stephan dışında birisi tarafından gösteriliyorsa, beni hemen hemen hep şaşırtırdı. Sanırım kendime bir tek ondan yana beklenti içinde olma izni vermiştim. Birçok arkadaşım vardı; aslında çoğunluğu tanıdık sınıfına girerdi. Ama nedense arkadaşlık ve güven bağları kurmamıştım. James'e soru üstüne soru soruyorlar, kullandıkları kelimelere bile dikkat ediyorlardı.

Birden kendimi oldukça yaşlı hissettim. Onların hep benden daha olgun ve deneyimli olduğunu düşünmüştüm ama görünüşe göre kuşku konusunda onlara fark atmıştım.

Parmak uçlarımla James'in koluna hafifçe dokundum. "Hemen dönerim. Lavaboya gitmem gerekiyor."

James bana tuvaletlere kadar eşlik etmek için bir hamle yaptı ama bir el hareketiyle itiraz ettim.

“Gidip Stephan’a selam ver,” dedim.

Bana dik dik baktı ama yine de o tarafa doğru yöneldi.

Judith ve Marnie de benimle geldi. Kafaları anca benim göğüs hizama geliyordu. Onların yanında kendimi hep dev gibi hissediyordum.

Tuvaletlere doğru yürürken Judith heyecanla, “İ-na-na-mı-yo-rum Bianca, hayatımda gördüğüm en güzel adam,” dedi. Yüzüm kızardı ama itiraz edebileceğim bir yorum değildi.

Marnie de, “Adam bildiğin alımlı,” dedi.

Burnumu buruşturdum. Alımlı sıfatı bence oldukça dişil bir sıfattı. Ve James kesinlikle kadınsı değildi.

Marnie, “Ve yatakta da iyi?” diye sordu; pek inanmadığı belliydi. “Hiç adil değil. Eğer o kadar güzel olsaydım, evden hayatta çıkmazdım. Bütün gün evde oturup kendi kendimle sevişirdim. Eğer penisinin de büyük olduğunu söylersen, ya kendimi kesmeye başlarım ya da lezbiyen olurum.”

Tuvaletin önündeki sıraya ulaştık, bekleyen kalabalık çoktan altı metre uzunluğunda bir sıra oluşturmuştu.

Utangaç bir tebessümle, “O zaman söylemem,” dedim.

İkisi birden acı dolu, kederli sesler çıkarmaya başladılar. Bu teatral tepkilerine kahkahayla karşılık verdim.

Judith kederli bir ses tonuyla, “Bekleyen derviş mura-dına erermiş galiba,” dedi. “Ben çıktığım hiçbir adamla yatmadan duramıyorum. Ve çıkacak yeni birini bulmam iki gün sürmüyor, bu da demek oluyor ki muradıma hiçbir zaman eremeyeceğim.”

Marnie de ümitsizce, “Ben de orgazm olmadan duramıyorum, galiba ben de hiçbir zaman bu kadar iyisini bulamayacağım. Görünüşe göre bu kadar iyisine ermek için yirmi üç sene beklemek gerekiyormuş,” dedi. Ve neredeyse anında hüznünden sıyrılıp neşeli bir şekilde, “Ama biz de bu akşam Kaptan Damien’i tadacağız. O da oldukça iyi bir lokma,” dedi.

Damien'm onları gördüğüne sevinmişe benzemediğine dikkat çekmedim bile. Bu detayın onları vazgeçireceğini zannetmiyordum. İkna yetenekleri oldukça kuvvetliydi.

Marnie bana ciddi bir şekilde bakıp, "Peki, görüp durduğum o magazin saçmalıkları neyin nesi?" dedi.

Suratımı ekşittim. "Çoğu yalan, özetle sırf prim için korkunç şeyler söyleyen korkunç insanlar. Görmezden gelmeye çalışıyorum."

Judith suratıma şaşkın şaşkın bakıyordu. "Bence muhteşem. Artık bir ünlü tanıyoruz sanki. Bence bütün bunlar çok heyecan verici ve eğlenceli. Ve adam o kadar güzel ki. Bundan çok daha kötüsü olabilirdi."

Çok daha kötüsü hakkında haklı diye düşündüm.

Omuz silktim. "Benim kontrolümün dışında, o yüzden ayak uydurmaya çalışıyorum."

Marnie, "Yani uzun zamandır birlikte olduğu bir kız arkadaşısı yok?" diye sordu. "Bir yerlerde son sekiz senedir zengin bir ailenin çok güzel kızıyla birlikte olduğunu okudum."

Muhabbet can sıkıcı bir hale böyle getirilir işte.

Derin bir nefes aldım. "Onunla sadece arkadaş olduklarını söylüyor. Asıl mesele ona inanıp inanmadığım. Karar vermeye çalışıyorum. Ona güvenmek pek içimden gelmiyor ama bu içsel tepkinin onunla çok alakası olduğunu da söyleyemem."

Judith takılarımı işaret edip, "Ve bütün bu enfes mücevherler. Ben güven derim," dedi.

Güldüm. İyi polis - kötü polis rutininin yarı sarhoş bir versiyonunu anımsatmaya başlamışlardı.

Mannie hafifçe omzumu sıvazladı. "Dikkatli ol, Bianca. Spor olsun diye kalp kırabilecek birine benziyor, anlarsın ya."

Judith kendisini yelliyormuş numarası yaparak, “Çok eğlenceli ama, değil mi?” dedi.

Söylediklerinin hepsi doğruduydu. Ve daha önce aklıma gelmemiş şeyler değildi.

Birkaç kişi önümüzde birbirlerine sokulmuş bir grup kadının vardı. Aralarında fısıldaşıp kabaca beni işaret ediyorlardı. Hiçbirini tanımıyordum ama büyük olasılıkla daha önce birlikte çalışmadığım uçuş görevlileriydiler. Herhâlde benim hakkımda korkunç bir şey okumuşlardı. Görmezden geldim. Bunu yapmayı öğrenmek zorundaydım.

James’in hayatını sarmalayan medya sirkinin getirilerinden biriydi. Ve görünüşe göre yanlış olduğunu bilmeme rağmen ondan vazgeçmemeye karar vermiştim. Beni hâlâ istiyordu ve o kararlı bir şekilde peşimden koşarken onu görmezden gelmek pek kolay değildi.

Grup kahkahalara boğuldu. Kahkahalarında bile nefretleri seziliyordu, benim hakkımda çok kötü şeyler söyledikleri kesindi. Başka şeylere odaklanmaya çalıştım, kontrolüm dışındaki tatsızlıklardan uzak durabilmek için uzun zaman önce geliştirdiğim bir savunma mekanizmasıydı.

Zamanla sıra ilerledi ve sorunsuz bir şekilde tualete girip çıkmayı becerdik. O kız grubunun davranışları Judith ve Marnie’yi çok sinirlendirdi, neredeyse saldırıya geçeceklerdi. Kızların sesleri gittikçe yükselmiş ve “fahişe, servet avcısı” gibi kelimeler öne çıkmaya başlamıştı ve bir yandan da bana kötü kötü bakışlar atıyorlardı.

Benim hakkımda ne okumuş olurlarsa olsunlar, bu bilgilerin onlar üzerindeki etkilerini anlamıyordum veya neden bir yabancıya karşı saldırganlaşmalarına sebep olacak kadar önemsediklerini... Anlamam mümkün değildi, o yüzden konu üzerine daha fazla kafa yormadım.

Bölüm 6

Bizimkilere yaklaşıırken gerildim. James, Stephan ve Javier'in yanındaydı ve bir şeylere gülüyorlardı ama yalnız değillerdi; Melissa resmen James'in dibine girmişti ve onlarla birlikte gültüyordu.

Marnie, "Farkında mısın biz gidene kadar karının k'sını görmedik ve biz gider gitmez akbaba gibi üşüşmüş," dedi kısık bir sesle.

Judith de, "Sevmiyorum o kızı. Başkaları hakkında sürekli pis pis konuşuyor ve o anlattıkları kendi pisliklerinin yanında hiç kalır," diye ekledi.

Cümle pis kelimesinden geçilmiyordu, cümleyi algılamaya çalıştım ama yaklaşıp Melissa'nın her fırsatta James'in orasına burasına dokunduğunu görünce vazgeçtim.

Koluna dokunup, sırtını sıvazladı, ta yukarıya uzanarak omzunu sıktı ve elini tekrar aşağıya indirirken göğsünü ve karnını okşadı. James temastan kaçmak için bir adım geriye attı ama ben çoktan etrafı kırmızı görüyordum. Koyu kırmızı. Kan kırmızısı. Gözümü kan bürümüşü; kahpenin kanını dökecektim.

Sinirli bir şekilde ikisinin arasına girdim, vücudumu James'e yapıştırıp Melissa'yı bedenimle sert bir şekilde ittim. Göğsünde ve karnında elinin değdiği yerlere dokundum, belki böylece onun dokunuşlarını silebilirdim.

Benim bu ani hamlem sonucu itilince içkisinin içindeki buzların bardağın camına çarptığını duydum.

Öfkeden ve şaşkınlıktan nefesi kesildi.

Duymazdan gelip, James'in yüzüne bakıyordum. Sessizce, "Sana dokunmasına neden izin verdin?" dedim.

Şaşırmıştı ve tepkim biraz da hoşuna gitmişti. "Senin arkadaşın olduğunu sanıyordum. Ve kabalık etmemeye çalışıyordum ama işimi gittikçe zorlaştırıyordu. Sen içki mi içtin? Neredeyse yarım saatir yoksun ve şimdi de biraz ... garip davranıyorsun."

Melissa arkamdan, "Gerzek karı. İçkim üstüme döküldü," diye bağıırıyordu. Ve nedense onu duymazdan gelmek çok kolaydı.

Parmaklarımı tekrar James'in gövdesinde gezdirdim, parmak uçlarımla kaslarının taslağını çıkarıyordum. İnanılmaz derecede sertti.

"Benim vücudumun hiçbir parçası bu kadar sert değil," dedim, sesli ama kendi kendime.

"Dikkatli ol, aşkım. Açlıktan ölen bir adama ziyafet sunup tek bir lokma yememesini bekleyemezsin."

Göğsünü tekrar okşadım ve göğüs uçlarından birine biraz fazla ilgi gösterdim. "Tenini görmek istiyorum," dedim.

Kendim kaşınmışım. Ona dokunmuştum ve bu sarhoş olmaktan beterdi. Ona daha fazla dokunmaktan başka bir şeye odaklanamıyordum.

Melissa daha da yüksek sesle, "Orospu!" dedi. "Bu elbisenin kaç para olduğu hakkında bir fikrin var mı? Bu BCBG. Ama sen BCBG'den ne anlarsın, kaltak."

James'in gözlerinin büyüdüğünü gördüm ve saniyesinde beni döndürüp delirmiş kızıla sırtına döndü. Onun taş gibi sırtına bardağıyla birlikte bir içki atıldığını duydum.

Asıl hedefin kafamın arkası olduğunu fark ettim şaşkınlıkla. Bu karı gerçekten deliydi.

James, “Kahretsin,” dedi, kafasını arkaya doğru çevirip hâlâ öfkeden kuduran Melissa’ya, “Hemen basıp gitsen iyi olur, yoksa güvenlik görevlileri sana bu konuda yardımcı olurlar. Bence bugünlük kendini yeterince rezil ettin, ne dersin?” dedi. Sesi oldukça saldırganı.

Melissa sinirli bir şekilde mekânı terk ederken ağız dolusu küftetti.

O uzaklaşırken bizim grubumuz birden kendi arasında konuşmaya başladı. Genel kanı “Deli karı” yönündeydi.

Murpy durumu, “Karı keçileri kaçırmış” diyerek eliyle delirmiş işareti yaparak özetledi. Buna herkes güldü ve gerginlik dağıldı.

Dudaklarımı büzüp, gözlerimi James’e doğru kaldırdım. “Bu çok centilmence bir davranıştı; kendini önüme atman,” dedim. “Teşekkür ederim.”

Gömleğini silkeledi. Sırtından hâlâ buz parçaları dökülüyordu. Sırtına baktım; gömleği sıırıslıkladı. Hatta kötü da ıslaktı. Ama neyse ki bardak yerde kırılmıştı ve ona zarar vermemişti.

Kova ve paspasıyla bir garson belirdi ve yerdeki içkiyi ve camları toplamaya başladı. Ayağının altından çekildik.

Gülümseyerek, “Görünüşe göre üstündeki her şeyi çıkarman gerekecek,” dedim.

O da bana gülümsedi ama onun tebessümü tutku doluydu. “Arabada yedek kıyafetlerim var. Benimle gel?”

Ona yaslanıp, derin bir nefes aldım. O kadar güzel kokuyordu ki gözkapaklarımın hazdan ağırlaştığını hissettim. Bu kokuya bir isim vermek ve şişelemek istiyordum.

Gözlerimi güç bela açıp ona tekrar bakarken, “İkna et beni,” dedim alçak sesle.

Dilini o süper seksi dişlerinin üzerinden geçirerek etrafa göz gezdirdi. “Tamam. Aklında belirli bir şey var mı, yoksa yöntemi ben mi seçiyorum? Seni tekrar korkutup kaçırma-

mak için düzgün davranmaya çalışıyorum ama işimi pek kolaylaştırmıyorsun.”

“Gömleğin sıırıslıkla. Çıkarmanı istiyorum. Tenini görmek istiyorum.”

Söylediğimden emin olmak için bir bakış attı. “Bu kadar mı? Seni arabaya götürmek için tek yapmam gereken gömleğimi çıkarmak mı?” Sorusunu daha bitirmeden gömleğini çıkarmaya başlamıştı bile.

İnsanlar onun enfes gövdesini gördükleri anda mekân ısıklar ve bağırsıklarla oldu.

Onun çıplaklığını görünce nefesim kesildi. Biz görüşmeyeli kasları *kesinlikle* şişmişti, zaten büyük olan göğsü çok seksi bir şekilde büyümüşü. Oldukça dikkat dağıtıcıydı ki bu oldukça yetersiz bir tanım olurdu.

“Ağırlık çalışmalarını arttırmışsın,” dedim.

Yüzünde acıklı bir tebessüm belirdi. “Cinsel ilişkinin yokluğuna alışabilmek için fazladan fiziksel aktiviteye ihtiyacım oldu. Normalde sabahları iki saat spor yaparım. Akşamları da iki saat yapmaya başladım... Uyumama yardımcı olsun diye.”

İçimi hem garip bir suçluluk kapladı hem de cinsel ilişkinin yokluğu lafı sayesinde pek de garip olmayan bir sevinç. Bir şeyler söylemek için ağzımı açtım. Ama onun çıplaklığı karşısında cümle kuramıyordum. Kamaşmış gözlerim aşağılara kaydı.

Kotunun beli düşüktü. Gözlerim kemerinin hemen üstündeki teni tarıyordu. Çok tehlikeli bir bölgeydi, kasları derin bir V oluştuyordu. Anbean büyüyen çarpıcı ereksiyonu gittikçe daha müstehcen bir görüntü oluşmasına sebep oluyordu.

Elimi kavradı. “Eğer seni en yakın duvara yaslayıp becermem ikna sürecinin bir parçası değilse yerinde olsam yürümeye başlardım, Buttercup.”

Elimden tuttuğu gibi yürümeye başladı.

Geçerken Stephan'ın olduğu tarafa doğru, "Gömleğimi değiştirmem lazım," diye seslendi. Stephan'ın gözleri fal taşı gibi olmuştu ama yine de sadece başıyla onayladı. "Birazdan döneriz."

Biz geçerken birinin, "Ondan çocuklarım olsun istiyorum," dediğini duydum.

O tarafa doğru pis bir bakış attım. Ama çok da kızamıyordum. Dünyadaki en güzel göğsü bir oda dolusu aç uçuş görevlisinin önünde çırılçıplak bırakmıştım... Ve eğer herhangi birisinin gözleri kotuna takılırsa, bu kesinlikle ilgilerini azaltmazdı.

Clark tepkisiz bir ifadeyle kapıyı açarak bizi mekânın girişinde karşıladı.

Sessizce, "Refleksleriniz çok iyi, efendim," dedi.

Ona gülümsedim, James'in beni korumak için, atılan içkinin önüne atlayışından bahsettiğini biliyordum.

James birden, "Otoparkta paparazzi var mı?" diye sordu.

"Max az önce arama yaptı. Şimdilik temiz görünüyor, Bay Cavendish."

James sadece hafifçe başını salladı, beni arka taraftaki küçük otoparkın içinde neredeyse sürüklüyordu.

Clark kapıyı açmak için önümüze geçmeyi başardı. "Valiziniz çoktan içerde ve açık."

James ufak bir baş hareketiyle karşılık verdi. Önden beni arabaya bindirirken, "Çok iyi," dedi.

Oturdum ve James'e yer açmak için koltukta kaydım. Hiç beklemeden arkamdan arabaya binip kapıyı kapattı. Birkaç düzensiz nefes alıp verdiğini duydum, sonrasındaysa üstümdeydi. Beni saliseler içinde sırtüstü yatırdı. Bacaklarımı açabildiği kadar açıp araya girdi. Kotunun düğmelerini açıp inleyerek sertliğini dışarı çıkardı.

"Seni bir daha ele geçirdiğimde ağırdan alıp tadını çı-

karmak istiyordum ama bekleyemeyeceğim. Bluzunun düğmelerini aç. Onu yırtıp çıkarmayı o kadar istiyorum ki dokunmamalıyım.” Bunları söylerken eteğimi kalçalarımın üzerine doğru çekiştiriyordu. Neyse ki esnek bir kumaştı, yoksa yırtmaya tereddüt etmezdi.

Ama külotum pek şanslı değildi. Danteli kavrayıp iki taraftan kopardı. Bir yandan bluzumun küçük düğmeleriyle boğuşurken bir yandan da kalçalarımı oynattım. Son düğmeyi açtığımda o çoktan sabırsızlıkla bluzu kenara itiyordu. Sütyenimin ön kopçasını açmaya çalışırken birden gördüğü manzara karşısında donup kaldı. Gövdem hâlâ o korkunç morarmanın kalıntılarıyla kaplıydı. Sütyeni açarken ellerinin hafifçe titrediğini gördüm. Parmak uçlarıyla solmakta olan morluklara hafifçe dokundu.

Endişe dolu bir sesle, “Bir ay geçmesine rağmen hâlâ bu durumda mısın?” diye sordu.

Yüzümü çevirip, “Bu konuda konuşmak istemiyorum. Yeterince konuştum zaten,” dedim.

Çenemi tutup yüzümü kendisine çevirdi. Gözleri çakmak çakmaktı. “Sana bir şey olursa buna katlanamam. Bunu anlıyor musun? O gün ambulansla götürülüşünü izlerken sana ne olduğu ve hatta iyi olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, o kadar korktum ki kendimi hiç hissetmediğim kadar güçsüz hissettim. Bir de üstüne *bir canavarın sana saldırdığını öğrendim*. Onu öldürmek istiyorum. Seni korumaya *ihtiyacım* var.”

Kararlı bir ifadeyle, “Ben senden böyle bir şey istemiyorum ve bu konuda konuşmak istemiyorum,” dedim.

Birden beni öpmeye başladı. Öfke ve tutku dolu bir öpücüktü. Ben de onu aynı tutku yoğunluğuyla öptüm. Aynı öfkeyle. Öyle büyük bir hızla içime girdi ki ben amacının bu olduğunu anlamamıştım bile. Islak ve hazırdım ama ben o kadar dardım ve o, o kadar büyüktü ki oluşan leziz sürtünme neredeyse canımı yakıyordu.

Soluğum kesildi, kafam geriye düştü ve gözlerim kapandı.

Sertçe çenemi kavradı. Emretti: “Bana bak.”

Baktım. Gözlerindeki tutkuyu göğüs kafesimde hissettiğim efkarla izledim. Ona içimdeyken bana nasıl baktığını *hissettirebilmek* için neler vermezdim. Bazen bana bir sonraki nefesinden daha değerliymişim gibi bakıyordu ve bazen bu neredeyse kaldıramayacağım kadar ağır geliyordu.

Yüzünü yaklaştırdı saçları ikimizin de yüzlerine düştü. Ellerini kelepçe gibi kullanıp bileklerimi kafamın yukarısında sabitledi. Bileklerimi tek eline geçirip, diğer eliyle elmas tasmama dokundu, ucundaki halkayı sertçe çekti. Bu sırada içimde hâlâ aynı hızla gidip geliyordu. “Sen benim sin, Bianca. Söyle.”

Kelimeler dudaklarımdan boğuk bir ses hâlinde döküldü, “Seninim, James.”

“Şimdi,” emrini verdi, içime öyle büyük bir hızla ve o kadar sert bir hamle yaptı ki doruğa ulaşırken hıçkırdım.

O da içime boşalırken defalarca adımları haykırdı.

Sonrasında dikkatlice dirseklerinin üzerinde doğruldu, hâlâ hassas olan göğsümü ve kaburgalarımı korumaya çalışıyordu.

Valizinden temiz bir tişört çıkarıp önce beni sonra kendisini sildi. Yatıp miskin miskin onun temiz kıyafetlerini giymesini izledim. İç çamaşırı, kot ve açık gri V yaka bir tişört.

Üstünü değiştirdi benim yanımda çömeldi ve büyük bir şefkatle kıyafetlerimi düzeltti.

Bluzumun düğmelerini iliklerken, “Canını yaktım mı?” diye sordu.

“Hım, hayır,” dedim. Acıdan sayılabilecek hiçbir şey beni rahatsız etmemişti.

“Kaburgaların bile acımadı mı?” Düğmeleri ilikleme bitince bluzumu düzeltti.

Derin bir nefes aldım ve o sırada bile canım yanmadı. “Hayır, hiç acıtmadın. Kaburgalarımı eskisi kadar hissetmiyorum artık. Bir süre nefes almak bile çok zordu.”

Eteğimi düzeltirken dudaklarını sıktı. “Eğer istemiyorsan sert hiçbir şey yapmak zorunda değiliz. Sen iyileşene kadar demiyorum. Eğer artık istediğin bu değilse tamamen bırakmaktan bahsediyorum.”

“Hâlâ istiyorum. O konuda değişen bir şey yok. Onun yaptığı... ve senin yaptıkların arasında bir benzerlik görmüyorum. Bunu nasıl anlatabileceğimi bilmiyorum ama biri öbürüyle baş edebilmemi sağlıyor. Bu konuyu kapatabilir miyiz artık?”

Saçlarımı yüzümden çekip alnımı öptü. “Daha az değil, daha çok konuşmamız lazım. Bir sürü şey hakkında. Seninle konuşmama izin verirsen aramızdaki bütün sorunları çözeriz. Seninle ilgili konularda hüküm süren bu bilinmezliğe katlanamıyorum.”

Doğruldu, biraz mesafeye ihtiyacım vardı.

“Bir anlaşma yapalım. Konuşmayalım; ben de bu gece seninle eve geleyim. Sende kalırım. Ne istersen yaparız. Beni bütün gece öldüresiye becerebilirsin.” Sesim kontrolsüzce kalınlaşıyordu, hatta aksanım bile sezilmeye başlamıştı. “Ama saldırı hakkında konuşmak istemiyorum, hiçbir şekilde. Ve ilişkimiz hakkında da konuşmak istemiyorum ya da ilişkimizin olmaması hakkında.”

Çenesi kasıldı ama beni reddetmeyeceğini hemen anladım.

Sonunda, “Partiye dönmemiz gerekiyor mu?” diye sordu, keyfinin kaçtığı açıkça belli oluyordu.

Kararlı bir şekilde, “Evet,” dedim.

Bölüm 7

İçeri dönerken tek kelime daha etmedik. James sahiplenici bir şekilde dirseğimi tutuyordu.

Tekrar arkadaşlarımın arasına katıldık. Birkaç kişi yokluğumuz hakkında şaka yollu sırttı ama kimse bir şey demedi.

James sessizleşmiş, içine kapanmıştı. Onun keyfini kaçırdığımı bile bile benim keyif almam pek mümkün olmuyordu. Bana doğru düzgün dokunmuyordu bile. Damien benimle konuşmaya başlayana kadar bana hiç ilgi göstermedi; Damien gelince birden tavrı değişti. James'i arkamda hissettiğimde Damien bana bir sonraki konaklamam New York uçuşu için bir planım olup olmadığını soruyordu; bana yaslanıp yavaşça kollarını göğüslerimin hemen altından doladı.

Yüzünü boynuma gömerken içimden *dengeşiz adam* diye geçirdim.

"Yo, hayır, zannetmiyorum." Sırtımdaki hercai adam kafamı karıştırıyordu ama buna rağmen Damien'a cevap vermeye çalıştım. Kasıklarımı bana dayamıştı ve ne düşündüğü hakkında herhangi bir şüphem yoktu.

Bu cevap üzerine James kafasını kaldırdı. "Eğer kendini yeterince iyi hissediyorsan o gece bana eşlik etmeni istedğim bir etkinlik var. Hayır için düzenlenen bir balo."

Duyduğum teklif karşısında şaşkına döndüm, bütün vücudum gerildi. Beni böyle bir davete çağırması daha önce söyledikleriyle taban tabana çelişiyordu. Daha en başından çıkmayacağımız konusunda anlaşmıştık. İkimiz de birbirimizden böyle bir şey istemiyorduk. Ben çok kısa bir süre içinde bu anlaşmanın beni incittiğini fark etmiştim ama onun bu konudaki düşüncelerinin değiştiği hakkında bir fikrim yoktu. Ne zaman ve neden değişmişti? Yoksa bu Damien'a karşı oynanan bir oyun muydu? Kendi hükümlüğünün sınırlarını mı çiziyordu?

"Aa, öyle bir geceye giyebileceğim bir elbisem yok," dedim, aklıma ilk gelen mazeret buydu.

Elleri karnımda gezinmeye, beni okşamaya başladı. Arkamda dikleşirken kalçalarımı kavrayıp beni olduğum yere sabitledi. Bu hareketle ereksiyonunu popomda daha net hissedebiliyordum, tepki göstermemek için kendimi zor tuttum. Şu anda yaptığını kimsenin görmesini istemiyordum. Her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışıyordum ama başarılı olup olmadığımdan emin değildim.

Çok normal bir şeymiş gibi, "Özel stilistim senin için çoktan bir dolap dolusu kıyafet seçti, hepsi benim evimde" dedi.

"Ve cuma sabahı sana yardım etmek için orada olacak. Ya var olanlardan birini seçersin ya da başka bir çözüm bulunur. Birkaç farklı modacının tasarımlarından örnekler getirecek."

Ne düşüneceğimi bilemiyordum, gözlerimi kırıştırdım, "Yapmamalıydın-"

"Bence oldukça adil bir düzenleme, eğer benimle bir dizi sıkıcı geceye katılmanı istiyorsam, giyeceğin kıyafetleri de ben temin etmeliyim. Ayrıca hediye olayını daha önce detaylı bir şekilde tartışmıştık. Yanlış hatırlamıyorsam bu konuda taviz vermeye karar vermiştin." Bunları söylerken

bir yandan da arkamda hafifçe hareket ediyordu. O bunu yaparken düzgün düşünmek pek mümkün olmuyordu.

Sersemlemiştim, “Bütün bunları ne zaman yaptın? Dolap işini?”

“Haftalar önce, seni paparazzilerden korumayı beceremeyeceğimi anladığım zaman. Seni koruyamıyorsam en azından seninle caka satabilirim.”

Gözlerimi kırıştırdım.

Damien bize bakıyor, James’i inceliyordu. Onun orada olduğunu neredeyse unutmuştum. James’in üzerimde böyle etkileri vardı.

James kulağıma, “Benimle geleceksin, değil mi?” diye mırıldandı.

Kollarını omuzlarımın etrafına dolayıp yavaş yavaş hareket ettirmeye başladı, göğüs uçlarım da bu ovalamadan nasiplerini alıyordu. Onlara değdiğinin farkında olmaması mümkün değildi. Taş kesilmişlerdi; dantelli sütyenim ve ince kumaşlı bluzumun üstünden onları kesin hissediyor olmalıydı.

“Ben, şey, bilmiyorum. Eminim sen de farkındasındır, çok ani bir davet oldu. Daha önce hiç böyle bir etkinliğe katılmadım.”

“Bir olayı yok. Giyinip süslenip etrafta dolanacağız, insanlarla konuşacağız. Endişelenmene gerek yok yanından hiç ayrılmayacağım. Sadece bana eşlik etmeni istiyorum.”

Damien uzaklaştı, büyük olasılıkla kendini fazlalık gibi hissetmişti. Bütün mekânın duyabileceği kadar yüksek bir sesle hikâye anlatan Murphy’nin yanına gitti.

Sesimi alçaltıp omzumun üstünden, “Böyle şeyler yapmıyoruz zannediyordum. Daha en başından çıkmayacağımızı söyledin,” dedim.

“Bu konuda konuşurdum ama hatırlarsan bu akşam konuşma iznim yok?” O tok sesi kulağımda gümbürdüyordu.

Ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. Ettiğim lafı geri almam için beni meraklandırmaya çalışıyordu. Ama bunu yapmayacaktım; meraktan ölsem de.

Arkama bir dirsek attım. “Peki, o zaman, etkinlikler hakkında da konuşmayalım. Ucu ilişkimize dokunan bir konu sonuçta.”

Arkamda hoşnutsuzluğunu belli edecek şekilde homurdandı, titreşimlerini içimde hissedebiliyordum. Birkaç dakika konuşmadı. Ona soru sormamak için dilimi ısırarak zorunda kaldım.

Sonunda sessizliğini bozup, “Atları sever misin?” diye sordu.

Şaşkınlıkla, “Atlar mı?” dedim.

“Evet, atlar. Sever misin?”

Düşündüm. Sorunun kendisinden çok sorma sebebi hakkında düşündüm. Sonunda sadece soruya odaklanıp, “Evet, severim. Herkes sevmez mi? Neden?” diye sordum.

“Daha önce hiç bindin mi?”

Kızardım. “Bir kere. İki saat süren rehberli bir dağ turydu, o yüzden sayılacağından bile emin değilim ama çok sevmiştim.”

“Peki, sence ata binmeyi deneyebilecek kadar iyileştin mi? Yoksa biraz daha zamana mı ihtiyacın var?”

Ona şüpheli gözlerle baktım. “Şehirde atların mı var?” Arazisinde ahır görmemiştim ama arazisinde doğru düzgün gezdirilmemiştim de.

“Evet, var. Sana bir ara bütün araziyi göstermem lazım, ahırları da. Evden biraz uzaktalar. Ama benim aklımda bu yoktu. Sana ne istersem yapabileceğimi söylemiştin. Bana herhangi bir kısıtlama getirmedin, buna şehir içinde kalmak dâhil. Seni rahatlatman için sahile götürürdüm ama son zamanlarda plajlardan ölesiye nefret ediyorum.”

Kaşlarımı kaldırıp şaşkın şaşkın, “Plajları sevmiyor musun?” diye sordum.

Yüz ifadesi sertleşti ve buz gibi gözlerle odanın öbür tarafına doğru baktı. Gözlerini Damien'a dikmişti ve ona fiziksel zarar vermek ister gibiydi.

“Şu anda sahil fikri bile içimde birilerini dövme isteği uyandırıyor,” dedi alçak sesle ama korkutucu bir tonda konuşmuştu. “O yüzden eğer kendini ata binebilecek gibi hissediyorsan başka bir fikrim var.”

Suratını inceledim, düşünceleri arasındaki bağlantıyı kurmaya çalışıyordum. “Beni nereye götürmek istiyorsun?”

O buz gibi gözlerini bana çevirdi. “Bu gece seninle ne istersem yapabileceğimi söyledin. Ve sana nereye gideceğimizi veya ne yapacağımızı söylemem gerektiği hakkında bir şey demedin. Tek bilmek istediğim ata binecek durumda olup olmadığın.”

Ben de ona ters ters baktım. “Emin değilim. Kendimi iyi hissediyorum. Çok çılgınca bir şey yapmadığım ve sakın bir at olduğu sürece bence bir sorun çıkmaz.”

Kararlı bir şekilde başını salladı. “Tamam, ağırdan alınız. Ayarlamaları yapmak için birkaç telefon görüşmesi yapmalıyım.”

Onun dışarı çıkışını izledim, bu beklenmedik gelişmeler beni biraz sersemletmişti.

Bunu yapmayı hep beceriyordu, ben baş dönmesinden nefes nefese kalıp kaprislerine itiraz edemeyecek hale gelene kadar beni tepe taklak edip duruyordu. Bu beni hem çileden çıkarıyor, hem de heyecandan kalp atışlarımı hızlandırıyordu. Ondan önce mutlu ve dolu bir hayatım olduğunu düşünürdüm. Heyecan istemediğimi zannederdim. Ve âşık olmak lanetli bir şeydi. *Tek bir insan nasıl bu kadar büyük bir değişime sebep olabilirdi ki?* Bu soruyu kendime ilk defa sormuyordum. Beni nereye götürmeyi planladığını bilmiyordum ama bunun bir önemi yoktu. Nasıl olsa gide-

cektim. James'in yörüngesindeyken otokontrol uygulamaya koyamadığım soyut bir kavram olarak kalıyordu.

Stephan'ın yanına gittim, kimse beni fark etmeden Murphy'nin anlatmakta olduğu uzun hikâyeyi dinlemeye başladım. İki kadın ve içlerinden birinin isminden oluşan yeni bir dövmeyle uyanmanın dehşetini tasvir ediyordu. Ama o aslında ikisinin adını da hatırlamıyordu, sadece göğsünde kocaman siyah harflerle Lola yazdığı için birinin adının o olduğunu düşünüyordu.

Bu gülünç hikâyeyi duyunca gözlerimi kırptırdım. Havuz başında güneşlenirken dövmeyle görmüş olsam bile nedense bu hikâyeyi daha önce duymamıştım. Ben de herkes gibi dövmenin hangi kadın için ve neden yaptırıldığını öğrenmek için büyük bir ilgiyle dinlemeye devam ettim.

"Meğerse Lola o gece daha erken saatlerde tanıştığım başka bir kadınmış. Dövmeyi yaptırdıktan sonra sabah yanlarında uyandığım iki kadınla konuşmaya başlayınca kısıkanlıktan delirip basıp gitmiş. Eminim o kadınlara yaklaşımım tamamen dostaneydi."

Gruba dört pilot daha katılmıştı. Kim olduklarını güç bela hatırladım. Daha genç pilotlardı ve Damien ve Murphy'nin arkadaşları olduklarını biliyordum ama isimlerini hatırlamıyordum.

Damien neşeli bir şekilde, "Ne zaman sarhoş olsa ondan 'kaçırılan fırsat' diye bahsediyor," dedi. Ödüm koptu, hemen arkamda duruyordu.

Dönüp hafifçe gülümsedim.

Sesi herkesin duyabileceği kadar yüksekti ama benimle konuşuyor gibiydi. "Kızı hatırlamıyor bile, ama sarhoşluğunun muhakeme yeteneğine bile o kadar güveniyormuş ki eğer kız bir gece içinde adını dövme olarak bedenine kazıtmasına sebep olduysa kesinlikle 'ruh eşi' olmalıymış.

Ne zaman bekârlıktan dert yanmaya başlasa, suçu Lola'nın öfkesinde bulur."

Gülerek Murphy'ye baktım. Mahcup, masum bir ifadeyle sırıtıyordu. Bu laflar onun cümlelerine benziyordu, zaten itiraz da etmedi.

"Nerede oldu bu?" diye sordum.

Murphy mahzun mahzun, "Melbourne, Avustralya. Eminim çok seksi bir aksanı vardı," dedi.

Öbür pilotlardan biri, "Ve hepimiz seksi Avustralya aksanını ne kadar sevdiğini biliyoruz," dedi ve herkes kahkahalara boğuldu.

Damien elini kaldırıp, "Orada durun," dedi. "Beni hiç bulaştırmayın. Ben yıllardır Murphy'yle birlikteyim ve aksanım seksi olsa da olmasa da daha vücudunun hiçbir yerine benim için dövme yaptırmadı."

Marnie araya girip, "Artık seninle yatmadığından eminiz," dedi. "Eğer yatmış olsaydı vücudunun bir yerlerinde kesinlikle Damien dövmesi olurdu. Açıkçası seninle geçirdiğim o geceden sonra seni popoma kazımamak için kendimi zor tuttum."

Bu cesur açıklamayı ıslıklar ve bağırışlar takip etti, en yüksek sesle de Murphy gülüyordu. Kahkahası gerçekten bulaşıcıydı.

Damien'a tekrar baktım, utançtan kızardığına yemin edebilirdim.

Murphy kahkahalarının arasında, "Denemedim zannetmeyin," dedi. "Tanıdığım en güzel adam olsa gerek. Birlikte olduğum kadınların yarısından daha güzel. Ama sarhoşken bile sarılmasını sağlayamıyorum."

Kahkahalarımız o kadar gürültü yapıyordu ki bardaki insanlar oradaki şamataya rağmen dönüp bize bakıyorlardı.

James tam bu sırada geri döndü.

Aramızda yarım metre kadar olmasına rağmen en ya-

kınımda Damien vardı. Ve gülmeyi kesemiyordum; Damien'la birbirimize ne kadar yakın durduğumuzu gördüğü anda o güzelim suratında kopan fırtınayı fark etmeme rağmen hâlâ gülüyordum.

Damien'dan hoşlanmadığını biliyordum. Nedense onunla aramda bir şeyler olduğunu düşünüyordu. Bense sebebini bir türlü anlayamıyordum. Damien'la James'le tanışmadan seneler önce tanışmıştım. Eğer gerçekten isteseydik şimdiye kadar çoktan aramızda bir şeyler olurdu. Damien'm başkalarına çekici geldiğini anlıyordum ama benim tipim değildi. Benim daha... egzotik bir damak tadım vardı. James'in bütün bunları anlamasını beklerdim, o yüzden iyi arkadaşlarımdan birine karşı beslediği bu düşmanlığı hoş görmem pek kolay olmuyordu.

James büyük adımlarla bana doğru geldi, sinirliken bile mükemmel görünüyordu.

Sık sık yaptığım gibi güzelliğine şaştım. Yürürken o uzunumsu kum kahverengisi saçları yüzünden geriye doğru çok biçimli bir şekilde savruluyordu. Tişörtünün ince kumaşından kollarındaki ve gövdesindeki yontulmuş kaslar belli oluyordu. Kasılmış çenesi mükemmeldi. Dudakları neredeyse yay şeklindeydi, ama o kadar gergin duruyorlardı ki sarkmış gibi gözüküyorlardı. Çok hoş gözüktükleri kesindi. Yay şeklindeki kaşları ve gür kirpikleri saçlarından bir ton daha koyuydu ve parlak turkuaz gözlerine dikkat çekiyorlardı. Burnu düzdü ve aşağıya doğru çok çekici bir şekilde açılıyordu, emsalsiz suratına tam oturuyordu. Tek kelimeyle güzeldi. Kadınsı hiçbir tarafı yoktu aslında ama yakışıklı kelimesi onun zarif hatlarına yeterli gelmiyordu. Uzun ve inceydi ama dar kıyafetlerin içinde zayıf olmanın aksine oldukça kaslı olduğu belli oluyordu. Kendi kendime *mükemmeliyetin somut hali* diye düşündüm. Bu düşünceden sonra aklıma hep aynı soru geliyordu *benimle ne işi var?*

Yanıma yaklaştı ama bana dokunmadı.

Sessizce, “Eğlenceyi kaçırdım galiba,” dedi, sesinde hiçbir ifade yoktu.

Yüzümdeki tebessüm silinmeye başladı.

“Her şey hazır,” dedi kısaca. “Buradaki işin biter bitmez bana aitsin.”

Marnie gülümseyerek bize seslendi, “Ya siz ikiniz? Dövme yaptırabilecek kadar birbirinize abayı yakmışa benziyorsunuz. Ne zaman isimlerinizi vücudunuza kazıyacaksınız?” bir yandan da imalı imalı kaşlarını oynatıyordu.

Yüzümü çevirmeden hafifçe yana doğru bakarak James’e gülümsedim.

O da karşılık olarak dünyanın en küçük tebessümünü verdi. “Biraz boya için onun o mükemmel tenini mahvetmenin anlamı yok,” dedi, “ama eğer isterse ben seve seve Bianca dövmesi yaptırırım.”

Kalabalık teşvik edici kelimeler cümleler bağırırken kaşlarımı kaldırıp James’e baktım. Vücudunu görmüştüm. Tek bir dövmesi yoktu. Onlarla tabii ki de dalga geçiyordu.

Judith şaşkınlıkla, “Bu jesti karşılıksız mı bırakacaksın, Bianca?” diye seslendi.

Omuzlarımı silktim, gözlerimi kısmış dik dik James’e bakıyordum. “Eğer benim için dövme yaptırırsa ben de göğüs uçlarımı delmesine izin veririm herhâlde,” dedim. Kalabalıktan ziyade James’le konuşuyordum. Ama herkes birden kahkahalara boğuldu.

Ağzımın sulanmasına sebep olan o hareketi tekrarladı, dilini dişlerinin üzerinden geçirdi. Tokalaşmak ister gibi elini uzattı. “Anlaştık, aşkım. Lütfen el sıkışıp bunu resmileştirelim. Bundan daha çok hoşuma gidecek bir şey düşünmüyorum.”

Arkamda sanki birisi genzine içki kaçırdı. Stephan’ın, “Yok artık, Buttercup” tadında bir şeyler bağırdığını duydum.

Şakayı bu kadar uzatmasına bir anlam veremiyordum, eline baktım. Üzerinde daha fazla durmadan elini sıktım, eksantrik hareketlerine ayak uyduruyordum. Nedense aklıma Murphy'nin fıkra anlatmakla ilgili söylediği cümle geldi. Hikâyeye ayak uydurmalısın, derdi. İnsanları esprinin en önemli kısmından mahrum bırakamazsın.

Gerçekten delirmiş olma ihtimaline karşı kendimi güvenceye almak için, "Ama önce sen. Bir yerlerimi deldirmeden önce o dövmeyi görmek istiyorum," dedim.

Gülümsedi, tam anlamıyla şeytani bir gülümseme idi. "Elbette."

Birisi, "Deldirince görmek istiyorum, Bi!" diye bağırdı. Kimin bağırdığından emin değildim.

Sonra da, "Sözünüzü tuttuğunuzdan emin olmak için görmek istiyoruz," dendi, bu sefer Judith'in sesini çıkarmıştı.

Marnie, "O zaman Bianca'nın adını penisine yazdırmalısın," diye seslendi. Etrafındakilerin dehşete kapılmış suratları, "Fazla mı oldu? Fazla mı ileri gittim?" demesine sebep oldu.

James kolunu omzuma attı ve beni koltuğunun altına, hemen yamacına sabitledi. "Kimse onun delinmiş göğüs uçlarını göremez ama ben dövmeyi gösteririm. Neremi damgalamak istediğini Bianca seçebilir."

Şaka fazla uzamıştı. Ona sert bir bakış atabilmek için geri çekildim ve konuşmak için ağzımı açtım.

Gıkımı çıkaramadan o ateşli ağzını benimkine dayadı. Öptü; tutkulu, başkalarının önünde verilmemesi gereken türden bir öpücüktü. Dili ağzıma girdi, emmem için yalvarıyor gibiydi. Başta onu göğsünden ittim, onun başkalarına şov yapma isteğini karşılıksız bırakmaya niyetliydim. Eliyle saçlarımı kavradı, diğer eliyle belimden beni kendine doğru bastırdı.

Sadece bir anlığına ona karşı koymaya çalıştım, çok hızlı bir şekilde kendimi öpücüğünde kaybedip sanki ölüm kalım meselesiymiş gibi dilini emmeye başladım. Ellerim gömleğini kavramış, bileklerim o kısıtlayıcı baskıyı hissetmek için can atıyordu.

Arkadaşlarımı unuttum, uzattığı şakayı unuttum. Eğer isteseydi duvara yaslayıp bana orada sahip olabilirdi. Tesiri o kadar kuvvetliydi.

Gülümseyerek geri çekilen o oldu. Kafamın üzerinden arkama bir bakış attı, muzaffer bir edayla Damien'a sırttığını biliyordum.

“Eğer sen bir yer seçmezsen var olan tek öneriyi ciddiye almak zorunda kalabilirim, penisime ismini yazmakla ilgili bir şeydi galiba.” Kalabalıktan bazı ıslık ve bağırışların yükselmesine sebep olacak kadar yüksek sesle konuşmuştu.

Cümle bile kuramadım. Yumruk olmuş ellerimden birini alıp açtı ve avcumu kalbinin üzerine bastırdı.

“Ya da tam buraya ne dersin, Aşkım?” diye fısıldadı.

Dudaklarımı yalayıp konuşmak için ağzımı açtım. Bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum ama aklım uzaya kaçmıştı. Orada sadece bana yapabileceklerini düşünebiliyordum. Kahkaha attı, beni bu duruma sokmuş olmaktan büyük bir keyif aldığı belliydi.

Saçımı okşarken kendiyile böbürlendiğinin farkındaydım. Umurumda da değildi. Yakında vücudumu onun insafına bırakacaktım. Başka bir şey düşünemiyordum. Heyecanlanmıştım, tahrik olmuşum ve korkuyordum.

Çok mu erkendi? Saldırıdan beri yeterince zaman geçmiş miydi? Çektiğim acıların yeni kurtulduğum hatıraları geri mi dönecekti? Bana merhametli mi davranacaktı, yoksa sınırlarımı mı zorlayacaktı? Bu soruların cevaplarını acıdan korktuğumdan daha fazla merak ediyordum.

Emin olduğum bir şey vardı. Beni aklımı başımdan alana kadar becerecekti ve artık beklemeye dayanamıyordum.

Bölüm 8

Birkaç dakika sonra James, “Gitmeye hazır mısın?” diye mırıldandı.

Grup başka bir konu hakkında konuşmaya başladığından beri sessizleşmiştik. James beni yavaşça okşuyor, her tarafına dokunuyordu, hareketlerinin uygunsuz bir hâl alması işten bile değildi.

Köprücük kemiğime dokunup göğüslerime değmesine ramak kala duruyordu. Bir eli kalça kemiğimin üstünde geziniyor tehlikeli bölgelere fazlasıyla yaklaşıyordu. Kendimi onun dokunuşlarında kaybediyordum, neyin uygun neyin uygunsuz olduğunu ayırt edemez hale gelmiştim, onun hakkındaki tereddütlerimin sebeplerini bile unutuyordum.

Ondan uzak durmak istememin sebebi *buydu* işte ve aynı zamanda uzak duramamamın sebebi. Ona karşı koyamıyordum. Biraz dayanmıştım evet ama dürüst olmak gerekirse o geçen zaman teslimiyetime geri sayımdan fazlası değildi.

Cevap vermedim ve bunu bir meydan okuma gibi gördü. Beni tekrar öptü, bu sefer kendini frenlemeye hiç çalışmadan. Saçlarımı o kadar sıkı kavramıştı ki neredeyse canım acıyordu; diğer eliyle popomu tutuyor ve bir yandan da bana sürtünyordu. Ereksiyon olmuştu ve ağzının içine inledim, bizi saran tutku halesi yüzünden çıkardığım sesi fark etmedim bile.

Geri çekildi, kesik kesik nefes alıyordu. “Artık gitmeye hazır mısın? Seni şu arkandaki duvara yaslayıp becerme fikri kulağa hiç de fena gelmiyor. Teşhircilik konusunda bir problemim yok. Denemek istediğin bir şey mi?”

Ağzından çıkan her kelimede bana sürtünüyordu; ses tonu alaycı hatta öfkeliydi. Ne yaptığına odaklanmış olduğum için kelimelerini tam olarak anlayamıyordum.

Ağzından çıkan tek ses, “Hı?” oldu.

“Gitmeye hazır mısın artık? Yoksa seni bütün iş arkadaşlarının önünde becermemi mi tercih edersin?” Bu soruyu benim gerçekliğe döndürecek kadar sert bir tonda söylemişti.

Nefes nefese ve huzursuz, “Hayır,” dedim.

Nerede olduğumu ve tanıdıklarımla dolu bir odada olduğumuzu nasıl bu kadar çabuk unutabilirdim?

“Hayır, gitmeye hazır değilsin? Ya da hayır, seni arkadaşlarının önünde becermemi istemezsin? Seni üç metre arkandaki duvara yaslayıp erkekliğimi içine gömmemi izleyebilirler, bunu görmelerini ister misin?”

Bir süre ona boş boş baktım, beynim kağı hızında işliyordu.

Gittikçe sinirleniyordu. “Bana cevap ver. Bunu yapmamı istiyor musun?” diye sordu, her kelimesi keskin ve sertti.

Kafamı iki yana sallayarak, “Hayır,” dedim. Tekrarladım, “Hayır,” daha inandırıcı bir hale gelmesine çalışıyordum. “Gitmemiz lazım.”

Dişlerini bileedi. “Bunun farkındayım. Git, Stephan’a veda et,” emri verdi.

Ondan uzaklaşıp bir süre tekrar doğru düzgün nefes almaya odaklandım.

Stephan’ın yanına giderken içimden ona kadar saydım. Yaptığım şeye odaklanmaya ve James’i aklımdan çıkarmaya çalışıyordum.

Ben yaklaşırken Stephan'ın yüzünde endişeli bir ifade vardı. "İyi misin, Bi?" Konuşurken kulağıma eğildi.

Başımla evet işareti yapıp, "James ve ben gidiyoruz. Onun evine gideceğim. Seni yarın ararım," dedim.

Ben konuşurken o etrafına bakınıyor, James'i arıyordu. James yaklaşırken göz göze geldiler. James yaklaşp alçak sesle Stephan'ın kulağına bir şey söyledi, ben bile duyamadım.

Stephan anladım anlamında yavaşça başını salladı, kaşları çatılmıştı ama hiçbir şey demedi.

James elimi tutup beni mekândan çıkardı, sımsıkı kavramıştı. Başka kimseyle konuşmadık. Kalabalığın ortasında James'in o kadar ileri gitmesine izin verdiğim için biraz utanmam gerektiğinin farkına varabilecek kadar aklım başımdaydı.

James beni neredeyse sürüklüyordu. Clark kapıyı açar açmaz beni alçak limuzinin içine neredeyse itti. Koltuğun üstünde yana doğru kayarken o da hemen arkamdaydı. Yakinıma oturdu ama bana dokunmak için bir hamle yapmadı. Sorun değildi, bu mola kafamı toplamak için iyi bir fırsattı.

Birkaç dakika sessizlik içinde geçti, James suratımı bile görmek istemiyormuş gibi camdan dışarı bakıyordu. Kızgın olduğunun farkındaydım ama nedeni hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sonunda sessizce, "Öyle bir şeyi daha önce yaptın yani?" diye sordum. Zihnim inatla o konuya takılmıştı. "Başkalarının önünde cinsel ilişkiye girdin?"

Bana baktı, kaşları kalkık ifadesi donuktu. "Evet. Bilgi değiş tokuşu mu yapıyoruz? Bu akşam bunun kesinlikle yasadığını sanıyordum. Yanlış hatırlamıyorsam bu senin fikrindi."

Gözlerimi kıstım. "Hakkında konuşmak istemediğin mevzuları açma o zaman," dedim.

Bunu duyunca kaşları anında kalktı. “Bu yeni bir kural mı? Eğer sen bir konu açarsan benim o konudaki sorularımı da cevaplamak zorunda olduğumu mu söylüyorsun? Senin içinde geçerli olacaksa bu şartları kabul ederim.”

Dudağımı ısırdım, acaba bu kural nasıl geri tepecekti. Eninde sonunda tepeceğinden emindim. Onun teşhirci yanını ne kadar merak ediyordum acaba?

Çok. “Peki. Anlat.” O güzel dudaklarını büzdü. “Tam olarak ne anlatayım? Başkalarının önünde cinsel ilişkiye girmeyi mi?”

Başımı sallayarak evet, dedim.

“Bu denemek istediğin bir şey mi, yoksa sadece merak mı ediyorsun?”

Gözlerim dehşetle büyüdü. Doğru mu anlıyordum? Bunu iş arkadaşlarımdan önünde yapmak isteyebileceğimi mi zannetmişti? Düşüncesi bile iğrençti.

Kızarak, “Sadece merak,” dedim. “Faaliyetin kendisinden çok seninle ilgili. Başka insanların önünde ne yaptığını ve kiminle yaptığını bilmek istiyorum.”

Ellerini açtı. “Birkaç kere yaptım. Bizim... gibiler için düzenlenen geceler var. BDSM⁵ gösterileri. Bu gibi şeylerde birkaç kadın üzerinde hâkimiyet kurdum, onlara şaplak attım ve onları becerdim. Az sayıda insanın ve hatta kalabalık bir grubun önünde. Bu konuda hiçbir zaman bir çekincem olmadı ama benim tercih ettiğim bir şey olmaktan çok değişiklik olsun diye katıldığım bir aktiviteydi. Ayrıca üniversitede bazı erkek kardeşlik derneklerinin yurtlarında kalabalığın önünde iddia sonucu birkaç kadını becerdim. Eskiden tam bir sürüktüm derken abartmıyordum. Son birkaç senedir daha dikkatli davranıyorum ama sadece daha önceki davranışlarıma kıyasla. Bu konuda bilmek istediğin

⁵ Bondage & Discipline, Dominance & Submission, Sadism & Masochism: Kölelik ve Disiplin, Hâkimiyet ve Teslimiyet, Sadizm ve Masoşizm. (ç.n.)

başka bir şey var mı?” Açıklamasının sonuna doğru sesi iyice gerginleşmişti ve sorusunu sorarken oldukça kızgındı.

Birden midem bulanmaya başladı; artık vücudumda tahrik olmuş tek bir hücre kalmamıştı. “Ve bir kalabalığın önünde bana bunu yapmak senin için bir sorun teşkil etmezdi?”

Çenesi kaskatı kesildi ve yüzünü başka bir yöne çevirdi. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki cevap vereceğini zannetmiyordum ama vereceği cevap benim için oldukça önemliydi.

Sonunda, “Benim için çok *büyük* bir sorun teşkil ederdi,” dedi. “Ama bu yapmazdım anlamına gelmiyor. Sonrasında bundan ne kadar utanacağımı bilmeme rağmen kendimi çok zor durdurdum. Yapmamı istiyormuşsun gibi hissettim ve bu yüzden kendime hâkim olmak oldukça zor oldu. Şimdi anlıyorum ki kesinlikle istediğin bir şey değilmiş. Ama her iki türlü de işler o kadar çığırından çıksaydı küplere binerdim.”

“Neden küplere binerdin? Bunu daha önce defalarca yaptığını kendin söyledin.”

Bana sanki düşmanımıymışım gibi dik dik baktı. “Çünkü sen *benimsin*. Başka kimsenin seni o durumda görmesini istemiyorum. Seni o şekilde paylaşmak istemiyorum. Daha önce yaptıklarımı hep gözden çıkarabileceğim kadınlarla yaptım. Hepsi gözden çıkarılabilir kadınlardı, Bianca. Bununla gurur duymuyorum ama gerçek bu. Hatta sözleşmeli uzun dönem sub’larım⁶ bile benim için gözden çıkarması kolay insanlardı. Onları hiç paylaşmadım ama birilerinin onları becerdiğimi izlemesiyle ilgili hiçbir sıkıntı duymadım.”

Dudaklarımı yaladım. “Sözleşmeli sub’ların mı oldu? Uzun dönem?” diye sordum. Midemin bulantısı gittikçe artıyordu.

⁶ Boyun eğen, teslimiyetçi.

İç geçirdi. “Konuyu ben aç tım, değil mi? Ağzımdan çıktı bir kere... Evet, sözleşmeli birkaç sub’ım oldu. Uysal kadınlardı ama sadece ikisi ‘ uzun dönem’ sayılacak bir anlaşma için uygunlardı. Eğer çok paran varsa ve cinsel eğilimlerin... sıra dışıysa, sözleşme imzalamak gerekli olabilir. Herhangi bir yanlış anlaşılma olmasını istemiyordum ve hiçbirisi BDSM dünyasına yabancı değildi.”

“Bu bana yaptırmaya çalışacağın bir şey mi? Sözleşme imzalamak,” diye sordum, sesimi tercih edeceğimden daha güçsüz çıkmıştı.

Afallamıştı.

Aklıma çok kötü bir olasılık geldi. Böyle bir anlaşma istemiyordum, sözleşme imzalamayı kesinlikle reddederdim, fakat aklıma gelen fikir bundan daha korkunçtu.

“Ah,” dedim, kendimi kusacak gibi hissediyordum. “Sözleşme bizim için planladığından daha uzun soluklu bir serüven için gerekli olsa gerek,” dedim. Gelecek darbeyi dimdik ayakta karşılayabilmek için sesimi ve yüzümdeki ifadeyi duygudan arındırdım. “Öyle bir görev için senin eğilimlerin konusunda daha tecrübeli birini tercih edersin tabii ki. Bence de en uygunu bu olur. Ben öyle bir sözleşme imzalayamam zaten.”

Başı öne düştü, saçları yüzünü örtüyordu. Ellerini tekrar tekrar yumruk yapıp açtığını gördüm.

Bir süre sessiz kaldı. Konuşmaya başladığında sesi alçak ama gerginlikten çatallanmıştı. “Senin için planladığım sözleşme öyle bir sözleşme değildi. Ama bir karar ver, Bianca. İlişkimiz hakkında mı konuşacağız, yoksa öyle bir iznim yok mu? Çünkü beni sınırdan kudurtacak şeyler söylüyorsun ve ben dilimi ısırarak konusunda gittikçe daha fazla zorlanıyorum. Bu akşam ilişkimiz hakkında konuşuyor muyuz, konuşmuyor muyuz? Uzun zamandır sana aklımdan geçenleri anlatmak istiyordum ama sen her seferinde ben daha başlayamadan kaçırıyorsun.”

Yutkundum, birden bu konuşmanın devam etmesine izin versem neler söyleyeceğini deli gibi merak etmeye başladım. Ama cesaretimi kaybettim, neler söyleyebileceğinden o kadar çok korkuyordum ki bir gün daha ertelemeye karar verdim.

Sonunda, “Bu gece değil,” dedim.

Bu cümleden sonra arabanın içini ürpertici bir sessizlik kapladı. Hareket etmiyordu, konuşmuyordu, bana dokunmuyordu. Bir süre ben de düşüncelere daldım. Las Vegas’ın özel havaalanının otoparkına varana kadar bu şekilde yolculuk ettik. Ana havaalanına oldukça yakındı ama daha önce hiç görmemiştim.

James’e, “Ne yapıyoruz?” diye sordum.

Kafasını kaldırmadı. “Seninle ne istersem yapabileceğimi söyledin. Yapıyorum.”

Usanmıştım ve suratımdan belli oluyordu, fakat o bunu görmedi. “Yanımda hiçbir şey yok. Çanta bile toplamadım. Ve saat geç oldu.”

“Ben hallettim.”

“Nereye gidiyorsak oraya vardığımızda sabah olmuş olacak. Ve bu üstümdeki kıyafetle gece kulübünden başka hiçbir yere gidemem.”

“Biliyorum. Hallettim dedim.”

Araba durmuştu, birkaç saniye sonra Clark kapıyı açıyordu. James bir çırpıda indi ve ben menziline girer girmez beni de arkasından çekti. Sıkıca dirseğimden kavrayıp küçük terminale yöneltti.

Kaba bir ses tonuyla, “Hemen kalkış yapabiliyor olmalıyız,” dedi.

“Nereye gittiğimizi söyleyecek misin?”

“Hayır. Ama herhangi bir sahile gitmiyoruz. O kadarını söyleyebilirim.”

Neredeyse gülecektim. “Sahillerle sorunun ne? Plajı

herkes sever.” Ona baktım, içi nde bulunduğu ruh hâlinde onu çekip çıkarabi lmek için gülümsüyordum.

Keyfi iyice kaçtı. İğneleyici i bir ses tonuyla, “Farkındayım,” dedi. Plajlar hassas bir konuydu ve bu konuda konuşulmayacaktı. Bu bilgiyi kenara not ettim.

“Üstümü değiştirmem lazım,” diye söylendim.

“Farkındayım,” dedi.

“Tanıdığım en dengesiz adamsın,” dedim. Benim de artık keyfim kaçmıştı.

Hışımınla kolumu sıktı. “Beni delirtiyorsun. Ne düşündüğün, ne hissettiğin hakkında ufacık bir ipucu versen, bana karşı *en ufak bir şey* hissettiğine dair, eminim o zaman duygu durumu daha az değişken bir insan olabilirim.”

Söyledikleri karşısında dilim tutuldu ve küçük havaalanının içinde bu şekilde yürüdük. Hareket etmeye devam ediyordum ama beynimde düşünceler fırl fırl dönüyordu.

Benim ona karşı bir şey hissedip hissetmediğimi bilmek istiyordu? Anlam veremediğim çok garip bir fikirdi. Onu önemseyip önemsemediğimi mi merak ediyor?

Biraz daha üstünde kafa yorduktan sonra bu fikri kafamdan kovdum. Erkeklerle daha önce de böyle deneyimlerim olmuştu. Beni önemsemediği falan yoktu. Dışarıdan o kadar ilgisiz görünüyordum ki bu da beni kazanmak istedikleri bir zafere dönüştürüyordu. James çok fazla kadının sevgisini kazanmak için uğraşmak zorunda kalmış olamazdı. Eminim çoğu onunla bir gece geçirdikten sonra ilanı aşk etmişlerdi. Çünkü, dürüst olmak gerekirse, *sevilecek* o kadar çok şey vardı ki. Ama onu rahatlatmayacaktım, bu ilişkinin sonunda hâlâ sahip olmayı planladığım gurur kırıntısını bu uğurda feda edemezdim.

Bölüm 9

Rekor sürede uçağa bindik. Daha önce hiç özel bir jet uçağına binmemiştim ve onunkisi oldukça etkileyiciydi. Uçağın iç dekorasyonun güzelliğini inceledim; uçuş görevlisi bizi samimi bir şekilde karşılarken suratıma dingin bir ifade takınmaya çalıştım.

Beni hemen bir koltuğa götürdü ve tek kelime etmeden kemerimi bağladı, dudakları sımsıkı kapalıydı. Yaptığı o garip itiraftan beri konuşmamıştık, ben de ne diyeceğimi bilmiyordum.

Yanımdaki büyük deri koltuğa oturup, kemerini bağladı. Bu koltukların yanında benim havayolumun birinci sınıf kabininin koltukları minicik kalıyordu.

“Dekorasyon çok hoş. Dekoratörlerinin zevki her zamanki gibi eşsiz,” dedim. Uçağın içine soluk kırmızı ve koyu kahverengi hâkimdi. Eğer sadece içini görmüş olsaydım bir uçak olduğunu bile anlamazdım.

Hafifçe kızarak, “Teşekkür ederim. Dekorasyonun çoğunu kendim yapıyorum,” dedi.

Şaşırmıştım. “Bu... çok etkileyici.”

Omuz silkti, utanmışa benziyordu. “Otellerim var. Hep işin her ayrıntısında katkım olması gerektiğini düşünmüştümdür, o yüzden ergenliğimden beri dekorasyonla ilgili

pek çok kararı kendim veririm. Tabii ki şahsi mülklerimin dekorasyonunu da ben yapıyorum. Fazla seçiciyim.”

Bunu duyunca yüzüm kızardı. Tam bir kontrol manyağıydı, asıl kurması gereken cümle buydu. Ama nedense bu gerçek beni tahrik etmişti. “İç tasarım hoşuna giden bir şey mi? Yoksa sadece yapmak zorunda olduğun için mi yapıyorsun?”

Biraz düşündü. “Hoşuma gidiyor. Dürüst olmak gerekirse alışveriş yapmaktan da hoşlanıyorum. Bu gözünden düşmeme sebep olur mu?”

Ufak muzip bir tebessümle, “Hiç olmaz. Hatta hakkında *bu tür* detaylar öğrenmeyi teşhirci olduğunu öğrenmeye tercih ederim,” dedim.

Gülümsemeye başlamıştı ama tebessümü birden silindi. Uçak uçuşa hazırlanıp kalkışa geçerken o derin düşüncelere daldı.

Sonunda sessizce, “Sence geçmişimi kabul etmen mümkün olacak mı? Yoksa senin için fazla mı kirli?” dedi. Koltuğunda otururken kafasını arkaya doğru yatırmıştı.

Gözlerimi kırptım. “Olur herhâlde, gerçekten geçmişte kaldıkları sürece ve sen de hep dürüst davranırsan bütün bunlarla baş edebilirim.”

Başıyla tamam dedi, rahatlamıştı ama nedense hâlâ üzgün görünüyordu. “Dürüst olacağım. Şimdiye kadar hep dürüsttüm de zaten. Sırf sen sorduğun için anlatmak istemediğim hikâyeleri bile anlattım. Bunu sana kanıtlayabilmem için bana biraz zaman tanıman lazım. Güvenini kazanabilmem için.”

O tekrar sessizliğe gömüldüğünde söylediklerini düşündüm.

Uçuş görevlisi oldukça ilgiliydi, üç bin metre yüksekliğe ulaştıktan saniyeler sonra bize isteklerimizi sordu.

Çok güzel olduğunu fark ettim. Uzun siyah saçları sırtın-

dan aşağıya dümdüz uzanıyordu ve onları ortadan ayırmıştı; yüz hatları nefes kesiciydi. İnce ama biçimli bir vücudu vardı. Üniforma olarak düz siyah bir etek ve daracık bir gömlek giyiyordu. Ayağında topukları on cm yüksekliğinde ince topuklu kırmızı ayakkabılar vardı ve üzerlerinde çok rahat hareket ediyordu. Ben ölüm kalım meselesi bile olsa o ayakkabıların üzerinde duramazdım.

James'in bana onun şahsi uçuş görevlisi olarak iş teklif ettiğini hatırladım. Bu kız da aynı teklifi mi almıştı? Bilmek istiyor muydum? İçimdeki mazoşist kesinlikle bilmek istiyordu.

"Helene'le yattın mı?" diye sordum, sesim neredeyse ifadesizdi.

Suratımı inceledi. Duraksadı ve ben cevabımı almıştım. Camdan dışarıya baktım.

"Bir kere, işe yeni girdiğinde," dedi yavaşça. "Oldukça cüretkâr bir şekilde teklif etti, ben de kabul ettim. Ama o günden sonraki seneler boyunca profesyonellik sınırlarını hiç aşmadık. Kızdın mı?"

"O da sub'ın mı?" diye sordum.

Nefesini hızla verdiğini duydum, yılmış gibiydi.

"Benimle oyun oynuyorsun sanki, kıskanıyor olma ihtimalin varmış gibi davranıyorsun. Çok beklerim değil mi? Hayır, değil. O konuda uyumlu değildik. Aklımdan bile geçmedi. Dedğim gibi seneler önceydi. O zamanlar daha fazla kadınla beraber oluyordum. Güzeldi ve uysaldı, o noktada bunlar benim için yeterliydi."

Zihnimden öğk, öğk, öğk sesleri yükseliyordu. Kalbimdense of, of, of. Sertçe, "Çalışanlarıyla yatmak pek profesyonel bir davranış değil," dedim.

Elini elimin üstüne koydu. "Değil. Artık böyle şeyler yapıyorum, seninle tanışmadan önce çoktan kesmiştim."

"Gittiğimiz her yerde yatmış olduğun kadınlarla mı karışılacağız?" diye sordum.

Elimi sıktı. “Her yerde değil ama arada sırada evet. Eğer seni çok rahatsız ediyorsa, onu işten çıkarabilir veya başka bir işe transfer edebilirim. Senin huzursuz olmanı istemiyorum.”

Uçuş görevlisinin küçük galisinde çalışmasını izledim. Profesyonel ve becerikliydi.

“Sana hâlâ ilgi gösteriyor mu?” diye sordum.

“Hayır. İlk seferden sonra çok net bir şekilde ona bunun bir daha tekrarlamayacağını belirttim. Bu isteğimi zarafetle karşıladı. Gerçek bir profesyonel. Ama sen ne istersen onu yapacağım. Seni hayatımda istiyorum ve bunun gerçekleşmesi için her türlü tavizi vermeye hazırım. Onu işten çıkarmam gerekiyor mu?”

Ona bakmadan, “Tabii ki hayır,” dedim. Eğer yatakta olsaydık ondan gözlerimi bu şekilde kaçırmama hayatta izin vermezdi. Aramızdaki bu uzaklığa izin vermezdi. Ama her nedense, yatak odasının dışında bütün kontrolü bana bırakıyor gibiydi. “İşinde iyi galiba.”

“Oldukça iyi. Ve uçuşlar için son dakikada haber verilse bile uçuşa her daim hazır.”

Konuyu değiştirip, “Beni nereye götürüyorsun,” dedim. O kadına bakıp, onun hakkında konuşmak bilindik sebeplerle keyfimi kaçıırıyordu.

“Wyoming,” dedi.

Gözlerimi kırpıttım.

“Oldukça kısa bir uçuş ama uyumak istersen arka tarafta bir yatak var. Ayrıca senin için kıyafetler ve kişisel bakım malzemeleri var,” diye devam etti.

“Wyoming’de ne var,” diye sordum.

“Orada bir at çiftliği var. Oldukça ıssız ve sakin bir yer. Bir iki günlüğüne güzel bir kaçamak olur diye düşündüm.”

“Çalışman gerekiyor mu?” dedim.

“Bazı sorumlulukları üzerimden alması için bir Kuzey

Amerika yöneticisi yetiştiriyorum. Fark ediyorum ki çok uzun zamandır işlerin her aşamasının bütün detaylarını çok yakından idare ve kontrol ediyorum. Gerçekten yetenekli olduğunu düşündüğüm bir adamım var, birkaç günlüğüne işleri idare edebiliyor olmalı. İşin dışında da bir hayatım olabilmeli. Ve ilk defa bunu gerçekten istiyorum. Bu onun için bir nevi sınav olacak. Birkaç gün veya birkaç hafta tatil yapmak istediğimde yönetimi güvenilir ellere bırakabilmem önemli.”

Öylesine sorduğum sorunun bu kadar detaylı bir açıklamayla cevaplanmasını beklemiyordum. Beni sürekli şaşırtıyordu ve istemesem de kalkanlarımın yavaş yavaş iniyordu.

“Perşembe akşamı işe dönmüş olmam lazım,” dedim.

Gülümsedi, keyfi biraz yerine gelmişti. “Evet, biliyorum.”

Aniden esneyince uyumak istediğimi fark ettim, gerçekten yorulmuştum.

James görüp, bana şuh bir bakış attı. “Yatmaya hazır mısın?” diye sordu.

“Yorgun musun?” diye sordum, eğer değilse bana katılmak zorunda olmadığını söylemeye hazırlanıyordum.

Bakışlarıyla delip geçti. “Aşkım, bu günü haftalardır bekliyorum. Şu anda aklımdan uykunun u’su geçmiyor.” Bunları söylerken daha fazla vakit kaybetmeden kemerimi çözmüş, beni ayağa kaldırmış ve uçağın arkasına doğru götürüyordu.

Arka taraftaki kapıya yaklaşırken elimi bıraktı ve parmağını tasmamdaki halkaya taktı. Dönüp bana bakmadı bile ama geçirdiği değişimi hissedebiliyordum.

Kapıyı açıp beni tahmin ettiğimden büyük bir yatak odasına soktu. Beni odanın içinde gezdirip ihtiyacım olabilecek şeyleri nerelerde bulacağımı gösterdi. Dolaptaki kıyafetlerin yarısı kadın kıyafetiydi. *Sormayı göze alabilecek miyim?* “Bunlar bana uyar mı?”

Buz gibi bir sesle, “Umarım,” dedi, “Senin için aldattım, kişisel alışveriş uzmanım ölçülerini biliyor.”

Banyo minicikti ama ihtiyacım olabilecek temel kişisel bakım malzemelerine sahipti.

Biz daha kısa turu bitirmeden, göğsünü sırtıma dayamış, bluzumun düğmelerini açıyordu. Bluzumu kollarımdan kurtarıp önden kopçalı sütyenimi tek bir hareketle hızla açtı. Saniyeler içinde eteğimin fermuarını açmış ve ayaklarımın düşmesini sağlamıştı.

Hiç beklemediğim bir şekilde beni boynum ve omzumun ortasından, tam tendonun üzerinden, sıçramama sebep olacak şiddetle ısırdı. Kendi oluşturduğu izleri öptü ve ben inledim.

“Ayakkabılar kalsın. Sırtüstü yat ve bacaklarını aç,” emri verdi.

İtaat ettim.

Şiltenin altından bağlar çıkardı ve önce el, sonra ayak bileklerimi bağladı. Ona bakarken etrafımı bir şehvet bulutu sardı. Soyunmasını izlemek büyülenmekten farksızdı.

Tek bir hareketle tişörtünü çıkardı. Pantolonunun düğmesini ve fermuarını açıp ereksiyonunu ortaya çıkarırken nefesimi tuttum. Pantolonu yere itip ayaklarını paçalarından kurtardı ve hemen yatağa çıktı.

Uzun süre beni inceledi, o yoğun bakışları her milimetremi su gibi içti, sanki hafızasına kaydetmeye çalışıyordu.

Çatallı bir sesle fısıldadı, “Seni özledim.” Ona inanıyordum.

Yatağın ayak ucuna emekledi ve ben ne olduğunu anlamadan kafasını bacaklarımla arasına gömdü.

Beni uzun, mükemmel dil hareketleriyle yalarken nefesim kesildi. Klitorisimi emdi ve inildedim. Saniyeler içinde beni orgazmın eşiğine götürdü ama birden durup, beni tek-rar yavaş yavaş yalamaya başladı.

“James, lütfen,” diye yalvardım.

Hiçbir cevap alamadım, sadece kadınlığımı daha da yavaş yaladı.

Tekrar denedim, “Bay Cavendish, lütfen.”

Daha yukarılara çıkarak, göbek deliğimi yalayıp emmeye başladı. Göğüslerimde bitmek bilmeyen dakikalar harcadı, göğüs uçlarımı uzun uzun emdi, dolgun göğüslerimi ovdu, ta ki ben yine orgazmın eşiğine gelene kadar. Yine durdu.

Hıçkırdım.

Çıplak vücudumun dokunulmamış, ovulmamış, çimdiklenmemiş, emilmemiş, ısırılmamış yerini bırakmadı. Muhteşem bir işkenceydi.

O hareket ederken ereksiyonunun ağırlığını vücudumun farklı yerlerinde hissedebiliyordum, penisine yaklaşabilmek için bağlarımı var gücümle çekiştiriyordum. Çekiştirmelerimin şiddetinden ellerim ve ayaklarım uyuşmaya başladı ama James durmuyordu.

Tekrar yalvarmayı denedim. “Yalvarırım, Bay Cavendish.”

Duymazdan geldi, tek kelime etmiyor ve durmuyordu.

Sonunda, “Beni cezalandırıyor musunuz Bay Cavendish?” diye bağırdım.

Dudaklarımı tenimden kaldırmadan, “Tabii ki cezalandırıyorum,” dedi duygusuz bir sesle. “Seni kamçılayamam. Alternatifi de bu. Kamçıyı tercih mi edersin?”

Duraksamadan, “Evet,” dedim. Bence kıyaslanacak yanları yoktu. Biri bana kendimi özgür hissettiriyordu, diğeriye çaresiz ve korunmasız. O bıkıp usanmadan bana bu işkenceyi yaparken yanaklarımdan yaşlar dökülmeye başladı.

Nefes nefese, “Neden?” diye sordum.

Birden iki parmağını içime gömdü ve omurgam zevkten yay çizerken nefesim kesildi.

İçimi okşarken sesi çatallı, nefesi düzensizdi. “Bana çektiydiklerini anla man için. Sana çaresizce ihtiyacım vardı. Seni avutmaya, sana bakmaya. Yüzünü görmeye bile. Ama sen kendini benden tamamen esirgedin ve ben dandik bir mesaj aldığım için mutlu olmaya başladım, acınacak hâldeydim ama sen çoğunlukla o mutluluğu bile bana bahsetmedin. O yüzden hasretin ne demek olduğunu görmeyi istiyorum.” Bunları söylerken parmakları tam da yerini okşuyordu.

Parmaklarını geri çektiğinde kaslarım yaklaşan orgazmın etkisiyle kasılmaya başlamıştı.

Hırstan çığlık attım.

Beni öptü. Sert bir öpücüktü ve dudaklarında kendi tadım vardı. Üstümde konumunu ayarlarken ağzımı yağmaladı. Penisimi girişimde hissedince yüksek sesle inildemeye başladım. Orada daireler çiziyor beni iyice kızıştırıyordu. Ona doğru kalçamı kaldırmaya çalıştım ama tek yapabildiğim ayaklarımdaki bağları daha da sıkılaştırmak oldu.

“Bu-bunu yaptığım için özür dilerim,” dedim sonunda. “Beni korkutuyorsun. Sana karşı hissettiklerim beni korkutuyor, ben de o yüzden kaçtım.”

Ben konuşurken içime girdi.

Ben çığlık attım. O inledi.

Dirseklerinin üzerinde duruyor, var gücüyle içimde gidip geliyordu ama gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Gidip gelirken tasmamdaki elmaştan halkayı çekti ve o gücü hissettim, bizim aramızda kurduğu bağın gücünü.

Temposunu düşürmeden yüzümü ellerinin arasına aldı. “Hayatta hiçbir şey beni içinde olmak kadar muhteşem hissettirmemişti,” dedi. Ve emretti, “Şimdi, Aşkım.”

Boşaldım. “James,” diye bağırdım ve o orgazma ulaşırken gözlerine kilitlendim.

O bakış arzudan hıçkırmak istememe sebep oluyordu. Eğer bir gün o bakışa güvenme aptallığımı yaparsam, işte o zaman kendimi tamamen kaybederdim.

Bölüm 10

Bağlarımı çözdüğünde uyuya kalmak üzereydim. Önce boğazından acı dolu bir ses çıktığını duydum, sonra da bir dizi sert küfür. Bu gözlerimi açacak kadar uyanmama sebep oldu. İplerin tenimde bıraktığı izleri inceliyordu. Onun canını bu kadar sıkın izleri hissetmiyordum bile o yüzden gözlerimi kapatıp tekrar uyudum.

Uyandığımda bana külot giydirdiyordu. O çoktan temiz beyaz bir tişört ve kot giymişti.

Doğrulurken kendimi çok iyi hissettiğimi fark ettim. Yatağın üzerine benim için tişört, sütyen ve kot çıkarmış olduğunu gördüm.

“Eğer istersen başka bir şeyler de seçebilirsin. Dolapta yeterince seçenek var,” dedi ve odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Üstümü değiştirmek için küçük banyoya girdim. Aceleyle kendime çeki düzen verip, kotu giydim, ve üzerime tam olduğunu görmek çok hoşuma gitti. Bedeni doğrudu. Hatta yeterince uzundu bile, ki bu boyda kot bulmak zordu. Diesel marka bir kottu, bu markayı daha önce hiç giymemiştim ve hemen oracıkta müptelası oldum. Çizme paça bir kottu, kalçalarımı çok güzel sarıyordu ve malzemesinde hafif bir esneklik vardı. Koyu rengi bana yakışmıştı. Alışveriş

uzmanının başarısından etkilenmiştim, kot seçmek benim sinirden dişlerimi bilememe sebep olan bir işlemdi. Beyaz tişörtü giydim. İnce, yumuşak kumaştan yapılmıştı, ve sol göğsümün üzerinde küçük bir cebi vardı. Benim tercih edeceğimden daha dar bir kesimi vardı ama umduğumu değil bulduğumu giyecektim. Boğazımdaki zarif tasmaya dokundum, tişörtün yakasından açıkça görünüyordu. O anda bir önceki gece taktığım küpelerin ortalıklarda olmadığını fark ettim. James çıkarmış olmalıydı ve nerede olduklarını bilmiyordum. Unutmadan James'e sormalıydim.

Kapının yanına lacivert koşu ayakkabıları koymuş olduğunu gördüm. Giyerken birden gözüme çok tanıdık geldiler. Kapı açılıp içeriye aynı ayakkabının erkek modeli girdiğinde ben hâlâ ayaklarımdaki ayakkabalara bakıyordum.

“Ayakkabılarımız aynı mı?” diye sordum, istemsizce sırtıyordum.

Beni kendine doğru çekti, önce sırtımı, sonra da popomu okşadı. “Ayakkabılarımız ve tişörtlerimiz ve kotlar da bir birlerine oldukça benziyorlar.”

Güldüm. “Bu bir nevi fetiş mi? Uyumlu giyinmeyi mi seviyorsun?”

Saçımı arkaya doğru düzeltti, suratımı hafifçe yukarı kaldırıp saçlarımı örmeye başladı. “Aslında kasti değildi. Sadece benimkilere benzer kıyafetlerin var ve fark etmeden onları seçmişim. Hoşuma gitti ama. Bu kıyafetlerle kimse-
nenin birlikte olduğumuza dair bir şüphesi olmaz.” Saçımı örmeyi bitirerek bileğindeki bir tokayla ucunu bağladı.

Sevgi dolu gözlerle boğazımdaki tasmayı elledi. Cebinden küçük bir kutu çıkarıp beni şaşırttı. Yüzük kutusuna benziyordu.

Soluğum kesildi, içinden çıkma olasılığı olan nesne yüzünden paniğe kapıldım. Kutudan büyük, kare kesim açık mavi taşlı küpeleri çıkarınca bayağı rahatlamıştım. Çok gü-

zellerdi ve hiç beklemediğim bir anda ortaya çıkmışlardı, o kadar şaşırmıştım ki tek bir itiraz etmeden kulağıma takmasına izin verdim. Şapşal gibi bir an bana bir çeşit yüzük verebileceğini düşünüp dehşete kapılmıştım. Kutudan başka bir şey çıkınca her ne rahatlamış hem de afallamıştım.

“Bu çok fazla James. Beni hediye yağmuruna tutmak zorunda değilsin. Hiç tarzım değil.”

Usluca kulağıma dokundu. “Hayır, hiç tarzın değil. Benim tarzım; lütfen idare et. Gözlerinin rengine uyuyorlar. Uyacaklarını biliyordum.”

“Diğerlerine ne oldu? Dün gece taktıklarım? Umarım kaybetmemişimdir.”

Sadece gülümsedi. “Kaybetmedin. Çantaya koydum. Benim her detayı düşünen bir adam olduğumu ne zaman öğreneceksin.”

Kendisini tanımlama tarzını duyunca iç geçirdim, nedense doğruluğuna içleremiştim.

Alnımı öptü; elimi tutup beni uçaktan indirdi.

Çıkarken Helene bize başıyla selam verip, iyi günler diledi. Ben de selamına başımla karşılık verdim, durumdan rahatsızdım ama medeni davranacaktım.

Dışarıda bizi kimsenin havaalanı diyemeyeceği iniş pistini saran yemyeşil tepeler karşıladı. Vegas’tan sonra ani ve hoş bir değişimdi.

Beni parlak, gümüş rengi üstü açık bir spor arabaya doğru götürürken, “Ne kadar güzel,” dedim. Hemen arkasında iki siyah SUV park etmişti. Clark’ın bir tanesinin direksiyonuna geçtiğini gördüm.

Arabanın koltukları dış cephesiyle tezat oluşturan parlak bir maviydiler. Amblemi tacı andırıyordu ama hangi marka olduğunu bilmiyordum; arabalar hakkında hiçbir şey bilmediğim göz önünde bulundurulursa bu hiç de şaşırtıcı değildi. Ama bu markanın benim bütçemi aşan bir marka olduğu su götürmez bir gerçektir.

Bana kapıyı açıp, binmeme yardım etti, ve hatta kemeri-mi taktı. Son işlem sırasında sinsi sinsi gülümsedim.

Sessizce, “Seni bağlama şansını asla kaçırmam,” dedi ve elini emniyet kemerinin üzerinde gezdirdi.

Direksiyona geçip torpido gözünden iki güneş gözlüğü çıkardı. Kendiminkileri alıp teşekkür ettim.

“Her detayı düşünmüşsün,” dedim; birkaç dakika önce onun yaptığı yorumu doğruluyordum.

Dizimi tutan sağ eli birden el bileğime gitti. Bileğimdeki izler oldukça belirgin ve kırmızıydı, yer yer derim soyulmuştu.

“Belli ki her detayı düşünememişim. Fazla ileri gitmişiz.” Arabayı çalıştırıp SUV’lere işaret verdi. Clark’ın kullandığı araba önümüzden gidiyor, öbürü de bizi takip ediyordu.

Clark birden hızlandı. İki şeritli otoyolda gözden kaybolacak kadar uzaklaşan araba aşırı hız yapıyor olmalıydı. James spor arabayı, her konuda gösterdiği büyük bir beceriyle sürerken ben de yanımızdan gelip geçen tepeleri izliyordum.

Tepeler kısa bir süre sonra yerlerini çam ağaçlarıyla kaplı dağ eteklerine ve platolara bıraktı. Çok keyifli bir yolculuktu. Hava bile muhteşemdi. Çölden çıkmış yeşil bir cennete düşmüştük.

James elini bacağımın üst kısmında tutuyordu, arabayı sürerken bir yandan da bacağımı ovuyor ve sıkıyordu, elini sadece vites değiştirmesi gerektiği zaman çekiyordu.

Dün akşamki icraatlerimiz yüzünden ağrılarım vardı, koltuğumda acıyan yerleri biraz rahatlatabilmek için kıpırdandım.

James anında fark edip, “Canın mı yanıyor?” dedi. Araba ve rüzgâr sesi üzerinden sesini duyurabilmek için bağır-mak zorunda kalmıştı.

Omuz silktim. “Canımı sıkan bir durum yok,” dedim. “Ve kesinlikle tekrar yapmamı engelleyecek bir durum yok.”

“Bir düzine tekrara ne dersin?” dedi sevgi dolu bir gülümsemeyle, gözleri güneş gözlüklerinin arkasından görünmüyordu.

Ben de ona şefkatli bir gülücük atmadan duramadım.

Daha yirmi dört saat geçmemişti ve beni yine parmağında oynatıyordu.

Ona dokunmadan durmak çok zordu, araba kullanırken bile. Aramızda büyük bir vites konsolu vardı. Elimi beline götürdüm, böylece kotundaki şişkinliğe bastırıyordum.

Elini benimkinin üzerine koydu ve şaşkınlıkla bana baktı.

Bize eşlik eden SUV'lere baktım. İkisi de bizden yeterince uzaktı.

Bir süre kotundaki düğmeyle uğraştım, sonunda iki elimi kullanabilmek için emniyet kemerimi çözdüm. Gittikçe büyümekte olan ereksiyonunu ortaya çıkardım ve o itiraz edemeden ağzıma soktum. Vites konsolu kaburgalarımaya batıyordu ama bu kadar acı beni durduramazdı.

Sertçe saçımı kavradı ve nefesinin altından boğuk bir sesle küfretti. “Bu çok tehlikeli, Bianca,” dedi ama beni durdurmaya çalışmadı.

“O zaman hemen boşal ki biz de tehlikeyi atlatalım,” demek için kafamı kaldırdım. Onu tekrar ağzıma aldığım da penisinin dibini iki elimle okşuyordum. Yavaşlamadan penisinin üzerinde bir aşağı bir yukarı gidip gelirken kavradığı saçımı gittikçe daha fazla çekiyor, canım daha fazla acıyordu.

İki dakika dolmadan ağzıma boşaldı. O kadar hızlı orgazm olabildiğini bile bilmiyordum. Ben sıcak menisini yutarken o da küfredip inliyordu.

“Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Şaka gibisin, Bianca. Neredeyse yoldan çıkıyordum. Görüşüm o kadar bulanıklaştı ki.”

Doğrulup emniyet kemerimi bağladım. Gülümsedim, şeytani bir gülümseme ve gözlerimde gözlüklerin gizlediği şuh bir bakış vardı.

Büyülenmiş gözlerle bana bakıyordu. “Ölümüm olacaksın, değil mi?”

James ıssız bir yerde yavaşlamaya başladığında bir saatten fazla süredir arabadaydık. Clark’ın önümüzde dönüş yaptığını görmüştüm. James de peşinden döndü, küçük ama asfaltlanmış bir yola saptık. Ana yoldan döndükten hemen sonra büyük bir bahçe kapısından geçtik. Demirler öyle bir yere yerleştirilmişti ki kapılar açık değilse o yolu dönüş yapmak için bile kullanamazdınız.

Bu küçük yolda yirmi dakika kadar ilerledik; önce tepelerin arasından geçtik, sonra bir meşe ormanından, ardından da iki platonun arasından. Yeşil tepelerin üzerinde orada burada çam ağaçları vardı. Tabiatın görüntüsü sürekli değişiyordu. Sahibi gibi hercai bir araziydi.

James eli dizimde, “Neredeyse geldik,” dedi.

Çiftliğe varmadan araziye yayılmış binaları gördüm. Neredeyse gerçek dışıydı, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde gözlerden uzakta kurulmuş bu yerleşke.

James ana binanın hemen önüne park etti. Bütün binalar aynıydı, büyük yansıtmalı camları olan şık koyu kahverengi ahşaptan yapılmış modern kulübeler. Ormanın derinliklerinde bulabileceğin ahşap kulübelerin ultra modern adaptasyonlarına benziyorlardı. Doğayla yeniyi harmanlıyor, tabiatın öğelerine modern bir anlayış getiriyorlardı. Caven-dish tasarımlarının kendilerine has özelliği de işte buydu.

“Çok güzel,” dedim.

Memnuniyetle gülümsedi. “Ahır arka tarafta ama izin ver de önce sana evi gezdireyim.”

“Yoldan gördüm. Diğer binalar ne için? Evin kendisi yeterince büyük gözüküyor.”

Beni evin içine doğru sürüklerken, “Çalışanlar için,” dedi.

Evi oda oda gezdirdi. Tabii ki çok güzeldi.

“Dekorasyonu sen yaptın,” dedim. Sormama gerek yoktu. Onun kişisel zevkini ayırt edebilmeye başlamıştım. Sade duvarlar ve yer döşemelerinin Wyoming’e özgü rustik masalar ve mobilyalarla birleşimi onun zevkinin damgasını taşıyordu.

Başıyla onayladı, beni giriş holünden dev bir oturma odasına götürüyordu. Zemin kattaki bütün odaları gösterdi, tasarım detaylarını anlattı.

“Nasıl yani? Geyik boynuzu yok mu?” dedim bana etrafı gösterirken.

Dik dik bakıp kızmış numarası yaptı.

Beni üst kata çıkarırken biraz kestirmeye ihtiyacım olduğunu fark ettim. Esnememeye çalışıyordum.

Bana bakıp, “Uyku zamanı,” dedi.

Başımla onayladım, halbuki bir soru cümlesi kurmamıştı.

“Turu sonra tamamlarız,” dedi.

Beni ana yatak odası olduğu belli olan bir odaya ve devasa bir dolaba götürdü. Dolabın yarısı kadın kıyafetleriyle doluydu. İmalî bir bakış attım.

“Bunlar kimin kıyafeti?” dedim, amacım öylesine sormuşum imajı çizmekti ama sesim gergin çıkmıştı.

Eleştirel gözlerle, “Senin. Kişisel alışveriş uzmanımın senin için alışveriş yaptığını söylemiştim. Ne istersen ekleyebilirsin ama şu an için temel ihtiyaçlarının elinin altında olmasının iyi olacağını düşündüm, böylece evlerimden birine gitmek istediğimizde her defasında valiz toplamak zorunda kalmazsın.”

“Bunu New York’ta yaptın sanıyordum. Ve bu boyutta bir alışveriş olduğunu düşünmemiştim. Bu çok fazla, James.”

“Bu hiç bir şey,” dedi kısaca; askılardan birinden küçük transparan bir gecelik çekti ve bana attı. “Giy ve yatağa gir,” emrini verip soyunmaya başladı.

“Bunu hep yapıyor musun? Bu dolaba bakan bir kadınla birlikte yaşadığını düşünür. Bu senin her zamanki... düzenlemen mi?”

“Elbette değil! Şimdiye kadar hiçbir kadınla yaşamadım, olasılığı aklımın ucundan bile geçmedi. Seni ikna ettiğimde, birlikte yaşadığım ilk kadın sen olacaksın,” dedi tişörtünü çıkarırken.

Sakin sakın, “Çok kolay bir geçiş olacak,” diye devam etti, “çünkü bütün evlerim çoktan senin eşyalarıyla dolduruldu. Dedğim gibi, istediğin eklemeyi yapabilirsin. Ve eğer dekorasyonda da bir değişiklik yapmak istersen hiç çekinmeden yap. Eşyalarım konusunda sahiplenici ve titiz olabildiğimin farkındayım ama benim olan her şeyin senin olduğunu bilmeni istiyorum.”

Pantolonumu çıkarma işleminin ortasında donakaldım. Söyledikleri ve kullandığı o sakın ses tonu bir türlü kafama işlemiyordu.

Sessizce, “Ciddi olamazsın,” dedim.

“Hangi konuda?”

“Birlikte yaşamak konusunda.”

“Suratından bu fikirden hoşlanmadığın anlaşılıyor ama ben oldukça kararlıyım. Bu fikre alışmaya başlasan iyi edersin.”

Fikri aklımdan savıp soyunmaya devam ettim. Belki de beni konuşmak istemediğim konuları konuşmaya itebilmek için şok edici şeyler söylüyordu. Emin değildim. Ama bahsettiği olasılık beni kapana kısılmış hissettirmedi, onun

yerine konu hakkında... hiçbir şey hissetmiyordum. İnkâr yolunu seçmişim ve bu seçimden memnundum.

Verdiği minik geceliği giyerken sakın bir sesle, “Delisin sen,” dedim.

Onun dev yatağındaki rahat yorganların altına girdim. Yakınımda durduğunu hissedebiliyordum, yatağın yanında ayakta duruyordu.

“Alabileceğim en kötü tepki bu değildi bence. Senin çılgınlıklar atarak kaçmandan korkuyordum, o olasılığa kıyasla bu oldukça olumlu bir tepki,” dedi, sesi hâlâ oldukça hissizdi. Bu sesi daha önce telefonda konuşurken kullandığını duymuştum. İş anlaşmaları sırasında kullandığı ses tonu olduğunu fark ettim.

Banyoya girdiğini duydum, kapıyı kapatmamıştı. Duşu açtı. Yatakta bana katıldığında çoktan uyumuştum.

Bölüm 11

Uyandığımda James bana arkadan sarılmıştı. Başucumdaki saat 13:30'u gösteriyordu. En azından dört saat uyumuştum ve duş almaya ihtiyacım vardı. Kolunun ağırlığından kurtulup banyoya gittim. Kapıyı yavaşça kapattım. O kadar az uyuyordu ki onu bu derin uykudan uyandırsaydım üzülürdüm.

Çıplak vücudunu arkamda hissettiğimde saçımdan saç kremini duruluyordum. Nefesim kesildi.

"Günaydın," diye mırıldandı; uzanıp avcuna biraz sıvı sabun aldı. Penisi çoktan sertleşmişti, sırtımda hissediyordum. Tek eliyle beni sabunlayıp göğüslerimi ovdu. Çoktan sabunlanmıştım ama itiraz etmedim. *Kim ederdi ki?*

Diğer eliyle de kendini sabunladı, elinin penisine gittiğini ve kendisini defalarca sıvazladığını hissettim. Aynı anda bacaklarımın arasına uzandı, becerikli parmakları her kıvrıma özel ilgi gösteriyordu.

İkimizle de dakikalarca oynadıktan sonra çatallı bir sesle, "Ellerini duvara yasla," dedi.

Ellerimi açıp duvara yasladım, sertçe kalçalarımı kavradı. Yüzünü boynuma gömüp içime daldı. Girişi çok kolay olmuştu ama tekrar tekrar derinlere daldı, hiç merhameti yoktu.

Her gidiş gelişinde tam o noktanın üzerinden geçiyordu ve ben hıçkırıklara boğularak kalçalarımı ona doğru kıvırdım. Bir eli kalçalarımı sabit tutarken diğer eli çıplak göğsüme uzanıp sertçe sıktı. Göğüs ucumu çimdikleyip beni bağirtana kadar çevirdi; aynı anda boynumu ısırdı.

Anında orgazma ulaştım, kesik kesik adını haykırıyordum. James isminin daha önce hiç bu kadar çok hecesi olmamıştı.

“Kesinlikle mükemmel,” diye inledi. “Benim olduğunu söyle. Sana ihtiyacım var, Bianca. Bana ait olduğunu bilmene ihtiyacım var.”

Soluk soluğa, “Evet,” dedim; çoktan hazzın bir başka zirvesine doğru yükselmeye başlamıştım.

“Söyle,” diye haykırdı.

“Seninim James. Ben sana aitim.”

“Şimdi,” diye emretti ve bağırarak kendini içime boşalttı. O bağirtı yetmişti, kendimi tekrar zevk dalgalarında kaybetmiştim.

Gevşemiş vücudumu kendine yaslayıp, beni tekrar yıkadı. “Bunu sana benden başka kimse yaşatamaz, Bianca. Sakın aklının ucundan bile geçirme. Sen benim için yaratılmışsın.”

Beni kurulayıp, yatağa taşıdı ve yatırdı. “Kıyafetlerini getireceğim. Seni ben giydirmek istiyorum.”

Birkaç dakika ortalarda görünmedi, döndüğünde ona daha iyi bakabilmek için dirseklerimin üstünde doğruldum. Üzerinde daracık ten rengi binici pantolonu ve dizlerine kadar uzanan kahverengi binici tozluğu vardı. İnce, parlak beyaz V-yaka bir tişört giymişti. Kıyafetleri neredeyse bütün kaslarını sarıyor, hayal gücüne pek bir iş bırakmıyordu. Tam anlamıyla ağız sulandıracak kadar seksiydi.

O kadar etkilenmişim ki ağzım bir karış açık kaldı. Gülmüsediydi, şeytani bir gülümsemeydi.

Yatakta yanıma bir kıyafet yığını bıraktı ve beni biniş için hazırlamaya koyuldu. Önce alt yarımı giydirdi; minik külotumla başladı, bacaklarımdan yukarıya doğru çıkarken geçtiği her yeri okşadı. Ten rengi binici pantolonunu giydirirken daha yavaş ilerlemek zorunda kaldı, çünkü oldukça dardı.

“Küçük mü geldi?” diye sordum.

“Hayır. Vücudunun şeklini alana kadar böyle olmaları gerekiyor. Çok yakında üzerine cuk oturacaklar.” Bu sırada pantolonu belime kadar çekmişti. Göbeğimi öpüp, parmak uçlarını solmakta olan morlukların üzerinde gezdirdi. Bunu o kadar sık yapıyordu ki bir tür ayin halini almaya başlamıştı.

Ayak kemerlerimi öpüp kalın yumuşak siyah çoraplar giydirdi. Daha sonra da koyu kahverengi sert botları giydirmeye başladı, kendi ayağındakilerin aynılarıydı. “Bunların da bir süre giyilmesi lazım, o zaman daha rahat olacaklar. Deri yumuşatıldı, o yüzden çok acıtmamalı,” diye açıkladı.

Sonra da koyu kahverengi deriden yapılmış yarım tozlukları bacaklarıma geçirdi. Beni giydirirken her parçanın adını ayrı ayrı söyledi. Tozluklar tam topuğumun altından ayağıma bağlanıyor ve güçlü cırt cırtlar yardımıyla bacaklarımı sarıyordu. Cırt cırtlar sayesinde tozlukları uzun ince baldırlarıma tam olarak oturtabildi. “Bunların uzunlarından da aldım ama yarımalar öğrenme sürecinde daha iyi.”

Daha sonra da üst yarımı giydirmeye başladı, doğrulma gerek kalmadan beni dar bir spor sütyeninin içine sokmayı başardı. Önden fermuarlıydı, suratında bir pişmanlık ifadesiyle fermuarı kapatmadan önce iki göğsümü de uzun uzun emdi. Beni anca sütyeni de taktıktan sonra doğrulttu. Daracık V- yaka bir tişörtü önce başımdan sonra da nazikçe kollarımdan geçirdi.

Güldüm. “Ne antika adamsın, yine aynı kıyafetleri giyiyoruz.”

Sırıttı. “Hoşuma gittiğini fark ettim. Ve bunun bir daha tekrarlanmayacağına söz veremem.” Beni ayağa kaldırdı ve tişörtümü düzeltti.

“Kendi kendime giyinebildiğimi biliyorsun, değil mi?”

Memnun memnun gülümsedi. “Tuhaflığım canını sıkıyorsa seni ben giydirmeyi tercih ederim.”

Omuzlarımı silktim. Daha önce hiç böyle şımartılmamıştım ve beklenmedik bir şekilde bu yeni deneyim çok hoşuma gidiyordu. “Bana kendimi özel hissettiriyor. Çok sevdiğimi fark ettim. Bana yaptığın her şeyi çok seviyorum.”

Yüzümü avuçlarının arasına aldı, gözleri şefkatle parlıyordu. O delici bakışlardan gözlerimi kaçırmamak için efor sarf etmem gerekiyordu. “Özelsin zaten. Benim için bu dünyadaki en özel insansın. Sana bunu nasıl göstereceğimi, hissettireceğimi bilmiyorum.”

Dilim tutulmuştu. Bana sürekli kalbimi yumuşatacak şeyler söylüyordu, duymaya hazır olmadığım şeyler.

Karnım yüksek sesle guruldayıp bu aşırı duygu yüklü anı böldü.

Elimden tutup alnımı öptü. “Zavalıcık, haydi seni besleyelim. İhmalkar davrandım.”

Beni hızla mutfığa götürdü; mutfakta siyah saçlı çekici bir kadın enfes kokan bir yemek hazırlamakla meşguldü. James’i görünce sevinçten gözlerinin içi parladı ama beni daha mesafeli bir şekilde selamladı, bütün bu süreç boyunca profesyonelliği elden bırakmadı. “Yavaş pişirilmiş üç fasulyeli tavuklu chili⁷ hazırladım, Efendim. Ayrıca öğle yemeği için sandviç veya başka bir şey hazırlayabilirim.”

“Sandviç ve bahçeden taze sebze istiyoruz. Öğle yemeğini büyük yemek salonunda chiliyi de akşam yemeğinde

⁷ Kırmızı biber ve fasulyeden yapılan içine bir çeşit de et katılan (çoğunlukla dana eti) bir tür Meksika yemeği. (ç.n.)

yiyeceğiz, Sara.” Bana hiçbir şey sormadı ve göz korkutucu yemek odasına götürdü.

“Sadece ikimiziz, neden küçük yemek salonunda yemiyoruz?” diye sordum.

“Bu odada daha rahat ederiz, burası diğerine göre gözlerden daha uzak,” dedi omuzlarını silkerek.

Beni kucağına oturtup uzun uzun öptü. Sevgi dolu, yumuşak bir öpücükte ama ben yine de tahrik olmuşum.

Ellerini saçlarımda hissettim, saçımı ördüğünü fark etmem birkaç saniyemi aldı. Tereddütle geri çekildim, dudaklarını boynuma kaydırıp saçlarımı örmeye devam etti. Örmeyi bitirir bitirmez kollarıma güneş kremi sürmeye başladı, bütün bu süre boyunca beni kucağından indirmede. Bütün dikkatimi kendi üzerine toplamayı o kadar ustaca başarmıştı ki krem şişesini fark etmemiştim bile.

Beni kendi sandalyeme anca Sara elinde bir tepsiyle odaya girdiğinde oturttu. Tepside birkaç koyu buğday ekmeğiyle yapılmış sandviç, adını bilmediğim bir çeşit beyaz peynir ve tepeleme sebze vardı. Her şey çok güzeldi, sebzelerin bahçeden taze toplandığı tatlarından anlaşılıyordu. Sandviçlerde baharatlı humus vardı. Sara ayrıca büyük bir tabak çiğ sebze ve onları içine batırmak için bir kase de humus getirdi.

Büyük bir iştahla yedim. Son yemek yediğimden beri epeyce vakit geçmişti. “Seninle vakit geçirirken kilo vereceğim. Ben de normalde sağlıklı beslenmeye çalışırım ama sen tabii ki ultra sağlıklı besleniyorsun. Herhangi bir şeyi yarım yamalak yapmanın ne demek olduğunu bile bilmiyorsun bence.”

Bana eleştirel gözlerle baktı. “Kilo vermeye ihtiyacın yok.”

Omuz silkip yemek yemeğe devam ettim. İçimden *senin için söylemesi kolay Bay Sıfır Vücut Yağı* diye düşündüm.

James yemeğini benden önce bitirdi. Nazikçe, “Birkaç telefon görüşmesi yapmamın senin için bir sakıncası var mı?” diye sordu.

Sakıncası olmadığını belirtmek için kafamı iki yana salladım. Burada olabilmek için işini ihmal ettiğinin farkındaydım.

Ben de yemeğimi bitirdim ve o telefon görüşmesi üzerine telefon görüşmesi yapıp dizüstü bilgisayarında çalışırken beş dakika kadar bekledim.

“Sen çalışırken gidip atlara bakmamın bir sakıncası var mı?”

Başıyla sakıncası yok işareti yapıp, dalgın dalgın el salladı.

Yanımdan ayrılırken, “Acele etmene gerek yok,” dedim. Ahırların ne tarafta olduğuna dair bir fikrim vardı, o tarafa doğru yöneldim. Saray yavrusunu andıran evden çıkmaya çalışırken neredeyse kayboluyordum ama sonunda mutfağın yanındaki bir odadan dışarıya açılan bir kapı buldum. O odaya ulaşabilmek içinse evin içinde küçük bir daire çizmiştim. Dışarı çıktıktan sonra ahıra doğru düz bir yolda ilerlemek oldukça kolay oldu, bina o kadar büyüktü ki kayırmak mümkün değildi.

Geniş kapıdan geçip bölmelerin olduğu kısma girdim, hepsine teker teker baktım. Bölmelerin çoğu boştu. Boş olmayan ilk bölmede durdum. İçinde çok güzel kestane rengi bir at vardı ve dilimle yumuşak bir tık tık sesi çıkardığımda bana doğru geldi. Onu sevmeme izin verdi, yanımda yemek var mı diye beni kokluyordu. Yanımda bir şey getirmeyi akıl edememişim, nerede olduklarını da bilmiyordum zaten.

Tanımadığım boğuk bir ses arkamdan, “Elma verirsen seni daha çok sever,” dedi. Garip bir aksan sezebiliyordum. Fransız aksanı olabilirdi ama emin değildim. Sese doğru döndüm, şaşırمامam gerekmesine rağmen şaşırmışım.

Tabii ki ahırda birileri olacaktı. Ama karşılaştığım manzara oldukça şaşırtıcıydı.

Karşımda uzun boylu bir adam vardı ve gülümsüyordu; siyah saçları çok kısa kesilmişti. Oldukça etkileyici bir yakışıklılığı vardı, burnu çarpıcı ama çekiciydi ve gözlerinin içi gülüyordu. Güçlü çenesinde belli belirsiz bir kirli sakal vardı. Herhâlde otuzlarının başındaydı. Üzerinde benimkilerle benzer kıyafetler vardı, dar kıyafetten belli olan kasları dikkat dağıtıcıydı. Dişleri düzgün, tebessümü sevimliydi. Açık kahverengi gözlerinin içine bakıp nazıkçe gülümse-dim.

Benim yaptığım gibi o da beni baştan aşağıya süzdü.

Elindeki kamçıyı görünce nefesim kesildi. Atlar için olduğunu biliyordum ama kadınları domine edebilecek bir adama benziyordu ve benim daha yeni uyanmış cinselliğim o kamçıyla bir kadına neler yapabileceğini kurmaya başladı.

Tokalaşmak için elini uzattı, aynı anda atın boynunu okşamak için bana biraz daha yaklaştı. Elini sıktım, tutuşu oldukça sıkıydı, bir süre bırakmadı. Aceleyle elimi çek-tim. “Bunun adı Nanny. İyi bir attır.” Bölmenin kapısının yakınındaki bir torbadan elma çıkarıp bana uzattı. “Eğer sana tapacak bir at arıyorsan, daha fazla aramana gerek yok. Ondan daha uysalını bulamazsın. Ama sen uysallıktan hoşlanan bir kadına benzemiyorsun. Benim adım Pete bu arada. Bay Cavendish’in at eğitmeniyim. Daha doğrusu patronun atlarla ilgili her işini ben yaparım.”

Nanny’ye elmayı yedirmeye çalışırken gülümsedim. Ama elmayla birlikte bütün parmaklarımı da ağzına sokmaya çalışınca korkudan ufak bir çığlık atıp geri çekildim.

Pete gülüp arkamdan bana yaklaştı. “Öyle değil, ma chère.”⁸ Elimi elmanın etrafına öyle bir şekilde yerleştirdi ki

⁸ Fr. Canım. (ç.n.)

artık parmaklarım ısırılmayı bekliyormuş gibi yukarı doğru uzanmıyorlardı. “Bir ata parmaklarını asla uzatma, yoksa kesinlikle ısırırlar.” Elmayı Nanny’ye benimle birlikte uzattı ve bu sefer at, dişlerini bana değdirmeden elmasını elimden aldı.

Nanny elmayı aldıktan sonra hızla Pete’den uzaklaştım.

“Benim adım Bianca,” dedim, nedense nefes nefese kalmıştım.

Gözünü kırpıp, “Kim olduğunu biliyorum. Patronun hatunusun. Benimle gel. Sana bir sürprizim var,” dedi. Arkasını dönüp yürümeye başladı, benim onu takip etmemi bekliyordu.

James’le beraber olduğumu biliyor, o yüzden herhangi bir tehlike teşkil edemez, değil mi?

Bir an duraksadım ama sonra peşinden gittim.

Bölüm 12

Beni büyük açık bir ağıla götürdü, içinde dikkatimi anında çeken çok güzel açık renkli bir at vardı.

“Rengine bağlı olarak palomino denilen atlardan. Altın rengi gövde ve beyaz yele. Buradaki safkan bir palomino ki çok ender rastlanır. Adı Princess ve patron ata binmeyi onun üstünde öğrenmeni istiyor. Herhangi bir kötü alışkanlığı yok, bu *sana* da kötü bir alışkanlık edindirmeyeceği anlamına gelir. Ama oldukça seçici bir attır, o yüzden biraz zorlayabilir.”

Bu güzel yaratıktan gözlerimi alamıyordum. Çoktan eyerlenmişti ve kafasını huzursuz bir şekilde oynatıyordu.

Birden bütün boş bölümlerin sahiplerinin nerede olduklarını fark ettim. Bütün atlar Princess’in ağılının hemen arkasındaki büyük otlakta sıçrayıp oynuyor ve otlanıyorlardı.

Pete, “Binip nasıl olduğuna bakmak ister misin?” diye sordu, gülümsüyordu. Dirseklerini ağılın yüksek çitine dayamıştı. “Bay Cavendish yakın zamanda yaralandığını söyledi, o yüzden bugün sadece oturuşun üzerinde çalışabiliriz. Hızımızı sen belirlersin. Dersler senin istediğin gibi ilerler.”

Şaşkınlıkla, “Bana binmeyi sen mi öğreteceksin?” diye sordum. Nedense dersleri James’in vereceğini düşünmüştüm. Ama Pete’in öğretmesi daha mantıklı olurdu herhâlde.

Gülümseyerek omuz silkti. “Ya kim öğretecekti? Atları ben eğitiyorum, onlara binecek olan insanları neden ben eğitmeyeyim?”

“Evet, tamam, ona binmek isterim. Mükemmel bir at.”

Bana şeytani bir tebessümle karşılık verdi.

Ürperdim ama kesinlikle kötü görüldüğü için değil.

İnsanı günaha sevk edebilecek bir ses tonuyla, “Tıpkı binicisi gibi,” dedi. “Patronun neden seni onun üstünde görmek istediğini anlıyorum. Haydi, ma chère, seni ata bindirelim.”

Kullandığı kelime⁹ yüzümün kızarmasına sebep oldu ama yine de peşinden palominonun yanına gittim.

Önce burnunu okşadım, o da o güzelim yelelerini savurup beni kokladı.

Pete, “Şimdilik seni sevmişe benziyor,” dedi. Princess’in çok güzel bal rengi gözleri vardı. Pete atın yanına geçip, “Buraya gel, ma chère,” dedi.

Yanına gittim ama çok yaklaşmadım. Hoşnutsuzluğunu belirten bir ses çıkardı. “Isırmam. Gel buraya. Üstüne çıkmama yardım edeceğim.”

Yaklaştım ama çok yaklaştığımı düşünüyordum. Beni omuzlarımdan tutup çevirdi, dokunuşu nazik ama dominantti. Derin bir nefes aldım.

Aniden kalçalarımı kavrayıp beni havaya kaldırdı.

“Sol ayak üzengiye girecek, sağ atın üzerinden geçir,” dedi, beni kaldırdığı için nefesi bile kesilmemişti. Dediğini yaptım, ben eyere oturunca Princess huzursuzca hareket etti. “Şimdi, oturma şeklin çok önemli. Eğer düzgün oturmayı becerirsen diğer her şeyi de düzgün yapabilirsin. Ama doğuştan bu konuda yeteneklisin galiba, Bianca.” Bunları söylerken bacağımanın üst kısmını tutup ata doğru bastırdı.

⁹ İngilizcede “ata binmek” anlamına gelen fiil aynı zamanda cinsel ilişki için birinin üzerine binmek anlamında da kullanılıyor. (ç.n.)

Elleri ayağıma uzanıp ayağımın ucunu üzengide biraz daha ileri kaydırdı ve topuğumu aşağıya itti. “Parmaklar ileride, topuk aşağıda. Ve onu bacaklarınla sıkı, çok sıkı kavraman gerektiğini sakın unutma. Hassas bir ağzı var, bu iyi bir şey. Kötü alışkanlıkları yok derken bunu kastettim. Ama bu atın dizginlerini olabildiğince az çekmen gerektiği anlamına gelir. Olabildiğince az. Kontrolün çoğunu bacak hareketleriyle sağlayacaksın.”

Talimatlarını büyük bir dikkatle yerine getirdim; vücudumun her hareketine özen gösteriyor, bir hata yapmak istemiyordum.

“Güzel,” dedi. “Bacakların çok iyi görünüyor. Bay Cavendish daha önce ata binmediğini söylemişti, biner binmez atın üzerinde bu kadar iyi gözükmen doğuştan yetenekli olduğun anlamına gelir. Muhteşem bacaklarının olmasının da bir zararı yok tabii.” Bu son cümlesiyle suratında beğenisini gösteren bir tebessüm oluştu ve istemsiz olarak yüzüm kızardı.

Adam nedense beni heyecanlandırıyordu. Atın öbür tarafına geçip, genzinden beğendiğini belirten bir ses çıkardı. Bu sesi duyunca iyice kızardım.

“Şuna da bak,” diye mırıldandı. “Bu bacağa dokunmak zorunda bile kalmadım. Kendi kendine düzeltmişsin.” Cebine sokmuş olduğu kamçıyı çıkarıp sırtımda hafifçe gezdirdi. Şok olmuştum, aceleyle gözlerinin içine baktım; amacının ne olduğunu çözmeye çalışıyordum.

“Belini kıvrır, ma chère. Omuzlar ve kalça arkaya, göğüsler dışarı.” Talimatını hemen uyguladım, bu hareket sayesinde eyerde daha sağlam oturuyordum. “Mükemmel. Oturuşun gayet iyi görünüyor,” dedi, kamçıyı sırtımdan çekmemişti. “Onu biraz yürütebilecek gibi misin?”

Görüş alanımın kıyısında bir hareket sezdiğimde başımla evet diyordum. Kafamı çevirdiğimde James’in ahırdan

çıkmiş hızla bize doğru yaklaştığını gördüm, oldukça öfkeli görünüyordu.

Pete de James'i benimle aynı anda fark etti. Patronuna meraklı gözlerle baktı.

James öbür adama korkutucu derecede yaklaşıp kadar konuşmaya başlamadı. James Pete'den sadece birkaç santimetre daha uzundu ama bu birkaç santimi kendi yararına kullanmayı başardı, aşağıya doğru sertçe bakıyordu.

James sıkılı dişlerinin arasından, "Kamçıyı bana ver, Pete," dedi.

Pete hemen itaat etti, afallamıştı.

"Bianca'yı ben eğiteceğim. Ona bir daha elini sürme. Hatta, hiçbir şey sürme. Anlıyor musun?" diye sordu, sesi öfke yüklüydü. Yumruklarını sıkıştı, bir tanesi o malum kamçıyı tutuyordu.

Pete başıyla onayladı, suratı asılmıştı.

James buz gibi sesle, "Bizi yalnız bırak, Pete," dedi.

Pete tek kelime etmeden hemen uzaklaştı ama acele etmeden yürüyordu.

James öfkeli gözlerini bana çevirdi. Kızgın görünmesine rağmen incindiğini görebiliyordum. Buna anlam veremiyordum, James'e anlam veremiyordum.

Boştaki eliyle bacağıma sıktı. Kafası aniden öne düştü, yanağını bacağıma yaslayıp elini atın boynuna koydu. Sağını okşadım, ben ona dokununca titredi.

Ona kızgın olmalıyım, diye düşündüm, beni utandırdığı için, eğiticisini utandırdığı için, ama hiç kızgın değildim. Bu olanlar yüzünden canı yanmışa benziyordu. Sebebini anlamama rağmen acısını hissedebiliyordum.

Sonunda çatallı bir sesle, "Bunu görmeye katlanamıyorum," dedi. "Başka bir adamın sana dokunduğunu gördüğümde içimden o adamı öldürmek geliyor. Neden sana dokunmasına izin verdin, Bianca? Onu arzuluyor musun?"

Saçını okşadım. “Bana ata binmeyi öğretmesini sen istedin zannediyordum. Aşırı tepki gösterdin, James. Bana sadece nasıl oturmam gerektiğini gösteriyordu.”

“Suratındaki ifadeyi gördüm. Ona *karşılık veriyordun*. Bana yalan söyleme. O bakışı tanıyorum. O da seni arzuluyordu. Onun suratındaki ifadeyi de gördüm.”

Donup kaldım. Bir anlamda ona karşılık verdiğim doğruydu ama buna engel olamamıştım. Bu bir kadının kendisini mutlu edebilecek bir adamla karşılaştığı zaman verdiği tepkiydi, kendisini mutlu etmek isteyen bir adamla. Sadece bir çekim hissetmişim, bu çok sık hissettiğim bir duygu değildi. Ama bu çekim James’i gördüğümde ve hatta düşündüğümde hissettiklerimle karşılaştırılamazdı bile.

Dudaklarımı ıslattım. “Ben... Bu önemsizdi. Kamçıyı görünce şaşırdım. Sebebini biliyorsun. Onu o şekilde kullandığına inanamadım.”

“Senin üzerinde hâkimiyet kuruyordu ve sen de kendini ona teslim ediyordun. Ben ne gördüğümü biliyorum.”

Susunca saçlarını okşamaya devam ettim; doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordum. “Eğer senin söylediğin gibi olduysa, bilerek yapmadım, farkında bile değildim. Bana asılmış bile olsaydı ki asılmadı, onu reddederdim.”

Ben daha cümlemi bitirmeden başıyla itiraz ediyordu. “Bu yeterli değil, Bianca. Olay seksle bitmiyor. Bu aidiyetle alakalı. Sana hiçbir erkeğin dokunmasına izin vermeyeceğine dair bana söz vermeni istiyorum. Ve eğer dokunurlarsa hemen geri çekilmen gerekiyor. Buraya bile dokunsalar.” Uzanıp dirseğime dokundu, gözleri öfkeden çakmak çakmaktı.

Kaşlarım çatıldı. “Stephan-”

“Stephan’dan bahsetmiyorum. Stephan tabii ki başka.”

İç geçirdim, attan inmek istiyordum. “Çok şey istiyorsun, James. Uçuş görevlileri her karşılaşmada birbirlerine

sarılıyorlar. Zaten herkes benim garip olduğumu düşünüyor, beni daha da garip gösterecek yeni bir şeye ihtiyacım yok. Ve biliyorsun ki dokunduğum adamların çoğu homoseksüel.”

“Tamam. Onlardan bahsetmiyorum. Sana dokunan kişi hakkında benim nasıl tepki vereceğimi düşünmenden bahsediyorum ve senin de o tepkiye göre davranmandan. Eğer beni rahatsız edecek bir şey olduğunu düşünürsen, yapma. Bu uygun mu?”

Ona dik dik baktım. “Peki ya sen? Ben senin hareketlerini kısıtlayacak hangi keyfi kuralları dayatabiliyorum?”

Dikleşip teslimiyet göstergesi olarak ellerini kaldırdı. “Ne istersen. Seni mutlu edecek her türlü isteğe boyun eğmeye hazırım.”

“Tamam. Sana da kimse dokunamaz.”

“Bu çok basit bir kural. Olmuş bil. Gözlerini kapatıp yüzünü tekrar bacağıma yasladı. “Sana o kamçıyla dokunduğunu görünce delirdim. O görüntü gözümün önünden gitmiyor. Onu lime lime etmek istiyorum, sapık herif.”

Neredeyse gülecektim. *Sen kendine bak....* Ama şu anda bu hatırlatmayı yapmanın bir yararı olmazdı.

Onu teselli edebilmek için saçını okşadım. Saçları yumuşacık, ipek gibiydi; böylesine açık renkli saçların bu kadar gür olması şaşırtıcıydı. Saçını o altın renkli teninden geriye doğru yatırdım.

Birkaç dakika öylece durduk, ikimiz de tek kelime etmedik. Princess sabırsızca ağırlık merkezini öbür değiştirdi, ama onun dışında oldukça sakindi. James boynunu okşamaya, onu rahatlatıcı sesler çıkarmaya başladı ama yanağını bacağımdan çekmedi.

Sonunda doğruldu, dizgini tutuşumu düzeltti, ve sonra eyerdeki “oturuşumu” inceledi. Tek parmakla kürek kemiklerimin ortasını dürttü. “Omuzlar geriye,” talimatı verdi.

Söylediğini yapınca, “Mükemmel,” dedi.

Birden, “Kahretsin,” dedi. “Seni ata kasksız mı bindirdi?” Kollarını bana doğru uzattı, bir çocuğu kucağına gelmesi için çağırıyormuş gibi bir duruşu vardı.

Ona doğru eğildim, beni bir bez bebekmişim gibi atın üstünden çekip aldı.

Güldü; dengesiz herif. “Attan inişin üzerinde çalışmamız lazım. Gel. Gidip sana bir kask bulalım.”

Onun eyerleme odası dediği bir yerde birkaç tane bulduk. James duraksamadan duvarda asılı duran siyah bir kaskı alıp başıma geçirdi.

“Oldu mu?” diye sordu.

Başımla onayladım. Beni tekrar Princess’in yanına götürdü, at ağılın içinde geziniyordu. Diliyle tık tık sesi çıkarınca Princess yanımıza geldi. Yaklaştığında tamamen hareketsiz bir şekilde durdu, sanki ona binmem için bekliyordu.

James etrafa bakındı, kaşları çatılıyordu. Bana bakıp, “Biniş bloğu nerede?” diye sordu.

Omuzlarımı silktilim, benim neden bilmem gerektiğini anlamamıştım.

“Ata nerede bindin?”

Yüzüm buruştu, bu sorgulamanın nereye varacağını anlamaya başlamıştım.

“Tam burada,” dedim ve onun tekrar öfkeden kudurmasına karşı kendimi hazırladım.

Gözlerini kıstı. “Nasıl?”

“Pete beni kaldırdı.”

Dişlerini sıkıp, “Pislik. Herif,” dedi ama devamı gelmedi.

Pete’in yaptığı gibi beni kaldırdı ama artık bacaklarımla ne yapmam gerektiğini biliyordum o yüzden bana talimat

vermesi gerekmedi. Bana söyledikleri gibi eyerin üzerinde kendimi ayarladım. Omuzlar geriye doğru, bel kıvrık, ayak parmakları üzengide ileride, topuklar aşağıya doğru ve bacakların üst kısmı kasılı. Dizginlerimi sabit tuttum ama atın ağzına hiçbir baskı uygulamadım.

“Çok güzel bir oturuş. Doğuştan yeteneklisin. Öğrenmen uzun sürmez. Onu biraz yürütmek ister misin?”

Başım la evet dedim.

“Atı benim yönlendirmemi mi, yoksa kendin yapmayı mı denemek istersin? Dizginlerini çok yumuşak kullanman lazım. Nereye gitmek istediğini göstermek için eyerde ağırlığının yönünü değiştir. İyi safkanlarda bütün iş bacak hareketlerine bakar. Eğer dizginlerini çok sert kullanırsan seni sırtından atabilir, anlıyor musun?”

Sırtından atma ihtimalini duyunca korktum ama yine de başım la anladığımı belirttim; en azından denemek istiyordum.

James yönlendirme ipini çözüp geriye çekildi. Suratında endişeli bir ifade vardı. Bu pek güven verici değildi.

“Tamam şimdi onunla ağılın etrafında yürü, kenarlara yakın kal.”

Yaptım, dizginlerini azıcık bile olsa çekmekten korkuyor, bacaklarımla sımsıkı ona sarılmışken öne doğru oturup gitmesini istediğim tarafa doğru hafifçe eğiliyordum. Bana o kadar güzel bir şekilde itaat etti ki... Sarsıntısız ve hızlı bir şekilde yürüyordu. Adımları beni o kadar az sarsıyordu ki kaburgalarım da en ufak bir sızı hissetmedim.

“Aşkım, mükemmel. Acıyan yerin var mı?”

“Hiç yok. Yürüyüşü beni hiç sarsmıyor.”

“Sarsmaz. Benim en iyi kısrağım. Tam bir cevher. Onu tırısı kaldırmak ister misin?”

Başım la evet dedim, daha hızlı hareket etmek istiyordum.

“Onu bana doğru getir.”

Götürdüm, bana tam anlamıyla itaat ediyordu. James önce onu okşadı, sonra da gülümseyerek elini bacağımdan yukarıya kaydırıldı. “Hafif süratliyle başlayacağız. At tırıs giderken ilk adımda eyerden kalkacak ve ikinci adımda eyere tekrar oturacaksın. Anladın mı?”

Kafamı iki yana sallayarak, hayır, dedim. Ne dediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bir elini popoma diğerini kalçama koydu. Yavaşça itti, bu hareketle üzengilerin üstünde hafifçe ayağa kalktım.

“Onun hareketiyle uyumlu bir şekilde aşağı yukarı hareket edeceksin.”

Beni tekrar aşağı oturttu.

Sırtarak, “Üstte olmak gibi aslında,” dedi. “Eyerle seviştiğini hayal et.”

Bölüm 13

Gözlerimi kırıştırdım; sapıkça komiklik mi yapıyordu yoksa bu sapıklığında ciddi miydi emin olamıyordum.

Yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. “Haklısın. Üstte olmak konusunda bir bilgin yok. Daha sonra bana binmene izin vermeliyim ki şu anda anlatmak istediğimi daha iyi anlayabilesin. Ama bu arada eyerde gidebildiğin kadar öne git ayaklarını üzengide iyice ileriye götür, tamam mı?”

Başımı sallayarak tamam dedim ve söylediklerini harfiyen yerine getirdim.

Benim arkama binince şaşkınlıktan bağırdım. Princess ürküp bir iki adım geriye gitti ama James onu sakın bir sesle hemen yatıştırdı. Sırtıma yaslandı; ereksiyonunu sırtımda hissedebiliyordum.

Kaşlarımı kaldırıp omzumun üzerinden ona bir bakış attım. “Penisin daima sert mi?”

Omuzlarını silkti. “Seni bir şeyin üzerine binmiş ve sür-tünürken görünce tahrik oluyorum. Suç mu?” Kalçalarımı sıkıca kavrayıp sertçe bana sür-tündü.

Bacaklarımıza baktım. Onunkiler benimkilerin arkasın-da üzengisiz duruyordu. Nasılsa atın üzerinde bu şekilde oturmayı çok kolay bir şeymiş gibi göstermeyi başarıyordu.

Yavaşça popoma tokat attı. “Dikkatini topla,” emrini verdi. “Önüne bak ve oturuşunu düzelt.”

Olduğum yerde kıpırdandım, söz dinlemeye çalışıyordum. Ama ereksiyon hâlindeki bir adet James popoma sürtünürken bu oldukça zor oluyordu. “Bana engel oluyorsun. Daha doğrusu organın bana engel oluyor.”

Güldü, bana hâlâ sürtünüyordu. “Onu görmezden gelmeyi becermen lazım. Buraya sana ritmi göstermek için çıktım. İşte böyle.” Kalçalarımı kaldırıp, sonra da indirdi; bu arada diliyle tık sesi çıkararak atı tırısı kaldırdı. Cinsel ilişki sırasında üstte olmak gibi bir şeydi herhâlde. Princess tırıda bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu ve James de beni onun ritmine uygun olarak hareket ettiriyordu.

Tabii ki bu durumu kendi yararına kullanıyor ve eyere her oturuşumda bana sürtünüyordu. “Hatta daha da yukarıya kalkabilirsin. Hâlâ başarılı bir tırıs olur. Denesene.”

Denedim, bu abartılmış aşağı yukarı hareketi bana daha doğal geldi.

“Tamam, şimdi eyere sıkıca otur ve biraz arkaya doğru eğil. Adi süratliyi deneyeceğiz. Eyerde oturup onunla hareket edeceksin. Dörttnalaya çok benziyor o yüzden ona geçtiğimizde zorlanmazsın.”

Söylediklerini yaptım ve adi süratlinin daha zor olduğunu fark ettim. James göğsünü sırtıma dayayıp ellerini kalçama koydu. “Onunla beraber hareket et. Ritmini hisset ve gevşe. Evet, aynen böyle, Aşkım.”

Eğilip kulağıma, “Seni yakında at sırtında becereceğim. Ben atı sürerken sen de benim üstüme oturacaksın ve bu ritme göre hareket edeceğiz. O kadar sert olacak ki işimiz bittiğinde her tarafın ağrıyacak. Bu hoşuna gider mi?” dedi.

Gözümün önünde beliren sahne yüzünden beynim bulandı. “Evet. Öyle bir şey mümkün mü?”

“Hem de nasıl. Ama Princess’in sırtında değil. Benim aygırımın, Devil’in üstünde. Kendisi oldukça heybetli bir yaratık, bunu rahatlıkla kaldırabilir.”

Konuşurken eli göğsüme uzandı ve nazikçe avuçladı; sertleşen göğüs ucumu bulması uzun sürmedi.

Bu noktadan sonra odaklanmam hiç kolay olmadı, James de bu konuda pek yardımcı olmuyordu, yaptığım her yanlışı düzeltirken beni okşuyordu.

Bir süre sonra dersi sonlandırdı. Bedenim artık arzuyla sızlıyordu. Dersin ikinci yarısı boyunca beni durmadan tahrik etmişti.

Nefes nefese, “Benimle oynuyorsun,” dedim.

Tek bir hareketle arkamdan indi. Kaşlarını kaldırmış bana bakıyordu. “Bunu söylemen çok saçma, hele ki ben seni defalarca orgazma ulaştırmak üzereyken. Haydi, attan inişin üzerinde biraz çalışalım. Öbür bacağına bu tarafa geçir.”

Geçirdim, atın bir tarafında ayakta duruyordum.

Beni kavrayıp aşağıya indirdi. “Princess fazla uzun. Eğer ben burada değilsem biniş bloğuna ihtiyacın olacak. Benim atlarımın çoğu uzun atlar. Ama sendeki o bacaklarla başka soylardan gelen atlara kolaylıkla yerden binebilirsin.” Beni attan indirdikten sonra direkt kulağıma konuştu, sırtıma yaslanıyordu. Müstehcen olmasalar da kelimelerinin hepsi kulağa müstehcen geliyordu. O adam ağzından çıkan her şeye müstehcen bir hava katabilirdi.

Arkamdan uzanıp göğsümü okşadı, boynumu emip öpüyordu. “Atların bölmelerinde hayvanlar gibi çiftleşecegiz ve sen buna bayılacaksın.”

Dehşete kapıldım. “Etrafta insanlar yok mu? Çalışanlar?”

“Senin yanına gelmeden önce hepsini gönderdim. Bu gezi sırasında seninle bu çiftliğin becerebildiğimiz kadar çok köşesinde sevişecegiz.”

Dudaklarımı ıslattım. Daha önce sevişmek kelimesini hiç kullanmamıştı. Şu anda kullanıyor olması ilginç geldi.

“Sevişmek mi? Bizim yaptığımıza birbirini becermek deniyor sanıyordum?” diye sordum.

“İkisi de olamaz mı?” diye hırladı.

Verecek cevabım yoktu. Onun yerine aklıma yeni bir soru gelmişti. Bu soruyu soracak olmaktan utanıyordum ama yine de sordum. İşin içinde James olunca merakım gururumu hep yeniyordu. “Bu çiftliğe kaç kadın getirdin?”

“Sadece seni, Bianca. Buraya genelde kafa dinlemeye geliyorum. Başka kadınları bir tek New York ve Vegas’taki evlerime götürdüm. O evlerdeki yatakları falan değiştirmemi ister misin? Bu seni rahatlatır mı?”

Deli olabileceğini düşündüm ve bunu ilk defa düşünmüyordum. “Evlerinde başka kadınları becermek için kullandığın her şeyi atmayı mı teklif ediyorsun?”

“Evet.”

“Her şeyin güzel bir şekilde temizlendiğini varsayıyorum?”

“Tabii ki.”

“O zaman bu müsriflik ve saçmalık olur. O yataklar korkunç pahalı olmalı.”

“Cevaplamamış olmanın kendi içinde bir cevap barındırdığını düşünüyorum,” diye mırıldandı.

Yavaşça dirsek attım. “Yatakların birer sanat eserine benziyor. Onları atmanı istemem. Bence çok güzeller. Ayrıca sadece bir kızı mutlu etmek için ne sıklıkta yataklarını değiştiriyorsun?”

Küçük bir çığlık atmama yetecek şiddetle beni ısırdı. “Al işte, yine bizi küçümsüyorsun. Bunların hiçbirini başka kimse için yapmadığımı artık biliyor olman lazım. Evet, zamanında bir sürtüktüm ve bedenimi herkesle paylaştım. Ama kalbini paylaşan bir sürtük hiç olmadım.”

Birden beni kucağına alıp göğsüne yasladı. “Yaraların nasıl?”

Onları tamamen unutmuş olduğumu fark edince şaşır-dım. “İyi. Çok iyi.”

“Güzel. Yarın atlarla yürüyüşe çıkarız; Princess ve De-vil’la.” Bunları söylerken beni boş bölmelerden birine taşı-dı. Birbirimizi nerede becereceğimiz konusunda ciddi ol-duğunu fark ettim. Buna şaşırmamam gerekirdi. Şimdiye kadar ne söylediyse yapmıştı. Şaka olduğunu düşündüğüm cümlelerinin bile arkasında durmuştu. Buna daha fazla kafa yormamaya karar verdim, çünkü son yirmi dört saatte ağ-zından çok acayip şeyler çıkmıştı.

Beni yere bırakıp, “Kaskını ve pantolonunu çıkar,” em-rini verdi ve bölmeden çıktı.

İtaat ettim ama bir at bölmesinde soyunduğum için ken-dimi bayağı garip hissediyordum.

Kocaman bir battaniyeyle döndü, yerdeki kalın saman yığınının üstüne serdi. Daha yeni pantolonumu çıkarıyor-dum, önce botlarımı ve tozluklarımı çıkarmam gerekmişti. Gömleğini çıkarıp battaniyeye uzandı. Pantolonunu çıkar-madı, sadece sert organını ortaya çıkaracak kadar aşağıya çekti.

Gündelik bir ses tonuyla emretti, “Gel bana bin. Bugün neler öğrendiğini görmek istiyorum.”

Yerde yatan bedenine yaklaştım, ayaklarımı kalçasının iki yanına yerleştirdim ve dizlerimin üzerine çöktüm. Sa-dece alt yarım çıplak olmasına rağmen kendimi tamamen soyunukken hissettiğimden daha çıplak hissediyordum.

Ben duraksayınca sertçe, “Penisimin üstüne otur. Seni hissetmek istiyorum. Şimdi,” dedi.

Dediğini yaptım, kendimi yavaş yavaş aşağıya bıraktım ve sertliğini elimle girişime yerleştirdim. Yavaş yavaş ka-zığına oturdum; içime giren her santimetrede titriyordum. Daha önceki okşamaları bu girişi olası kılacak kadar ıslan-

mama sebep olmuştu.Onu dibine kadar içime aldığımda, “Güzel,” dedi. “Şimdi oturuşunu düzelt ve hafif süratli tırısı kalk.”

Şaka yapıyor zannettim. Ama emin olamıyordum, o yüzden sözünü dinledim. Dizlerimi yeterli destek alabileceğim pozisyona getirdim, belimi kıvırdım ve tırısı kalktı. Abartılı hareketlerle önce öne ve yukarı kalkıyor, sonra da arkaya ve aşağı iniyordum. Penisinin ucuna kadar kalkıyor ve sonra tek bir hareketle aşağı inip onu tekrar içime alıyordum.

Ona dakikalarca bindim, orgazmın zirvesine tırmanışım onun beni çıkardığı seferlerden daha ağır gerçekleşiyordu. İnip kalkarken bir yandan da büyük bir iştahla o enfes göğsünü okşuyordum. Çok güzel bir histi, muhteşem bir histi. Ama hiçbir şey kontrol ondayken hissettiğim gibi hissettirmiyordu. Ona baktım.

Rahat bir şekilde ellerini başının altında birleştirmişti, gözkapakları düşmüş beni izliyordu. Bu pozisyon onun da tercih ettiği pozisyon olmamalıydı.

İnip kalkarken, nefes nefese, “Sıkıldın,” dedim.

Sırttı, şeytani bir bakıştı. Sırf o sırtış penisinin etrafında kasılmama sebep oldu.

“Kesinlikle hayır. Bunu bütün gün bayıla bayıla yaparım. Ve yapabilirim de. Kontrol sende olunca kendimi tutmam çok daha kolay. Sana sebebini açıklamama gerek yoktur diye düşünüyorum.”

Yoktu. Kontrol onda olunca benim hissettiklerimi, o da hissediyordu. Yatakta birbirimize daha uyumlu olamazdık.

“Binişin olağanüstü, Aşkım. Özellikle ilk defa bindiğini düşünürsek. Sıra şimdi de adi süratlide,” dedi.

“Dibine kadar al ve otur,” talimatını verdi.

Soluğum kesilerek yaptım.

“Ve şimdi tadını çıkar.” Gülümsedi ve hareketin kont-

rolünü eline aldı, kalçalarımı tutup beni aşağı yukarı sıçratmaya başladı. Ritmimi ona uydurdum o kadar. Altta olmasına rağmen bütün kontrolü eline almıştı. Tek ihtiyacım olan buydu.

Saniyeler içinde orgazma ulaştım, bölmelerde var olan atları rahatsız edecek kadar yüksek bir sesle çığlık attım ve vücudum gevşemeye başladı.

James sertçe popoma tokat attı. “Oturuşuna dikkat et. Seninle işim bitmedi.”

Ve bitmemişti. Dakikalarca daha yattığı yerden içime gömülmeye devam etti. Yorulmak nedir bilmiyordu. O kalçalarını iyice yukarı kaldırıp beni hareketin gücüyle yerimden sıçrattığında *tıpkı bir makine gibi* diye düşündüm.

Başım arkaya düştü, ellerim kalçalarımın üstündeki ellerini kavradı. O sırada başka hiçbir yerine elim erişmiyordu. Yukarı uzanıp göğüs uçlarımdan birini gözümünden yaş getirtene kadar çimdikledi. Bakışlarım onunkilerle buluştu.

“Gözlerini kaçırma, dağılırken gözlerini görmek istiyorum.” Sesi hayvani bir hırıltı hâlinde çıkıyor, sesli ve hızlı hızlı nefes alıyordu.

Sonunda emretti, “Şimdi,” ve ben tamamen dağıldım, her zamanki gibi.

Parçalara ayrıldım ve o da aynı anda boşaldı, gözleri o arzuladığım ve korktuğum uçsuz bucaksız sevgiyle doldu, o sevgiyi ruhumun derinliklerinde hissetmemek için elimden geleni yapıyordum.

Yanağımı göğsüne yaslamak için eğilirken yüzümü avuçlayıp, “Ah, Bianca,” diye fısıldadı.

Kolayca içimde kalabilmek için beni biraz kıpırdattı. “Sen bir mucizesin. Bana bu kadar mükemmel bir şekilde uyacak birinin var olduğunu hayal bile etmezdim.”

Gözlerimi kapattım ve yanağımdan bir gözyaşının aktığını hissettim. Kelimelerini derinden hissediyordum ama söyleyecek söz bulamıyordum, o yüzden sessizliği seçtim.

Bölüm 14

Kendimi toplayıp üstümü giyinmem oldukça uzun sürdü.

İşin çoğunu James yaptı; beni yatırıp pantolonumu giydirdi.

Tozluklarımdan birini bağlarken, “Seni şuradaki kancaya bağlayıp sana orada sahip olmak istiyorum ama önce son seferde oluşan yaralarının kapanması lazım,” diye mırıldandı.

Kafamı kaldırıp bahsettiği kancaya baktım; üzerinde bir tane gem asılıydı. Yapmak istediği şey için ideal görünüyordu.

Bileklerime baktım. Derim soyulmuş ve kızarmıştı. Yaraların üstüne saatimi takamamıştım. James saati çantalarından birine koymuştu biliyordum. Çalışırken bileklerimi kapatmak için başka bir yol bulmam gerekecekti. Gereksiz dikkat çekebilirlerdi, beyaz tenimin üzerinde çok belli oluyorlardı.

“Benim için sorun olmaz,” dedim. “Doğru düzgün acı-mıyorlar bile. Deneyebilirsin. Ve eğer canım çok yanarsa güvenlik kelimemi kullanırım.”

Bana vahşi bir bakış attı. Daha şimdiden bakışlarını çözebiliyordum. Bu bakış, “Beni teşvik etmemelisin,” diyor-du.

“Tehlikeli bir kadınsın,” dedi daha doğrusu hırladı. “Senin güvenliğin ile ilgili bütün kararları ben vereceğim, açıkça görünüyor ki sen bu konuda mantıklı davranamıyorsun. Bileklerin gerçekten kötü durumda. Geçen sefer işlerin çığırından çıkmasına izin verdim; şu anda senin acıyor veya acıymıyor demen bir şey değiştirmez. Tamamen iyileşene kadar onlara dokunmayacağız.” Bunları söylerken bir yandan da gövdesinin alt kısmını giydirme işini bitirdi.

Onun giyinmek için tek yapması gereken pantolonunu çekip düğmelerini bağlamak ve tek bir hareketle gömleğini giymekti. Vücudunun her leziz parçasının kıyafetleri altında kaybolmasını büyük bir hayal kırıklığıyla izledim. Onun o bronz tenine sonsuza kadar bakabilirdim.

Gülümseyip uzun bir öpücük için beni kendine doğru çekti. Kolunu omzuma atıp beni sıkıca koltuk altına yerleştirdi, eve öyle döndük.

Evin arka kapısında bizi tanımadığım, takım elbiseli ve güneş gözlüklü bir adam karşıladı. Bize başıyla selam verip kapıyı açtı. “Beyefendi. Bayan Karlsson.”

James, “Pete’e söyle atlarla ilgilen,” dedi. “Bugün ahırda başka işimiz kalmadı.”

“Tamam, Efendim. Kent, soruşturmayla ilgili size bilgi vermek için aradı,” dedi biraz duraksayarak. Sanki benim önümde konuşmaktan çekiniyormuş gibi bir an için yüzlerime baktı.

James soğuk bir ses tonuyla, “Bir gelişme var mı?” diye sordu. Bu konunun keyfini kaçırdığımı bir kenara not ettim.

“Hayır, Efendim. Sadece kendisinin ve adamlarının günlük faaliyet raporu.”

“Bana bir rapor yollamasını söyle. Ve eğer bir gelişme olursa beni haberdar et. Şimdilik bu kadar, Paterson.”

James beni evin içine soktu, Paterson arkamızdan kapıyı kapatıp dışarıda kaldı.

Sessizce, “Bu soruşturma babamla mı alakalı?”

Bana göz ucuyla baktı, suratında çok dikkatli takınılmış bir ifade vardı. “Evet. Bu konuda konuşabilir miyiz artık?”

“Hayır. Konuşacak bir şey yok. Ben polise ifademi verdim ve bir daha o güne kadar dikkatsiz davranmayacağım. Zamanlama çok kötüydü, yoksa başka türlü evimin içine bile giremezdi.”

Beti benzi attı. “Lütfen, bana ne olduğunu söyler misin? Sabırlı olmaya çalışıyorum Bianca ama sana nasıl ulaştığını bilmem lazım. En azından aynı şeyin bir daha olmasını engelleyebilmek için.”

İç geçirdim, o güzel gözlerindeki keder beni oldukça etkiliyordu. “Stephan’ı bekliyordum. Kapının çaldığını duydum. Delikten baktım ama bir el üstünü kapatmıştı. Aptalca davrandım. Kapıyı kendim açtım; Stephan’ın eşek şakası yaptığını düşünüp. Ki bu çok saçma, çünkü Stephan şaka yapacak olsa bile böyle şeyler yapmaz. Ona bağırabilmek için güvenlik şifremi girip kapıyı açtım. Ben kim olduğunu anlayana kadar babam beni çoktan duvara yapıştırmıştı.”

Kafasını çevirdi, yüzü iyice solmuştu. “Seni görür görmez saldırdı?”

Elleri iki yanına düşmüştü. O kadar kederli gözüküyordu ki onu teselli etmek istedim. Ama ona ihtiyacı olduğunu düşündüğüm alanı tanıdım ve dokunmadım. Ve en sonunda derin bir of çektikten sonra istediği cevapları verdim. “Beni magazin dergilerinde görmüş. Ve birisinin onun hakkındaki soruşturma yaptığını ve bunun benim suçum olduğunu düşünüyordu. Beni tehdit etmeye gelmişti. Yediğim dayak bana polise gitmememi söyleme yöntemi.”

Gözlerimin içine baktı, hem şok olmuş hem de dehşete kapılmıştı. “Benim suçum. Magazin haberlerine çıkmam benim suçumdu. Ve benim adamlarım onu arıyordu. Seni dövmesinin sebebi benim, hem onu aramaya başladım, hem

üzerine gereksiz dikkat çektim ve bütün bunları yaparken seni korumak için hiçbir harekette bulunmadım.”

Surat ifadesini inceledim. Ses tonu ve yüzü o kadar derin bir öz nefret barındırıyordu ve bu nefretin kendisine yönlendirilme sebebi o kadar saçmaydı ki bu konuda ne diyebileceğimden emin değildim.

“Tabii ki değildi. Benden başka kimsenin suçu değildi. Onun neler yapabileceğini herkesten daha iyi biliyorum ve evime girmesine ben izin verdim. Beni korumakla yükümlü değilsin, James. Ben kendimi korumakla yükümlüyüm. Stephan da aynı tepkiyi verdi, kendisini suçladı. Ama anlamıyorum. Tamamen sizin kontrolünüz dışında gelişen bir olayın sorumluluğunu nasıl üstlenebilirsiniz?”

Konuşmaya başladığında gözleri acı doluydu. “Seni korumak tabii ki benim yükümlülüğüm. Bunu kabul etmek zorunda değilsin ama öyle. Eğer bu dünyada en çok değer verdiğim şeyi koruyamıyorsam nüfuz sahibi olmamın hiçbir anlamı yok.”

Onu teselli etmek için uzanıp kolunu okşadım. “Babam bütün hayatım boyunca böyle şeyler yaptı. Önceki seferler için de mi kendini suçlayacaksın? Bunun ne kadar mantıksız olduğunu senin de anlıyor olman lazım.”

Duygularını tekrar kontrol altına aldı ve yüz ifadesini değiştirdi. “Bu konuda aynı fikirde olmak zorunda değiliz, Bianca. Ama sorularımın bir kısmını cevapladığın için teşekkür ederim.”

Cevaplamadığım diğer soruları düşündüm. Ve hâlâ saklı tuttuğum sırları. James konuyu burada kapattığı için minnettardım.

“Haydi, sana üst katı göstereyim. Hoşuna gidecek birkaç değişiklik yaptım,” dedi ciddiyetle.

Gülümsedim. “Her köşeyi görmek isterim. Evlerin sanki birer sanat eseri. Çok zevklisin.”

Beni merdivenlere doğru götürürken elini enseme koydu. Şefkatle, “Aynı fikirdeyim,” dedi, evlerinden bahsetmediğinin farkındaydım.

Önce birkaç misafir odası gösterdi, sadece kapılarından baktık. Hepsi farklı bir renkte döşenmişti. Bunun oldukça İngilizvari bir davranış olduğunu düşündüm. Hepsinin kendi ismi vardı. Yeşil Oda, Mavi Oda, vs.

Şaka yollu, “Bütün evlerinde aynı şeyler vardır kesin. Tam İngilizlere göre bir davranış,” dedim.

Gülümsedi. “Haklısın. Hepsinde var.” Kapalı bir kapının önüne geldik ve kapıyı abartılı hareketlerle açtı. Gülümseyerek, “Kütüphane,” dedi. “Bazı yeni eklemeler yaktım. Bil bakalım hangileri.”

Devasa odayı görünce gözlerimi kırıştırdım. Güneş resmen odanın içine ışıyordu. Pencerele ve kitaplara ayrılmış bir odaydı. Devasa odayı düzinelerce kitap doldurmuştu.

“Elektronik kitapların revaçta olduğunun farkındayım ama elimde değil, ben hâlâ gerçek kitaplara tutkunum. Bil bakalım hangi bölüm senin için özel olarak eklendi.”

Etrafa bakındım, bu kadar çok yeni detayın arasında neden bahsettiğini anlamamı beklemesi garipti. Ama gözlerim o bölümü hemen buldu. Yerden tavana kadar uzanan koyu raflardan biri diğerlerine göre daha renkli kitaplarla dolurulmuştu.

Bir kakhaha patlattım, hem çok hoşuma gitmişti hem de biraz utanmıştım. “Sadece Manga okumuyorum, aslında,” dedim. Ama kitapları incelemek için rafa yaklaştım. Ona sevdiğimi söylediğim serilerin hepsinin her cildi ve birkaç tane de adını duyduğum ama daha okuyamadığım seriler vardı. Ona sevgi dolu bir gülücük attım. “Teşekkür ederim. Ne kadar ince ve tatlı bir davranış.”

O da gülümsedi. “Tatlı şeyler yapabilirim. Konu sen

olunca içimden tatlı şeyler yapmak geliyor. Ve daha başka ne istersen alabilirsin, herhangi bir kütüphanemiz için. Ayrıca bir de aşk ve şehir fantezisi romanlarının olduğu raf ekledim ama hangi yazarları seviyor olabileceğin hakkında tahmin yürütmek zorunda kaldım. Sadece o türleri sevdiğini söylemiştin, elimde hiç detay yoktu.” Parmağıyla gösterip, “Pencerenin orada,” dedi.

O tarafa doğru baktım, sadece beni memnun edebilmek için yaptığı jestin büyüklüğünü sindirmeye çalışıyordum. Bu devasa odada küçük bir servet yatıyordu, sadece benim için harcanmış bir servet. O kadar düşünceli bir davranıştı ki. Tek bir jestle kalbimin etrafındaki buz kütesinde birkaç küçük çatlak daha oluşturmuştu. Yavaş yavaş içine doğru ilerliyordu.

Derin derin nefes almaya başladım, hissettiğim paniği kontrol altına almaya çalışıyordum. İşe yaradı; ona karşı beslediğim duyguları artık daha kolay kabullenmeye başlamıştım. Bunun o kadar iyi bir şey olduğundan emin değildim ama üzerinde fazla durmadım.

“Teşekkür ederim. Senin çalışman gerekiyorsa öğleden sonrayı kitap okuyarak geçirebilirim,” dedim nazikçe.

“Bir sürprizim daha var,” dedi ve beni odadan çekerek çıkardı.

Endişeyle ona baktım, bakalım şapkasından şimdi ne çıkaracaktı.

Beni yataklı bir başka büyük odaya götürdü. Ama bir yatak odası olduğunu zannetmiyordum. Bu oda da pencerelerle kaplıydı, gün ışığı odanın her köşesine erişiyordu. O anda kestaneden yapılmış gösterişli bir masaya dizilmiş resim malzemelerini gördüm. Hemen yanında büyük bir şövale vardı, üzerine çoktan büyük bir suluboya kâğıdı yerleştirilmişti.

Şövaleye doğru yürüdüm, dilim tutulmuştu.

“Masada daha bir sürü malzeme var, çekmecelerde ve raflarda. Ve duvarlar boyunca farklı boyutlardaki tuvalerin için raflar yaptırđım, böylece onları düzenli bir şekilde saklayabilirsin.”

Eliyle gösterdiği tarafa doğru baktım. Bir duvar boyunca özel yapım gömme raflar vardı; her boyutta tuvali ve kâğıdı koyabileceğın bölmeler yapılmıştı. Ve bir sürü boş tuval ve kâğıt çoktan büyüklüklerine göre raflara yerleştirilmişti. Böyle bir oda bütün ressamların hayallerini süslerdi. Büyük pencerelerden görünen muhteşem orman manzarası kendi başına ilham kaynağıydı. Bir köşede büyük bir çalışma masası vardı. Üzerinde hayatımda gördüğüm en büyük ekrana sahip bir Mac bilgisayar duruyordu.

Bilgisayarı gösterip, “Bu nedir?” dedim.

Kaşlarını sanki çoktan biliyor olmam gerekiyormuş gibi kaldırdı. “Sanatçıların ihtiyaçlarını karşılayan en iyi bilgisayar. Bir fotoğraf bulmak istediğinde veya araştırma yapmak için kullanabilirsin, eminim işine yarayacak. Ayrıca hoşuna gidebilecek birkaç program da yükledim. Ne zaman istersen gösteririm.”

Şaşkına dönmüşüm, sadece tamam anlamında başımı salladım. “Hepsi harika. Teşekkür ederim.”

Gülümsedi. “Şimdi ne yapmak istersin? Ata binmek benim seçimimdi ve sen de beni kırmadın. Seçim sırası sende. Kütüphanede kitap okuyabiliriz veya resim yapabilirsin. Ya da başka ne istersen. Kararın nedir?”

Dudaklarımı ısırđım, aklım çoktan internette gördüğüm bir fotoğrafa gitmişti, o fotoğrafın resmini yapmak istiyordum. “Senin için mahzuru yoksa üzerinde çalışmaya başlamak istediğim bir resim var. Sen de bu arada işlerini halledersin.”

Başıyla onayladı. “Tamam. Ama önce duş almamız la-

zım. Eğer seni rahatsız etmezse ben de burada çalışırım.” Merakla cevabımı bekliyordu.

Kafamı iki yana sallayıp rahatsız etmeyeceğini belirttim.

“Gel o zaman,” dedi ve elimden tutup beni banyosuna götürdü.

Duş kısa ama yine de duyularımı zorlayan bir süreçti. James her milimetremi yıkadı ama o kadar. Ben de onu yıkamaya çalıştım ama bana bir öpücük kondurup kendisini yıkamaya başladı. Benim yıkanmam bitince popoma bir şaplak attı.

“Dışarı,” diye emretti.

O daha kurulanmadan ben giyinmiştim.

“Sen atölyene git istersen, ben de eşyalarımı alıp geliyorum,” dedi.

İstemeye istemeye onun o çıplak vücudunu bırakıp çıktım.

Bilgisayarın başına oturdum. Magazin haberlerine bakacak olmak canımı sıkıyordu ama maalesef yapmak istediğim resim için ihtiyacım olan fotoğraf onların arasındaydı. Bu işletim sistemiyle internete bağlanmayı çözmem birkaç dakikamı aldı. Çekine çekine arama motoruna James Cavendish yazdım.

Son zamanlarda magazin haberlerine bakmak bana hiç iyi gelmemişti ama o fotoğrafı gerçekten bulmak istiyordum.

Bölüm 15

Karşılaşmak üzere olduğum korkunç manşet ve fotoğraf saldırısına kendimi hazırladım. Yanılmadım, hakkımda yeni bir ton haber çıkmıştı.

Öne çıkan bazı ithamlar vardı. Hızla görsellerin olduğu bölüme geçmeye çalışırken gözüme “Cavendish’in yeni Vegaslı Şıfıntısı” ve “Erkek Delisi Varoş Güzeli” başlıkları takıldı.

İstediğim fotoğrafı bulamadığım için hüsrarla iç geçirdim. Daha da derin bir araştırma yapmam gerekecekti. James’in geçen hafta çekilmiş bir fotoğrafını görünce duraksadım. Tek başınaydı, üzerinde bir takım elbise vardı, suratı diğer kırmızı halı fotoğraflarına nazaran daha asıktı.

Fotoğrafın üzerine tıkladım. Geçen hafta New York’ta gerçekleşmiş olan bir hayır gecesinde çekilmişti. Kameralara karşı takındığı her zamanki cazibesinden eser yoktu, neredeyse soğuk bir ifadeyle poz vermişti. Bakışları sabırsızdı, halbuki normalde objektiflere gülümserdi. Bu değişimin sebebi ben olabilir miydim acaba? Eğer öyleyse magazin haberleri bu olasılıkla dolup taşmış olmalıydı. Benden nefret ediyorlardı ve James’i en yakın arkadaşının kız kardeşi olan Jules’a yakıştırıyorlardı. Araştırmama devam ederken ikisinin önceden beraber çekilmiş fotoğraflarını görmezden gelmeye çalıştım.

Gördüğüm bir manşet donup kalmama sebep oldu. “James Cavendish’in Yeni Aşkının Hayatında Sayısız Adam Var.”

Doğru düzgün düşünmeden bağlantıya tıkladım, neden bahsettiklerini anlamak istiyordum. Aptal aptal makaledeki fotoğraflara baktım.

Bir tanesinde Stephan’la birlikte el ele kaldırımda yürüyorduk. Ne yazdığını okumadan fotoğrafın Miami’de çekilmiş olduğunu anladım ama yazılanları yine de okudum.

Makaleye göre, Stephan benim uzun süredir beraber olduğum erkek arkadaşım ve amacımız Cavendish servetinden parça koparmaktı.

Tiksintiyle sayfanın geri kalanını inceledim, başka fotoğraflar arıyordum. Damien’la sahilde çekilmiş birkaç fotoğrafımız vardı, bazıları utancımın kızarmama sebep oldu. Bir fotoğrafta havuz başında güneşleniyorduk. Damien bana sevgi dolu gözlerle bakıyordu, benim suratımdaysa ufak bir tebessüm vardı, güneş gözlükleri gözlerimi kapatmıştı. Olayın aslının ne kadar masum olduğunu bu fotoğraftan anlayamazdınız. Gören, Damien’ın göğüslerime kitlenip edepsiz düşüncelere daldığını zannederdi.

Bir diğer fotoğrafta sahilde yürüyorduk. Eli dirseğimdedeydi ve gözleri şefkat doluydu. Bana bakarken suratının açısı... Neredeyse bana âşıkmiş gibi görünüyordu. Yanaklarım al aldı, sanki onun yüzünden heyecanlanmıştım. Makaleye bakılırsa benim uzun zamandır oyaladığım tutkulu âşığımdı. Uydurdukları yalanları görünce öfkeden kıpkırmızı kesildim.

Murphy’yle bile bir fotoğrafımızı çekmişlerdi. Yan yana yürüyor ve gülüyorduk. Makale benim sayısız adamı avcunda tutan utanmaz bir erkek avcısı olduğumu iddia ediyordu. Yazının sonuna gelmeden okuduğuma pişman olmuşum ama yine de sonuna kadar okudum.

Sonra sayfanın yukarısına dönüp Damien'la çekilmiş olan fotoğraflarımızı inceledim. O gün gerçekten olanlarla alakaları yoktu, sebebini anlamaya çalıştım. Onun surat ifadesi yüzünden olabilir miydi acaba? Ya da benim gözümdeki güneş gözlükleri yüzünden? Çünkü surat ifadem tam olarak anlaşılmıyordu.

James ince dizüstü bilgisayarıyla sessizce odaya girdi, masaya doğru yaklaşırken ben hâlâ bu endişe verici fotoğraflara bakıyordum.

Surat ifademi görünce tek kaşını kaldırdı, şaka yollu, "Neden gözüne ışık tutulmuş tavşan gibi bakıyorsun, Bianca?" dedi. Yaklaşınca bilgisayar ekranına baktı. İnternet sayfasının açık olduğu pencereyi kapatmadım, ne yaptığımı saklamak yüzleşmekten daha kötü sonuçlar doğururdu.

Damien'la çekilmiş fotoğraflarımızı görür görmez James'in suratı gerildi. Birden fark ettim, bu fotoğrafları daha önce görmüştü. Bu korkunç fotoğraflar onu şaşırtmamıştı sadece son derece kızdırmıştı. Sahili sevmemekle ilgili yaptığı yorumlar aniden anlam kazandı. Ve Damien'a karşı düşmanlığı...

"B-Bunlar zırvalık," dedim, nedense kendimi savunma ihtiyacı duyuyordum. "Damien'la öylesine dolaşıyorduk, bunu biliyorsun, değil mi?"

Suratımı inceledi, çok ciddi bir ifade takınmıştı. Fotoğrafları gördüğü andan itibaren bütün havası değişmişti.

"Evet," dedi sonunda. "Bir hikâye uydurup onu nasıl ballandıra ballandıra anlatabildiklerini oldukça iyi bilirim. Ama yine de seni onunla bu şekilde görmek canımı acıtıyor. Damien'ın senden hoşlandığı ve seni arzuladığı gün gibi ortada. Hatta bence sana âşık. Tek tesellim onu uzun zamandır tanıyor olman, eğer sen de onu arzuluyor olsaydın daha benimle tanışmadan önce tekliflerini kabul etmiş olurdun." Devam etmeden önce yüzüme tekrar pürdikkat baktı, onun

ifadesi hâlâ oldukça ciddiydi. “Ve itiraf etmeliyim eğer bir gün vanilya¹⁰ olmaya karar verirsen onu seçeceğin düşüncesi canımı sıkıyor.”

Bu çirkin sözleri duyunca gözlerimi kırpıştırdım. “Tabii ki bana âşık değil. Onunla romantik anlamda hiç baş başa vakit geçirmediğimizi biliyorsun. Vanilya olmanın ne demek olduğundan emin bile değilim ama sen hayatımda olsan da olmasan da Damien’ı sadece arkadaş olarak görüyorum.”

Yine aynı düşünceye daldım, James’in kendine güvenmemesi nasıl mümkün olabilirdi ki? Bu düşünce bile bana çok yanlış geliyordu, önümde kanıt olmasına rağmen özgüven eksikliğini James’le bağdaştıramıyordum. Tamamen mantıksızdı. Bu dünyada hiç kimse hiçbir konuda onunla yarışamazdı. İçimden *mükemmeliyette özgüvensizliğe yer olmaz* diye geçirdim.

Büyük masadaki öteki sandalyeye oturdu. Aynı masada olmamıza rağmen yine de aramızda bir metre kadar vardı. İnce dizüstü bilgisayarını açıp tek kelime daha etmeden çalışmaya başladı.

Sessizce, “Kızgın mısın?” diye sordum, işime dönmeden önce aramızın iyi olduğundan emin olmak istedim.

Dudaklarını sıkı, parmakları çoktan klavyenin üzerinde hareket ediyordu. “Hem çektiğim mantıksız acıyı hem de yersiz kıskançlığımı kontrol altında tutmaya çalışıyorum. Elbet hallederim.”

Bir süre ona baktım, ne yapmam gerektiğine karar vermeye çalışıyordum. Eğer benim çözmem gereken bir sorun olsaydı ve bu konuda yapılabilecek hiçbir şey olmasaydı, onu tek başıma çözmek ve o yüzden de yalnız bırakılmak isterdim. Ben de onu yalnız bıraktım.

¹⁰ BDSM camiasında cinsel tercihleri BDSM aktiviteleri içermeyenler için kullanılan terim. (ç.n.)

Kışkırtıcı yazıyı kapatıp - o korkunç makalenin varlığını hafızamdan silmek istiyordum - araştırmama devam ettim. İstemsizce ilgimi çeken bütün manşetleri ve merakımı uyandıran bütün fotoğrafları görmezden gelmeye çalıştım.

Aradığım şeyi bulana kadar bir sürü web sayfası taradım. Amacıma ulaştığımda ağzımdan bir başarı nidası kaçırıldım.

Çıkardığım ses James'in ilgisini çekti. O ayağa kalkıp omzumun üstünden ekrana bakarken fotoğrafın çıktısını almak için gerekli düğmeye bastım.

"Bunu ne yapacaksın?" diye sordu.

Dönüp gülümsedim. "Birkaç hafta önce gördüğümden beri resmini yapmak istiyorum," diye açıkladım. "Senin için bir sakıncası olur mu?"

Gözlerini kırptırdı ama başıyla onayladığını belirtti.

On dört yaşındayken bir kırmızı-halı etkinliğinde çekilmiş bir fotoğrafıydı. Objektiflere poz vermişti ama bir yetişkin olarak bu tür olaylarda takındığı pozdan oldukça farklıydı. Koyu sarı saçları daha o zamanlarda omuzlarına değiyordu, düzgünce taranmıştı ve bronz teni mükemmel görünüyordu. Ağırbaşlı ve ciddi bir yüz ifadesi takınmıştı; turkuaz rengi gözleri mağrur ve sert bakıyordu. Hâlâ çocuk sayılırdı ama ileride olacağı erkek suratındaki o gururlu ifadeden kolaylıkla seziliyordu.

O genç yaşında, güçlü karakterinin böylesine belli oluyor olmasına hayran kalmıştım. Bu fotoğrafı evlerinden birinde şöminenin üstüne asabileceği bir portreye dönüştürmek istiyordum. Belki çocuklarına bırakacağı bir miras olurdu.

O yerine dönerken, "Bebek bir süper model gibiymişsin," dedim.

Buruk bir tebessümle, "O zamanlar görünüşümden nefret ederdim. İş ortaklarımın beni ciddiye almamasına sebep olduğunu düşünüyordum. Tipik on dört yaş zihniyeti. On dört yaşında olmamın beni ciddiye almamaları için yeterli bir sebep olduğu aklımın ucundan bile geçmedi."

Yüz ifadesini inceledim; omuzlarına kaldıramayacağı yükler bindirilmiş on dört yaşındaki James'e karşı hissettiğim şefkat duygusunu gizlemeye çalışıyordum.

"Keşke o zamanlar tanışsaymışız. Bahse girerim arkadaş olurduk."

Samimiyetle, "Bence de," dedi.

"Evsiz değildin ama seni teselli edecek kimsen yokmuş, benim vardı. Ben daha şanslıymışım."

Yüzünde mahzun bir tebessüm oluştu. "O konuda haklı olabilirsin."

Fotoğrafın çıktısını alıp odanın diğer ucuna götürdüm. Kaba bir taslak çıkarmaya başladım; bütün yeni resim malzemelerime bayılmışım. İhtiyacım olabilecek her şeyi düşünmüştü.

"Ah, unuttum," dedi. Ona doğru döndüm. Elinde telefonunu tutuyordu. "Telefonun burada pek iyi çekmiyor ama Stephan seni birkaç kere aramış. Onu benimkinden arayabilirsin."

Birden çiftliğe geldiğimizden beri bir telefonum olduğumu bile unuttuğumu fark ettim.

Telefonunu bana getirdi, Stephan'ın telefon numarası çoktan ekranda yazılıydı. Teşekkür edip ara tuşuna bastım.

Tek çalıştan sonra telefonu coşkulu bir Stephan açtı. Çok hızlı konuşuyordu, söylediklerinden anlam çıkarmam vakit aldı.

Şaşkınlıkla James'e baktım. Bütün dikkatiyle bilgisayarı çalıştırıyordu.

"Kafaya taktığım beyaz ızgarası ve siyah yarış şeridi bile var. Sanki hayallerimdeki araba hakkında ağzımdan çıkan her detayı dinleyip aynısını ısmarlamış."

Stephan, James'in evine teslim ettirdiği yepyeni Dodge Challenger hakkında konuşup duruyordu, ancak birkaç dakika sonra bir aralık bulup konuşabildim.

“Stephan bu harika,” dedim. Ve o başka detaylar sıralarken dinlemeye devam ettim. “Evet, James kesinlikle çok düşünceli. Senin adına o kadar sevindim ki.”

Stephan bu abartılı hediye hakkında konuşurken bir beş dakika kadar tek kelime edemedim. Sonunda, teşekkür etmek için James’i istedi.

James istekle telefonu elimden aldı ve gülümseyerek, “Bunca sene boyunca Bianca’ya göz kulak olduğun için aklıma gelen en iyi teşekkür yöntemiydi. Sana minnettarım.” Bir an durup kahkaha attı, belli ki heyecandan çılgına dönmüş bir Stephan tarafından lafı bölünmüştü. “Bak sana ne diyeceğim. İkimizin de New York’ta olduğu en yakın zamanda bir görüşme ayarlayalım, seninle birkaç iş mevzu-su hakkında konuşmak istiyorum.” Kibarca cevabı dinledi. “Bence uygun. Tamam, öyle yaparım. İyi günler, Stephan.” Ve telefonu kapattı.

Kuşkuyla ona baktım. Kaba bir şekilde, “Şimdi neyin peşindesin?” diye sordum. Bir şekilde hayatıma karışmaya çalıştığından emindim.

Omuz silkti. “Stephan senin ailen. Ona da sahip çıkmak istiyorum. Ve gerçekten seni koruduğu için ona minnettarım. Ayrıca onunla iyi geçinmenin benim yararına olduğunu gördüm.”

Surat ifadesini inceledim, bu yaptığı yüzünden ona kızmak istiyordum ama kızamıyordum işte. Stephan’ı çok mutlu eden bir şey yapmıştı. Ona müteşekkik olmaktan başka ne yapabilirdim ki?

Sonunda, “Bunu yaptığın için çok teşekkür ederim,” dedim. “Çıktığından beri yeni Challenger’la kafayı bozmuştu. Ve bu büyük motorlu arabalara olan takıntısı oldukça eski. Başka hiçbir hediye onu daha fazla mutlu edemezdi.”

Sadece gülümsedi, sanki birine hayallerindeki arabayı

vermek dünyanın en basit şeyiymiş gibi omuz silkti. “Ya senin hayallerindeki araba nedir?” diye sordu.

Onu bakışlarımla ikaz ettim. “Aklından bile geçirme. Benim bir arabam var. Onu kendi paramla aldım ve kendisinden oldukça memnunum.”

Ses tonuma rağmen geri adım atmadı. “Eninde sonunda benim olan her şeyin senin olduğunu anlayacaksın ve anladığında ne istersen alabilirsin. Bu fikre alışmaya başlasan iyi olur.”

O konuşurken derin derin nefes aldım, söyledikleri yüzünden içimde katbekat büyüyen panik duygusunu yatıştırmaya çalışıyordum.

Hayatımı ele geçirmeye mi çalışıyordun? Bu benim için oldukça kasvetli ve korkutucu bir düşüncedydi.

Soluyarak, “Yapamam,” dedim.

Suratındaki ifadeyi çözemişyordum ama ses tonuna bakılırsa hâlâ eskisi kadar kararlıydı. “Zamana ihtiyacın olduğunun farkındayım. Ve sana elimden geldiğince zaman tanımaya çalışıyorum, Bianca.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Adam düpedüz deliydi. “Birbirimizi sadece bir aydır tanıyoruz ve bu bir ayın çoğunda irtibat hâlinde bile değildik. Buna zaman tanımak mı diyorsun?”

Ne yüzündeki ifade ne de ses tonu değışti. “İrtibatsızlığımız benim seçimim değildi. Ve ben isteklerim konusunda hep kararlı olmuşumdur. İstedğim bir şey gördüğümde harekete geçerim. Ben böyleyim. Sabırlı davranmaya çalışıyorum ama benim senden ne istediğim konusunda, ilişkimizden ne beklediğim konusunda bir şüphem yok. Senin aynı duyguları beslemediğin gerçeğine saygı göstermeye çalışıyorum. Senden tek istediğim birlikte yaşama fikrine alışmaya başlanan.”

Derin derin nefes aldım, masada o kadar sakin oturuyordum ki. “Sana istediklerini verebileceğimden emin değilim. Ve hatta veremeyeceğime neredeyse eminim.”

Bakışları sertleşti ama sesi hâlâ sakindi. “Ben de seni tersine ikna etmeye kararlıyım.”

Bölüm 16

Bu açıklamadan sonra uzun süre konuşmadık.

Ona ne diyebileceğimi bilmiyordum. Beni, benden istediği şeyin imkânsızlığını kavrayabilecek kadar iyi tanımyordu. Yatakta bütün kontrolü ona bırakabilirdim ama hayatımın diğer alanlarında kontrolü ona bırakmam kesinlikle mümkün değildi. Bunu yaparsam kapana kısılırdım. Ve bir daha kapana kısılmış savunmasız biri olamayacağımı adım gibi biliyordum. Çocukken neredeyse bu yüzden mahvoluyordum. Tıpkı annem gibi.

Resmim için gerekli hazırlıkları yapmaya başladım ama kafamın dağınıklığı yüzünden pek düzgün çalışmıyordum. Neredeyse bir saat kadar eskiz çalıştıktan sonra James konuştı.

“Bu yakınlarda L.A.’deki galerimin müdürüyle konuştum. İlk sergin için oldukça heyecanlı. Hatta New York’taki galerinin müdürüyle aralarında senin serginin nerede açılacağına dair küçük bir kavga çıktı. Çöl manzaraları yüzünden L.A.’yi tercih ettik. Sen onayı verir vermez hazırlıklara başlayacak.”

Boş boş suratına baktım, dilim tutulmuştu. Çalışmalarımı sergileme fikri bana hâlâ oldukça yabancı geliyordu. Ve resimlerimi galerilerine yollattığından beri o kadar çok şey olmuştu ki...

“Açılışa katılmak zorunda değilim, değil mi?” diye sordum, düşüncesi bile ürkütücü ve tatsızdı.

Gerçekten şaşırmışa benziyordu. “Yani, hayır. Katılmak zorunda değilsin tabii ki. Ama neden katılmak istemeyesin ki?”

Hafif kızgın ve bıkkın, “Basın benden nefret ediyor. Benimle bağlantısını çözerlerse bütün çalışmalarımı çarpmıha gererler. Gerçek adımları kullanmamayı tercih ederim,” dedim.

Bu düşünce onu üzmüştü. O mükemmel gözler duyguyla dolup taşıyordu. “Bu medya sirkinin ortasına düştüğün için o kadar üzgünüm ki. Senden nefret etmeleri benim suçum. Senin hakkında okuduklarım...resmen katil olası geliyor.”

Tiradının ortasında elimi kaldırdım. “Şu anki meselemiz suç değil. Kimin suçlu olduğunu tartışmak yerine, var olan sorunu çözmemiz lazım. Ve basının ismime ve varlığıma gösterdiği ilginin sergime bir yararı olmayacağını sen de biliyorsun.”

Yüzü kızardı biraz ama sebebini anlayamadım. “Lütfen, en azından açılışa katılmak hakkında hemen karar verme. Resimlerini gururla sahiplenmen lazım, bunu hak ediyorsun. Sana açılışa eşlik etmeyi çok isterim, bu konuda karar vermek için acele etmene gerek yok. Sandra bütün hazırlıkları yapar ve sen kararını verene kadar tarih kararlaştırılmaz.”

Anladığımı belirtmek için başımı salladım ama resim yaparken konu hakkında düşünmeye devam ettim. Eğer cesur olsaydım bu sıkıntıyı göğüslerdim. Çalışmalarım hakkında yazılacak kötü eleştirileri okumak zorunda bırakılamazdım sonuçta.

Kafam o kadar dağınıktı ki eskizim çok kötü oldu; onu atıp baştan yeni bir tane üzerinde çalışmak zorunda kaldım. James’in sessizce telefonda konuştuğunu duyabiliyordum,

yoksa rahatlamak için biraz müzik açardım. Sonunda kulaklıklarımı takıp cep telefonumu kotumun cebine koydum ve müzik dinlemeye başladım. Bu noktadan sonra resim canlanmaya başladı, eskizim yaratmak istediğim resme oldukça yakındı.

Saatlerce çalıştık; nispeten huzur içinde ve neredeyse hiç konuşmadan. O kadar uzun süre çalıştık ki boyama kısmına bile geçtim; normalde boyamaya başlamam ancak bir iki oturumdan sonra gerçekleşiyordu. Boyaları ortaya çıkarımadan önce eskizimin olabildiğince iyi olmasını isterdim.

Sebebini bilmiyordum ama aniden, havada bir değişiklik hissettim, odanın atmosferi değişmişti. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve yavaşça dönüp James'e baktım. Telefonu kulağındaydı ama beni izliyordu. Gözlerinde...şeytan görmüş gibi bir ifade vardı, sanki çok sevdiği birinin ölüm haberini almıştı.

Kulaklıklarımı çıkarıp ona doğru yaklaştım. Beni izlemeye devam etti, telefon hâlâ kulağındaydı.

"Gelişmeleri bildirdiğin için teşekkür ederim." Uzunca bir süre dinledi. "Evet, öyle. Araştırmaya devam edin. Ve çabalarınızı ikiye katlayın." Bunları söyledikten sonra telefonu kapattı ama beni dikkatle izliyordu.

Masanın üstüne yüzüm ona dönük bir şekilde oturdum, popom bilgisayarına yakındı.

"Ne oldu?" diye sordum, bir şey olduğundan emindim.

"Dedektiflerim az önce babanın sadece müessir fiilden değil bir de cinayetten arandığını öğrendiler." Uzunca süre gözlerini ayırmadan bana baktı, bakışlarında sık sık görmeğe başladığım öyle bir keder vardı ki. *Ah, o canım gözler.*

Gücümü toplayıp yanağını avuçladım. Tereddütle "Biliyorum," dedim.

Acı dolu bir fısıltı duyuldu, "Bir katilin sana saldırmasına izin verdim."

Yüzünü iki avcumun arasına aldım. “Bu hiç mantıklı bir bakış açısı değil. Ben onun katil olduğunu on dört yaşından beri biliyorum, seni o zamanlar tanıımıyordum bile ve o zamandan beri bana defalarca saldırdı.”

Gözlerini kırıştırdı, sanki yaşadığı şok ve korku yüzünden söylediklerimi ancak kavramaya başlamıştı.

“Birini öldürdüğünü biliyordun?” diye sordu.

Başımla onayladım, dudaklarım sımsıkıydı ve içim acıyordu. “Onu polise şikâyet eden benim, neredeyse on yıl gecikmeli olsa bile. Öldürdüğü insan annemdi. Tek görgü tanığı bendim. Cinayet sırasında anneme dokunma mesafesindeydim. Bunca sene onun için polislere yalan söyledim. Ama bu son saldırısından sonra hayatıma bu şekilde devam edemeyeceğimi anladım. Daha fazla kaçamam, bu beni de öldürebileceği anlamına gelse bile.”

O kadar korkmuş ve savunmasız görünüyordu ki, gözlerimin istemsizce dolduğunu hissettim. James’le tanışmadan önce senelerce ağlamadığıma inanmak güçtü. Ona karşı hissettiklerim sanki bir barajı yıkmıştı ve akan yaşları artık durduramıyordum.

Ona her şeyi anlatma isteğiyle devam ettim. “Bunca sene kendimi o kadar suçlu hissettim ki onun hatırasına sahip çıkmadığım, katilinin özgürce yaşamasına izin verdiğim için. Ama bir tarafım hâlâ küçük korkak bir çocuktu ve tekrar polise gitmem mümkün değildi. Annemi öldürdükten sonra onun ifadesine güvendiler ve benimle yanımda o olmadan konuşmadılar bile, ve ayrıca ağzımı açarsam beni de öldüreceğini biliyordum. Onu polisin bile durduramayacağından emindim. Seneler sonra bile, onunla görüşmeyeli onca zaman geçmesine rağmen, polise gitmeyi her deneyişimde son anda korkup vazgeçtim.”

Yumuşak bir dokunuşla o ıstırap içindeki suratına düşmüş saçları uzaklaştırdım, gözlerinde gördüğüm acıyı gide-

rebilmek istiyordum. Çektiğim eziyet onun yüzüne yansıyor. Ruhu benim ruhuma ayna tutuyordu. Belki de bizim birbirimiz için yaratılmış olduğumuz çılgınlığı zannettiğim kadar saçma değildi. Onu çok kısa bir süredir tanıyordum ama bazen onun hislerini, düşüncelerini anlamak o kadar kolay oluyor, o kadar doğal gerçekleşiyordu ki kendime şaşıyordum.

“Beni babamdan koruma sorumluluğunu üstlenemezsin,” dedim nazıkçe. “Kimse üstlenemez. Ve anneme olanları bilmediğin için, gelip beni tehdit edeceğini de tabii ki bilemezdin. Ama sonunda bildiğim bütün gerçekleri anlatma cesaretini bulabilmemin sebebi sensin. Bunun için sana teşekkür ederim.”

Yanağından tek bir gözyaşı süzülünce içim parçalandı. “Tekrar tekrar aynı şeyi fark ediyorum; seni sonsuza kadar kaybetmiş olabilirdim. Düşüncesine bile katlanamıyorum.” Çatallı bir fısıltı hâlinde konuşuyordu. “Ve o hâlâ serbest, yani sen hâlâ risk altındasın ve belki de artık eskisinden daha fazla. Sonunda gerçekleri söyleyebilmiş olman muhteşem ama bu gerçeğin sebep olabileceklerinden ödüm kopuyor.”

Parmak ucumla yanağından süzülen yaşın geçtiği yolu takip ettim, gözyaşını o mükemmel çenesinde yakaladım. Ağlıyor olmaktan hiçbir rahatsızlık duymuyordu. Duyguları konusunda benden daha cesur olduğunu zaten biliyordum ama ruhunun derinliklerini fark ettikçe şaşıırıyordum.

Kendimi onun yerine koymaya çalıştım. Eğer amcası hâlâ hayatta olsaydı ve ona zarar vermek, hatta öldürmek için doğru zamanı kolluyor olsaydı... Deliye dönerdim. Peki, James de bana karşı aynı duyguları besleyebilir miydi? *Bir* şeyler hissettiğini açıkça görmeme rağmen aynı duyguları besleyebiliyor olma olasılığını tasavvur edemiyordum.

Bu duygu patlamasından sonra ikimiz de çalışacak durumda değildik.

Akşam yemeğimizi sessizlik içinde yedik. Baharatlı tavuk chili vardı. Ben yemeğimi hızla yedim, tadına pek varmadan yalayıp yuttum.

Erkenden yatmaya gittik, James ata binmek için sığa kalmamamız gerektiğini ve o yüzden de oldukça erken kalkacağımızı belirtti.

Yatma hazırlığı sırasında pek konuşmadım. O aşırı rahat yatağa uzanıp gözlerimi kapattığımda kendimi günlerdir uyumamış gibi hissediyordum. James'in de yatıp kollarıyla beni sardığını hissedince mutluluktan iç geçirdim.

Hızla derin ve huzurlu bir uykuya daldım.

Bölüm 17

James beni alnıma kondurduğu yumuşak bir öpücükle uyandırdı. Gözlerimi kırıştıtırıp onun çoktan binici kıyafetlerini giymiş bir şekilde üzerime eğilmiş olduğunu görünce şaşırdım. Tek kelime etmeden beni giydirmeye başladı.

Bu seferki binici kıyafetlerim oldukça farklıydı. Dar pantolonum ince siyah bir malzemeden yapılmıştı, taytlardan pek kalın sayılmazdı, ve dizlerimin altına kadar iniyordu. Bana külot giydirmekle uğraşmadığını fark ettim.

Teker teker üst bacağıma kadar uzanan tozluklarımı giydirdi. Yumuşak süet malzemeye uzanıp parmaklarımı üzerinde gezdirdim.

Konuşmaya başladığında tozlukları binici botlarımın üzerine yerleştiriyordu. “Uzun tozluklar normalde kotla giyilir, dönüş yolu için yanımıza bir tane alacağım.”

Sözlerini sindirdim ve zihnim karanlık, şehvet dolu düşüncelere daldı.

Beni ayağa kaldırıp, üzerimdeki ince geceliği üstümden tek bir hareketle çekip aldı. Çıplak gövdeme bakarken dilini dişlerinin üzerinden geçirdi.

Çıplak göğüslerimi kapatmamak için kendimi zor tuttum. Çıplaklıkla aramın Bay Güzel kadar iyi olmadığı açıkça ortadaydı.

Kalın spor sütyenimin fermuarını çekip kafamdan dar ince bir tişört geçirdi.

Saçımı ördü ve ne yazık ki elleri sadece yaptığı işle ilgiliniyordu. Bense hâlâ her hareketinden tahrik oluyordum.

Yüzüme büyük bir dikkatle güneş kremi sürerken gözlerimi kapattım. Adam her detayı düşünüyordu.

İşi bitince popoma sert bir şaplak indirdi. Elimden tutup, “Haydi, gidip ata binelim, Aşkım,” dedi, yüzünde şeytani bir gülümseme vardı.

Ahıra vardığımızda atlar eyerlenmiş ve binişe hazır. James’in aygırını ilk defa görüyordum.

Beni Devil’la tanıştıırken elime bir elma verdi ve “Dikkatli ol, ısırır,” dedi.

Dev yarattığı dikkatle besledim; eşsiz donuna¹¹ hayran kalmıştım. Parmaklarımı mavi-siyah yelesinden geçirdim. Donu mavimsi gri renkteydi, o kadar koyuydu ki güneş ışınlarının altında mavi bir ateş gibi parlıyordu. Rengi yüzünde, burnunda ve ayaklarında iyice koyulaşılıyor, neredeyse siyaha çalıyordu. Masallardan fırlamış gibiydi, rengi gerçek olamayacak kadar şaşırtıcıydı.

Ellerimi boynunda gezdirip, “Büyüleyici,” dedim. Başka bir at sırtına burun attı. Dönüp Princess’i görünce kaha kaha attım.

“Kıskandı.” Princess’in boynunu okşarken yüzünde anlayışlı bir tebessüm vardı.

Princess’in oldukça uzun bir at olduğunu düşünmüştüm ama Devil’in yanında neredeyse kısa kalıyordu. Onu da okşadım.

Bu sevecen palominoya vermem için James bana bir elma daha uzattı.

Pete de yakınlardaydı ama mesafesini koruyordu. Atları onun eyerlediği ortadaydı ama dünkü olaydan sonra patro-

¹¹ At kılını rengi. (ç.n.)

nundan uzak durması gerektiğini anlayacak kadar akli çalışıyordu.

Ahırda yanından geçerken sadece başıyla nazik bir selam vermişti.

Ben de ufak bir tebessümle karşılık vermiştim.

Ama yine de bu selamlaşma sırasında James birden elimi daha sıkı kavramıştı.

İçimden *kıskanç adam* diye geçirmiş ama fikrimi kendime saklamıştım.

James, “Devil nadir rastlanan safkan mavi demir kırır,” dedi; bu aşırı büyük aygıra havuç yediriyordu.

Şaşkın bir tebessümle, “Atların mavi olabileceğini bilmiyordum bile,” dedim. Hızla fark ediyordum ki atlar hakkında aslında hiçbir şey bilmiyordum.

“Normalde bu atın donunda hafif bir mavimsilik var demektir. Devil’in rengi gerçekten olağan dışı, sanki gri değil de tamamen mavi.”

Gülümseyerek, “Aşırı derecede güzel bir adam için aşırı derecede güzel bir at,” dedim.

Saç örgümden çekip kafamı geriye doğru eğdi. Bana tutkulu gözlerle baktı. “Her ne seni yakınımda tutacaksa, aşkım,” diyerek şık siyah bir kaskı dikkatle başıma yerleştirdi. Kendi kullandığı kaskla tıpatıp aynı olduğunu görünce şaşırmadım.

Ellerime siyah deri eldivenler geçirdi, sabırla düzgünce oturtup bileklerimde sıktı.

“Kendi kendime giyinebiliyorum, biliyorsun değil mi?” dedim. Ama bu yorumun hiçbir işe yaramayacağını, benim üzerime titremenin hoşuma gittiğini biliyordum. Ona göre benimle ilgili her detay ilgilenmeye değerdi.

Cevap olarak sadece gülümsedi ve deri kaplı parmaklarımı öptü. Sonra da kendi eldivenlerini takmaya başladı ve ben büyülenmiş bir şekilde o güçlü ellerini izledim.

Parmakları uzun ve zarıftı ama öyle güçlüydüler ki. Bronz tenli ellerinin siyah derinin altında kayboluşunu izledim ve o eldivenli ellerin beni nasıl cezalandırdığını hatırlayıp heyecandan kızardım.

Bakışlarımı fark edip bana hınzırca gülümsedi. “Bunları hatırlıyor musun?”

Gözlerimi o ellerden ayıramıyordum, hâlâ onu izlerken başımla onayladım. Elleri bile beni oldukça tahrik ediyordu.

“Ellerini o kadar çok seviyorum ki.” Çoktan nefes nefese kalmıştım.

Kafasını geriye atarak güldü. Bu görüntü de büyüleyiciydi. O pürüzsüz altını boğaz bile mükemmeldi ve yüzümü oraya gömmek istiyordum.

Kendimi durdurmak zorunda kaldım; James bu sabah zamanla yarışyordu.

Kahkahası dinerken bana sıcacık gülümsedi.

Bana küçük şefkatli bir öpücük verdi ve Princess’e binmem için kalçamdan tutup kaldırdı. Bana öğretildiği gibi binip, hızla oturuşumu düzeltmeye çalıştım.

“Mükemmel,” dedi. Princess’in gemine takılmış olan yönlendirme ipini çıkarıp çitin üzerine doladı.

James’in tek bir hareketle Devil’in tepesine çıkışını hayranlıkla izledim. Çok zarif bir adamdı ama bir yandan da inanılmaz derecede güçlüydü. Dar tişörtünün altından kasları belli oluyor ve binici pantolonu bacaklarını kaslarının her hareketi görecek kadar sıkı sarıyordu. Atının üzerinde yanımdan geçti, geçerken tişörtümün yakasından görünen tasmama dokunmak için hafifçe duraksadı.

Mırıldanarak, “Bunun için de bir yönlendirme ipi edinmek lazım,” dedi ve atma diliyle çıkardığı bir tık tık sesiyle gitme emrini verdi.

Pete’in sessizce açtığı kapıya doğru atını sürerken bana da, “Beni takip et,” diye emretti.

Peşinden gittim; Princess topuklarımın hafif bir baskısıyla canlı bir şekilde yürümeye başlamıştı.

Beni ormanın derinliklerine doğru götürdü, patika deneyecek kadar belli belirsiz bir yolu takip ediyorduk.

Yürürken etrafın güzelliğini hayranlıkla izledim; atın ritmine uygun bir şekilde hareket etmeye ve oturuşumu düzgün tutmaya çalışıyordum. Burası o kadar huzurlu ve sakindi ki. Ağaçlar serin bir gölge sağlıyordu ve saatin erken olması sayesinde hava sıcaklığı uzun uzun ata binmek için idealdi.

Orman hep bana başka bir dünyaya, başka bir zamana ışınlanmışım hissi vermiştir. Ve şimdi de sağladığı ıssızlık ve sükunet sayesinde zihnim sanki bir fantezi dünyasına kayıyordu. Buradaki çam ağaçları oldukça uzundu, dallar sık yapraklar yoğunlu ve yerlerde oraya buraya öylesine serpiştirilmiş gibi duran mor yabani çiçekler vardı.

Bu sık ormandan çıkıp dar bir yol olarak adlandırılacak keskin ve geniş patikaya çıkmak neredeyse rahatsızlık vericiydi. James durdu ve beni bekledi.

Bana yan gözle hınzır bir bakış attı. “Kendini nasıl hissediyorsun? Ağrın var mı?”

Kafamı iki yana salladım. O daracık pantolonun beline eldivenli ellerinden birini koyarken derin bir nefes aldım.

Devil’a sertçe durma komutu verirken dizginleri atın boynuna koydu. Pantolonun kalın düğmelerini çözüp kenarlarını aşağıya, kalın erkekliğinin altına kıvırdı. Mağrur bir şekilde yukarı uzanıyordu, çoktan kalınlaşmış ve sertleşmişti, görür görmez ağzım sulandı. Tişörtünü çıkarıp tozlukların birinin içine sıkıştırdı.

O parlak altuni teninin güzelliğini kana kana içtim, mükemelliğine her defasında hayran kalıyordum. Atında otururken biçimli karın kaslarının çalıştığı açıkça görünüyordu. Nedense, at üstünde olması ve bacaklarının hâlâ kapalı

olması çıplaklığına daha da müstehcen bir hava katıyordu. Ve inanılmaz derecede seksi görünüyordu.

O şeytani gülümsemesini görünce neredeyse eridim bittim. “Buraya gel,” diye emretti.

İtaat ettim, atım hevesle ona doğru yaklaştı.

Beni aniden kavrayıp çok kolaymış gibi gösterdiği bir hareketle üzerine oturttu. Gözlerim o görkemli kollarındaki kasların hareketine kitlenmişti.

Beni hemen kendi önüne neredeyse Devil’ın boynuna oturttu.

“Kıpırdama,” emrini verdikten sonra, botundan büyükçe bir çakı çıkardı. Beni üst bacaklarına doğru çekti, kalkmış organından sadece birkaç santimetre uzaktaydım.

Bıçağı pantolonumun beline sokup kendine doğru çekince şaşkınlıktan nefesim kesildi. Neredeyse eyere kadar kesip bıçağı tekrar botuna yerleştirdi. Pantolonumun geri kalan kısmını yırtmaya başladı. Yırtılma sesi Devil’ın huy-suzlanmasına sebep oldu fakat James sakinleştirici birkaç kelime söyleyerek onu yatıştırdı, bu sırada yırtmaya devam ediyordu, sonunda bacaklarımda sadece tozluklarım kalmıştı. Kadınlığım birden fazla çıplak ve müstehcen göründü; etrafında sadece siyah süet tozluklar vardı ve üst yarım hâlâ tamamen giyinikti.

James benim arkama uzanıp dizginleri ayarladı. Onları çözüp daha gevşek bıraktı ve sonrada sağ koluna doladı. Devil’ı artık dizginlerden değil bana da bir gün nasıl yapılacağını öğreteceğini söylediği gibi sadece bacaklarıyla kontrol edecekti.

O güçlü elleriyle beni kalçamdan tutup kaldırdı ve ereksiyonunun tam ucuna hizaladı. Kadınlığıma sadece organıyla dokunuyor, giderek artan ıslaklığımı penisinin ucuna iyice yaymak için kalçalarıyla ufak daireler çiziyordu.

İnleyip kalçalarımı oynatmaya başladım. Beni kazığına

oturtması için yanıp tutuşuyordum, bu sancıyı hafifletmek için bari bir kere olsun içime girseydi.

Girdi; bana bakabilmek için kafasını geriye attı, darlığım yüzünden çenesi kasılmıştı. Dibine kadar içimdeydi ve ben etrafında eriyordum.

“James, ah,” diye haykırdım. Onu tamamen hissetmeme rağmen hâlâ arzuyla yanıyordum. Kalçalarım hareket istediklerini belli etmek için oynadı. James diliyle tık tık sesi çıkardı ve Devil yürümeye başladı. James usta bir binici olarak atla birlikte hareket ediyordu, kalçalarının her hareketiyle içimde gidip geliyordu. Bütün vücudum kendini ona öyle bir şekilde teslim etmişti ki bacaklarım onunkilerin arkasında sallanıyordu.

O içimde gidip gelirken birbirimizi izliyorduk; bu küçük hareketler beni daha fazlasını ister hale getiriyordu.

James hırıltılı bir sesle, “Hafif süratli tırısı kalkmak ister misin, Bianca?” diye sordu.

Hafif süratlinin o abartılı hareketlerini düşündüm. *Aman Tanrım, evet. Bunu istiyordum.*

“Evet,” diye inledim.

“Yalvar,” dedi, sesi garip bir şekilde oldukça sakindi. *Nefes nefese kalmış olması gerekmez miydi?*

“Bay Cavendish, lütfen, bizi hafif süratli tırısı kaldır.”

Sabırsız bir cık sesi çıkardı. “Buna yalvarmak mı diyorsun, Bianca. Bununla ancak adi süratli tırısı kalkarız.” Eyerdeki oturuşunu bozmadan Devil’a tırısı kalkma komutunu verdi. O kadar sağlam oturuyordu ki hareketleri neredeyse yürüyüş sırasındakilerle aynıydı.

Çaresizlik içinde inledim, omuzlarını sıkıca kavramıştım. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. O kısa sürede müptelası olduğum en derinlerime ulaşan gidip gelmelere ihtiyacım vardı.

Gözlerimiz birbirimize kitlenmişti, o keskin turkuaz bakışları acımasızca içime işliyordu.

“Bay Cavendish size yalvarıyorum,” diyerek tekrar dedim. “Lütfen, beni hafif süratli tırısı kalkmışken becerin. Lütfen, lütfen, lütfen.”

Gözleri alevlendi ve ata daha hızlı bir tırısı kalkması için komut verdi. “İşte, istediğim ses tonu tam da buydu. Sıkı tutun, aşkım.”

Beni biraz daha yukarı kaldırdı, ve o atın üstünde inip kalktıkça gidip gelmeleri sertleşti. Bu yeni tempoda birkaç saniye içinde çılgın atma sınırına gelmişim.

“Şimdi,” diye gürledi, beni izlerken göz kapakları hafifçe kapanmıştı. Bunu söylerken içime sertçe ve sonuna kadar gömüldü ve kollarında dağıldım. Geri çekilirken bütün hassas sinir uçlarımı uyardı ve tekrar hareket etmeye başladığında ben nefes nefeseydim. O gidip gelirken ben kendimi ateşler içinde yatarken görülen cinsten bir rüyada gibi hissediyordum. Sertçe verdiği emrine itaatten tekrar orgazma ulaştım. Ve yine olan oldu, o da kendi doruğuna ulaşmış benim adımları haykırmadan önce sert ve hükümlü bakışları yerini tatlı ve şefkatli bakışlara bıraktı.

Devil amaçsızca yürümeye başlayıp biz de gerçekliğe dönüş yaparken beni öptü; hâlâ içime gömülüydü.

Birkaç dakika sonra bu uzun öpücükten dudaklarımı çektiğimde büyüğü bozdum. “Bunu daha önce hiç yaptın mı?”

Gözlerini kapattı ve anladım ki alacağım cevaptan hiç hoşlanmayacaktım. “At üstünde sevişmeyi mi?” diye sordu.

Gözlerim kısıldı, kullandığı kelimeyi hemen fark ettim. Laf cambazlığı yapıyor gibiydi.

“At üstünde birini becermeyi,” diye düzelttim.

Yüzü kızardı ve benim de gözlerim karardı; cevabı biliyordum. “Daha önce at sırtında bir kadını becerdim ama tam olarak becermek de değildi. Teknik, hatta deneysel bir durumdu. İşin kendisinden çok yapılabilirliği ile alakalıy-

dı. Ve bunu yaptığımda tam olarak yetişkin sayılamayacak yaşıyordum.” Yüz ifademi inceledi, gittikçe artan soğukluğu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. “Lütfen az önce paylaştığımız anın özelliğini küçümsemeye çalışma.”

Sesini uzaklardan duyuyor gibiydim, birden magazin haberlerinde okuduğum korkunç bir detayı hatırlamıştım. James’in ve Jules’un eski bir binicilik geçmişi olan varlıklı İngiliz ailelerden geldikleri yazıyordu.

Kısık gözlerle fısıldadım, “O muydu?”

Bir tehdit sezmiş gibi bana daha sıkı sarıldı. Konuşmadan önce yüzünü boynuma sakladı. “Kimden bahsediyorsun?”

İyice gerildim. Buz gibi bir sesle, “Jules,” dedim.

İç geçirdiğini hissettim. “Evet, oydu. Ama benim için özel bir anlamı yoktu. Lütfen, beni kendinden uzaklaştırmak için onu bahane etme.”

Üstünden kalkmaya çalıştım ama hareket kabiliyeti açısından oldukça dezavantajlı bir konumdaydım ve kalkma izin vermiyordu.

Onun yerine Devil’a hızlı yürüme komutu verdi.

Bölüm 18

Tekrar içimde hareket etmeye başladı, penisi sanki sihirbaz eli değmiş gibi birden büyüyüp sertleşti.

Dehşetle derin bir nefes alıp omuzlarına vurdum. “Beni kontrol altında tutmak için seksi kullanamazsın,” dedim. Hem incinmişim hem de öfkeliydim ama istemsizce tahrik olmuşum.

“Her kızgınlıkta ve kıskançlıkta beni kendinden uzaklaştıramazsın. Bu konu hakkında konuşmamız lazım. Konuşana kadar da seni bırakmayacağım.”

Saçını çektim, olanca gücümle ama kalçalarım çoktan onun gidip gelmelerine uyumlu bir şekilde hareket etmeye başlamıştı. “Sen buna konuşmak mı diyorsun?”

“Ben buna sevişmek diyorum ve evet, konuşmak.” Gülümsemeye çalıştı. Terden sıırılsıklam olmuş saçını tekrar çektim. Acıdan suratı buruştu ama beni durdurmak için bir girişimde bulunmadı.

“Neden sürekli o kelimeyi kullanıyorsun? Neden sürekli bunun sevişmek olduğunu söylüyorsun?”

Bana tutkulu gözlerle baktı. “Sebebinin biliyorsun. Aramızda olanları sürekli küçümsemeye çalışıyorsun ama bunun senin için olduğu kadar benim için de tamamen yeni bir deneyim olduğunu anlamam lazım. Bir geçmişim var. Son

derece kirli bir geçmiş. Bunu değiştiremem. Eğer mümkün olsaydı yapardım. Eskiden beraber olduğum birçok kadınla karşılaşacaksın. Bu maalesef gerçekleşecek. Eğer senden öncekilerin hiçbirinin bana seksten öte bir şey ifade etmediğini kafana kazımayı becerirsen bu karşılaşmalar senin için daha az can acıtıcı olur. Ve seninle tanışana kadar seks de benim için anlamsızdı. Seninle tanışana kadar seks gerçekleştirdiğim bir bedensel faaliyetten öte değildi. O yüzden bu yaptığımıza sevişmek diyorum. Bu yaptığımız benim için anlamlı.”

“Senden önce hiç kız arkadaşım olmadı, bunu aklımın ucundan bile geçirmedim. Kulağa çok korkunç geleceğini biliyorum ama şimdiye kadar hiçbir kadın benim için seks partneri, sub veya arkadaştan öte olmadı, bazen aynı anda üçü birden oldular ama bu da hiçbir zaman uzun sürmedi. Hepsi durumun farkındaydı. İstisnasız her birine karşı acımasızlık sınırlarını zorlayacak kadar dürüsttüm. Benim istediğim *sensin*, ihtiyacım olan *sensin*. O yüzden geçmişim yüzünden sinirlenmen veya daha önce birlikte olmuş olduğum kadınları kıskanman tamamen yersiz.”

Bütün bu süre boyunca hareket etmeyi hiç kesmedi ve ben iyice duygusallaşıyordum.

Öfke ve acı dolu bir sesle, “Yersiz?” diye bağırdım. “Elimde Jules’la yıllarca çıktığın randevuların resimleri var. Hepsini görmezden gelmemi nasıl beklersin?” Birden daha sert hareket etmeye başlayınca nefesim kesildi; bilecek yapıyordu, bakışları keskindi. “Bu haksızlık,” diye mırıldandım. “Ve bu konuda laf söyleyebilecek son insansın. Seninle tanıştığımda bakireydim ve sen yine de konuştuğum her adamı kıskanıyorsun. Asıl yersiz olan *bu*.”

Konuşmaya başlamadan önce beni birkaç kere hızlıca indirip kaldırdı. Beni parmağında oynatıyordu, farkındaydım. Delicesine tahrik olmuşken ve muhteşem bir şekilde

becerilirken konuya odaklanmak oldukça zordu. “On sekiz yaşlarımdayken paparazziler beni bıkip usanmadan takip ediyor, hakkımda saçma sapan hikâyeler yazıyorlardı. Okul çıkışlarımda çalılıklerde saklanıyorlardı. İşler iyice çığırından çıkmıştı.”

Kelimelerine odaklanmak için elimden geleni yapıyordum ama onun yorulmaksızın içimde gidip geliyor olması bu konuda pek yardımcı olmuyordu.

“Kontrolle ihtiyacım olduğunu biliyorsun,” diye hırıldadı.

Devil’a daha hızlı bir tırıs kalkması komutunu verip daha sert bir şekilde gidip gelmeye başladı. Tekrar komut verdi ve eşkin gitmeye başladık. Bu hareket benim kısıtlı binicilik bilgimin dışında kalıyordu ve panik içinde James’in omuzlarına yapıştım. Bu hızda hareketlerini çok daha kolay kontrol edebiliyordu. Neredeyse anında dağılmaya başladığımı hissettim.

Sert bir emir geldi, “Şimdi,” ve kontrolden çıktım. Tekrar yürüyüş hızına indi ama hâlâ durmadı.

“Kontrolle ihtiyacım olduğunu biliyorsun,” diye tekrarladı. “Ama yaptıkları tamamen benim kontrolümün dışındaydı, ve bir gün basın bahçe hortumuna benzediğini fark ettim.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. “Bahçe hortumu?” diye sordum.

Tatlı tatlı gülümsedi, kontrolümü tamamen kaybetmiş olmam hoşuna gidiyordu. “Bahçe hortumu. Suyu az açarsan akışını kontrol edemezsin. Nereye isterse oraya damlar. Ama sonuna kadar açarsan akışı kontrol edebilir, suyu istediğin tarafa yönlendirirsin. Ben de kaçmak yerine paparazzilere karşı davetkâr davranmaya başladım. Onları cezbedip ilgilerini teşvik etmeye ve hayatımı onların gözü önünde yaşamaya, daha doğrusu öyle yapıyormuşum gibi

görünmeye başladım. Jules en yakın arkadaşımın kız kardeşiydi, arada sırada birlikte olduğum bir kadındı, ve bir süredir de arkadaşlık. Aynı çevrelerde vakit geçirdiğimiz için orada burada birlikte görüntüleniyorduk. Bu ilgiden çok hoşlandığını fark etmem uzun sürmedi, hakkımızda çıkan dedikoduları körüklüyor ve hatta basma bizim hakkımızda yalan haberler sızdırıyordu.”

Devam ederken ciddi gözleri benim üzerimdeydi, “Şimdi görüyorum ki bu yalanı bu kadar abartmasına izin vermem aptallıkmış ama o zamanlar bunun herhangi bir sorun teşkil ettiğini düşünmüyordum. Diğer kadınlar onunla açık bir ilişkimiz olduğunu düşünüyorlar ve o yüzden de benden beklentilerini yüksek tutmuyorlardı. Bir süreliğini beni çok korkunç yanlış anlaşılmalardan kurtardı. Durumun ne kadar kötü görüldüğünün farkındayım ama bundan daha fazlası olmadığına inanmanı istiyorum. Jules hakkında endişelenmene gerek yok.”

Bu kısa konuşmadan sonra daha istekli bir şekilde hareket etmeye başladı ve beni tekrar dağıttı, tırısı kalkmışken orgazma ulaşmamı sağladı. Adını haykırdım, saçına sımsıkı yapışmıştım. Bu sefer o da benimle birlikte boşaldı, bakışları o kadar yumuşadı ki gözlerime yaşlar doldu.

Devil’ı tekrar yürüme temposuna indirdi. Beni hafifçe arkaya doğru yatırdı ve gözleri bedenlerimizin birleştiği noktaya kaydı. Oraya bakarken dilini o mükemmel dişlerinin üzerinden geçirdi. Benim bakışlarım da onunkileri takip etti. Gördüğüm manzara daha yeni normale dönmeye başlamış nefesimin kesilmesine sebep oldu.

Hâlâ tamamen üzerinde oturuyordum, beni hafifçe yukarı ve geriye doğru kaldırırken sıvılarım kalın organının vücuduna bağlandığı kısımda onunkilerle karışıyordu.

Haz dolu alçak bir sesle, “Şu anda benim spermimle dolusun. Benim penisim ve spermimle ağzına kadar dolusun.

Seni sonsuza kadar burada böyle tutmak istiyorum. Eğer doğum kontrol hapı kullanmıyordıysaydın seni az önce hamile bırakmış olabilirdim,” dedi.

Bu sözleri duyunca gerildim, içinde bulunduğum şehvet sisi anında dağıldı. Üzerinden kalkmaya çalıştım. Hâlâ yarı sert olan uzunluğundan kalkabilmem için bana yardım etmek zorunda kaldı.

Beni çekip kendine yasladı, organı aramızdaydı. “Kollarını ve bacaklarını sıkıca etrafıma dola. Attan ineceğim. Buna devam edersek seni günlerce becerilemeyecek hale getiririm.”

Dediğini yaptım. Hınzırca, “Bizim yaptığımıza sevişmek deniyor zannediyordum,” dedim.

Bana suçlayıcı bir bakış atıp, “Munzur kız,” dedi.

Beni titrek bacaklarımın üzerine bırakıp sallandığımı görünce Devil’a yasladı.

“Dengeni bulmaya çalış. Gidip Princess’i yakalamam lazım.”

Uzaklaşırken pantolonunun düğmelerini bağladı. Princess hâlâ görme mesafesindeydi ama bizden oldukça geride kalmıştı. Yavaş da olsa peşimizden gelmişe benziyordu.

Tahmin edilebilecek nedenlerle fark etmemiştim bile.

Devil ona yaslanmama itiraz etmedi. James’in kararlı adımlarla Princess’e doğru yürüyüşünü ve atın yüksekliğine rağmen o imkânsız gibi görünen hareketle sırtına sıçrayışını izliyordum. Bizim yanımıza kadar eşkin geldiler, atı durdurup üzerinden bir panter kadar zarif bir hareketle indi.

Beni tepeden tırnağa inceledi, bakışları çıplak kadınlığının üzerinde hoşnutlukla oyalandı. Konuşurken eyerdeki heybeye doğru gitti. “Verdiğin tepkiden yakın zamanda çocuk sahibi olmak istemediğini çıkarıyorum.” Sesi oldukça normaldi, sanki dünyanın en basit konularından biri hakkında konuşuyordu.

Ona kuşkuyla baktım. “Ya da hiç. Anne olamayacak kadar berbat hâldeyim,” dedim; çok kesin konuşmuştum.

Ses tonumdan konuyu kapatmak istediğimi anlamadı. “Neden böyle düşünüyorsun ki? Geçirdiğin çocukluk yüzünden mi?” Heybeden dürülü bir kot çıkarırken dönüp bana baktı.

“Evet, tabii ki o yüzden. Benim zihnim karanlık gölgelerle dolu. Annelerin, ne bileyim, mutlu, sevgi dolu insanlar olmaları lazım. Sevmeyi ve sevmeyi becerebilmeliler, ve ben bunu yapabileceğimden emin değilim.” Yüzüm kızardı. Bu kadar sorunlu bir insan olmaktan utanıyordum ama bunları bilmesi gerekiyordu.

Ben konuşurken bana doğru yaklaştı, yüzümü avuçlarının arasına aldı, gözleri şefkat doluydu. “Ah Bianca, bu doğru değil. Sadece mükemmel çocukluklar yaşamış insanların mı anne baba olmaları gerektiğini düşünüyorsun?”

Üzerinde düşündüm, cevap vermem zor olmadı. “Tabii ki hayır.”

“Herhâlde sana göre benim gibi birinin kesinlikle baba olmaması gerekir.”

Böyle bir şey düşünebilmesine inanamadım, utancımдан dehşete kapılmıştım. “Tabii ki hayır. Bence çocukların olduğunda çok iyi bir baba olacaksın. Çok sabırlı ve kontrol-lüsün.”

Yanaklarımı okşadı, bakışları o kadar yoğundu ki gözlerimi kaçırmamak için kendimi zor tuttum. Güneşe bakmaya çalışmak gibiydi. “Sen de öyle. Ama hiçbir zaman çocuk sahibi olmak istemezsen, buna da alışabilirim.”

Kalbim durdu, oracıkta durdu, ve tekrar atmaya başladığında maraton koşmuşum gibi atıyordu. “Ne demek istiyorsun?”

Beni öptü, uzun, ateşli bir öpücüktü. “Hiçbir şey. Bunları konuşmaya hazır değilsin. Seni tekrar korkutup kaçırmak istemiyorum.”

Derin derin nefes alıyor, az önce neredeyse söylemek üzere olduğu şey hakkında paniğe kapılmamaya çalışıyorum.

Omuz silkip konuyu kapattı, kotumu omuzuna attı ve tekrar heybenin içine daldı. Birkaç ıslak mendil çıkardı ve birbirine karışmış sıvılarımızı temizlemek için pantolonunun düğmelerini açtı.

Kendisine dokunurken dudakımı ısırarak onu izledim. Bana daha az önce tekrar tekrar sahip olmuşken onu hâlâ nasıl bu kadar çaresizce arzuluyor olabilirdim? Hiçbir fikrim yoktu ama arzuluyordum işte.

Mendili küçük bir torbaya atıp beni temizlemek için başka ıslak mendiller çıkardı. Üstümü silerken bakışları delip geçiyor, arzulu gözlerle beni tepeden tırnağa süzüyordu.

“Eğer bir ata yaslanmışken becerilmek istiyorsan bana öyle bakmaya devam et,” diye ikaz etti.

Gözlerimi kaçırdım, beni temizleyen parmaklarına sürünüyordum. Diğer eliyle çıplak popoma bir şaplak attı.

“Seni becererek cılk yara noktasına getirmemeye çalışıyorum. İşimi zorlaştırma.” Ses tonu o kadar katıydı ki iyice tahrik oldum.

Gözlerimi kapattım, hâlâ dudaklarımı ısıırıyordum.

Hırlayarak beni bir ağaca doğru sürükledi. Ağacın sert gövdesine ellerimi yerleştirdi.. “Sakın kımıldama. Cezalandırılmaya ihtiyacın var. Dönüş yolunda ata binmek zorunda olduğuna dua et. Yoksa şaplaklarla poponu oturulmaz hale getirirdim seni fingerdek.”

Belimi kıvrıp popomu havaya doğru kaldırdım, bedemin kontrolü ele geçirmişti.

Tekrar hırlayıp bana şaplak atmaya başladı, deri eldivenleri daha ilk darbeye bile can yakıyordu.

İnleyip kıpırdandım. Onuncudan sonra durdu, sesli sesli nefes alıyordu.

Birden içime girdi, göğüslerimi kavramıştı, ve sıcak nefesini kulağımda hissediyordum. “Hızlı, nazik bir biniş olacak. Seni o kadar çok istiyorum ki düzgün düşünme yetimi kaybettim. Kıpırdama, bu hızlı ve yumuşak olmak zorunda.”

O etkileyici organıyla bir ağaca yaslanıp becerilmeyi “nazik” ve “yumuşak” olarak tanımladığını duyunca kesik kesik kahkaha attım.

Beni canımın çektiği gibi sert bir şekilde becermedi. Çok rahat bir şekilde içimde gidip gelip, ben daha ne olduğunu anlayamadan kulağıma haykırarak boşaldı.

Çok şaşırmıştım. Normalde uzun süre devam ettikten sonra boşalırdı. Ama tabii ki beni de tatmin etmeyi ihmal etmedi. Kendisine doğru döndürüp önümde diz çöktü ve sabırsızlıkla eldivenlerinden birini dişleriyle çekip çıkardı.

İnleyerek yüzünü bacaklarımın arasına gömdü, dilini, parmaklarını ve az biraz da dişlerini kullanarak beni orgazma ulaştırdığında çığlık attım; bütün bu süre boyunca ellerim o ipeksi saçlarını kavırıyordu.

Bittikten sonra bizi tekrar temizledi, bir yandan da pişmanlıkla kafasını sallıyordu. Bana külotumu ve kotumu giydirmeden önce tozluklarımı çıkardı. Kot yeniydi ama üstüme tam oluyordu. Artık şaşırmıyordum bile. Tozlukları tekrar bacaklarıma hızla geçirdi, o kadar kolay olmuştu ki bunu daha önce binlerce defa yapmış gibiydi. Bunun üzerinde fazla durmamaya çalıştım.

“Birini öldüresiye becermek isteyeceğim hiç aklıma gelmezdi,” diye mırıldandı.

Kıkırdadım.

Beni Princess’e doğru götürürken hafifçe sırtıttı. Ata binmeme yardım etti. Hemen dönüp onun ata binişini izledim. Her zamanki gibi rahatlıkla bindi ve çiftliğe doğru önümden gitmeye başladı.

Arkasına doğru bakıp, “Vegas’a bu akşam mı yoksa yarın mı dönmen gerekiyor?” diye sordu.

Düşünürken yüzümü buruşturdum. “Bu akşam. Şansımı zorlayıp kötü hava koşullarına yakalanmak istemem.”

Bu konuda tartışmayacağını belli eden bir şekilde iç geçirdi. “Tamam. Öğle yemeği yer yola çıkarız.”

Bölüm 19

Vegas'a çok erken dönüyorduk. Bu kısa kaçamak sırasında o kadar çok şey yaşamıştık ki.

James ısrar ve irade gücüyle beni ondan uzak durma kararımdan vazgeçirmişti. Engellenmesi pek kolay bir adam değildi. Ve her ne sebeple olursa olsun, benimle birlikte olma isteğinde oldukça kararlı görünüyordu. Ve zannettiğimden çok daha kalıcı bir ilişki arzuluyordu. Birlikte yaşama fikri beni evlilik kadar korkutmuyordu fakat birlikte yaşama fikrine de kendimi hazır hissettiğim pek söylene-
mezdi.

Arabada ikimiz de sessizdik, uçakta da. Böyle olmasından memnundum. Üzerinde düşüneneğim çok şey vardı, James de kendi düşüncelerine dalmışa benziyordu, uçuş sırasında çalışmak için dizüstü bilgisayarına bile dokunmadı.

Vegas'a indiğimizde, "Bu akşam senin evinde kalacağız," dedi. Bir saat aradan sonra ilk defa konuşuyordu. Surat ifadesini çözmeye çalıştım. Mesafeli gözüküyordu ve biraz üzgün.

"Benim evimde tadilat yapılıyor," diye açıkladı. "Önümüzdeki hafta bir gün sana son halini gösteririm."

Başım la onayladım ama aslında bana hiçbir soru sormamıştı.

O akşam erkenden yattık. James ata binmekten ve yolculuktan ve evet olağanüstü seksten sonra bitkin düştüğümü anlamıştı.

Yine sapık gibi vücudumun durumunu inceledi. Bunu alışkanlık haline getirmişti. Kendimi oldukça iyi hissediyordum, yorgundum ve kaslarımı biraz sızlıyordu ama yine de ısrarla vücudumun her milimetresini kontrol etti. Kaburgalarımın üstündeki ve sırtımdaki silik morlukları, ayak ve el bileklerimdeki izleri yavaşça öptü; hatta beni ters çevirip eyerden zarar görmüş mü diye popoma bile baktı. En son kadınlığımı inceledi, parmaklarını her kıvrımında nazıkçe gezdirirken gözkapakları arzudan ağırlaşmıştı.

Hafifçe gülümseyerek, “Bu gezegendeki en sapık doktor özentisi sensin herhâlde,” dedim.

Dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrıldı. Bunu bir meydan okuma olarak algılamıştı. Galiba bu yorum onu daha da sapkın hareketlere teşvik etti.

Odaya bir bardak buzlu su getirmişti, onu komodinden aldığı gibi büyük bir yudum aldı. Tek eli hâlâ üst bacağına içindeydi, hem bacaklarını açık hem de vücudumu şiltenin kenarında sabit tutuyordu.

Eğilip yüzünü bacaklarımın arasına gömdü. O becerikli diliyle içime bir buz parçası sokunca nefesim kesildi. Tekrar doğrulmadan önce bir süre süt içen kedi gibi beni yaladı. Bardaktan tekrar büyük bir yudum alıp aynı işlemi tekrarladı. Ellerimle ipeksi saçını kavramıştım ve beni rahatlatması için yalvarıyordum ama o ağırdan alıyordu. Beni okşadı, yaladı, geriye çekildi; bu işlemi defalarca tekrarladı. Bir parmağını içime sokup hareket ettirmeye başladı ama ben daha fazlasını istiyordum.

“James, lütfen. Seni içimde hissetmek istiyorum.”

O güzel ağzının alt dudağını ısırды ama cevap vermedi, sadece işine devam etti.

Titriyordum, hem arzudan hem de içimdeki buzun yarattığı o nefis hazdan. İçime beş parça buz soktu.

Bir buz parçasını alıp göbeğimde gezdirmeye başladı, göbek deliğimin etrafında miskin daireler çiziyordu. Sonra kaburgalarımın üstünde gezdirdi, ve göğüs kemiğimden geçirdi. O daha onlara özel ilgi göstermeden göğüs uçlarım zaten küçük çakıl taşlarına dönüşmüştü. Sonunda göğüs uçlarımdan birinin etrafında daire çizince ürperip titredim.

Bu bitip tükenmek bilmeyen kışkırtıcı dakikaların sonunda fark ettim ki yatak odasına getirdiği tek soğuk şey buz değildi. Tutumu da soğuktu, bana yavaşça işkence ederken bakışları buz gibiydi.

Parmaklarını tam orgazma ulaşmak üzereyken içimden çekince, “Cezalandırılıyor muyum?” diye sordum.

Gülümsedi, tebessümü bile soğuktu. “Tam olarak değil. Bu sadece bir ders, Bianca. Sana böyle davranmamın tek bir sebebi var. Çünkü davranabilirim. Bana kendini teslim etmenin anlamı bu.”

Bunu duyunca kıvranmaya başladım, bu ölçülü hareketleri içimde bir korku uyandırmıştı ve bu korku sapıkça onu daha fazla istememe sebep oluyordu.

“Bu akşam beni becerecek misin? Yoksa sadece tahrik mi edeceksin? Yapabildiğin için?”

Cevap olarak yüzünü tekrar bacaklarımın arasına gömdü, dili klitorisimin etrafında daireler çiziyor parmakları içimde çalışıyordu. Buzların birbirlerine çarptığını duydum, ve inledim, zirveye ulaşmak üzereydim. Beni bundan mahzun bırakarak doğruldu.

Ayağa kalkıp hızla boxer şortunu çıkardı. Sertleşmişti. Bu noktada sertleşmemiş olsaydı şaşardım. Bana o sert, zalim ifadeyle bakarken kendini sıvazladı, bir kere, iki kere. Onu izlerken dudağımı ısırdım. Üçüncü sıvaz sırasında hıçkırmaya başlamıştım, bacaklarımı göğsüme çektim. Kendi-

me dokunmak istiyordum, içimdeki buzun daha da arttırdığı sızıyı dindirmek için ne gerekiyorsa. Bacaklarımı indirip sessiz bir yakarış olarak kalçalarımı havaya kaldırdım.

Aniden durdu. Sonunda, “Hayır,” dedi. “Bu akşam kendimi cezalandırıyorum, o yüzden seni becermeyeceğim. Bu akşam sadece sen orgazm olacaksın.”

Eğilip tekrar işkenceye başladı. Orgazm olacağını söylemişti ama ne zaman olacağını söylememişi, beni saatler gibi gelen uzun dakikalar boyunca bekletti.

Sonunda gözyaşları içinde adını haykırmama sebep olacak orgazm gerçekleştiğinde çoktan ilk buz erimiş yerine yenileri eklenmişti, ancak o zaman beni emip zirveye ulaştırdı.

Sonrasında bana sarılmaya çalıştı ama ters tarafa dönüp ondan uzaklaşmayı denedim. Ama yatağım yeterince büyük değildi ve o da bana sarılmakta kararlıydı. Bu denemem yüzünden popoma vurdu.

Sertçe, “Benden uzaklaşmaya çalışma,” diyerek sırtımı gövdesine yasladı.

Uyumaya çalışıyordum ama bana tekrar dokunmaya başladı, belimi kıvrıp arka tarafımı onun sertliğine dayayana kadar göğüslerimi yoğurdu.

Arkamı ona tekrar sürüp, “Bana oradan sahip olabilirsin,” dedim. Sebebi ne olursa olsun kendisini yoksun bırakıyor olmasından hoşlanmıyordum.

Kulağıma mırıldandı. “Bana bu akşamlik orgazm yok. Yaralı olmana ve bunlara alışık olmamana rağmen seni zorlayıp duruyorum. Günahlarımı anlayıp kavramak için işkence dolu bir gece geçirmem lazım. Beni tahrik etmeye devam et. Bunu hak ediyorum.”

Ona bu konuda yardım etmeye gönüllü olmadığım için ona sürünmeyi bıraktım. Boynumu ısırdı, tek eli kadınlığımı okşamak için aşağılara kayd. “Benim acı çekmemi

istemiyor musun, Aşkım? Kendime verdiğim cezayı uygun bulmuyor musun?”

Soluk soluğa, “Hayır,” dedim.

Büyük parmaklarını içime daldırıp orada enfes bir ritim yakaladı.

“Sana ceza değil haz vermek istiyorum,” dedim.

Homurdandı. “Ama bu sana bağlı değil, öyle değil mi?” diye sordu, parmakları daha hızlı hareket etmeye başladı ve beni hemen orgazma ulaştırdı. Bu hız ilk seferin yavaşlığıyla taban tabana zıttı.

Parmaklarını içimden çıkarmadı, tek eliyle göğsümü kavramıştı ve ereksiyonunu popoma bastırıyordu.

Kulağıma çatallı bir sesle, “Haydi, uyu, Aşkım,” diye fısıldadı.

O kadar yorgundum ki uyudum.

James ertesi gün beni nasıl uyuttuysa öyle uyandırdı; tek eliyle kadınlığımı okşuyor diğer eliyle göğsümü yoğuruyordu. Boynumu emiyor ve sert organını parmak hareketlerine uyumlu şekilde popoma sürtüyordu.

Kulağıma, “Uyanık mısın?” diye fısıldadı.

“Evet. Lütfen, seni içimde hissetmeye ihtiyacım var. Lütfen kendini yine mahrum bırakma.” Bunları söylerken belimi kıvrıp popomu yukarıya doğru kaldırdım.

Beni sırtüstü yatırdı ama kendisi hâlâ yan yatıyordu. Beni ıslak girişim sert organının hizasına gelene kadar çevirdi ve bacaklarımı kalçasının üstüne koydu. Kafam yatağın kenarından neredeyse aşağıya doğru sarkacaktı.

Başını eline yaslamıştı ama diğer eli vücudumda gezinebilecek durumdaydı. Göğüslerimde oyalandı, göğüs uçlarını çekiştiriyordu.

“Bunlar için özel küpeler yaptıracağım,” dedi ve kendini dibime kadar soktu.

Ne demek istediğini soracak vaktim olmadı. Göğüslerimi çekiştirmeye devam ederken hızlı bir tempoda beni sarsmaya başladığı için nefes nefese kalmakla meşguldüm.

“Tasmana ve küpelerine uyumlu olacaklar. Seni elmaslarla kaplamak istiyorum. Bütün zincirlerini de elmaslarla süsleyeceğim. Seninle işim bittiğinde vücudunun her tarafında damgam olacak.”

Çarşafı kavrادم. Bu pozisyonda bir tek onlara ulaşabiliyordum. Bacaklarımı onunla aynı tempoda hareket edebilmek için kullandım ve hazdan inledi.

İkimiz de hızla zirveye ulaşmıştık, bir önceki geceki işkence yüzünden sabırsızdık.

Bitkin bir şekilde orada nefese nefese yatarken, “Dün gece uyuyabildin mi?” dedim.

“Biraz. Ama ne zaman biraz dalsam kendimi uykunda ırzına geçmeye çalışırken buldum. Bu cezanın uygunluğunu gözden geçirmem lazım.”

Onu öpebilmek için vücudumun pozisyonunu değiştirdim. Uzun tatlı bir öpücüktü. Bu öpücük sırasında benim ne yapacağımı merak edermişçesine şaşırtıcı bir şekilde pasifti.

Yüzümü geri çekip yanağına dokundum. Gözlerimden hissettiğim şefkatin okunabildiğini biliyordum. “Biraz daha uyumaya çalış. Lütfen? En azından ben kahvaltılık bir şeyler ayarlamaya çalışırken.”

Çok yorgun olmalıydı, çünkü başıyla peki deyip gözlerini kapattı. Elimi dudaklarına götürüp yavaşça öperken de onları açmadı.

Kalkıp üstüme transparan sayılabilecek geceliğimi geçirmeden önce üzerini örtüp alından öptüm. Dantellilerle dolu çekmecemden bir tanga kaptım, kahvaltıdan sonra duş almam gerektiğini ve tekrar değiştireceğimi bile bile.

Mutfağa gidip yumurtayla iyi gidebilecek her şeyi çıkar-

dım. Sokaktan çöp kamyonunun sesini duyunca içimden küfrettim. Geçen hafta da çöp kutusunu çıkarmayı unutmuşum. Çöp kamyonu benim evimin oraya gelmeden çöp kutusunu yol kenarına çıkarmam gerekiyordu.

Normalde böyle küçük bir gecelik parçasıyla dışarı çıkmazdım ama üstümü değiştirecek vaktim yoktu.

Hızlı olacağım zaten, dedim kendi kendime. Tek yapmam gereken dolu çöp kutusunu garaja ve oradan da yolun kenarına götürmek ve eve geri koştırmak. Ayrıca burası Vegas'tı. Transparan kıyafetler kullanılmayan şeyler değildi, toplum içinde bile.

Garaja gidip garaj kapısını açan düğmeye bastım. Daha yarım açılmışken çöp kutusunu altından geçirmeye başlamıştım. Çöp kamyonunun hâlâ birkaç ev ötede olduğunu görünce rahatladım. Yetişmişim.

Bariz bir şekilde fotoğraflarımı çeken yabancıyı yol kenarına çöp kutumu yerleştirene kadar fark etmedim.

Onu gördüm ve o deklanşöre tekrar tekrar basarken dona kaldım.

Fotoğraf makinesinden kafasını kaldırıp bana pis pis gülümseyene kadar hareket edemedim. "Teşekkürler Bayan Karlsson. Bu sabah çok seksi görünüyorsunuz."

Kırklarının sonunda olduğunu tahmin ettiğim göbekli bir adamdı. Suratındaki ifade bile mide bulandırıcıydı. Ben içeri kaçmak için dönerken kıyamet koptu.

Takım elbiseli kocaman bir adam cıvık fotoğrafçıyı yakalayıp itip kakmaya başladı ve aynı anda mutfağın garaja açılan kapısından öfkeli bir James boxer şortlu haliyle dışarı fırladı. Arkamdan deklanşör sesleri duydum, fotoğrafçı kendinden iri bir adam tarafından tutulurken bile James'in birkaç fotoğrafını çekmeyi başarmıştı. Etkileyici bir başarı olduğu söylenebilirdi.

James'in etrafa bakışını izledim, olanı biteni kavradığı

anda siniri birden arttı ve öfkeden deliye döndü. Bana doğru gelirken adamı öldüresi varmış gibi görünüyordu, adama dik dik bakıyordu. Önüme geçip görüş açısından çıkmamı sağladı.

Sıkılmış olduğu dişlerinin arasından, “İçeri git,” dedi.

Yüzünü görmüştüm. O suratta adama şiddet uygulamama ihtimali yoktu.

Alçak sesle, “Lütfen, sen de benimle içeri gel,” diye yalvardım.

“Bianca git. Şimdi.”

Ona arkadan sarıldım, pislik bir fotoğrafçı yüzünden başını belaya sokmasını istemiyordum.

“Ona saldıracak gibi görünüyorsun, James. Hapse gitmeni istemiyorum.” Konuşurken bile deklanşör sesleri duyabiliyordum. Adam gözü kara çıkmıştı.

“Senin fotoğraflarınla gitmesine izin vermektense hapse gitmeyi tercih ederim. Şimdi gir içeri.”

Yanağımı sırtına yaslamıştım. “Adamın halledebilir. Hem sen hapse girersen beni kim koruyacak? Sen içerdayken başıma bir şey gelmesine değer mi?” Bunu söylediğim için kendimden nefret ediyordum ve pek haklı da değildim ama onu çaresizce oradan uzaklaştırmak istiyordum ve bu sözlerle en azından dikkatini çekebileceğimi düşündüm. Skandal yaratacak birkaç fotoğraf o kadar da önemli değildi.

Titrediğini hissedince birden rahatladım. Bana doğru döndü, hâlâ kendi vücuduyla benimkini kapatıyordu ve beni garaja kadar götürdü.

Yavaşlamadan arkasına bakıp bağırdı. “Stimpson, o fotoğrafları makinesinden sil yoksa işinden olursun!”

Mutfağa girip garaj kapısını kapattığımız anda James bana çıktı, “Ne yaptığını sanıyorsun? Kendini bütün dünyaya sergilemek hoşuna mı gidiyor?”

Bu sözler yüzünden bütün vücudum kasıldı, sesi neredeyse bağırma sayılabilecek kadar yüksekti. Cevap vermedim, çenemi kaldırıp sert adımlarla evin içinden geçip banyoya girdim.

Eğer sinirini benim kaldıramayacağım bir şekilde benden çıkaracaksa, bunu şimdi öğrenmem daha iyi olurdu. Sakin olmaya çalışıyordum ama bir sonraki hamlesini beklerken bütün vücudum titriyordu.

Üzerimdeki açık saçık kıyafeti çıkarıp duşa girip suyu açtım, su ısınmaya başlamadan önce birkaç saniye soğuk suyun altında durdum.

Dakikalarca suyun altında kıpırtısız kaldım. James'in yanıma gelmesi bayağı vakit aldı. Gözlerim kapalı olduğu için geldiğini görmedim, duydum.

Arkamdan korka korka sarıldı. İçgüdüsel olarak geri çekilmek istiyordum ama yine de beni kollarında tutmasına izin verdim. Titrediğini hissedebiliyordum ve onun benim kadar hassas olduğunu bile bile onu incitme fikri kesinlikle tahammül edilemezdi.

"Çok özür dilerim, Aşkım. Tabii ki sen de her normal insan gibi çöpünü çıkarıyordun. Sinirimi senden çıkarmalıydım. Sesimi yükselttiğim için özür dilerim. Sana asla sinirden el kaldırmam. İçimde bir sürü kötülük olabilir ama *o tür* bir kötülük yok. Sesimi yükseltince ne kadar korktuğunu gördüm. Seni korkuttuğum için kendimden nefret ediyorum."

Hiçbir şey söylemedim ama onu itmedim de.

Beni yıkadı, dokunuşu çok nazikti. "Bugün benimle otele gelir misin? Ben işlerimi hallederken sen de gününü spa-da geçirebilirsin." Bunları söylerken bir yandan da saçımı köpürtüyordu.

İç geçirdim, az önce yaşanan drama yüzünden kendimi güçsüz hissediyordum.

Neden günümü spada geçir-meyeyim ki diye ciddi ciddi düşünmeye başladım. Hiç böyle şeyler yapma fırsatım olmuyordu. Akşamüstüne kadar işe gitmeyecektim ve günümü spada geçirsem de geçirmesem de James benim için yüklü miktarlarda para harcamaya devam edecekti. Böyle bir gün şimdiye kadar harcadıklarının yanında hiçbir şeydi.

“Kimi istersen çağırabilirsin. Sana da arkadaşlarına da en iyi servisi sunacaklar. Stephan’ı çağır ve diğerlerine de haber vermesini söyle. Eğer istersen spada bir uçuş görevlisi toplantısı düzenleyebilirsin. Otelimdeki spa şehirdeki en iyilerden biri.”

Sesindeki yakarışı duyunca yelkenlerim suya indi. Çocuk gibiydi, kendini affettirmek için bir yol bulmaya çalışıyordu.

Sonunda, “Tamam,” dedim. Sesim oldukça şımarık çıkıyordu. “Sağ ol, James. Bu çok düşünceli bir hareket. *Sen* çok düşüncelisin.”

Islak dudaklar yanağımı neredeyse sulu denebilecek şekilde öptü. Hiç ondan beklemediğim bir hareket olduydu için birden kıkırdadım.

“*Sen* sağ ol. Beni seninle ilgilenmek, sana bir şekilde bakmak kadar mutlu eden hiçbir şey yok.” Dudakları yanağımda bir fısıltıydı.

Dönüp ona sarıldım, o anda hassaslığı benim için neredeyse somut bir nesneye dönüşmüştü.

“Beni o kadar mutlu ediyorsun ki, Bianca. Sadece yine seni korumayı beceremediğim için kendime kızmıştım.”

“Ah, James. Ben seninle ne yapacağım? Birkaç aptal fotoğraf bana zarar veremez ki.”

“Garaj kapısının açıldığını duyunca kalbim durdu. Baban hâlâ serbestken senin dışarıda tek başına olman fikri beni korkutuyor.”

“Belli ki yalnız değilmışım, dışarıda koruma görevlisi varmış. Görünüşe göre sen önlemlerini zaten almışsın.”

Bunu duyunca gerildi. “Tepki vermesi neden o kadar uzun sürdü? Ben asıl onu merak ediyorum.”

Göğsünün ortasını öptüm, o biçimli göğüs kaslarının ortasındaki o küçük girintiyi. O noktayı çok seviyordum.

Avcuma şampuan alıp bal rengi saçlarını yıkamak için yukarı uzandım. Hareketim sonucu göğüslerim onun göğüslerine değince gülümsedim. Daha kolay ulaşabilmem için eğilip alnını omzuma yasladı. Onun beni yıkadığı gibi ben de onu yıkadım. İlk defa benim de onunla, onun benimle sık sık yaptığı gibi, şefkatle ilgilenmeme izin veriyordu. “Sana böyle dokunmam seni rahatsız ediyor mu? Normalde böyle şeyler yapmama rahatsız olduğun için mi engel oluyorsun?”

Kafasını salladı, gözleri kapalıydı. Sesi kulağımı tırmaladı. “Senden değil. Senin her dokunuşunu çok seviyorum. Bana değer veriyormuşsun gibi hissettiriyor ve ben de bunu istiyorum. Bana değer vermeni o kadar istiyorum ki.”

Bunları duyunca içim acıdı. Onu teskin etmek istiyordum ama kelimeler boğazımda düğümlenmişti.

Cevap vermem için baskı yapmadı, sadece sıkıca sarıldı. Eğer duygularını açıkça ifade edebilen bir kadın isteseydi herhâlde beni seçmiş olmazdı.

Kısık ama içten bir sesle, “Yanıma taşın,” dedi.

İç geçirdim. Karşı konulamaz bir gücü vardı. Sadece birkaç gün geçmişti ve çoktan ona hayır demek zorlanıyordum. “Şuna ne dersin? Birlikte daha fazla vakit geçiririz. Eğer aynı şehirdeyse son birkaç gündür yaptığımız gibi birbirimizin evinde kalırız.”

Öyle bir sıktı ki soluğum kesildi. “Teşekkür ederim,” dedi ve beni öpmeye başladı. Beni düşün duvarına yaslar-

ken elleri her yerde, dudaklarını ateşliydi. Eli kadınlığıma gidip orayı ıslak bulunca beni kaldırıp vahşice kazığına oturttu.

Çatallı bir sesle, “Ağrın varsa söyle,” dedi.

Sırtımı fayanslı duvara yaslayıp gidip gelmeye başladı.

Ağrım vardı, nefis ağrılarım vardı ama ona bu bilgiyi hayatta vermezdim. O zaman durabilir ve o içime her gömüldüğünde yaklaştığım eşsiz orgazma ulaşmamı engelleyebilirdi. Bana öğretmiş olduğu gibi o güzel yüzüne bakıyordum; ellerim omuzlarını kavramıştı. Yüzü ıslak altını teni mükemmeldi. Yüzüne dökülen ıslak saçlarla tıpkı bir meleğe benziyordu.

Sessizce, “O kadar güzelsin ki,” dedim, akan suya rağmen yine de beni duydu.

Bu hayranlık belirtimin hoşuna gittiği aşıkardı, zirveye ulaşmak üzere olan bedeni titriyordu. Onun titremelerini vücudumun her yerinde hissedebiliyordum ve bu beni orgazma ulaştırmak için gereken son adım oldu.

Aynı anda zevkin doruğuna ulaştığımızda yanaklarını avuçladım. O kadar duygusal bir andı ki soğumam veya rahatsız olmam, hatta iğrenmem gerekirdi ama hiç öyle olmadı. Zamanla kaçmayı istemek yerine bu duygusallığı, bu samimiyeti ister olmuştum.

Bölüm 20

Duş alıp üstümüzü değiştirdikten sonra Stephan'a mesaj atmak için telefonu elime aldım.

James tek elini kaldırıp, "İzin ver de onunla ben konuşayım," dedi.

Burnumu buruşturunca o da parmağıyla hafifçe vurdu.

Şüphelenmiştim. "Neden sen konuşacakmışsın?"

"Neden olmasın?" dedi.

Tartışmaya devam etmedim, suratındaki masum ifadeden konunun ne olduğunu Stephan'a sormamın daha mantıklı olacağı belli oluyordu.

"Eğer bir itirazın yoksa kahvaltı için omlet yapacağım," diyerek üstüme eski bir yazlık elbise geçirdim. Asıl giyinme işlemini kahvaltıdan sonraya bıraktım, iç çamaşırıyla bile uğraşmadım.

Bana ateşli bir öpücük verdi. Tadı inanılmaz derecede güzeldi. Tadı hep çok güzeldi. O ateşli ağzı emdim ve inleyip geri çekildi. Gülümseyip popoma şaplak attı.

Hızla uzaklaştım. Böyle giderse birbirimizi açlıktan ölene kadar becerirdik.

Telefon çalmaya başladığında telefon elimde mutfığa doğru yürüyordum. Ekranına baktım. Numara tanıdıktı, aynı 702 kodlu numaradan son bir ay içinde birkaç cevapsız çağrım olmuştu.

İstemsizce telefonu açtım. Gizemden hoşlanmazdım, beni inatla kimin aradığını öğrenmek istiyordum.

“Alo,” dedim.

Karşı taraftan bir cevap gelmedi, sadece sessizlik vardı ve arkadan belli belirsiz bir müzik sesi geliyordu. Birkaç saniye sonra karşı taraf telefonu kapattı.

Telefonu tezgâha koyup kahvaltı hazırlamaya başlarken kaşlarım çatılmıştı. Bu aramalar oldukça garipti ama canımı sıkımayla değmezdi. Üzerine kafa yormamaya karar verdim.

Büyük bir omlet yardım ve içine ne bulduysam koydum. Biber, soğan, domuz jambonu, füne hindi ve üstüne de çedar peyniri. Bu düşündüğümde daha iyi bir kahvaltı olmuştu, o yüzden sonuçtan oldukça memnundum.

James çoğunu yedi. Tabağında en az beş yumurtalık omlet vardı ama hızla silip süpürdü. Sanki hayatında yediği en güzel yemektir. Halbuki mutfakta ne bulduysam onları yumurtanın içine atmıştım, çoğunlukla şehir dışında olduğum için mutfagım her zaman tam teşekküllü olmuyordu. Ama coşkusu hoşuma gitmişti.

Dolabımda yeni kıyafetler görünce şaşırmamalıydım, hem benim için hem de James için eklemeler yapılmıştı. Ağzına kadar doldurulmuştu, halbuki eskiden oldukça boştu. Değişimi fark ettiğimde kaşlarım kalktı. O yeni kıyafetlerime bakınırken surat ifademi fark etmedi bile. Askılardan birinden küçük beyaz kargo şortu çekip bana uzattı. Sahip olduğum her şeyden daha kısaydı. Bir de üzerinde siyah beyaz geometrik desenleri olan altın rengi bir askılı bluz seçti. Tek kelime etmeden bana uzattı.

Bu gelişigüzel seçimleri şüpheyile karşıladım ama itiraz etmeden giydim. En azından üzerime olup olmadıklarına ve nasıl göründüklerine bakabilirdim.

Şort çok kısaydı ama görüldüğünden esnek ve şaşırtıcı bir şekilde rahattı. Hatırladığım kadarıyla şimdiye kadar hiç

beyaz şortum olmamıştı. Dönüp külotumun görünüp görünmediğini kontrol ettim, pembe tangamın görünme ihtimali yüksekti ama şortun malzemesi zannettiğimden kalındı. Bluz oldukça rahattı, bol bir kesimle kalçalarım düşüyordu. Aynada kıyafeti incelerken James'in seçimini beğendiğime karar verdim. Hem vücut hatlarımı öne çıkarıyordu hem de oldukça makul bir kıyafetti. Yani bu kadar kısa bir şort ne kadar makul olabilirse.

James dolabın oradaki işini bitirip giyinmiş ve her zamanki gibi muhteşem görünerek yanıma geldiğinde ben saçımı ve makyajımı neredeyse halletmiştim. Üstündekiler daha önce gördüklerimin hiçbirisine benzemiyordu. Kalçalarını leziz gösteren beyaz bir keten şort giymişti. Uzun uzun o bölgeye baktım. Bol parlak mavi bir gömlek giymiş, kollarını kıvrımış ve yakasını açık bırakmıştı. Gömleğin rengi gözlerini ve ten rengini iyice ortaya çıkarıyordu.

Bu kadar gündelik bir kıyafet giydiğini görünce şaşır-dım. Oteldekilerin onu bugüne kadar üç parçalı takım elbise dışında bir şey giyerken gördüklerini sanmıyordum. İşe gidiyor gibi değil de tatil için Hamptons'a gidiyormuş gibi görünüyordu.

Tuvalet masama yaklaşıp arkamda durduğunda, "Çok güzel oldun," dedim. "Ama otele giderken takım elbise giymemiş olmana şaşırdım."

Sadece omuz silkti, keskin gözleriyle beni inceliyordu. Arkamdan uzanıp Wyoming'den buraya peşimizden gelmiş gümüş takı kutusuna daldı. Duştan önce tasmamı çıkarmış-tım, o da tek kelime etmeden tekrar boynuma taktı. Ben tas-mamın üzerinde parmaklarımı gezdirirken o tekrar kutunun içine uzanıp daha önce görmediğim bir çift prenses kesim büyük pırlanta küpe çıkardı. Samimi bir şekilde sırtıma yas-lanırken yine tek kelime etmeden küpeleri kulağıma taktı.

"Bütün bunlar çok fazla, James," dedim ama çıkarma-

dım. Bunu yapmaya ihtiyacı var gibiydi, beni hediyelere boğmaya. Bu konuda daha sert davranmam gerektiğini biliyordum ama gözlerindeki şefkat beni durdurdu. Bunu yapmak onu mutlu ediyordu ve *ne kadar* mutlu ettiğini görünce içimde onu durdurma isteği kalmıyordu. Tekrar büyük mücevher kutusuna uzanıp içinden büyükçe siyah bir takı kutusu çıkardı. Yine abartılı bir şey almış olduğunu sezip dudaklarımı büzüştürdüm.

Kutuyu açıp bir çift elmas kelepçe bilezik gösterdi. Sayısını tahmin edemeyeceğim kadar minik elmaslarla süslenmiş kalın bilekliklerdi. Değerli taşlarla süslenmiş prangalara benziyor oldukları gerçeğini fark etmeden edemedim.

Hâlâ belirgin olan izlerin üzerinde parmağını nazıkçe gezdirerek bileklerimi inceledi. “Bunları daha birkaç gün takamazsın bence.” Kutuyu kapatıp yerine koydu.

Karnımın üzerine avcunu koyup beni iyice kendine doğru bastırdı. Diğer eli üst bacağımın içinden, şortumun ve külotumun içine kaydı. Bana bu kadar hızla ve kolayca ulaşabiliyor olması şaşırtıcıydı.

Uzun parmağını içime doğru ilerletirken derin bir nefes aldım ve aynada o tutkulu bakışlarını arayıp buldum.

Büyülenmişçesine kendi elini izliyordu. “Sana kesinlikle bu şortlardan daha fazla aldırıyorum. Hem bacakların muhteşem görünüyor, hem de ne zaman istersem *bunu* yapabilirim. Bu erişim kolaylığımı çok sevdim.”

Maalesef kafamın arkasına bir öpücük kondurup parmağını hemen çıkardı. Uzaklaşmadan önce seslice iç geçirdi. Dolabıma gidip benim oraya koymadığım bir çift ayakkabıyla geri döndü. Altın tenine çok yakışan bir çift beyaz makiyoz ayakkabı giyip bana da bir çift dolgu topuklu mavi ayakkabı uzattı. Gömleğiyle aynı renk olduklarını hemen fark ettim.

Kendimi tutamayıp gülümsedim.

İğneleyici bir tonla, “Bugünlerde dolabımın içeriğini benden daha iyi biliyorsunuz, Bay Cavendish,” dedim. Eğilip ayakkabıları giydim. Dokuz santim yüksekliğinde topuklular için oldukça rahat olduklarını söylemeliydim.

Cevap vermedi, sadece sırtıp beni beklemeye devam etti.

“Benim haberim olmadan bunca eşyayı evime nasıl soktun?” diye sordum.

Dudaklarını büzüp koluma girdi, yatak odasından çıkmış kapıya doğru gidiyorduk. “Stephan alışveriş uzmanıma kapıyı açtı. Peki, benim kendi anahtarlarım ne zaman olacak?”

Gerildim. Konuşmanın yönünü anında değiştirmiş olduğunu fark ettim. “Neden anahtara ihtiyacın olsun ki?”

İç geçirdi, ön kapıdan çıkarken gözlerini düşürüp bana baktı. Hangi arabayla gideceğimi sormadım bile. Onu benim küçük arabamda hayal bile edemiyordum.

Kaldırımımda yeni, garip bir fotoğrafçı vardı ama dışarı çıktığımızda fotoğraf çekmiyordu, ürkütücü bir Clark’la tartışmakla meşguldü. Clark adamın önüne geçip biz dışarı çıktığımız anda görüş alanını kapattı. James beni hızla arabaya bindirirken doğru düzgün bir fotoğraf çekebildiğini zannetmiyorum. Biz tamamen yerleşene kadar Clark adamın önünden çekilmedi.

Clark yerine otururken James, “İyi iş çıkardın, Clark,” dedi.

Clark başıyla hafif bir hareket yapıp arabayı çalıştırdı. “Stimpson’ı kovdum, Efendim. Bu sabah olanlar için çok üzgünüm. Daha güvenilir biri olduğunu sanıyordum yoksa kesinlikle işe almazdım.”

James, “Teşekkürler,” dedi, elimi sıkıca tutuyordu. “Çekilen bütün fotoğrafları silme konusunda başarılı oldu mu bari?”

Clark sessizce konuşuyordu ama oldukça öfkeliydi. “Sildiğini iddia ediyor ama emin olmak imkânsız. Elimde bir tek onun sözü var.”

James elimi neredeyse acıtmaya başladı. Kasvetli bir ses tonuyla, “Ben kendim halletmeliydim,” dedi.

Son cümleden sonra Clark’la aramızdaki paravanı kapatıp yol boyunca düşüncelere daldı. Ancak otele yaklaştığımızda konuşmaya başladı. Otelin etkileyici binaları uzak-tan seçiliyordu. Camdan izliyordum.

“Buraya daha önce geldin mi?” diye sordu.

“Gelmedim,” dedim.

İki üç sene önce açıldığında yaptığı sükseyi hatırladım. Ana caddedeki fiyakalı kumarhanelerden biriydi. Beş yıldızlı restoranları ve oldukça ünlü bir gece kulübü vardı. Ayrıca pek çok kişinin büyük alışveriş merkezinden bahsettiğini duymuştum. Ama ben zaten ana caddeye pek sık gitmezdim, gittiğimde arkadaşlarımla buluşmaya giderdim ve bu buluşmalar hiçbir zaman pahalı otellerde, kumarhanelerde olmazdı.

Elimi öptü. “Spaya giderken sana etrafı gösteririm. Stephan seninle orada buluşacağını söyledi. Son dakikada haber vermiş olmamıza rağmen bir sürü insan toplamayı becermiş galiba.”

Stephan’ın günü spada geçirme fikrine verdiği tepkiyi düşünüp güldüm. “Spa lafını duyunca mızımızlandı mı?”

James sırtıttı. “Evet. Ama onu özlediğini söylemem ikna olmasına yetti. Daha önce hiç spaya gitmedi mi?”

Gülerek kafamı salladım. “İkimiz de gitmedik. Bu tür şeyler korkunç pahalı.”

O konuşurken üzerinde Cavendish Otel&Kumarhane yazan kapının önünde durduk. “Bugün kraliçeler gibi ağır-lanacaksın, bundan emin olabilirsin. Ve istersen her gün gidebilirsin. Personele sınırsız kullanım yetkin olduğunu söyleyeceğim.”

İtiraz etmekle uğraşmadım. Nasıl olsa pek gitmeyecektim. Bugün gittiğim için bile kendimi oldukça şımarık hissediyordum.

Alışveriş merkezinden girdiğimiz için önce bana orayı gösterdi. Kolunu sahiplenici bir şekilde belime doladı ve elini kalçamın üstüne koydu. Bana mağazaları gezdirirken ben de elimi onunkinin üzerine koydum. Beni birkaç mağaza müdürüyle tanıştırdı ama çoğunun ismini hatırlamayacağımı biliyordum.

Aralarından bir tek kumarhanenin ünlü kadın dövmeçisi dikkat çekiciydi. Saçları koyu renkti, arada bazı maviye boyanmış tutamlar vardı, kırmızı dudakları çıkıktı ve derisinin görünen her yeri dövmelerle kaplıydı. Ve derisinin çoğu görünüyordu. Üzerinde göbeğini açıkta bırakan bir tişört ve kesik kot şort vardı, şortu o kadar kısaydı ki yanında benimki fazla edepli kaçıyordu.

Bana samimiyetle gülümsedi ama ben onu görür görmez gerildim. İnternette James'le çekilmiş birkaç fotoğrafını görmüştüm. Ateşli bir kaçamak yaşadıklarına dair söyleniler vardı. Okuduğuma göre sahibi olduğu dövme dükkânında bir realite TV programı çekiliyordu. Adı Frankie'ydi ve ben ona kaba davranmamak için elimden geleni yapıyordum ama bu oldukça zordu.

James onu kollarına aldı, o kadar rahat bir şekilde samimiyet gösteriyordu ki görüşüm hem bulandı hem de önüme kırmızı bir perde indi. Beni tanıştıtırırken sadece ismimi söyledi, ne bir sıfat kullandı ne de ilişkimizin boyutunu açıkladı. Hızla bir sonraki mağazaya geçtik.

Bu tanışmadan sonra oldukça gergindim. Kıskançlığımın ve duygusal tepkimin mantıksız olduğunu biliyordum ama bir türlü üstümden atamıyordum. James'le alışveriş merkezinden ve restoranlardan geçtik, sonra da büyük kumarhanenin ve otelin içinden, ve sonunda spaya girdik.

James beni spanın girişindeki gösterişli bekleme salonuna götürdüğünde arkadaşlarımı gördüğüme sevindim.

Gerçekten bu kadar kısa sürede bu kadar insanın toplanmış olması oldukça etkileyiciydi. Ama tabii, *spada bedava bir gün geçirme fırsatı kolay kolay tepilmezdi.*

Stephan lüks bekleme salonunda etrafında çoğu kızdan oluşan kahkahalara boğulmuş bir grubun ortasında oturuyordu. Tek istisna hemen dibindeydi. Javier, Stephan'ın söylediği bir şeye gülerken şimdiye kadar hiç görmediğim kadar mutlu görünüyordu.

Marnie, Judith, Brenda ve Jessa hoş çiftin etrafını sarmış heyecanla konuşuyorlardı.

Marnie ve Judith bizi görünce sıçrayıp sevinçten çılgık attılar. Bana sarılıp James'e teşekkür ettiler, aynı anda konuşuyor ve kıkırdıyorlardı.

Yan gözle James'e baktım. Suratında anlayışlı bir ifadeyle gülümsüyor, Stephan'a el sallıyordu. Stephan da hafifçe başını sallayarak ona el salladı, sanki sessiz bir soruya cevap veriyor gibiydi. Hayatımdaki iki adam kendi aralarında özel bir dil oluşturunuyorlardı. Bu durum hem çok hoşuma gidiyor hem de beni rahatsız ediyordu.

James gruba seslenip, "Hepinize iyi eğlenceler. Spadaki ve kuafördeki her türlü hizmetten çekinmeden yararlanabilirsiniz. Ve tabii ki ben ısmarlıyorum," dedi. Neredeyse hepsi aynı anda teşekkür edince sadece gülümseyip başını salladı.

Bana dönüp yanağıma yumuşak bir öpücük kondurmak için eğildi. "Seni özleyeceğim, Aşkım. Acele etmene gerek yok. Benim bir süre işim var. Eğer bana ulaşman gerekirse cep telefonumdan ulaşabilirsin," diye fısıldayıp gitti.

Bölüm 21

İnsanlar onun hakkında konuşmaya başlamak için James'in uzaklaşmasını beklemedi bile.

Herkes aynı fikirdeydi. James nefis, ve tatlı, ve akla gelebilecek her şekilde mükemmeldi. Onların bütün bu coşkusunu ve iyi niyetli tavsiyelerini yarım ağızlı bir gülümsemeyle dinledim.

Stephan ayağa kalkıp yanağımı öptü, gülümsüyordu. "Işıl ışılsın resmen. İşler yolunda galiba?" dedi, oldukça kısık sesle konuşuyordu ama kızların gürültüsüne rağmen onu duyabiliyordum; hâlâ kendi aralarında James'i övüyorlardı.

Bir baş hareketiyle evet, dedim.

"Sonunda onunla görüşmeyi kabul etmene değdi mi?" diye sordu, sanki beni hafifçe azarlıyordu.

Ona bir bakış attım ama biraz haklı olduğunun farkındaydım.

Bir spa hostesi yanıma yaklaştı, endişeli görünüyordu. "Çok özür dilerim, Bayan Karlsson. Artık hazırız. Sizi beklediğim için üzgünüm. Grubunuz önce hangi hizmetimizden yararlanmak ister?"

Bir süre ona şaşkın şaşkın baktım. Hangi hizmetleri sunduklarını bilmiyordum bile, zaten beklemeye başlayalı ancak beş dakika olmuştu.

Fikir için arkadaşlarıma baktım. “Önce hangisi?” diye sordum. En azından bir kişinin bir tercihi vardır diye umuyordum.

Judith hiç tereddüt etmedi. “Deluxe paketinizin sunulduğu sıra bence mükemmel. Önce masajdı galiba.”

Hostes kız başıyla onayladı, rahatlamış görünüyordu. “Evet, buyurun, bu taraftan.” Bizi bir başka bekleme salonuna götürdü. Burası ilk salondan da gösterişliydi, taş duvarlar ve opak camlarla dekore edilmişti. Bir çay barı mevcuttu ama gidip kendimize çay alamadan hostesimiz bizi kişisel servis elemanlarımızla tanıştırdı. Benimki Mina isimli ufak tefek Asyah bir kızdı.

Ne içmek istediğimi sorarken oldukça tedirgin ve endişeli görünüyordu. “Size abartısız ne isterseniz getirebilirim, Bayan Karlsson. Lütfen çekinmeyin.”

Göz korkutucu bir teklifti. Bir menü verilmesini tercih ederdim. “Çay, lütfen.”

Spanm övünç duyduğu on çeşit çay saydı. “Limon otuyla demlenmiş böğürtlenli siyah çay rica edeceğim. Şekersiz, lütfen,” dedim.

Sanki daha zor bir istekte bulunmamdan endişeleniyormuş gibi rahatlamıştı. Önüme çay için servis tepsisi getirdi, ve çayımı önümde bir ayın gerçekleştiriyormuş gibi hazırladı. Bunu çok etkileyici buldum ve kendisine de söyledim.

Kafasını kaldırıp bana baktı, sevinçten yüzü parlıyordu. “Küçükken Japonya’da eğitimini aldım. Asıl annemi görmelisiniz. Onun çay servisi benimkini gölgede bırakır.”

Sonunda özenle hazırlanmış çayımı fincana koydu, kısa bir süreliğine gidip yemek tepsileriyle döndü. Meyveler, sebzeler, küçük sandviçler, ordövrler, peynir çeşitleri ve krakerler vardı. Tepsilerin ardı arkası kesilmiyordu, ben de hepsinden birer tadımlık aldım.

Taş duvarlı odanın farklı köşelerinde rahat koltuklara

kurulmuş arkadaşlarımın hepsi aynı muameleyi görüyorlardı. İçimden *tıpkı lüks bir mağaranın içinde olmak gibi* diye geçirdim.

Judith'in odanın geneline salatalık sandviçlerinin lezzetinden bahsettiğini duydum. Bendekini ağzıma attım. Tadı gerçekten çok güzeldi. Ve çay muhteşemdi, içimi yumuşacıktı ve hiçbir acılığı yoktu.

Mina üzerinde küçük çörekler, çikolata topları, meyveli tartlar olan bir tepsi getirdi. Meyveli tartlardan birini alıp teşekkür ettim. Getirilen yemekleri yemekten çok, içlerinden tadımlık alıyordum. Midem endişelendiğimde hassaslaşırđ; spada neyle karşılaşabileceğimi bilmiyordum ve bilinmezlik beni endişelendirirdi. Spada bile rahatlamayı beceremiyordum. Bu oldukça iç karartıcıydı.

Atıştırıp içeceklerimizi tükettikten sonra büyük bir masaj odasına götürüldük. Burası da modern bir mağarayı andırıyordu ve masaj bölmelerinin arasında görüşü engellemek için buzlu cam vardı. Hâlâ birbirimizle konuşabiliyorduk ama birbirimizin önünde soyunmak zorunda kalmamamız sevindiriciydi.

Mina masaj için nasıl hazırlanmam gerektiğini anlatıp beni yalnız bıraktı. Üstümdekileri çıkarıp masaj bölmesindeki dolaba yerleştirdim. Mücevherlerimi toplum içinde çıkarıp dolaba koymak doğru gelmedi ama yine de yaptım, sonuçta neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Üzerimde sadece tangam kalınca Mina'nın söylediğı gibi beyaz örtünün altına girip yüzüstü yattım.

Masaj masasında yüzümü koyduğum delikten bana doğru yaklaşan bir çift beyaz ayakkabı gördüm.

"Bayan Karlsson, benim adım Jen. Masajınızı ben yapacağım." İnsana huzur veren bir sesi vardı.

Bana yapabildiğı bütün masaj tekniklerini saydı ben de derin doku masajını rica ettim. Hemen işe koyuldu. Çok

başarılıydı. Daha önce hiç böyle bir profesyonel masaj yaptırmamıştım ve olağanüstüydü. Herkes benzer deneyimler yaşıyor olmalıydı, çünkü masajlar başladıktan kısa bir süre sonra herkesin sesi kesildi, hatta Marnie ve Judith'in bile ki onlar hep konuşmakla ün salmışlardı. Bir saat süren masaj boyunca bazı mutlu homurtular duydum ama o kadar.

Bir sonraki hizmet için kendi servis elemanlarımızı takip ederken hepimizin üzerinde pelüş bornozlar vardı. Bu seferki hizmet özel odalarda sunuluyordu. Yüz bakımı da bir saat sürdü, ve bittiğinde yüzüm temiz ve diriydi.

Kızlar hep beraber kaplıcaları andıracak şekilde tasarlanmış bir sürü havuzun olduğu modern, taş duvarlı bir odada buluştuk. Bu odada tek başımıza olmamıza rağmen havuzlar karma kullanıma açık olmadığı için Stephan ve Javier başka bir yere gitmek zorunda kaldılar.

Uzun süre havuzda kaldık, ben yarım ağızlı bir tebesümle muhabbeti dinliyordum.

Judith, "Javier ve Stephan çok tatlı değiller mi?" diye soruyordu.

Ben de aynı fikirdeydim. Sadece güzel görünmüyorlardı. Birbirlerine bakışları, tesadüfen olanlar bile, içimi ısıtıyordu. İlişkilerinin iyi gitmesini o kadar çok istiyordum ki umut etmeye bile korkuyordum.

"Sen ne diyorsun, Bianca? Javier senin onayından geçiyor mu?" Marnie bu soruyu bana yöneltmişti, kendi düşüncelerimden sıyrılmak zorunda kaldım.

Acaba neden herkes benim Stephan'ın sahibi olduğumu düşünüyordu? Bu bana çok garip geliyordu. Stephan'a kiminle çıkıp çıkamayacağını hayatta söylemezdim. Benim için önemli olan birlikte olduğu insanın beni sevmesi ve sürekli etrafta olmamdan rahatsız olmamasıydı, çünkü genelde Stephan'ın etrafındaydım. "Dürüst olmak gerekirse Stephan'ın seçtiği herkes onayından geçer. Ben sadece onun mutlu olmasını istiyorum."

Nedense bu herkesin çok hoşuna gitti ve hepsinin “ayy” sesi çıkarmasına sebep oldu. Sonra da Stephan ve benim birlikte ne kadar tatlı olduğumuzu konuşmaya başladılar.

Brenda, “Sizin aranızda bir akrabalık var, değil mi?” diye sordu. Bu grubun içinde Stephan ve beni en az süredir tanıyan oydu. “Stephan aileden olduğunu söyledi.”

Gülümsedim. “Kan bağımız yok ama oldukça önemli bağlarımız var. Erkek kardeşim gibi ve en yakın arkadaşım. Eğer aile böyle bir şey değilse ne olduğu hakkında bir fikir yok demektir.”

Tekrar yükselen “ayy” sesleri beni gülümsetti. Elbette, muhabbet kısa süre içinde James’e döndü.

“Ciddi mi düşünüyorsunuz, Bianca? Ciddi bir ilişkiye benziyor.” Bu soru insanların işlerine burnunu sokmakla ilgili hiçbir çekincesi olmayan Judith’ten gelmişti.

Kız kıza konuşmak konusunda zorlanıyordum, genel olarak dertleşme konusunda sorunlarım vardı ama en azından denemek istiyordum. “Bilmiyorum. Ciddiye benziyor ama daha o kadar yeni ki.” Derin bir nefes alıp devam ettim. “Onun yanına taşınmamı istiyor.” Bu bilgiyi paylaştığıma şaşıyordum ama onlardan fikir almak istiyordum.

Hepsinin nefesi kesildi ve elleriyle kalplerini tuttular. Çok komik görünüyorlardı.

Jessa, “Sen ne dedin?” diye sordu. Diğerlerinin suratına bakılırsa ilk kendini toplayan Jessa olmuştu.

Omuz silktim. “Böyle bir teklifi cevaplayabilmek için önce onunla daha fazla vakit geçirmem gerektiğini söyledim. Ama pek kolay vazgeçmiyor. Bir stilist veya alışveriş uzmanına, işte onlara ne deniyorsa, benim için alışveriş yaptırmış; her evinde bir dolap dolusu kıyafetim var. Yani ben daha kabul etmemiş olsam bile beni kendi kendine evlerine taşımış durumda.”

Yine gülünç sesler, kesilen soluklar ve hatta kekelemeler.

“Bu çılgınlık, değil mi?” diye sordum, mantıklı bir fikir çıkmasını umuyordum.

Çıkmadı. Akli başında Brenda bile onun çok romantik olduğunu ve bana ümitsizce âşık olduğunu düşünüyordu.

Bana daha seni seviyorum demediğini onlara söylemedim. *Bunu sesli söylemek canımı yakar* diye düşündüm.

Judith kendi masal dünyasında iç geçirip, “Bebekleriniz süper modellere benzerler,” dedi.

Jessa beni dikkatle izliyordu ve Judith’in sözleri üzerine suratımda bir değişiklik bir değişiklik sezmişti. “A-man-Tan-rım. Çocuk yapmayı mı konuştunuz?”

Yüzümü buruşturdum. “Bahsini açtı. Ama bende koşarak kaçma isteği uyandırdığını fark edince konuyu kapattı. Biraz erken değil mi? Her şey çok hızlı ilerlemiyor mu? Bu tam bir çılgınlık değil mi?” diye sordum, yine birilerinin akliselim bir yorum yapmasını umuyordum.

“Martin daha ilk buluşmamızda benimle evleneceğini biliyormuş. O anda anlamış, sanki beyinde bir anda taşlar yerine oturmuş. Hayatı bir yapbozsa ben de onun eksik parçasıymışım. Ve beni ikna edene kadar da peşimi bırakmadı. Bütün bunlar yirmi sene ve iki çocuk önceydi, yani “hız” bizim için oldukça iyi sonuç verdi.” Hikâyesi kızlardan “ayy”lar alınca Brenda gülümsedi.

Tamam, ben bile bu hikâyenin oldukça tatlı olduğunu kabul edebilirdim.

Brenda, “James ne istediğini bilen bir adama benziyor,” diye devam etti. “Ve sana nasıl baktığına bakılırsa fikrini değiştireceğini de zannetmiyorum.”

Tamam, bu insanlardan aklımı başıma getirecek bir yorum alamayacaktım.

Buradan manikür, pedikür bölümüne gittik, erkekler de bize katıldı. Onları izlerken, sevimli bir çift olmadıklarına karar verdim. Güzellerdi; Stéphan kaslı ve parlak, Javier oldukça alımlı ve zarif.

Judith bize, “Marnie ve ben cazibemizi kaybediyoruz,” dedi.

Marnie sesinde alaycı bir çaresizlikle, “Hiç var mıydı ki?” diye sordu.

Jessa bu açıklamalara gülerek, “Ne oldu,” diye sordu. Bir komedi ikilisi gibilerdi, etrafı eğlendirmek için birbirleriyle atışıyorlardı.

“Adamın birini bizimle üçlü seks yapması için ikna etmeye çalıştık ve *bizi reddetti!*” Judith hayretler içindeydi.

Hafiften kıkırdadım. Muhabbetin birden buraya gelmesi beni çok eğlendirmişti.

Stephan anlayışlı bir ses tonuyla, “Kaptan Damien?” diye sordu ama o da gülümsemeden edemedi.

Marnie ve Judith yan yana pedikür koltuklarında oturuyorlardı ve sanki senkronize edilmiş gibi aynı anda başlarını aşağı yukarı salladılar.

Javier, “Üstünüze alınmayın kızlar, o Bianca’ya abayı yakmış durumda,” dedi, uzun zamandır ilk defa konuşuyordu.

Stephan ona bir bakış attı ve Javier bana samimi bir şekilde bakıp yüzünü buruşturdu.

Kıpkırmızı kesildim. Şaka yaptığını veya yanıldığını umuyordum.

Judith bana, “Ama bu haksızlık!” dedi. “Senin Bay Güzel’in var. Damien’ı bize ver!”

Burnumu buruşturdum. “Damien sadece bir arkadaş. Bana âşık değil.” Neredeyse özür diler gibiydim. Destek ararcasına Stephan’a baktım. “Stephan sen onunla sürekli konuşuyorsun. Onlara benimle ilgilenmediğini söyle.”

Stephan yüzünü ekşitti. “Ona defalarca kendisiyle o şekilde ilgilenmediğini söyledim ama uzun süredir sana bir düşkünlüğü var.”

Gözlerimi kısıp, “Uzun süredir ne demek?” diye sordum.

“Aşağı yukarı iki senedir. Ve sana bir daha çıkma teklif ettiğinde onu ciddiye alasın diye altı ay kadar önce başka kadınlarla çıkmayı ve yatmayı kesti. Ona sadece arkadaş gözüyle bakmanın sebebinin onun tam bir sürtük olması olduğunu düşünüyordu.”

Beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Arkamdan bütün bunlar dönerken benim haberim olmamıştı ve Stephan bana bu açıklamayı ayak bakımı yaptırırken ve beş arkadaşımı- zın önünde yapıyordu. Ona en başarılı “yok artık” bakışımı attım.

Birden ortalık sessizleşti, Stephan ve benim aramızda oluşan gerginliği herkes hissetmişti. Tekrar konuşmaya başlamaları on dakika aldı ama ben hâlâ sessizdim, kendi kendime dertleniyordum.

Stephan’ın bunu benden saklamış olmasını anlamıyordum ama herhâlde benim nasıl hissettiğimi bilirken konuyu açması pek kolay olmazdı.

Manikür yaptırırken Stephan yanıma oturdu. Çok tatlı görünüyordu, iri, kaslı bir adam yumuşak bir bornoza sarınmış tırnaklarını yaptırıyordu. Ama tabii ki bunu ona söylemedim.

Bana ne düşündüğümü anlamaya çalışıyormuş gibi bakıyordu. “Üzgünüm. Bu kadar insanın önünde söylememeliydim ama bana doğrudan bir soru sorunca inkar edemedim. Ve konusu daha önce hiç açılmamıştı.”

Konumunu anlayabiliyordum ve başımla onayladım. “Evet, sadece biraz rahatsızlık verici. Ama senin için de öyle. Damien’ı teşvik edebilecek ne yapmış olabilirim anlamıyorum. Hiç mantıklı değil.”

Stephan biraz kızardı ve ben hayranlıkla onu inceledim. “Benim anladığıma göre ilgisizliğin seni daha da çekici kılıyor. Galiba gizemli, çözmesi zor kadınlardan hoşlanıyor ve sen de o tanıma tam tamına uyuyorsun. Sorun şu ki

senin böyle olmanın sebebi onunla gerçekten ilgilenmiyor oluşun ama nedense bu onu vazgeçirmeye yetmiyor. Senin James'le ilişkinin bitmesini beklerse sonunda fikrini değiştirebileceğine inanıyor."

İç geçirdim. "Yani, *onun* için tam bir vakit kaybı. Keşke birileri onunla konuşup aklını başına getirse."

"İnan bana, Buttercup, denedim."

Tekrar yiyecek içeceklerin verildiği bekleme salonuna götürüldük. Mina bana atıştırmalıklar ve içecek sundu. Çay istedim, bu sefer yaseminli siyah çayı denedim.

Spanm kuaför kısmına geçmeden önce kendi kıyafetlerimizi giydik. Mücevherlerimi takarken hepsinin yerinde olduğundan emin olmak için dikkatlice sayım yaptım.

Kırıklarımın alınmasına ihtiyacım olduğu için tam saç bakımını tercih ettim. Kuaförüm keyifli ve cana yakın bir kadındı. Oturur oturmaz beni röfle yaptırmam için ikna etmeye çalışmaya başladı.

Mina mahcup bir tavırla araya girdi. "Bay Cavendish saçının *boyanmaması* için talimat verdi," dedikten sonra çekildi.

Kuaför şaşkına dönmüştü. Ama kendini toparladı. Ona yine de röfle yapmasını söyleyesim geldi. *Kimin umurun-da?* Alt tarafı saç. Ama onun başı bu yüzden belaya girseydi kendimi affetmezdim, o yüzden sesimi çıkarmadım. Sonuçta James onun patronuydu.

Alnıma doğru işaret edip, "Kısa düz kâküllere ne dersiniz? Gözlerinizi öne çıkarır ve saçlarınız kâkülleri kaldıracak kadar düz," dedi.

Hafifçe omuz silktim. "Neyin yakışacağını düşünüyorsan onu yap. Ama benim saçım hep böyle düz onu aklından çıkarma. Normalde sadece uçlarını aldırıp böyle kullanıyorum. Fakat daha sonra biçimlendirmesi uzun sürmeyecek her türlü değişime açığım."

Kararlı bir şekilde başını salladı, tam olarak ne yapmak istediğini biliyorsa benziyordu. Gözlerimi kapattım ve onun çalışmasına izin verdim.

Bu umursamazlığıma rağmen sonuç oldukça hoşuma gitmişti. Yakışmıştı ve gerçekten gözlerimi öne çıkarıyordu, kâküller sayesinde gözlerim olduğundan daha büyük görünüyordu.

Herkes de aynı fikirdeydi, ettikleri onca iltifat yüzünden utandım.

Daha sonra da kozmetik bölümüne gittik. Makyajımı yapan kadın bir yandan da neler yaptığını bana öğretmeye çalışıyordu, işi bitince de elime büyük bir çanta dolusu makyaj malzemesi verdi. Yaptığı makyajı beğenmiştim, hafif ama yüz hatlarıma yakışan bir makyajdı. Dumanlı göz makyajı açık tenime benim tahmin ettiğim kadar ağır kaçmamıştı. Ve yeni saç kesimime özellikle yakıştığını düşünüyordum.

Günü sonlandırmak için yine çay servisinin yapıldığı odaya döndük, hostes kız yararlanmak istediğimiz başka bir hizmet olup olmadığını sordu.

Telefonumdan saate baktım ve saatin ne kadar geç olduğunu görünce şaşırdım. Çok yakında eve gidip akşamki uçuş için hazırlanmamız gerekiyordu.

“Hayır, teşekkürler.”

“Umarım hizmetimizden memnun kalmışsınızdır Bayan Karlsson.”

“Hem de çok. Çok güzel bir gündü. Teşekkür ederiz.” Ben bunları söylerken James de içeri girdi, sanki her şeyi dakikası dakikasına planlamıştı.

Beni görünce kocaman sırttı; mutlu ve.... haşarı çocuklar gibi görünüyordu. Anında anladım, ya yine abartılı bir şeyler yapmıştı ya da yapmayı planlıyordu.

Beni duyabilecek mesafeye gelir gelmez, “Ne işler çeviriyorsun,” dedim.

Suratındaki sırtışı daha da genişledi ve ben endişelenmeye başladım.

Herkese bakıp içtenlikle gülümsedi, “Nasıldı?”

Etraftan coşkulu cevaplar yağmaya başladı, hepsi de tabii ki olumluydu. Kim spada bedava bir gün geçirmekten şikâyet ederdi ki? Ama herkesin iyi vakit geçirmiş olması onu mutlu etmiş benziyordu.

“Sana bir hediyem var,” dedi, suratındaki neşeli tebesüm hâlâ oradaydı. Tam anlamıyla sevinçten yüzü parlıyordu.

Dudağımı ısırıp suratımı ona doğru kaldırdım. Sormaya korkuyordum. Endişemi gizlemeye bile çalışmadan, “Nedir?” dedim.

Kahkaha attı, “Anlatmayı becerebileceğimden emin değilim. Sana göstermem gerekecek. Arkadaşlarına da tabii ki, sonuçta söz verdim.”

Gözlerini bana dikmiş bir şekilde suratında aynı sırtışla gömleğinin düğmelerini açmaya başlayınca kafam karıştı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

Birisi, galiba Judith, onu cesaretlendirmek için ıslık çaldı.

Benim için striptiz mi yapıyordu? Gerçekten şaşkına dönmüş, ve istemsizce tahrik olmuşum.

O mükemmel göğsündeki kan kırmızı harfleri görünce soluğum kesildi, kalbim durdu. *Tam kalbinin üstünde*, diye düşündüm. Benim için o güzelim derisini mahvetmişti. Gözlerimin dolduğunu hissettim.

Etrafımızda birden kıyamet koptu, Marnie ve Judith utanmadan çılgınlık atıyor ve manyaklar gibi etrafta zıplıyorlardı.

Stephan’dan hoşnutsuzluğunu belirten bir, “Kahretsin,” duydum.

Derin derin nefes alıyordum, gözlerim kalbinin üstünde küçük harflerle yazılmış *Bianca*’ya kitlenmişti.

“Geçici, değil mi?” diye sordum. “Şaka, değil mi?”

Yanağımdaki yaşı silerken suratındaki tebessüm kaybolmadı. “Gözyaşları neden?”

“O mükemmel tenin. Benim için onu zedelememeliydin. Bu dünyadaki en güzel tene sahipsin. Yazık etmişsin,” dedim, fısıltıyla konuşuyordum.

Bunu duyunca bir kahkaha patlattı. “Alışırsın. Bence öbürünü daha çok seveceksin,” dedi.

“Lütfen öbürünün penisinde olduğunu söyle!”

Judith’e bu yorumu için sert bir bakış attım, beni görünce kontrolsüzce kıkırdamaya başladı.

James o güzel ağzının alt dudağını ısırdı ve göstermek için arkasını dönmeye başladı.

Bölüm 22

Dövme sağ kürek kemiğinin hemen üstündeydi. Ve derisine kazındığı adam gibi o da olağanüstüydü.

Yakından inceleyebilmek için ayağa kalkıp dibine girdim. Yanaklarımdan oluk oluk yaşlar dökülüyordu, utanç verici ama durdurulamaz yaşlardı.

Suratımın bir portresiydi, saçım zambaklara dönüşüyor ve suratımın etrafında mükemmel bir çerçeve oluşturuyordu, gerçek bir resmi andırıyordu. Otoportrelerimden birini alıp derisine kazıdı. Tanık olduğum en tatlı, en çılgın, en romantik hareketi ve ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. Ama dövmeye bayılmışım, yaptığım resimlerden birinin bu kadar harikulade bir şeye dönüştüğünü görmek muhteşemdi. Portrenin etrafında çerçeve olarak kullanılan zambaklar da benim resimlerimden birinden kopyalanmıştı. Birden o resimlerin üzerinde o kadar vakit harcadığım, her detayın mükemmel olmasına uğraştığım için kendimi takdir ettim.

James omuzunun üzerinden sabırsız bakışlar atıyordu, suratında öyle bir mutluluk ve dinginlik vardı ki onu daha önce hiç böyle görmemiştim. “Ee, ne düşünüyorsun?”

Çatlak bir sesle, “Ah, James,” dedim. “Olağanüstü. Şimdiye kadar gördüğüm en renkli dövme. Böylesini hiç gör-

memiştim. Dövmeden çok resme benziyor. Nasıl bu kadar farklı görünebiliyor?”

“Dış hatlar için siyah mürekkep kullanmadım. Daha açık renkler kullandım. Ve James’in ten rengi oldukça koyu olduğu için dövmedeki suratın ten rengi için beyaz mürekkep kullandım, o da dövmeye resim havası kattı. Şimdiye kadar üzerinde çalıştığım en iyi tuvallerden biri. Sonunda onu kullanma şansını bana sağladığın için sana teşekkür borçluyum. Belli ki bu ani dövme merakının tek sebebi sensin.” Konuşmaya başlayana kadar onun geldiğini görmemişim ama dövmeci Frankie, birden yanımda bitivermişti. James’in sırtındaki dövmenin detaylarını gösteriyor ve ona neredeyse benim kadar yakın duruyordu. Anında gerildim.

Bunun mantıksız ve yersiz olduğunu biliyordum ama onu bu kadar mutlu eden dövmeyi bir kadının yaptığını fark etmek beni hafiften çılgına çevirdi. Kıskançlık olduğunu anlamaya başladığım o kırmızı perde görüş alanımı ele geçirdi.

Frankie işveli, şakacı bir sesle, “Üzerini kapatabilir miyim James? Gösterin bitti mi?” diye sordu ona içtenlikle gülümsüyordu.

James Frankie’ye sırtıttı, hâlâ omzunun üzerinden arkaya doğru bakıyordu, benim istediğim kadar baktığımdan emin olmak ister gibiydi.

İnanılmaz portreyi incelemeye devam ettim. Dokunmak istiyordum ama dövmeler hakkında çok az bilgim olmasına rağmen henüz dokunulamayacak kadar yeni olduğunu biliyordum. Onun yerine omzunu kavradım. İyice yaklaşıp dövmeyi dikkatle inceledim, dibimizde duran kadını ve gösterdiği aşırı samimiyeti görmezden gelmeye çalışıyordum.

Dövmedeki yüzümde esrarengiz küçük bir tebessüm vardı, gözkapaklarım hafifçe düşmüş ve gözlerim gizem

doluydu. Gözlerimin mavisini bile neredeyse tıpa tıp tutturmuştu. İtiraf etmeliyim ki gerçekten çok yetenekliydi. Bir dövmenin böyle görünebileceğini bilmiyordum bile. Birçok arkadaşımın bir-iki dövmesi vardı ama o dövmelerin ya dış hatları koyu siyahla çekilmişti ya da toptan simsiyahlardı. Frankie'nin yaptığı oldukça yumuşak bir görüntü oluşturmuştu. James'in üzerindeki resmi diğerleri gibi sadece dövmeler olarak adlandırmak haksızlık olurdu.

“Çok güzel. Gerçekten çok yeteneklisin. Bir dövmenin böyle görünebileceğini bilmiyordum bile.” Frankie'yle konuşurken medeni bir insan gibi davranmaya çalışmışım ama sesim gergin ve soğuk çıkmıştı.

James ses tonumu fark edip, bakışlarını yüzüme kilitledi, surat ifademi inceliyordu, o mutlu tebessümü hafifçe soldu ve gözleri ciddileşti.

Hemen suçluluk duymaya başladım. Sadece yanlış ses tonunu kullanmışım ve onun sonsuz neşesi anında sönmüştü.

Ona gülümsemeye çalıştım ama zoraki gülümsediğimin belli olduğunu biliyordum. Geriye çekilip, “Bakmam bitti, ilgilenmesi gerekiyorsa ilgilenebilir,” dedim.

Frankie hemen harekete geçip dövmenin üzerine krem sürdü. Ellerini onun tenine değerken görünce içgüdüsel olarak aralarına girmek istedim.

Uzaklaşıp onlara sırtımı döndüm.

Frankie bana hitap ederken hâlâ oldukça cana yakındı. “Asıl sen çok yeteneklisin. Ben sadece senin resminin hakkını vermeye çalıştım. Öyle bir resimle böyle bir vücudun üstünde çalışmak benim için zevkti. Tam bir sanat eseri.” Son cümlede sesinde öyle bir işve belirdi ki James'in vücudundan bahsettiğini biliyordum.

İçimden ona kadar saydım, bu kadar zayıf ve kıskanç olduğum için kendimden nefret ediyordum.

Frankie'nin James'e bakımı talimatları verdiğini duydum.

Frankie yine cana yakın ama biraz şüpheci bir ses tonuyla, "Evet, şey, seninle tanıştığımıza memnun oldum Bianca. Görüşürüz," dedi.

Arkadaşlarıma baktığımda çoğunun bana büyümüş gözlerle baktığını ve neden böyle davrandığıma anlam veremediklerini gördüm. Haklıydılar. Saçmalıyordum ama yine de James'e bakamıyordum; o tarafa döndüğümde Frankie'yi hâlâ yanı başında görürsem çılgınca bir şey yapmaktan korkuyordum.

Bir tek Stephan benim bu garip tepkime ilgisiz görünüyordu; o gözlerini kısmış dik dik James'e bakmakla meşguldü.

James arkamdan sarıldığında iyice gerildim.

"Bizim biraz konuşmamız lazım, millet. Son anda haber vermiş olmamıza rağmen geldiğiniz için çok teşekkürler," dedi. Oldukça saygılı bir şekilde konuşmuştu ama bu cümlelerle onları nazikçe kovuyordu. Ensemi kavradı, üstümde rahatlıkla hâkimiyet kurduğu o noktayı ve beni bir odaya götürdü.

Girdiğimiz odayı hemen hatırladım. Kaplıca taklidi yapan odadaydık. Görevlilerden biri peşimizden geldi. Endişeli bir sesle, "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı, Bay Cavendish?" dedi.

"Evet. Lütfen işimiz bitene kadar rahatsız edilmediğimizden emin ol."

Arkamda konuşuyorlardı ve ben gözlerimi sıg havuzlara dikmiştim, yüzüm kızarmıştı. Akıllarından ne geçeceğini biliyordum. Ama ben bile James'ın ne planladığından emin değildim.

"Elbette, Efendim. Başka bir isteğiniz olursa lütfen haber verin."

Cümlesi bitince kapının kapandığını duydum. Kapının sesi büyük odada yankılandı.

James bir süre sessiz kaldı, elinin ağırlığı hâlâ ensemdeydi.

James umarsız bir tavırla, “Gergin görünüyorsun,” dedi, ilgisiz gibiydi. Elini çekti ve arkamda kıyafet sesleri duydum. Nefesimi tutup ne yaptığını anlamak için dikkatle dinledim.

Yine aynı umarsız tavırla, “Üstündekileri çıkar, Bianca,” diye emretti.

Çıkardım, ellerim titriyordu, neden bu kadar tedirgin olduğumu biliyordum, bugün onunla defalarca birlikte olmuştum ama işte yine de tedirgindim. Hiçbir zaman ne yapacağını bilmiyordum ki...

Aynı ilgisiz ses tonuyla, “Git havuzun kenarına otur. Bacaklarını suya sok, sadece dizlerine kadar,” dedi.

Suyun kenarına oturup arkaya doğru ellerimin üstüne yaslandım ve onu izlemeye başladım.

Sığ havuzun içine girerken çırılçıplaktı. Su ancak kalçalarına geliyordu, ereksiyonu su seviyesinin üstündeydi. Onu izlerken titreyip dudağımı ısırdım.

Kalbinin üstündeki dövmenin hemen altındaki bir noktaya kadar suyun içine girdi ve hemen tekrar ayağa kalktı. Suyu soktuğu her yer kaygan ve ıslaktı. Ağzım sulandı. Ellerini kaygan gövdesinde gezdirdi, karın kaslarını ve göğsünü sıvazlarken bana bakıyordu. Bir tek üzeri streç filmle kaplanmış dövmesine dokunmadı.

Bana doğru yaklaşıp kalçalarını bacaklarımla arasına yerleştirdi. “Bana bir başkasının dokunduğunu görmek seni nasıl etkiliyor?” diye sordu. “Önemsiz bir dokunuş bile. Seni delirtiyor mu? Kendini delice bir şey yapabilecek, şiddete başvurabilecek gibi mi hissediyorsun? Miden alt üst mü oluyor? Göğsün mü sıkışıyor, iç organların mı kasılı-

yor? Gözlerine kırmızı bir perde mi iniyor? Medeni davranma yetini mi kaybediyorsun, düşünebilme kabiliyetini?” Bunları söylerken bana yaslandı, doğrudan kulağıma konuşuyordu, sesi o kadar soğuktu ki bedenim leziz bir korkuyla titremeye başladı. Haleti ruhiyesi değişmişti ve benim için planları vardı. Adım gibi biliyordum. Ve ne planladığını kestirmem mümkün değildi.

“Bana cevap ver,” deyip kulağımı ısırıldı. Isırığının şiddetinden omurgam geriye doğru kıvrıldı ve göğüslerim onun kaygan göğsüne yapıştı.

“Evet.”

“Hangisine evet? Bir başkasının bana dokunduğunu gördüğünde saydıklarımın hangisi oluyor?”

“Hepsi. O kadar deliriyorum ki doğru düzgün davranacağıma güvenemiyorum bile. Kışkandığımda öyle bir insana dönüşüyorum ki kendimi tanıyamıyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Bu histen nefret ediyorum.”

Ben konuşurken, o, vücudumu kendine göre ayarlıyordu, kalçalarını iyice havuzun kenarına çekti. Bu hareketler yüzünden sesim daha da kesik ve çaresiz çıkmıştı.

Kendini girişime hizaladı. “Güzel,” dedi, sesi hâlâ buz gibiydi ama bu sefer öfkeden. İçime girdi, kalçalarım havuzun kenarındayken oluşan açığı yüzünden yavaş hareket etmek zorunda kalmıştı.

Hafif bir iniltiyle, “Bu neden güzel ki?” diye sordum. İçime girerken gözlerimi anında onunkilere dikmişim. Beni iyi eğitmişti. O içimdeyken artık başka bir yere bakamıyordum bile.

“Benim hissettiklerimi hissetmeni istiyorum. Kıskançlığın ve hırslın bana ne yaptığını bilmeni istiyorum. Ve artık biliyorsun.”

Kalçamda tuttuğu elini boynuma götürdü. Boynumu kavrayıp hafifçe sıkmaya başladı.

Emretti. “Ellerinle bileğimi tut.”

İtaat ettim.

“Gözlerini kaçırdığın anda sıkmayı bırakacağım,” dedi. “Ama ben seni boğarken elimi tırmalamamı istiyorum. Bileğimi boynundan çekmeye çalışacaksın. Cebelleşmeni istiyorum ama durmamı istemediğin sürece gözlerini kaçırma. Konuşman mümkün olmayacağı için güvenlik kelimen bu olacak.”

Başımla anladığımı belirttim, titreyerek güzel gözlerine bakıyordum.

Boynumdaki eliyle sıkmaya başlarken diğer eliyle bacaklarımı iyice açtı. Yavaşça gidip geliyordu ama en dibime kadar giriyordu.

Boynumdaki elini çekiştirmeye başladım, tırnaklarımı kalın bileğine geçirdim, başta biraz çekingen davranıyordum ama boynumdaki baskı arttıkça onu çaresizce ve var gücümle tırmalamaya başladım, sersemlemiştim. Kafam arkaya düştü, boynumu kendi hareketleriyle aynı tempoda sıkıp bırakıyordu. Gözüm karardı ve gözüm kararınca ellerini gevşetip sonra da beni uyuşturmaya en başından başlıyordu. Boynumun böyle mest edici bir hazzın kaynağı olabileceğini bilmiyordum. Kalbim içimdeki hareketinin ritminde atıyordu sanki. Dediklerini yapıyordum, onunla cebelleşiyordum, özellikle eliyle ve bileğiyle ama bedenimin hiçbir noktası bu hazzın bitmesini istemiyordu. Boğulmak ve mücadele etmek muhteşemdi.

Onunla cebelleşmeyi, ona var gücümle karşı koymayı ne kadar sevdiğimi bütün çıplaklığıyla görüyordum. Çabalarım onu zorlamıyordu bile, yavaşlatamıyordu. Katıksız gücü beni hayrete düşürmüştü. Bundan zevk alıyordum.

Hamleleri acımasız bir şekilde hızlandığında boğazımdaki eli de baskısını arttırdı.

Gözlerim karardı, o kadar şiddetli bir orgazm yaşadım

ki ne kadar sürdüğünden ve bayılıp bayılmadığımdan emin değildim.

Tekrar odaklanmayı başardığımda James beni sabit tutabilmek için az önce beni boğduğu eliyle saçlarımı kavramış kendi orgazmının son damlalarını içime döküyordu. Boynu geriye kıvrılmıştı ve içimde titreyerek istemsizce küçük küçük hareket ediyordu. Gözleri tekrar benimkilerle buluştu, tatmin olduğu düşük göz kapaklarından anlaşılıyordu.

Kısık çatallı bir sesle, “Seni çok zorladım mı, Aşkım?” diye sordu. “O kadar şiddetli titriyordun ki bayılıp bayılmadığını anlayamadım.” Konuşurken bana sarıldı ve göğsüne yasladığı yüzüme bakmak için çenemi havaya doğru kaldırdı.

“Olağanüstüydü. Tam anlamıyla mükemmeldi, James.”

Suratımı incelerken yutkundu. “Eğer son anda göz göze kalmayı becerebilseydik mükemmel olacaktı. Ama boğmanın onay verdiği aktiviteler listesinde olup olmadığını sormama gerek yok herhâlde. Bence bunu halledebilirim. Fakat oldukça dikkatli olmam lazım. Sen fazlasıyla narin-sin ve ben boynunu elime geçirince... kendimi fazla kaptırıyorum.”

Aniden içimden çıktı ve o hareket esnasında bedenini bir titreme sardı. Ben de aynı durumdaydım.

“Harekete geçmemiz lazım. Hatta acele etmek zorundayız.” Beni suya çekip, tasmamdaki halkadan çekerek merdivenlere sürükledi.

Ciddiyetle ikimizi de kuruladı ve spanın pelüş havlularını yerde bıraktı.

“Hemen giyin,” dedi.

Bölüm 23

Hızla giyinip otelden aceleyle çıktık. James ensemden tutmuş beni uçsuz bucaksız mülkünün içinden geçiriyordu. Kumarhane kısmına ulaştığımızda yön duygumu tamamen yitirmiştim. Otel muazzam büyüklükteydi.

Valeye ulaştığımızda James'in arabası bizi bekliyordu, Clark çoktan kapıyı ardına kadar açmıştı. İçten bir gülümsemeyle nazikçe başını eğdi. Normalde duygularını pek göstermeyen bu adamın bana ısınmaya başladığını hissettim. "Beyefendi. Bayan Karlsson."

James, Clark direksiyonun arkasına geçip hızla benim evime doğru yola çıkana kadar oldukça sessizdi. Sonra kulağıma doğru hafifçe eğilip konuşmaya başladı. Birbirimize bayağı yakın oturuyorduk ama değmiyorduk ki bu James için pek normal bir davranış sayılmazdı.

Sessizce, "Bunları ne zaman delebileceğim?" diye sordu. Bir yandan da tek eliyle uzanıp önce bir göğüs ucumu sonra da öbürünü çimdikleyip elini hızla geri çekti.

Bir anda sanki...beynim durdu. Dövmelerimi gördüğümde aklımın ucundan geçmişti ama hakkında konuşulduğunu duymak yine de şok ediciydi. O güzelim derisine kazındığı dövmeleri de göz önünde bulundurarak üzerinde düşündüm. Eğer bunu yapmayı o kadar çok istiyorsa, neden olmasın?

Göğüs uçlarıma küpe takmaktan hoşlanacağımı söyleyemezdim ama hoşlanmayacağımı da söyleyemezdim.

“Ben şaka yaptığını düşünmüştüm,” dedim ama hayır demedim.

“Gördüğün üzere şaka yapmıyordum. Ama gerçekten şaka olduğunu düşündüysen seni zorlayacak değilim. Ve tabii ki sen kendini hazır hissedene kadar beklemeye de razıyım. Acele etmemiz için bir sebep yok.” Düşündüm, yaptığımız anlaşma hakkında ciddi ciddi düşündüm. Kendime şaka yaptığını söyleyip durmuştum, peki gerçekten şaka yaptığını mı düşünmüştüm? Eğer dürüst olmak gerekirse, şaka yapıyormuş gibi görünmesine rağmen her sözünün arkasında durduğu gibi bu sözünün arkasında da duracağını aslında biliyordum.

Dönüp ciddiyetle ona baktım. “Tamam, delebilirsin. Galiba kendimi şaka yaptığına inandırmak istedim ama senin her zaman sözlerinin arkasında durduğunu bilecek kadar seni tanıyorum.”

Saçımı hafifçe çekerek kafamı geriye yatırdı, ve beni öpmeye başladı, ağızlarımızın açık olduğu ateşli bir öpücük. Öpücüğü sonlandırmak için acele etmedi. “Dürüst olduğun için çok teşekkür ederim. Ama yine de yapmak zorunda değilsin. Göğüs uçlarını delme fikri çok çekici olsa da seni buna zorlamam.”

“Yapacağım. Yapacağım dedim bir kere. Ve böyle bir şeyi şimdiye kadar aklımın ucundan geçirmemiş bile olsam, sırf senin bu kadar çok istiyor olman bu fikri çekici kılmaya yeterli. Kendime engel olamıyorum. Seni memnun etmek istiyorum. Seni memnun etmeği *seviyorum*.”

Tepkisi oldukça garipti; hızla ciğerlerine derin bir nefes çekti. Kafasını koltuğuna yaslayıp, gözlerini kapattı, yüzünde bitkin bir ifade oluşmuştu.

Elimi yakalayıp avucunda sıktı. “Teşekkür ederim, Bianca.”

Birden beklenmedik bir kahkaha patlattım. Gözlerini açıp şaşkınlıkla bana baktı.

İçten bir gülümsemeyle, “Özür dilerim,” dedim. “Göğüs uçlarımı deldireceğim diye o kadar rahatladım ki bir an komik geldi. Oldukça tuhaf bir rahatlama sebebi.”

Gülümsedi ama tebessümünü gözlerine ulaşmadı. Buruk bir tebessümdü, onu görünce benimki de hafiften soldu.

“Rahatladım ama göğüs uçlarını deldireceğin için değil. Yanlış anlama, bunu yapacak olman beni çok mutlu etti. Ama beni asıl rahatlatan söylediklerindi. Beni memnun etmeği seviyor olma olasılığın beni umutlandırdı. Beni memnun etmeği gerçekten seviyorsan beni bırakmazsın. Benimle kalırsın ve benimle yaşarsın. Şimdi değilse bile ileride bir gün. En azından seni ikna etme umudum olur.”

Kızardım. Hâlâ onun yanına taşınma fikrini gülünç buluyordum ama fikre alışmaya başladığımı da görebiliyordum, tam da onu umutlandıran sebep yüzünden. Onu memnun etmeği seviyordum. Ama daha da ötesi onu seviyordum. Bunu ona söyleme cesaretini bulabilecek miydim acaba? *Yakın zamanda değil.* Bunu düşünmek bile oldukça şaşırtıcıydı, bunu fark etmiş olmak bile. Bu kadar kısa sürede nasıl olmuştu? Ama nasıl olmazdı? O kadar çekiciydi ki ve o kadar mükemmel, o kadar güzel, tam da benim ihtiyacım olan alanlarda, benim anlayabileceğim şekilde zedeliydi, onu nasıl sevmezdim?

“Frankie’yi sevdin mi?” diye sordu. Konu değişimi kızarmama sebep oldu ama farklı sebeplerden. *Ve bu soruyu sorarken neden bu kadar kendinden emindi?*

İstemsizce dudaklarım gerildi. “Onunla yattın mı? Çünkü görünüşe bakılırsa *sen* onu seviyorsun,” dedim, elimi elinden çekmeğe çalışıyordum.

Elimi daha da sıkı kavradı ve yüzünde hâlâ o kendinden emin tebessüm vardı. “Hayır. Ama benim çok yakın bir arkadaşım, o yüzden onunla iyi geçinmen hoşuma gider.”

Suratım alev topu olmuştu. Bakışlarımı o sinir bozucu surat ifadesinden kaçırdım. “Pek zannetmiyorum. Sana dokunmaktan ve vücudun hakkında konuşmaktan hoşlanıyor.”

“Onun altın yıldızlı bir lezbiyen olduğunu ve onun da dominant olduğunu bilmek seni rahatlatır mı? Bir erkek ve kadın arasında bizim aramızdakinden daha dostane bir ilişki olamaz.”

Daha da kızardım, birden kendimi gülünç ve aptal gibi hissetmeye başlamıştım. Çünkü bunu bilmek beni gerçekten rahatlatmıştı. Dünyalar kadar rahatlatmıştı. Tam bir salaktım.

“Altın yıldızlı lezbiyen ne demek?” diye sordum.

“Şimdiye kadar hiçbir erkekle birlikte olmamış, aklının ucundan bile geçirmemiş demek. *O asıl senden* hoşlandı. Sana nasıl baktığını gördükten sonra büyük olasılıkla benim kıskanmam gerekir. Ama kıskanmıyorum. Benim çok yakın arkadaşım. Aramızdaki ilişkiye imrenebilir ama asla çizgiyi aşmaz. Benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor.”

“O is-istese bile b-ben yapmazdım,” diye kekeledim, muhabbetin geldiği nokta yüzünden paniklemiştim.

Her efendiye kendimi teslim edeceğimi mi zannediyordu? Bundan emin değildim ve sormaya utanıyordum. James’ten hoşlanmamın tek sebebi üzerimde hâkimiyet kurabilmesi değildi ki. İlk defa merak ettim, acaba onu sadece bu tarafı yüzünden kullandığını mı düşünüyordu? Sormak istiyordum ama kelimeler ağzımdan bir türlü çıkmıyordu. Ben hiç kendimi onun tarafından kullanılıyormuş gibi hissetmemiştim ve onun kadar mükemmel ve kendinden emin bir adamın kullanıldığını zannedebileceği aklıma bile gelmemişti. En azından benim gibi biri tarafından.

Evimin önüne geldiğimizde nazıkçe elimi öptü. “Biliyorum. Ama bazı çevrelerde başka bir efendinin senin sub’ına

yaklaşması bile davranış kurallarına tamamen aykırı. Bu konuda endişelenmene gerek yok. Ve ben Frankie'yi bir tehdit olarak görmüyorum. Hatta ikinizin arkadaş olması beni memnun eder. Onunla akşam yemeğine çıkmaya ne dersin? Yani üçümüzün akşam yemeğine çıkmasına?"

Utancımdan dehşete kapıldım. Kadına neredeyse açıkça kabalık etmiştim. "Eğer o hâlâ istiyorsa ben de isterim. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Onu o kadar kıskanmıştım ki. İkinizin eskiden birlikte olduğunuzdan emindim."

Beni arabadan indirirken suratında yine o kendinden emin tebessüm vardı. "Bunu kafaya takmaz. Ben ayarlarım."

Kapıdan girdiğimizde hazırlanmak için sadece otuz dakikam vardı. Acele ediyordum; giyinmeye başlamadan valizimi topladım.

Sütyenimi çıkarmış çalışırken giymeği tercih ettiğim sütyeni bulmuştum ki James vücudunu arkama yasladı. Çoktan üstünü değiştirmiş koyu mavi bir pantolon ve biçimli gövdesine yapışan uçuk mavi polo yaka bir tişört giymişti. Ben daha valiz toplamayı bitirmeden önce hazırды. Göğüslerimi kavrayıp yumuşak küreleri yoğurmaya başladı. Parmaklarını göğüs uçlarıma götürüp zalimce denebilecek bir şiddetle çevirdi.

Soluğum kesildi ve belim arkaya doğru kıvrıldı. Rehin tuttuğu eti aniden bıraktı. Hâlâ bana yaslanmış vaziyetteyken ceplerini karıştırdığını hissettim. Sertleşmiş uçlarıma göğüs ucu kelepçesi takarken titreyen göğüslerime baktım.

Uzaklaşmadan önce popoma sert bir şaplak attı. "Tamam, giyin. Ve onları çıkarmayı aklından bile geçirme. Stephan'la seni havaalanına ben götüreceğim. O çoktan hazır bekliyor."

"Önce bizi bırakırsan uçağı kaçırmaz mısın?"

Bana bir bakış attı. "Yakalarım. Ama senin tartışmayı

kesip giyinmen lazım. Eğer seni şaplaqla cezalandırmak zorunda kalırsam ikimiz de geç kalırız.”

Kıyafetlerimi üzerime geçirip, ihtiyacım olan her şeyi aldığımdan emin olmak için valizimi son bir kez kontrol ettim.

“New York’a gelirken artık valiz toplamam gerekmediğini unutma. Orada ihtiyacın olan her şey var ve unuttuğum bir şey varsa ne istersen alabilirsin. Bu arada, dikkatim dağılmıştı ama saçın çok güzel görünüyor. Kesimini beğendim. O müthiş gözlerini ortaya çıkarıyor.”

Ona yan yan baktım. Benim gözlerimin *müthiş* olduğunu düşünüyordu? Tek bakışıyla beni esir alan olağanüstü turkuaz gözleri varken...

“Teşekkür ederim. Spada geçirdiğimiz gün için de teşekkürler. Arkadaşlarım ve ben çok güzel bir gün geçirdik.”

“Ne zaman istersen. Onları istediğin zaman spaya götürebilirsin. Personel sınırsız kullanım yetkin olduğunu biliyor. Randevu almaya veya önceden aramaya bile gerek yok ama bir haber vermek kötü olmaz. Benim olan her şey senin, Aşkım. Bunu aklına gelebilecek her anlamda söylüyorum. Ama test etmeye çekinme.”

O konuşurken kravatımı düzelttim, büyük göğüslerimdeki kelepçeleri çok net hissediyordum.

Tuvalet masama gidip bileklerimden birindeki belirgin izleri saatimle kapattım. Diğer bileğime bakıp onu nasıl kapatacağımı düşünmeye başladım. Yaralar hiçbir rahatsızlık vermiyorlar sadece göze batıyorlardı. Ben bileğimi incelerken James onu uzun parmaklarıyla sarıp mücevher kutuma uzandı. Daha önce fark etmediğim daha küçük bir kutu çıkardı. Açıp, bana verdiği Rolex’in kayışındaki desenle benzer desenli platinum bilekliği gösterdi.

Bileğime takarken, “Tasman ve prangaların takıldı, Aşkım,” dedi. Bavulumu çekip, beni evden çıkarırken gerçek-

ten prangalara benzediklerini düşündüm. “Bileklerini acıtıyorlar mı?”

“Hayır, hiç acıtmıyorlar. Bileklerim hiç acımıyor.”

“Sevindim. Senin için planlarım var. Yarın galaya hazırlanmadan önce oyun bahçemizde zaman geçirebileceğiz.”

Galayı neredeyse unutmuştum. Tekrar bir araya geldiğimizden beri ayaklarımı öyle bir yerden kesmişti ki, Bay Güzel dışında her şeyi unutmuştum.

Hep beraber arabaya bindiğimiz anda Stephan, James’e çıkışmaya başladı. “Bianca o dövme ve göğüs ucu delme meselesinin şaka olduğunu zannediyordu. Onu buna zorlamazsın, James,” dedi, tartışmaya hazırıldı.

James gülümsedi. Stephan’ın tepkisine rağmen oldukça sevgi dolu bir gülümsemeydi ve Stephan’a yöneltmişti. “Bunu kesinlikle yapmam Stephan. Bianca, sen istemediğin sürece seni böyle bir şeye zorlar mıyım?”

Başımı iki tarafa salladım ve Stephan’a kızgın bir bakış attım. Yanaklarım istemsizce al al olmuştu. Stephan’la bu konularda konuşmayı hiiiiiiç istemiyordum, özellikle James’in önünde. “Stephan, bunların bir şaka olduğunu düşündüğümü biliyor. Lütfen bu konuda canını sıkma. James deli, yapacak bir şey yok.”

Stephan gerçekten rahatlamıştı, derin bir oh çekti. Bu yüzleşmeden çekindiği ama kendisini bir yorum yapmak zorunda hissettiği belli oluyordu. “Tamam, tamam. Özür dilerim. Dövmeleri görünce barda söyledikleriniz aklıma geldi. Bunu yapacak cesaretin olduğunu zannetmiyordum, James.”

James sırtıp bana sarıldı. Alnıma sevgi dolu bir öpücük kondurdu. “Mükemmel Bianca’mı tanışana kadar yoktu.”

Bölüm 24

Uçuş tam bir işkenceydi. Kelepçeler yüzünden göğüs uçlarım her çekildiğinde, yani durmaksızın, aklıma James geliyordu, bu da beni arzuyla yakıp tahrik ediyordu ve bir yandan da çalışmak zorundaydım.

Uçak doluydu, bir tek James'in yanındaki koltuk her zaman olduğunu gibi boştu; bunu alışkanlık haline getirmişti.

Yanından aceleyle defalarca geçip servisimi yaptım, her aklıma geldiğinde hassas göğüslerim kadınlığıma bir elektrik akımı gönderiyordu sanki.

Dizüstü bilgisayarında çalışıyor, bana neredeyse hiç bakmıyordu. Ona doğrudan bir soru sorduğumda bile bana bakmadan kısa cevaplar veriyordu, sıkkın bakışlarını bilgisayar ekranından çevirmiyordu. Bu akşam ilgisiz efendiyi oynuyordu. O kadar tahrik olmuştum ve heyecanlanmıştım ki çılgılık atmak istiyordum. Sinirden ona vurasım geliyordu. Bana bakmıyor olması beni delirtiyordu.

Bizim rutin servisimiz bitir bitmez Stephan yardım etmek için ana kabine geçti. Birinci sınıfta yer bulamamasına rağmen Javier de yolcu olarak uçaktaydı. Uçakta yolcu olarak ücretsiz uçarken birinci sınıfta sadece yer varsa oturabiliyorduk. Ana kabinde yer bulabilmiş olması bile bir mucizeydi, rezervasyon sayısı koltuk kapasitesinin üs-

tündeydi. Eğer yer bulamasaıdı çok yazık olurdu, bizimle New York'ta vakit geçirebilmek için işten izin almıştı.

Yolcularımın bütün ihtiyaçlarını karşılamıştım, çoğu ya uyuya kalmak üzereydi ya da çoktan uyumuştı. Hâlâ birkaç uyanık surat vardı ama o kadar çaresiz hissediyordum ki umurumda değildi, düşüncesiz bir anımda her zamanki profesyonel ihtiyatımı kaybettim.

James'in yanındaki boş koltuğa oturdum. İki koltuğu birbirinden ayıran dirseğliğin üzerinden uzanıp bileğini kavradım ve elini klavyeden çektim. Sonunda bana baktı.

Bu onu eğlendirmişe benziyordu, çığlık atasım geldi. "Dokunmak yok, Bianca. Bu bir emirdir."

Bileğini anında bıraktım, ona dik dik bakarken sesli sesli nefes alıp veriyordum. Gülümseyen gözleri çok sinir bozucuydu. Sakinleşmeye, yüz ifademi rahatlatmaya çalıştım. Başarısız olduğumun farkındaydım. "Lütfen, Bay Cavendish, kendimi çok çaresiz hissediyorum. Beni neden görmezden geliyorsunuz? Bana bu... şeyleri taktınız ve ben sizden başka bir şey düşünemiyorum. Benimle tuvalette buluşun. Bana dokunmanıza ihtiyacım var."

Kafasını salladı, hâlâ çok eğleniyordu. "Bu akşam olmaz, Bianca."

Ellerimi sıkıca birbirine kenetledim, bastırmaya çalıştım. Şım ona dokunma isteği birden dayanılmaz bir hâl almıştı. "Beni cezalandırıyor musunuz?"

Dilini muntazam dişlerinin üzerinden geçirdi. Kadınlığım kasıldı ve bacaklarımın arasında bir ıslaklık hissettim. "Hayır. Sadece sana bir ders veriyorum. Bazen istediklerimizi elde etmek için beklememiz gerekir. Şimdiye kadar eğitiminin bu kısmını ihmal ettim ama artık öğrenmen lazım."

"O kadar ıslağım ki James. Ve eğer konuşmaya devam edersen sesin bile orgazm olmama yetebilir. Lütfen."

Bakışları birden sertleşti. “Beni baştan çıkarıp fikrimi değiştiremeyeceksin, seni fırıngirdek. Bunu bir daha deneyecek olursan cezalandırılırsın.”

Cezalandırılmak istiyordum, delicesine ama onu memnun etmeyi daha çok istiyordum. “Buna katlanamıyorum. Ne yapmalıyım Bay Cavendish? Tuvalete gidip kendime dokunabilirim. İstediğim bu değil ama sanırım yardımı olur.”

Gözleri kısıldı ve suratında haince bir ifade belirdi. “Hayır. Kendine dokunma iznin de yok.” Bakışları koltuğumun arkasındaki bir noktaya kaydı. “Kalkman gerekiyor, Bianca. O koltuğun sahibi var.”

Kalkıp, uzaklaşmaya başladım, zihnimi yoksunluk ve şaşkınlık duyguları ele geçirmişti. Boşalan koltuğa Javier’in oturduğunu fark ettim, beni nazikçe selamladı. Ben de selamına karşılık verdim, Stephan hemen arkalarından gelip James’e ekstra koltuğunu Javier’e verdiği için teşekkür ederken uzaklaştım.

Boş boş, çok nazik bir davranış diye düşündüm. James bana gözünün ucuyla bakma lütfu bile göstermeden candan bir şekilde Javier’le konuşmaya başladı. Galiye gittim, ne yapacağımı bilmez hâldeydim. Yeleğimi çıkardım, üstümde sadece beyaz gömleğim ve kravatım kalmıştı. Gömleğin ince kumaşından kelepçeli göğüs uçlarım belli oluyordu. Umurumda olmadığına karar verdim. Ne kadar belirgin olduklarını James’in görmesini istiyordum, onları görmezden gelmenin imkânsızlığını anlamasını. Beni muhtaç ve yoksun bırakmıştı ama kendisi pek etkilenmişe benzemiyordu. Onu etkilemek istiyordum.

Javier’in yanına gidip nazikçe bir isteği olup olmadığını sordum. Muhabbetlerini böldüğüm için James’in bana baktığını biliyordum.

Javier gülümseyerek, “Bir şişe su, lütfen. Teşekkür ederim, Bianca,” dedi.

Ben de ona gülümsedim, James'e bakmıyordum. Dönüp uçağın ön tarafına gittim.

James sıradan bir ses tonuyla, "Bianca," diye seslendi.

Kaşlarımı kaldırıp omuzumun üstünden ona baktım.

"Yeleşini giy, Aşkım. Şimdi." James hafifçe gülümsüyordu, sanki Javier'in önünde, yabancıların önünde bana rastgele bir emir vermemiş gibi.

Galiye döndüğümde sinirden kuduruyordum.

Damien tuvaleti kullanmak için kokpitten çıktığında daha yeleşimi giymeye vaktim olmamıştı. Beni görünce samimi bir şekilde gülümseyerek galime geldi. Onu ekip otobüsünde görmüştüm ama konuşacak vaktimiz olmamıştı. Benim ne kadar sinirli olduğumu görünce tebessümü azaldı.

Endişeli bir sesle, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Sadece başımla onayladım, derin nefes alıp verirken gözlerinin içine baktım. Bu hareketin zaten göze batan göğüs uçlarına iyice dikkat çekeceğini düşünmem gerekirdi ama ancak gözleri oraya kayıp kelepçelerin kabartısını görüp şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılınca aklıma geldi. Kelepçeleri görebildiğini zannetmiyordum ama emin değildim. Sadece aşırı iri göğüs uçları gördüğünü düşünüyordum. Her ne gördüyse donup kalmasına sebep olmuştu. Gözlerini göğüslerimden ayıramıyordu.

Elini omzuma koydu, tedirgin bir şekilde dudaklarını yalıyordu. Alçak sesle, "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Kafamı iki yana sallayarak cevap verebildim, hâlâ ona bakıyordum. Elini omuzumdan çekmedim, aklıma gelmedi. Düzgün düşünemiyordum. Bana dokunanın James olmadığını biliyordum ama tek düşünebildiğim James'in elleriydi. Omzumdaki elin Damien'in eli olduğunu bilmeme rağmen sanki James bana dokunuyormuş gibi hissediyordum. Ve

ayrıca dokunduğu yer omzumdu. Ama benim halim vahim-di.

James galiye girerken, “Lütfen o eli oradan çek, Damien. Senin uçağı uçuruyor olman gerekmiyor mu?” dedi. Sesi buz gibiydi. Gözlerinin de aynı şekilde olacağını bilmek için bakmam gerekmiyordu.

Damien elini hızla çekti, gözleri fal taşı gibiydi, sanki omzuma dokunmaktan çok daha fazlasını yaparken yakalanmış gibi görünüyordu. Tamam anlamına gelen bir şeyler homurdandı ve geri çekilip tuvalete girdi.

James’in bana yaklaştığını görmekten çok hissettim. Açık bir dolap kapağına asılı duran yeleşimi çekip giymem için tuttu. Tek kelime etmeden ve ona bakmadan gidyim.

“Bu da neydi Bianca? Onu arzuluyor musun? Bana bunu açıkla.” Sesi hâlâ buz gibiydi. Korkuyordum ve... utanıyordum.

“O-onu arzulamıyorum. Galiba hazırlıksız yakalandı. Ve ben... benim de kafam başka yerdeydi, seni düşünüyordum. Hemen önümde durduğunu biliyordum ama bir türlü ona odaklanmayı beceremiyordum.”

James saçımı ensemden kavradı, bana bir tek oradan dokunuyordu, yukarıya gözlerinin içine bakmam için kafamı arkaya yatırdı. Gözleri tahmin edebileceğimden daha mesafeliydi. Her ne hissediyorduyrsa bakışlarından anlamam mümkün değildi.

“Seni cezalandırmadığımı söylemiştim, Bianca ama bu şu anda değişti.” Saçımı soluğumu kesecek kadar sertçe çekti. Sesi tuhaf bir şekilde duygusuzdu. “Cezanın ağırlığı cevabına bağlı. Onun sana dokunmasına izin vererek beni kıskandırmaya mı çalışıyordun, yoksa onu çekici mi buluyorsun? Onu istiyor musun, birazcık bile olsa?”

Üzerinde düşündüm, ona olabildiğince dürüst bir cevap vermek istiyordum. Bu kahredici yoksunluk uzayacağı için

beni bekleyen cezadan korkuyordum. “Yaptığı şeye tepki veremeyecek kadar kendi düşüncelerime dalmıştım. Omuzumdan başka bir yere dokunmuş olsaydı tepki verirdim, geri çekilirdim diye düşünüyorum ama o dokunmadı ben de tepki vermedim. Ve ona o gözle bakmıyorum.”

Çok kısıtlı bir temas bile olsa ellerinin ağırlığının tadını çıkarıyordum ve açıklamama nefes nefese devam ettim. “Onu bir tehdit olarak görmüyorum ve şimdiye kadar onunla cinsel ilişkiye girmek aklımın ucundan bile geçmedi. Sebebini ben de bilmiyorum. Çok yakışıklı olduğunu görebiliyorum ve ona arkadaş olarak değer veriyorum. Komik, etkileyici ve iyi bir insan. Ama ona karşı hislerim hep sadece dostane oldu. Senin Frankie’ye karşı hissettiklerin gibidir belki. Kim bilir belki o da sub’dır ve ben de belki o yüzden onu dosttan öte bir şey olarak göremiyorumdur.”

Uzun süre gözlerime baktı, bakışları hâlâ mesafeliydi ama tahmin etmem gerekseydi incindiğini ve endişelendiğini söylerdim.

Sonunda, “Cevabını beğendim,” dedi. “İnanmak istediğim için mi yoksa bana gerçeği söylediğin için mi inandığımdan emin olamıyorum. Yine de cezalandırılacaksın ama omzuna dokunduğunu gördüğüm anda planladığım kadar uzun sürmeyecek. Bir daha olmasına izin verme.” Ve uzaklaştı.

Uçuşun geri kalanı çok yavaş geçti, James bana gözünün ucuyla bile bakmadı. Beni yoksun bıraktığında, beni her şeyden yoksun bırakıyordu, o güzelim gözlerinden ve benim çaresizce taptığım alıştığım o yoğun ilgisinden bile. Tek bir bakışını bile bu kadar arzuladığımı fark etmemiştim, beni nasıl tatmin ettiğini, ısıttığını. O güneşti ve yüzünü çevirdiğinde ben kendimi soğukta ve boşlukta buluyordum, acılar içinde ve ona muhtaç.

Daha önce fark etmemiştim. Ama bu dersi vermesinin

sebebi bu olabilir miydi? Benim üzerimde ne kadar yoğun bir etkisi olduğunu biliyordu ve bana onun beni istemesine, istediğini göstermesine ne kadar ihtiyacım olduğunu mu gösteriyordu?

Önce fiziksel yakınlığının yoksunluğunu hissetmiştim ama şimdi duygusal yakınlığının yoksunluğunun çok daha kahredici olduğunu düşünüyordum. Vücudumu ateşe verip benden bütünüyle çekilmeseydi onun bütün duygusal ihtiyaçlarımı ne kadar cömertçe karşıladığını fark etmezdim bile. Tam bir aydınlanma yaşamıştım.

Cömert bir adam olduğunu biliyordum, bunu şimdiye kadar sorgulamamıştım bile. Ama duyguları konusunda gösterdiği cömertliğe itibar etmemiştim. Beni önce ilgisine, şefkatine boğup sonra da birden yoksun bırakmasaydı bunlara ne kadar ihtiyacım olduğunu hayatta fark etmezdim. Bu kaybı daha ne kadar yaşayacaktım? Beni bu arafta daha ne kadar tutacaktı? Beni yoksun bırakalı sadece saatler olmuştu ama ben daha fazlasına dayanabileceğimden emin değildim.

Uzanıp tekrar güneş ışınlarının tadını çıkarmak istiyordum.

Bölüm 25

James ekibimle birlikte havaalanının içinde yürürken, “Doğrudan benim evime gidiyoruz,” dedi.

Bana dokunmuyordu ama çantamı çekiyordu. Bana doğru düzgün bakmıyordu bile, ancak ses tonuna ve duruşuna bakılırsa oldukça rahattı.

Bense onun beni sadece orgazmın zirvesine ulaştırmasını, acı çeken göğüs uçlarımdan kadınlığıma uzanan sızıyı dindirmesini isteme noktasını çoktan geçmiştim. Yakınlığı, ilgisini istiyordum artık. Beni kollarına almasını istiyordum. Çok uğraşmasına gerek kalmadan beni bu kadar çaresiz hissettirebilmesi beni öfkeliyordu. Ama öfke bile arzumu dindirmiyordu.

Söylediklerini anlamam vakit aldı. Ekibimin arkasından yürüyorduk. Melissa bana sinirli bakışlar atıyordu, sanki onları yavaşlatıyormuşuz gibi. Onu görmezden gelmeyi seçtim. Genel olarak onu görmezden gelmek en mantıklı seçim olacaktı.

Alçak sesle, “Bu yüzden başım belaya girebilir,” dedim. “Ekiple birlikte otele gidip giriş yapmam gerekiyor.”

“Stephan’la konuştum. El kitabına baktı. Orada ‘ekip başının takdirine kalmış’ yazıyor. Ekip başın Stephan ve o onayladı. Benimle geliyorsun.”

Tartışmadım, cevap vermedim. Bir an önce onun evine gitmek istiyordum. Ne planladığımı bilmiyordum ama oraya ne kadar çabuk gidersek bu işkencenin o kadar çabuk biteceğini biliyordum.

Kaldırımda ekibin geneline el salladım, bir tek Stephan'a sarılıp onu öptüm.

Kulağıma, "Bir şeye ihtiyacın olursa ara, Buttercup," dedikten sonra beni kollarından bıraktı.

Arabaya bindiğimizde James'in olabildiğince dibine oturdum, neredeyse kalçalarımız birbirine değiyordu.

Şöförle aradaki paravan açık olduğu ve şöförü tanımadığım için kulağına yaklaştım. "Bu doyumunu ertelemekten fazlası. Beni seninle alakalı her şeyden yoksun bırakıyorsun. Bana doğru düzgün bakmıyorsun bile."

Pencereden dışarı bakıyordu. "Burası yeri değil," dedi ve konuyu kapattı.

Kendimi bıçaklanmış gibi hissediyordum.

Birkaç dakika süren sessizlikten sonra, "Sana dokunmanın cezası nedir?" diye sordum. Onu memnun etmek artık benim için o kadar önemli değildi. Eğer memnuniyetsizliğinin cezası katlanabileceğim bir şeyse riske girmeye razıydım. Beni o noktaya getirmişti.

Duygusuz bir şekilde, "Basit. Eğer sen bana dokunursan, ben sana dokunmam," dedi.

Tokat gibiydi. Yüzümü çevirdim, gözlerim dolmuştu. Beni reddetmiş gibi hissediyordum ve bana daha önce bu hissin h'sini bile yaşatmamıştı.

Manhattan'a yolculuğumuz uzun ve sessiz bir yolculuk oldu. Göğüs uçlarımdaki kelepçeler yüzünden göğüslerim durmaksızın sızlıyordu. Tamamen hareketsiz durmaya çalışıyordum, çünkü her harekette bu duyusal işkencenin şiddeti artıyordu.

Ona acımasızca şeyler söylemek istiyordum, bana do-

kunmasına sebep olabilecek kışkırtıcı şeyler ama kendimi tuttum. Bu mesafeli duruşunun uzamasına sebep olmak istemiyordum. Ne kadar uyumlu davranırsam *benim* James'i-me o kadar çabuk kavuşacağımı biliyordum.

Sonunda, tanımadığım şoför bizi daha önce bir kere, James'in Manhattan'daki çatı katına ilk gelişimde, gördüğüm yeraltı otoparkına bıraktı.

Bagajdan valizimi çıkardı ve bize doğru hafifçe başını eğdi. "Beyefendi, Bayan Karlsson. Sizi hayır gecesine götürmek için 21:00'da burada olacağım."

James sadece başıyla onayladı ve gidebileceğini söyledi. Valizimi asansöre götürdü, hâlâ benim varlığımı görmezden geliyordu.

Çenemi aşağıya indirdim, vücudum kaskatı hâlde topuklu ayakkabılarımın üstünde hareketsiz duruyordum. Bakışlarım lacivert ayakkabılarına kilitlenmişti. Seksi görünüyorlardı. Umutsuzca ayaklarının bile ne kadar zarif olduğunu düşündüm.

Asansör geldi, kapı sessizce açıldı. James içeri girdi.

Duraksadım, hâlâ ayaklarına bakıyordum, varlığımı hatırladığına dair bir işaret bekliyordum.

İç geçirdi, yumuşacık bir sestü ve bana doğru elini uzattı. Elinin gömleğimin yakasına gidişini büyülenmişçesine izledim. Tek parmağıyla boğazımdaki halkayı çıkardı. Tenimin tek bir karesine dokunmadan beni elmas süslemeli halkadan çekti. Beni asansöre soktu, kartını çıkarıp düğmeye basarken parmağı hâlâ tasmamdaydı, yukarı çıkmaya başladı.

"Benim mükemmel küçük sub'ım," diye mırıldandı. Bu ilgi kııntısını bile kana kana içtim.

Beni gösterişli evine tasmama takmış olduğu tek parmağıyla çekerek soktu. Mutfığa doğru giderken bu labirent gibi evin odalarında ilk seferinde olduğu gibi yön duygumu

yitirmiştim. Büyük set üstü ocakta yemek yapan yabancı bir kadınla karşılaştığımızda tasmamı bıraktı. Tombul, orta yaşlı bir kadındı, açık kahverengi saçları ve bize selam vermek için döner dönmez fark ettiğim sevecen kahverengi gözleri vardı.

Gülümsedi. Güzel bir gülümseme idi, candan ve tatlı. “Bay Cavendish, Bayan Karlsson, günaydın. Yolculuk nasıldı?”

“Gayet iyiydi, sağ ol. Bianca bu Marion. Bizim yeni kahyamız ve aşçımız.”

Bize reverans yapınca hayal mı görüyorum acaba diye birkaç kere gözlerimi kıptım. “Sizin için çalışmaya can atıyorum, Bayan Karlsson. Sonunda tanışabildiğimize çok sevindim. Bir ihtiyacınız olduğunda lütfen çekinmeden haber verin. Ne olursa olsun.”

İkisinin de söylediklerini sindirmeye çalışıyordum, ikisi de Marion’un bir şekilde benim için çalıştığını ima etmişlerdi. Şaşırtıcı bir gelişmeydi ama yorum yapmadım.

“Söylediğiniz gibi beyaz peynirli sebzeli omlet yapıyorum, Bay Cavendish. Başka bir isteğiniz var mı?”

“Yemek odasında olacağız Marion. Hazır olunca omletlerin servisini yaparsın. Şimdilik bu kadar.” James bana kapıyı açtı ve büyük yemek odasına geçtim. Benim için bir sandalye çekti ve oturdum. Yanıma, masanın başına oturdu. Kalın masanın üstünde o zarif parmaklarını birbirine kenetledi.

Konuşurken ellerine bakıyordum. “Öbür kahyaya ne oldu?”

“Onu işten çıkarmak zorunda kaldım. Pek profesyonel olmadığını kanıtladı. Sekiz senedir benim için çalıştığı için özel hayatıma karışabileceğini zannediyordu. Bazı hareketleri ve sözleri kabul edilemezdi.”

Bir süre söylediklerini kafamda tarttım, hâlâ ellerine bakıyordum. Elleri bile birer görsel şölen gibiydi.

Kendi kendime, “İyi birine benzemiyordu ama Jules’la oldukça yakın görünüyorlardı,” dedim. “Ona oldukça iyi davranıyordu.”

Ben konuşurken ellerini sıkıldığını gördüm. “Evet. Problem de oydu. Benim isteklerime karşı gelerek onu eve soktu ve sonra da sana hakaret etme hatasını yaptı, Aşkım. Onu o gece kovdum.”

Derin bir nefes alıp kullandığı sevgi sözcüğünün tadını çıkardım. Onun ilgisine açtım.

Marion servisimizi hızla yapıp, gülümseyerek odadan çıktı. Nefis omletleri sessizce yedik. James benden önce bitirdi. Ben su içerken gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Son lokmamı alır almaz ayağa kalktı. Beni tasmamdan çekerek çok katlı çatı katı dairesinin içinden geçirip yatak odasına doğru götürdü.

Gitmeye dünden razıydim. Göğüs ucuma kelepçeleri taktığından beri onunla baş başa kalmayı bekliyordum, bu bekleyiş tam bir işkence olmuştu.

Beni yatak odasındaki devasa dolaba soktu.

“Kıyafetlerini çıkar,” diye emredip arkası bana dönük bir şekilde gömleğini üstünden attı. Tek kelime etmeden itaat ettim, mücevherlerim dışında her şeyi çıkardım. Saati mi ve bilekliğimi çıkarıp dolap olarak kullanılan bu odanın içindeki dev şifonyerin üstünde bir tepsiye koydu. Kıyafetlerimi çıkarır çıkarmaz gözlerimi yine ayaklarına dikmiştim. Yalın ayak kalmıştı, üstünde bir tek pantolon vardı. Bronz ayaklarının bile ne kadar seksi olduğunu düşündüm.

Tasmamdaki halkadan gümüş bir zincir geçirdi, ve göğüs uçlarıma bağladı, böylece göğüs uçlarım havaya doğru kalkmıştı.

Acıyla yüzümü buruşturdum, sabırsızlıkla bacaklarımı birbirine sürüyordum.

Kalçalarıma transparan bir jüpon bağladı. Bunu daha

önce oyun bahçesinde bir kere daha giymiştim. Hiçbir şeyi örtmüyordu ama görüntüsü bile beni tahrik etmeye yetmişti. Bir parça siyah kumaş, vücudumun muhteşem görünmesine sebep olmuştu. Dudağımı ısırp belimi hafifçe arkaya doğru kıvırdım.

Tahrik oldum demek yetersiz kalırdı. Tahrik olmaktan çok çok daha fazlasını yaşıyordum. Gözlerimi hafifçe kaldırdım, organının lacivert pantolonunun ön kısmına bastırıldığı görece kadar. Onu görünce inledim.

“Beni kışkırtmaya çalışma Bianca. Bunun için cezalandırılacaksın. Beni kışkırtmaya mı çalışıyordun?”

Kafamı iki yana sallayarak itiraz ettim, arzudan çıldırmak üzereydim.

Tasmamdan çekerek yatak odasını doğrudan kişisel oyun bahçesine bağlayan asansöre götürdü. Göğüs uçlarımda hissettiğim korkunç baskı yüzünden inledim. Onun dördüncü katına inerken popoma sert bir şaplak attı. Çıkarışım ses yüzünden herhâlde, diye düşündüm.

Cebinden bir parça siyah kumaş çıkarıp asansörde arkama geçti. Gözlerimi bağlayıp arkadan sıkıca bağladı. Kumaş ipeksi ve yumuşacıktı.

Asansör durdu ve beni tasmamdan çekti. Koridorda ayak seslerimiz oldukça gürültü çıkarıyordu ama oyun odasının yerlerindeki kaplama daha yumuşak, bastırılmış bir ses çıkarıyordu. Odanın içine doğru birkaç adım attıktan sonra durdu.

“Dizlerinin üzerine çök,” dedi.

Çenemi hafif kaldırarak itaat ettim. Onun uzaklaştığını duydum.

Odanın öbür tarafında çekmeceleri açıyordu. Bir makine sesi duyuldu ve hemen ardından zincirlerin birbirlerine vurma sesi, bu seslerden ne anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyordum.

Topuklarıma oturdum, avuçlarımı üst bacaklarıma koydum. Beklerken yavaşça kendimi ovuyordum, beklenti ve korku tenimde hissedebildiğim duygulara dönüşmüşlerdi. Ellerimle ovmaya devam ederken kollarımı hareket ettirip göğüslerimi aralarında sıkıştırdım. Yuvarlak küreleri birbirlerine değdiriyordum. Temasa o kadar ihtiyacım vardı ki kendi tenimi kendi tenimde hissetmek bile iyi geliyordu.

Odanın öbür tarafından James, “Kes şunu,” dedi. “Eğer kendi kendine dokunursan tek yapacağın o olur. Bunu yapmaya devam edersen arzunu dindirmek için sadece vibratör alırsın. Neyi tercih edersen penisimi mi, vibratör mü?”

Soluğum kesildi, söylediklerinden sonra daha fazla hareket etmek istememe rağmen, durdum. “Penisini. Kahretsin, penisini istiyorum, James.”

“Burada Bay Cavendish veya Efendim diyeceksin, Bianca.”

“Peki, Bay Cavendish.”

Bir ses geldi, sanki zincirler birbirlerine çarpıyorlardı; sonra beni tasmamdan tutmuş ayağa kaldırıyordu. Göğüs uçlarım sertçe çekilince soluğum kesildi; o zalim kelepçeler yüzünden zaman geçtikçe daha az hassaslaşacakları yerde daha çok hassaslaşıyorlardı.

Kaplamalı zeminde yürüdük. Beni altı metre kadar götürdükten sonra aniden durduk. Sonunda tenime dokundu, bileklerimi önümde birleştirdi. Bu hareket sırasında göğüslerim birbirine sürtüldü ve belim arkaya doğru kıvrıldı. Bileklerime teker teker yumuşak bir şey geçirip kapattı, kapatırken metal çınlaması duyuldu. Korumalı kelepçeler, diye düşündüm.

Tepeme doğru uzanmak için bana iyice yaklaştı, her halukada gürültüyle çınlayan bir metal zincir çekiyordu. Zinciri yanağımın yanından, tasmanın yakınından, göğsümün kenarından çekip sonunda birleştirilmiş bileklerime getirdi.

Oldukça sesli bir şekilde zinciri kelepçelerime takıp uzaklaştı. Bileklerim yavaş yavaş yukarı kaldırılırken halkaların sesini tekrar duydum. Ellerimi, ben gergin bir şekilde ayakta durur pozisyona gelene kadar kaldırdı.

“Zinciri kavra,” dedi.

Denedim ama belli ki yanlış yaptım, çünkü zinciri iki avcumun arasında sağlam bir şekilde tutabilmem için ellerimin yönünü değiştirdi. Birden saç örgümden çekip kafamı geriye yatırdı. Bu hareket de diğer bütün hareketler gibi kelepçelenmiş göğüs uçlarımın arasındaki zinciri çekti.

Yüksek sesle sızlandım.

Kulak tırmalayıcı bir hırıltıyla, “Sessiz olmanı istiyorum,” dedi. “Seksi sesler çıkarma. Durmam için yalvarma. Güvenlik kelimesine ihtiyacın olmadığı sürece olabildiğince sessiz ol.”

Bölüm 26

Konuşmam yasak olduğu için cevabımı başımı aşağı yukarı sallayarak verdim. Geri dönmesi vakit, kendimi terk edilmiş hissediyordum. Konuşamıyordum, hareket edemiyordum, çünkü emirleri bu yöndeydi, o yüzden bir tek zihnim aktifti. En zor kısmı da buydu, bana ne yapacağını, aklından neler geçtiğini hayal etmek... Ve tek yapabildiğim beklemektir.

Yumuşak bir müzik sesi duyuldu, kasvetli bir şarkının notaları odaya dağılıyordu. Melodisinde sanki kara haberler gizliydi.

Hareketlerini duymadım bile, sadece birden sırtımda yumuşak bir şeyin dokunuşunu hissettim. Omurgamdan aşağıya doğru kayan cismin bir tüy parçası olduğunu anladım. Onu çekip daha sert bir cisimle tenime dokundu. Tüyün değdiği yerlerin üzerinde derime takılan canımı acıtan ince uzun şeritlerden yapılmış bir obje gezdiriyordu. Tüy birden geri geldi ve popomun, sonra da üst bacaklarımın üzerinde gezdi.

Tüyü dizimin arkasından ayağıma doğru indirince ürperdim. Öbür bacadan tekrar yukarı doğru çıktı. Geri çekilmeden önce vücudumun arkasındaki her noktayı tüyle okşadı. Bu sefer o sert obje tenimde gezmeye başladı, tüyün az

önce izlediği yolu izliyordu. Tüy beni ürpertmişken bu sert cisim ses çıkarmamak için kıvranmama sebep oluyordu.

Sert şeritler çekildi ve tüy geri geldi. Bu sefer kürek kemiklerimin hemen altında geziniyordu. Bir süre orada kalıp tenime dikkatle fısıldadı. Tüyü çeker çekmez darbesini indirdi, o sert şeritlerle beni kuvvetlice kamçıladi.

Dudağımı o kadar şiddetli ısırdım ki kan tadı alabiliyordum. Sırtım kıvrıldı, omurgam yay şeklini almıştı.

Bana tekrar tekrar vurdu, tam da tüyün az önce ilgi gösterdiği o hassas noktalara. Kalbim göğsümden fırlamaya çalışıyor, ve yanaklarımdan sessiz yaşlar boşanıyordu. Belimdeki jüponun klipsini açışını, ve jüponun yere düşüşünü hissettim; tüy hafifçe çıplak popomu okşuyordu. Tüy dokunuş süresiyle kamçılama süresini eşit tutup tutmadığını merak ettim. Ben eşit tuttuğumu düşünüyordum ve bu olasılık beni dehşete düşürdü, çünkü tüy uzun zamandır popomda geziniyordu. Tüy ve sert kamçı ikilisinden bence tüy daha zalimdi.

Tüyün yokluğu hemen ince şeritli kamçının ısırığıyla dolduruldu. Kamçılması bitmek bilmiyordu, tekrar tekrar vuruyordu, darbelerle birlikte hareket etmeye, kalçalarımla daireler çizmeye başladım; acıdan zihnim öyle bulanmıştı ki büyük olasılıkla orgazm olmam için kadınlığıma bir kere dokunması yeterdi.

Kamçının şeritlerinin yerine bana tekrar tüyle dokunmaya başladığında kesik kesik nefes alıyordu. Tüy iç bacağıma, kadınlığımdan bir nefes öteye dokunduğunda neredeyse orgazma ulaşıyordum. Bu zalim tüyün yerini o küçük kamçılar aldığında kendimi kontrol edebilecek miydim emin değildim. Bir an için orgazm için cezalandırıp cezalandırılmayacağımı merak ettim.

Şeritler tüyün yerini alıp üst bacaklarıma durmaksızın darbeler indirirken kesik kesik nefes alarak çıkardığım ses yüzünden cezalandırılacağım endişesine kapıldım.

Sırtım yay şeklini aldı, kamçılar kasıklarımın indiğinde parmak uçlarıma kalkıp, zincirimde döne döne orgazma ulaştım, kanlı dudağımı ısıırıyordum. Eğer sesli sesli aldığım nefesleri saymazsanız en azından ses çıkarmamayı becermişim.

James nefes nefese, “Kahretsin,” dedi, o kadar. Küçük kamçıları çekip tüyü baldırlarımda gezdirmeye başladı. Bu sefer tüyün dokunuşu da kamçılama da oldukça kısa sürdü.

Galiba arka tarafımdaki işi bitmişti, geri çekildi. Beni uzun uzun seyrettiğini hissettim. Az önce zirveye istemsizce ulaşmışım ve bu orgazm sızımı dindirmek konusunda pek etkili olmamıştı. Nabız atışlarım hâlâ hızlıydı ve onu hâlâ içimde, üstümde, yanımda istiyordum. O beni izlerken kalçalarım küçük daireler çiziyordu.

Sonunda önüme geçtiğini hissettim. Ön tarafımı da arka tarafımı incelediği kadar uzun süre inceledi.

Aniden göğüs uçlarımı o zalim kelepçelerden kurtardı. Derin derin nefes alıyor, içimden ona kadar sayıyordum, ağızımdan kaçmak üzere olan sesleri boğazımda hapsedmeye çalışıyordum. Tüyü yanağımdan başlayarak ön tarafımda gezdirmeye başladı. Tüyle dudaklarımın etrafında daireler çizdi.

Birden durup uzaklaştı. Bu ani yok oluş yüzünden çılgılık atasım geldi ama neredeyse anında geri gelip ağızıma bir çeşit kayış yerleştirdi.

“Bir şeyi ısırman gerekiyorsa bunu ısır,” emrini verdi. “Dudağını daha fazla ısırma. Devam edersen dikeş atılması gerekecek.” Isıracak bir şey bulmak çok rahatlatıcıydı.

Tüy işkencesine geri döndü, o yumuşak dokunuşlar bütün vücudumu kapladı. İzlediği yöntem artık oldukça tanıdıktı ama yine de bir sonraki hareketini merakla bekliyordum. Tüyün hareketlerine odaklanmışım böylece sıra o küçük kamçılara geldiğinde beni nelerin beklediğini öğreniyor-

dum, tütün her dokunuşu sadistçe bana acımasız şeritlerin nereye ne kadar ilgi göstereceğini önceden haber veriyordu.

Önce üst bacaklarımı okşadı, ayağıyla bacaklarımı araladı ve tüyü ıslak merkezimin dibine kadar soktu. Tütün oradaki ıslaklığın içinden geçtiğini fark ettim ve James'in ani ve derin bir nefes aldığını duydum. Ama tüyü çekip kamçıyı indirmek arasında hiç duraksamadı, sanki bu iki işkence aleti aynı objenin farklı uçlarıydı. Kendi kendime gerçekten öyle olabileceklerini düşündüm.

Üst bacaklarıma tekrar tekrar vurdu ve aniden durdu ama biliyordum ki eğer sayıyor olsaydım tütün orada geçirdiği süreyle aynı süre boyunca vurduğunu görürdüm.

Tütün yumuşak dokunuşunu göğüslerimde hissettiğimde kafam geriye düştü ve sesli bir şekilde nefes almaya başladım. Uzun uzun dolgun kürelerimi okşadı ama neyse ki acılar içindeki göğüs uçlarımla fazla oynamadı. Orayı kamçılamaya başladığında titredim, durduğunda vücudum orgazmın eşiğindeydi.

Uzun uzun bana baktı ve fermuarını açtığını duydum.

O sesi duymak bile içimi o kadar rahatlattı ki ağlayasım geldi.

Arkama geçti. "Bence bu kadar ders ve ceza yeterli," dedi, sesi çatallıydı ve etkilendiği belli oluyordu. Benim istediğim de tam olarak buydu.

Arkama yaslandığında pürüzsüz göğsü sırtıma değdi. "Zincirleri daha sıkı tut," dedi; sert elleri kalçalarımı kavradı.

Hevesle emrine itaat ettim. "Sırtını iyice kıvrır. Daha fazla."

Penisinin ucunu vajinamın girişinde hissettim. Dakikalarca orada durdu, titrediğini hissedebiliyordum. İçime girdi ama umduğum, istediğim gibi sertçe değil. Uzunluğunu, kalın milimler hâlinde ilerletiyor, kılıcını dar ıslak kınıma

işkence eder gibi yavaşça sokuyordu. Ağlamak istiyordum. Yalvarmak istiyordum.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. Sanki aklımı okumuş gibi, “Artık bana yalvarabilirsin,” diye fısıldadı.

Yalvardım, hıçkıra hıçkıra. Ağzımdaki kayış yere düştü ve iznini duyduğum anda sanki bir barajın duvarları yıkıldı. Candan bir istekle yalvarmaya başladım. Yalvarmam bittiğinde yavaşça içimden çekildi. Ağzı boynum ve omzum arasındaki o hassas noktayı buldu, tam tendonun üzerini ve kendini içime bütün gücüyle, çok hızlı ve sert bir hareketle gömdüğü anda vahşice ısırıldı. Muhteşem bir açıydı, kalçamı elleriyle sabitlemişti. Onunla veya ondan uzağa hareket etmem mümkün değildi, hatta parmak uçlarım yere tam olarak değmiyorlardı.

Kalçasını acımasızca döndürüp en derinlere, dibime gömüldü.

Gırtlığından nefis bir ses çıkıyordu, boğuk ama sanki çaresizliğini belirten bir ses, dibime her gömüldüğünde olanlara inanamıyormuş gibi bir hali vardı. O sesi üçüncü defa çıkardığında çığlık çığlığa orgazmın zirvesine çıktım.

Durmadı, hâlâ vahşice gidip geliyordu, tek elini kalçamdan sızlayan göğsüme kaydırdı. Canım acıyordu, göğüs ucum oldukça tahriş olmuştu ama hissettiğim acı sanki göğüs ucumdan sert organının acımasızca becerdiği kadınlığının derinlerine sığıyordu.

İkinci zirveye böyle ulaştım, haz ve acı bir müzisyen gibi çaldığı vücudumu sarsıyordu. Çok iyi akort edilmişim ama onun usta parmakları tarafından ve sadece onun için.

Hareketleri bir an için tekledi, kalçamdaki elini ön tarafa kaydırdı ve parmağıyla klitorisimin etrafında daireler çizmeye başladı. Tekrar eski ritmini buldu, kolu belimden kasıklarına uzanıp beni sabit tutuyor ve diğer eli göğsümü sıkıştırıyordu. Sertliği inanılmaz bir hızla hareket ediyordu.

Gömüldü, gömüldü, gömüldü, kontrol edemediğim inlemelerimin üzerinden onun kesik kesik nefes alıp verdiğini duyabiliyordum.

Sertçe emir verdi, “Şimdi.”

Hazzın dalgaları vücudumu üçüncü defa ele geçirirken titriyordum. Bu sefer o da benimle birlikte zirveye ulaştı, titrediğini ve kendisini içime boşalttığını hissedebiliyordum, genzinden o çok sevdiğim boğuk sesleri çıkarıyordu.

Kaslı kollarını belime dolamış, yanağını başımın üstüne yaslamıştı.

Şefkatli âşık geri mi gelmişti? Geri gelmesini istiyordum, daha önce onu hiç bu kadar çok istememiştim. James’i ele geçirmiş bu soğukluğun daimi olmadığına dair bir işarete ihtiyacım vardı. Bu soğuklukla karşılaşalı tek gece olmuştu ve ben çoktan duygusal yoksunluğa düşmüştüm. Ama beni hemen bırakıp, kendini benden çekti, kolumdaki gerginlik azalırken zincirlerin birbirlerine vurup şangırdadığını duydum. Artık tabanlarıma tam olarak basabiliyordum ama anında dizlerimin bağı çözöldü. Beni sadece birkaç santimetre aşağı indirmiş olduğu için kelepçeler düşmemi engelledi.

Zinciri birkaç santimetre daha serbest bırakıp emretti, “Dengeni bul. Ağırlığını ayaklarına ver.”

Ayaklarıma biraz ağırlık verdim. Kendi başıma ayakta durabileceğimden emin olana kadar ağırlığımı bir ayağımdan öbürüne geçirip durdum. Bu oldukça vakit aldı.

Bütün ağırlığımı ayaklarımın üzerine binene kadar zinciri yukarıdan açtı. Kelepçeleri zincirden çözdü. Bir saniye bile kendi ayaklarımın üzerinde durmama gerek kalmadan ayaklarımı yerden kesip beni çocuk gibi kucakladı ve odanın öbür ucuna taşıdı.

Yanağını çıplak, terli göğsüne sürttüm. Teni harikuladeydi; kokusu harikulade.

Beni sert yastıklı bir yüzeye yatırdı. Doktor muayenehanesinde sedyede yatmak gibiydi. Oyun bahçesine bir önceki ziyaretimde böyle bir şey görmemiştim ama oraya sadece bir kere gelmişim ve o gün dikkatim oldukça dağınmıştı.

Kelepçeli ellerimi başımın üzerine kaldırıp orada bir yere bağladı. Sağlamlığını test ettim. Kollarımı bir santimetre bile oynatamıyordum. Ayaklarımı sedyenin alt tarafına bağladı, bacaklarım hafifçe açıldı. Ayak bileklerimde bir çeşit yumuşak kayış kullandı ama ne oldukları hakkında pek bir fikrim yoktu. Gözlerim hâlâ bağlıydı ve o kayışları daha önce kullanmamıştı. O bağların sağlamlığını da kontrol ettim. Kesinlikle kımıldayamıyordum. Beni bu pozisyonda becermesi mümkün değildi. Bu şekilde bağlıyken bacaklarımın o kadar açılmazdı.

Bunu fark ettiğimde korkudan kıvranmaya başladım, ne yapacağımı bilmiyordum.

Üst bacağıma sert bir şaplak attı. “Kımıldama,” diye emretti, sesinde sadece hâkimiyet vardı, şefkatten eser yoktu.

Şefkatli âşığıım hâlâ görünürlerde değildi. Ona tekrar kavuşmak için çekmeyeceğim çile yoktu.

Bölüm 27

Soğuk metalin göğüs uçlarımdan birini sertçe kavradığını hissedince ufak bir çılgılık attım.

James'in gözbağımı açtığını fark ettim ve birden tekrar etrafı görmeye başladım. Küçük metal bir pens göğüs ucumu esir almıştı. Ucunda sertleşmiş göğüs ucuma tam oturan küçük bir halka vardı. Boştaki eliyle sedyedeki çekmecelerden birine uzandı ve bir kalem çıkardı. Göğüs ucumun iki tarafını da kalemle işaretlerken göğsüme oldukça yaklaştı.

Ellerinde lateks eldivenler vardı, giydiğini duymamıştım ama beni masaya bağladıktan sonra bir ara giymiş olmalıydı. Dikkatli gözlerle koyduğu işaretleri inceliyordu. Sonunda kalemi kaldırıp sivri uçlu bir iğne çıkardı. İğnenin ortası boştu ve büyüklüğü şaşırttı; kalınlığı ürkütücüydü.

İğneye bakarken gözlerimin fal taşı gibi açıldığını görünce hafifçe gülümsedi. Hınzır bir şekilde, “Delinmeye hazır mısın?” diye sordu.

Ona baktım. Pantolonu hâlâ üzerindeydi ama en üst düğmesi açıktı. Gömleğini çıkarmıştı ve kalbinin üzerinde koyu kırmızı harflerle ismim yazıyordu. Bir şekilde yaptırdığı dövmeler aklımdan çıkmıştı. Harflerin rengi altuni derisinin üzerinde şaşırtıcı ve güzel duruyordu.

Delme işlemi sırasında gözüne saç girmemesi için saç-

larını arkadan toplamıştı, onu ilk defa böyle görüyordum. Bazı insanlar saçları suratlarını çerçevelerken daha güzel görünürler ama James için iki türlü de bir fark yaratmıyordu. O karamel rengi saçları çekici bir şekilde suratına düşmezken bile enfes görünüyordu. Yüzü o kadar mükemmeldi ki saç stiline pek bir etkisi olamazdı.

“Çok güzelsin,” dedim. Düşüncelerimi seslendirmeden edemedim.

Bana tutkuyla baktı. Onu beğenmemden hoşlandığını görebiliyordum. Bu kadar mesafeliyken bile bu beğeniden etkileniyordu. “İltifatlarının dikkatimi dağıtacağını mı zannediyorsun?”

Gözlerimi kırıştırdım. İltifat etmiyordum. Gerçekleri söylüyordum. “Olağanüstüsün.”

Cevap vermedi, elindeki maşalarla göğüs ucumu gerginleştirip kalın iğneyi derime yaklaştırdı. Nefesimi tutup içinden geçirmesini bekledim. Gözlerimi ayıramıyordum.

Geri çekilerek beni şaşırttı, çekmeceyi açıp iğneyi ve maşaları içine attı. Suratındaki ifadeye bakılırsa bu kararına kendisi de şaşırmıştı. Lateks eldivenleri çıkarıp attı. Üzerime eğilirken göğüslerime bakıyordu, hırpalanmış göğüs uçlarımı emdi. Bunu çok büyük bir dikkatle yapıyordu, sanki bu bir ölüm kalım meselesiydi.

Altında kıvranıyordum ama hareketlerim oldukça kısıtlıydı. Kafamı kaldırabildiğim kadar kaldırmış onu izliyordum. Gözlerini kapatmış göğsümü emiyordu. Elleriyle göğüslerimin yanlarını avuçlamış ve birbirlerine yaklaştırmıştı. Öbür göğsüme geçti, bu arada da bana doğru bakmak için gözlerini açtı. Etimi kararlı bir şekilde yalarken beni izliyordu ve sonra o kadar güçlü bir şekilde emdi ki vücudumu bir ürperti sardı; kuvvetli bir haz dalgası doğrudan kadınlığıma ulaştı.

Konuşurken kafasını kaldırmadı, nefesini tenimde hisse-

diyordum; bana sabit gözlerle bakıyordu ama göz kapakları hazdan düşmüştü. “Çocuklarımızı emzirdiğin dönemde sütünü aynen böyle içeceğim.” Tekrar eğilip emmeye başladı, sanki büyük küreler çoktan sütle doluymuş gibi bütün gücüyle çekiyordu. Duyduğum kelimeler kadınlığının kenetlenmesine sebep oldu.

Bu şekilde ölçüyü aştığı için onu azarlamam gerekecekti. Çocuklarımız olacağını söyleyerek zaten çizgiyi aşmıştı ama bir de bebek gibi sütümü emceğini söylemesi, yani, bu düpedüz sapıklıktı. Ama bütün bunlar bedenimin umurunda değildi; bedenim onun ağzından çıkan her sapkınlıktan zevk alıyordu.

Doğruldu. O uzaklaşırken bile kalçalarım daireler çiziyordu. Bir süre bu hareketi izledi, göz kapakları o kadar düşüktü ki oldukça miskin görünüyordu.

“Seni daha delemem. İyileşene kadar onları emmem ve hatta onlarla oynamam bile mümkün olmayacak. Bu da aylar sürecek. Şu anda onlardan mahrum olma fikrine katlanamıyorum. Belki bir iki hafta içinde.” Konuşurken ayak bileklerimi çözdü, sonra da kollarımı ve hızla kelepçeleri çıkardı. Bağlarımı çözme hızına her seferinde hayran kalıyordum, sanki bu işin özel eğitimini almıştı. Ve gerçekten almış da olabilirdi.

Beni kucakladı. “Kollarım boynuma dola, Aşkım,” diye mırıldandı ve odadan çıkmaya başladı. Sesi bile değişmişti. Bir saniyeden öbürüne yumuşamıştı. Şefkatli âşık geri gelmişti. Benim James’im geri gelmişti.

Terli göğsüne yaslanmış vaziyette mırıldandım, “Seni özledim.”

Gözlerini aşağıya bana doğru çevirdi, asansöre binerken şaşkınlığı bakışlarından anlaşılıyordu. “Efendin olarak sana karşı sorumluluklarım var, bunlardan kaytaramam. Senin neye ihtiyacın olduğunu biliyorum, Bianca. Ve baş-

ka kimsenin ihtiyaçlarını benim gibi karşılayamayacağını bildiğinden emin olmam lazım.” Düğmeye bastı ve üst kata çıkmaya başladık.

Cevap vermek istedim ama saçımı kavrayıp beni öptü. Bana açmış gibi, ağzımı yiyormuş gibi öpüyordu. Sanki aramıza koyduğu mesafe onu da etkilemişti. Ağzımı yalayıp, yaralı alt dudağımı emdi.

Canım acıyordu ama acı umurumda değildi, ben de onu bütün gece biriktirdiğim hasretle öptüm. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki duygularım hakkında, duyguları hakkında, hepsini o tek  p c ğe sığdırmaya çalıştım.

Duygularımı bu şekilde ifade etme konusunda daha yetenekliydim.

Asansör durdu ve asansörden çıkıp o güzel yatağına doğru ilerlerken hâlâ beni öpüyordu. Beni yatağa yatırıp sabırsızca pantolonunu çıkardı. Ve hemen sonrasında beni yatağın ortasına yerleştirdi.

Bacaklarımı açabildiği kadar açıp kalçasını aralarına yerleştirdi ve göğsünü benimkine yaklaştırdı. Dirseklerine dayanmıştı, bana bakarken yüzümü avuçlarının arasına alabilmek için dirseklerini neredeyse koltuk altlarına soktu.

Gözleri o kadar şefkatli ve sevgi dolu bakıyordu ki yanağımdan utanç verici bir yaş döküldü. Başparmağıyla göz yaşını yakalayıp, kalın ereksiyonunu kadınlığıma dayadı, o m kemelliğin ilk santimetresini içime sokuyordu. Başta içimde çok yavaş ilerledi, halbuki heyecandan ve bir önceki cinsel ilişkimizden kalan ortak sıvılar yüzünden çoktan sırlışıklamdım.

Tekrar, “Seni özledim,” dedim ve inledi, bu sefer içime daha sertçe girdi ama hareketleri hâlâ oldua nazikti.

Sevecen bir gülümsemeyle, “Sevindim,” dedi, “Dominant tarafımdan fazlasını istediğini duymak yüreğime su serpti.”

O an ona onu sevdiğimi söylemeyi delicesine istedim ama kelimeler boğazımdaki düğümün ötesine geçemiyordu. Onun yerine ellerimle ipeksi saçlarını kavrayıp onu kendime doğru çektim ve öptüm.

Bu hoşuna gitmişe benziyordu, inleyerek öpücüğüme karşılık verdi. Beni alıstırdığı o sert ritmi yakalamıştı ve ben altında eriyordum; enfes bir orgazmın zirvesine çıkıyordum. Oraya ulaştığımda ağzına inledim, o da bana katıldı; o da benimki kadar yüksek sesle, benim kadar çaresizse bağırıyordu.

“Benimsin,” dedi ama bu seferki sevgi dolu bir itiraftı.

Bu sefer bittiğinde üzerime yığıldı, sanki yanıma yuvarlanacak kadar bile enerjisi kalmamıştı, oysa ki o tanıdığım en yorulmaz adamdı.

O üstümdeyken nefes almam zor olsa bile yakınmadım. Üzerimdeki ağırlığı hoşuma gidiyordu. Bunun tadını çıkarıyordum. Sonunda yanıma yuvarlandığında, bana yapışık bir şekilde yatıp kolunun ağırlığını üzerime attı.

Uzun süre konuşmadık, uykunun bütün duyularımı ele geçirdiğini hissediyordum. Ama kafamı kurcalayan bir şey vardı, yorgunluğa teslim olmadan önce çözülmesini istediğim bir mesele.

Birden, “Benim seni kullandığımı mı düşünüyorsun?” diye sordum.

Gözlerimin içine bakmak için tek dirseğinin üzerinde doğruldu. Hüzünlü gözlerle benimkileri inceliyordu. Bunu görmek bile üzücüydü.

Bir süre duraksadıktan sonra, “Hayır,” dedi. “Benim sana değer verdiğim kadar bana değer vermiyor olmandan korkuyorum; benim hislerime karşılık veremiyor olmandan. Ve hayatımda ilk defa fark ediyorum ki eğer beni kullanmak isteseydin, her ne için olursa olsun, buna izin verirdim. Eğer seninle birlikte olmamın tek yolu bu olsaydı, bunu kabul ederdim.”

Yanağını okşadım, onu rahatlatma ihtiyacı duyuyordum. “Sana değer veriyorum. Hatta sana karşı beslediğim duygular beni bazen korkutuyor.” Sesim fısıltı hâlinde çıkıyordu. Elimden gelen bu kadardı.

Gözleri kapandı ve yanağını elime bastırdı, aynı anda hem rahatlamış hem de kederli görünüyordu. Yüzü o kadar duygu yüklüydü ki ona bakmakta zorlanıyordum.

Yumuşak bir ses tonuyla, “Benimle yaşa o zaman,” dedi. “Benimle ol. Beni asla terk etmeyeceğine yemin et.”

İç geçirdim; onu, bu kadar ısrarcı olmasının karakterinin bir parçası olduğunu bilecek kadar, iyi tanıyordum. Ona bir nevi itirafta bulunmuştum ve onun ilk ve en güçlü dürtüsü bu itirafı kendi lehine kullanarak isteklerini sıralamaktı. Böyle yapacağını biliyordum, adım gibi biliyordum. Ben verdikçe o daha fazlasını alıyordu; beni ona çeken ve aynı anda korkutan da işte buydu.

“Bu konuya mantıklı yetişkinler gibi yaklaşmalıyız, James. Önce birlikte olmayı deneyelim, birlikte geçirebildiğimiz kadar vakit geçirmeyi. Bence bu iyi bir başlangıç olur. Yani ‘seninle olma’ kısmına evet diyorum. Gerisini zaman gösterir.”

Beni uyku pozisyonumuza geçirdi, ikimiz de yan yatmışken bana arkadan sarıldı. “Yanıma taşın. O kadar çok seyahat ediyor olacağız ki bir fark hissedeceğinden bile emin değilim ama benimle yaşayacağını söyle. Sadece bunu yap, ben de en azından şu an için daha fazlası için ısrar etmeyi keserim.”

Şaşırtıcı bir şekilde bu ısrarı beni sadece gülümsetti. İşte, o an anladım ki az önce tamamen ve gerçekten tatmin edilmiştim. Ya da bunu ani zayıflığım için bir bahane olarak kullanıyordum. Bilinçli olarak bu konuyu daha fazla düşmemeye ve onun isteği üzerine düşünmeye çalıştım. Birlikte yaşamak ne anlama gelirdi? *Bu kesin bir karar olmak*

zorunda değildi, değil mi? Paniğe kapıldığım anda vazgeçebilirdim.

“Evimi elden çıkarmayacağım. O evi alabilmek için it gibi çalıştım, ondan vazgeçmem,” dedim. Bu cümleleri kurduğuma daha kurarken şaşırmıştım, onun ne anlam çıkaracağını biliyordum; ve şaşırtıcı bir şekilde ben de tam olarak o anlamda kullanmıştım.

Birden canımı acıtacak kadar sıkı sarıldı. “Tabii ki. Las Vegas’tayken orada kalırsınız. Sen nasıl istersen. Eğer istersen Vegas’taki öbür evi satarım ama ata binmeye devam etmek istiyorsan ahırlar için elimizde tutmak mantıklı olabilir.”

İsteğini kabul ettiğim için o kadar rahatlamıştım ki onun sesinde duyduğum ve bedeninde hissettiğim ferahlık beni o kadar mutlu etmişti ki afalladım. Demek ki bunu onun kadar ben de istiyordum, sadece kendime bunu itiraf edemiyordum.

Bir tek, “Ata binmeye devam etmek istiyorum,” dedim.

“Tamam. Teşekkür ederim Bianca. Beni çok mutlu ediyorsun. Böyle bir hayatı hayal bile edemezdin,” diye mırıldandı. Sesi boğuktu, sanki ağlıyordu. Arkama dönüp bakacak kadar cesaretim yoktu.

“Seninle birlikte yaşamayı kabul edersem daha fazlası için ısrar etmekten vazgeçeceğini söylediğine göre artık bana evlenme teklif etmek ve benzeri çılgınlıklar yapamazsın.”

Ben konuşurken vücudunun hafifçe gerildiğini hissedebiliyordum ve ben de aynı durumdaydım. Şaka yapıyordum, tabii ki bana evlenme teklif etmeyecekti ama bu sözler onu germişti. Ve *onun* gerilmesi *benim* gerilmeme sebep olmuştu.

Samimiyetle, “Peki ne kadar beklemem gerekiyor?” diye sordu. “Bana bir süre ver ben de bu isteğine saygı göstereyim.”

‘Sonsuza kadar’ diyesim vardı ama içimden ona kadar sayıp paniğe kapılmamaya çalıştım. “Sana bir süre veremem, James. Bu konu hakkında panik atak geçirmeden konuşamıyorum bile. Önce birlikte yaşamamanın keyfini çıkaralım, olmaz mı?”

Yüzünü saçıma gömdü, enseme ulaşana kadar burnuyla saçları kazdı ve ulaştığı noktayı öptü. “Bunu sonra konuşuruz. Fikre alışman için sana zaman tanıyacağım.”

Bitkinlikten uyuya kalıyordum ama zar zor beni büyük bir taviz vermeye ikna etmiş olmasına rağmen hâlâ başka bir konuda dediğini yaptırmak için ısrarla uğraştığının farkındaydım.

İnatçı, dominant adam.

Bölüm 28

Yavaş yavaş uyandım. James hâlâ arkamdan sımsıkı sarılıyordu. Ve anlaşılan beni uyandıran da kulağıma yumuşakça mırıldanmasıydı. Bana özür dileyip, tatlı şeyler söylüyordu. “Üzgünüm, Aşkım. Daha uyumana izin verirdim, eğer mümkün olsaydı sonsuza kadar buradan kıpırdamazdım ama katılmak zorunda olduğum bir gece var ve seni bırakıp gidemem. Lütfen uyan.”

Çatlak, uykulu bir sesle, “Uyandım,” dedim.

Saçımı öptü. “Güzel.” Kalkıp yataktan çıktı.

Yokluğuna sesli bir şekilde itiraz ettim.

Güldü; dertsiz, mutlu bir ses çıkarmıştı.

Kendi mimiklerimin yumuşadığını hissettim, bütün vücudum rahatladı, suratımda sevgi dolu bir tebessüm belirdi. James’in bu kadar mutlu bir ses çıkardığını duymak beni de mutlu etmişti. Nasıl etmesindi ki? Ondan etkilenmemek mümkün değildi.

Miskince yerimden kalktım, yatak odasının kapısına çırpılçplak yürüyüşünü izledim. Ben de çıplaktım ama doğrulup yatağın üstünde bağdaş kurarken üstümü örtmeye çalışacak mecalim yoktu.

Kapıyı açtı ve eğilip yerden üstü kapalı büyük bir tepsi aldı. Ayağıyla tekrar kapıyı kapatıp tepsiyi devasa bir şifon-

yere taşıyıp üstüne yerleştirdi. Üzerindeki kapağı kaldırıp, iki büyük tabak alıp yatağa getirdi. Birini bana uzatıp yakınlıma bağdaş kurup kendininkini yemeğe başladı.

Küçük bir porsiyon hafif çeşnili somon ve yanında biraz salatalık ve zencefil salatası vardı. James kendisininkini birkaç lokmada midesine indirdi, benim bitirmem de çok uzun sürmedi.

Lokmalarımın arasında, “Yatağında yemek yemek yanlış bir şey yapıyormuşuz hissi veriyor,” dedim.

Gülümseyerek elimden tabağımı aldı. Son birkaç lokmayı bana kendisi yedirdi. “Yatağımız, Aşkım. Artık her şey ikimizin, unuttun mu?”

Kaşlarımı kaldırdım. İşte, bu konuda hiçbir zaman aynı fikirde olacağımızı zannetmiyordum. Onun olan onundu. Onlara karşı bir mülkiyet hissetmiyordum ve bir gün hissedeceğimi de düşünmüyordum. Ama onunla tartışmanın bir anlamı olmadığını biliyordum, ve tartışasım da yoktu, o yüzden de bir şey demedim

James boş tabaklarımızı tepsiye koydu, üstlerini kapattı, ve tekrar kapının önüne bıraktı.

Beni banyoya doğru sürükleyip duşa soktu, kelimelerle değil tebessümlerle iletişim kuruyordu. Beni de kendisini yıkar gibi yıkadı, sanki onun vücudunun bir uzantısıydım. Hatta saçlarımızı bile aynı anda şampuanladı, önce benim saçımı sonra da kendi saçını köpürttü. Birinin benimle bu şekilde ilgilenmesi oldukça tuhaftı. Ama bunu tercih ettiğini biliyordum ve bana yaptığı her şeyi sevdiğim gibi gösterdiği bu ilgiyi de sevmeye başlamıştım.

Hatta koltuk altılarımı ve bacaklarımı da köpürtüp beni ustaca tıraş etti. Tepeden inen güçlü su akımına rağmen bacaklarıma ulaşmak için tereddüt bile etmeden eğildi. Üstelik hem benim tercih ettiğim jilete sahipti ve hem de onu kullandı. Adamda hiçbir numara eksik değildi.

Oldukça zevkli olmasına rağmen hızlı bir düştü. Sonrasında ikimizi de kuruladı, beni kurularken vücudumda kendi eliyle bıraktığı bütün izlere dokundu. Tasmamı duşa girerken bile çıkarmamam konusunda ısrar etmişti, onu da dikkatlice kuruladı.

Gözlerinde esrarengiz bir ifade vardı. Eğer doğru tahmin edebiliyorsam vücudumda iz bırakmış olmayı hem çok seviyor hem de bundan nefret ediyordu. O kızarıklıklar onu hem büyülüyor hem de endişelendiriyordu. Beni yatağa götürüp her tarafıma krem sürmek için yatırdı.

Nefes nefese, “Eğer bu akşam evinden çıkabilmek istiyorsan böyle şeyler yapmaya başlamasan iyi olur,” dedim.

Suratında şeytani bir tebessüm belirdim. “Aslında hiçbir şey yapmaya başlamıyorum ve burası bizim evimiz.”

İnatçı adam.

Beni yine kendisi giydirdi, sonunda pek giyinik olmasam da. Üstümde küçük siyah bir tanga, askısız bir sütyen ve çok kısa, çok şeffaf siyah bir kombinezon vardı. Bir de tasmamla uyumlu büyük, halka, elmas küpeleri taktı.

Kombinezonu giydirirken James, “Son gördüğünden beri odamızda yaptığım değişiklikleri fark ettin mi?” diye sordu. Kendi üzerine de düşük bel siyah sporcu şortu giydi, göğsü çıplaktı.

Etrafa bakındım. Eve geldiğimden beri pek bir şey fark etmemiştim. Uzun süre gözüm James’ten başka bir şey görmemişti.

Resimlerimi anında fark ettim. İki tane otoportremi çerçevelitip yatağının karşısına asmıştı. O ana kadar nasıl fark etmediğimi anlamıyordum. Duvarında en göze çarpan resimlerdi ve yataktan rahatlıkla görünebilecekleri yerlere asılmışlardı.

“Seni özlerken bana arkadaşlık ettiler. Daha büyük olan otoportren aşağıda ana oturma odasında şöminemizin üstü-

ne asılı. Diğerleri öbür mülklerimizin yatak odalarında ve nü çalışan oyun bahçemizde.”

“Görmedim,” dedim. Görmemem normaldi, orada geçirdiğim vakit boyunca gözlerim bağlıydı.

“Bir dahaki sefere görürsün. Ayrıca şilteyi ve bütün nev-resimleri değiştirdim. Yatakları değiştirmemi istemediğini söylediğin için onlar kaldılar. Ayrıca fark etmediysen oyun bahçesi de neredeyse yeniden yapıldı.”

Yaptıklarını sindirmek için birkaç derin nefes aldım. Hepsi çok tatlı ve düşünceli hareketlerdi, ve benim için bütün bu yaptıklarını düşününce kalbim patlayacakmış gibi hissediyordum, ama yine de içgüdüsel olarak paniğe kapılıyordum.

İçimden ona kadar saydım, derin derin nefes aldım; sa-kince mantıklı bir tepki vermeye çalıştım. “Çok düşünceli-sin, James. Ama bütün bunları yapmana gerek yoktu.”

“Yapmak istedim. Ve artık harekete geçmemiz lazım. Önce elbiseni seçmen için stilistle görüşeceğiz. Ve eğer kı-yafette yapılması gereken bir değişiklik varsa o onları hal-lederken sen de saçını ve makyajını yaptıracaksın.”

Birden ayak diredim. “Üzerinde tişört yok. Ve evde in-sanlar var? Bu halinle birilerine kalp krizi geçirteceksin Ja-mes.”

Beni tamamen duymazlıktan geldi ve sırtındaki dövme-yi görünce benim de dikkatim dağıldı. Her seferinde şaşırıyordum; çok güzeldi. Birden aklıma bir olasılık geldi. “Yeni dövmelelerini gösterebildiğin herkese göstermeye mi çalışı-yorsun?”

Dönüp sırtıttı. Bu ifadesinden pek bir anlam çıkarama-dım, çünkü genel olarak mutluydu ve bu yakınlarda üzerine bir şey giymeye niyeti yoktu.

Üçüncü katta kaldık ama uzun bir koridordan geçtik. Merdivene en yakın odaya girdik. Burası mavi tonlarda

tasarlanmış az mobilyalı bir misafir odasıydı. Her yerde askılıklara asılmış elbiseler vardı, neredeyse bütün odayı kaplıyorlardı.

Dolap olduğunu düşündüğüm bir yerden, “James, sen misin?” sesi geldi.

“Evet, Jackie,” diye karşılık verdi.

Dolaptan minyon, siyah saçlı bir kadın çıktı, ellerinde rengarenk elbiselerin asılı olduğu askılar vardı. Sırıttı.

Çok güzeldi; parlak, uzun siyah saçları geriye doğru toplanmış etkileyici suratını öne çıkarmıştı. Koyu renkli, badem şeklinde canlı gözleri vardı, ve menekşe rengi farı yanık tenini mükemmel gösteriyordu. Dudakları koyu kırmızıydı ve bu renk ona çok yakışmıştı. Etnik kimliği çok net anlaşılmayan insanlardandı ve her ne olursa olsun çok hoştu.

Çok güzel görünen gözlükleri vardı, insan ister istemez moda uğruna mı yoksa gerçekten ihtiyacı olduğu için mi taktığını merak ediyordu. Üzerine tam oturan zümrüt yeşili daracık bir elbise giymiş ve parlak mavi bir kemer takmıştı. Ayağında on üç santim yüksekliğinde pespembe ince topuklu ayakkabılar vardı. Boynunda taşlı bir kolye ve kulaklarında altın halka küpeler vardı. İki kolu da birbirlerinden ayırt edilemeyen metal bilekliklerle doluydu.

Oldukça asortik ve ürkütücü görünüyordu; üzerindeki detaylar birbirleriyle çok güzel bir uyum içerisindeydi. Daha ilk bakışta onun farklı tarzları denemekten veya bu tarzlarda başarısız olma ihtimalinden çekinmeyen bir kadın olduğunu anlayabiliyordum. Ona göre tek başarısız olma yönteminin yeni şeyler denememek olduğuna bahse girerdim. Kıyafeti zamanın ötesinde bir zarafet yakalamıştı ama yine de son modaaya uygundu. Oldukça etkilenmişim. Ben bu iki özellikten birini elde edebilseydim mutlu olurum, ikisini birden tutturmaya çalışmak oldukça etkileyiciydi.

James beni tanıştıtırırken kadın beni hiç çekinmeden tepeden tırnağa süzdü. “Jackie, bu Bianca. Bianca, Jackie. Yeni kıyafetlerinin hepsinden o sorumlu.”

Bir yorum bekliyormuş gibi gülümsedi. “Ne düşünüyorsun? Hepsinden nefret ettiysen sorun değil. Sadece geri bildirime ihtiyacım var ki senin neyi sevdiğin hakkında bir fikrim olsun. James benim en sevdiğim müşteri. Onu istediğim gibi giydirmeme izin veriyor. İnanabiliyor musun? Neredeyse seçtiğin her parçayı giyen bir süper model her stilistin hayallerini süsler.” Konuşurken beni dikkatle inceleyordu, sanki ölçülerimi alıyordu. Hatta etrafımda daireler çizmeye başladı. Garip bir kadın olduğunu düşünüyordum.

“Pek, şey, inceleyecek vaktim olmadı.”

Dudaklarını büzüp başını aşağı yukarı salladı. “Tamam, incelediğinde her türlü geri bildirime açığım. Senin tarzın hakkında bir fikir edinmemi sağlar.”

James, “Bianca erkeklerde ciks tarzdan hoşlanıyor, koleji öğrencisi gibi görünülen tarzdan,” dedi. “Benim için alışveriş yaparken bunu aklında bulundur.”

Burnundan küçümsediğini belirten bir homurtu çıkardı. “Ve başladık.” Bu istek onun canını sıkmışa benziyordu. “Aklımda bulundururum.”

Şaşkınlıkla James’e baktım. Bunları nereden uyduruyordu?

Hafifçe gülümseyerek omuz silkti. “Stephan’la konuştüğümüzü unutuyorsun.”

Hâlâ etrafımda dairler çiziyor, beni ürkütücü bir şekilde inceliyordu. “James ölçülerini tam vermiş. Belin ve kalçaların 5/6, göğsün ve omuzların 7/8. Erkekleri eğlendiren ama giydirmesi pek eğlenceli olmayan bir vücudun var. Ama bacakların kesinlikle bir artı. Güzel bacaklı kadınları giydirmeye bayılırım. Beş kilo versen manken gibi olursun. Bu mükemmel olurdu. Üzerinde düşünmeye değer.”

Beş kilo vermem gerektiği konusunda ben de aslında aynı fikirdeydim ama bunu duymak yine de can sıkıcıydı. Hoşuma gitmeyen bir şey söyledi diye anlamsız bir tepki verdiğimin farkındaydım ama birkaç saniye içinde ondan hoşlanma noktasından onun korkunç biri olduğunu düşünme noktasına gelmiştim.

James onu sakince uyardı, “Jackie, onun tek bir kilo vermesi gerekmiyor. Eğer onu rejim yapmaya ikna edecek olursan seni *kovarım*.”

Sadece sırttı, ne uyarı ne de benim gerginliğim umurunda değildi. “Tamam, tamam. Sadece küçük bir öneriydi.”

Kollarındaki renkli kumaşları yatağın üstüne bıraktı. “Vücut şekline ve ten rengine göre sana yakışacağını düşündüğüm beş elbise seçtim. Eğer istersen bunları dene ya da ilgini çeken başka herhangi bir elbiseyi.” Cümlesini bitirdiğinde sanki benimle işi tamamen bitmişti, fal taşı gibi açılmış gözlerle James’e yaklaştı.

Göğsündeki kırmızı boyaya parmak sokup, “Bu ne zaman oldu? Yepyeni olmalı!” diye sordu.

Sadece sırtıp arkasındakini göstermek için döndü. Gördüğü manzara karşısında Jackie’nin dili tutulmuştu.

Onlara arkamı döndüm, yatağın üstündeki elbiseleri alıp onlar konuşurlarken denemek için dolaba gittim.

Dolabın büyüklüğüne bakınca burasının bir misafir odası olduğunu düşünmezsiniz. Dolabın kendisi bir misafir odası büyüklüğündeydi, duvarları da aynalarla kaplıydı. Üzerlerinde hâlâ etiketleri olan duvardan duvara kadın ve erkek kıyafetlerine bakılırsa Jackie’yle genelde burada çalışıyorlar, kıyafetleri burada deniyorlardı.

Jackie’nin seçimlerini boş bir askılığa astım, şüpheyle inceliyordum. Abiye elbiselerdi. Rahat ve havalı etekleri ve yazlık elbiseleri giymeği seviyordum, ama şimdi önümde duran gece elbiselerini denemek bile ürkütücü geliyordu.

Derin bir nefes alıp işe koyuldum. Jackie gibi birinin kıyafetlerden veya herhangi bir şeyden ürktüğümü fark etmesine izin veremezdim.

Önce düz mavi bir elbise kaptım. Üst kısmının kesiminden içine kombinezon giyilmediğini anlayıp, ipeksi kumaşı bacaklarımdan, kalçalarımdan ve sonunda göğüslerimden geçirmeden önce kombinezonumu çıkardım. Askısız bir elbiseydi ve yanında uzun bir yırtmaç vardı. Fermuarı sırtındaydı ve kendim ulaşamıyordum. Sırf bu yüzden üstümden çıkarmak üzereydim ki derin bir iç geçirip yardım istemek için dolaptan çıktım.

Jackie hâlâ James'in omzundaki dövmeyle inceliyordu. James bana hayran gözlerle bakıp, "Çok güzel olmuş," dedi.

Pek de inandırıcı olmayan bir şekilde gülümsedim. Gece için hazırlandıkça endişelerim artıyordu. Ben bu dünyaya ait değildim, ait olmak da istemiyordum ve James'in hatırına bile olsa aitmişim numarası yapabileceğimden emin değildim.

Gergin bir ses tonuyla, "Fermuarımı çeker misin?" dedim. Sonuçta odada ellerini James'in sırtında gezdiren bir kadın vardı.

Jackie'nin kıpırdamaması isteğini tamamen duymazdan gelerek bana doğru yaklaştı. Elbisenin iki tarafını birbirlerine yaklaştırıp beklediğimden daha kolay bir şekilde fermuarı çekti. Elbisenin kumaşı bir gıdım bile esnemiyordu o yüzden daha sıkı olacağını düşünmüştüm.

Duvardaki dev aynaya döndüm ve daha dikkatli inceleyebilmek için yaklaştım. James de peşimden geldi ama o daha çok yüz ifademi inceliyordu. Benim kararsızlığımı sezmiş gibiydi.

Elbisenin yeterince iyi görüldüğünü düşünüyordum. Renksiz bir sesle, "Üzerime oldu," dedim. "Ve yeterince de uzun. Sanırım bu oldukça şaşırtıcı."

Jackie genzinden bir mırıltı sesi çıkardı. “Onları öyle uzun yapıyorlar, topuklular için. Görünüşe göre bu elbise için en azından sekiz santimlik topuk giymen gerekecek. Üzerine oluyor. Biraz sade bir elbise ama üzerine oluyor.”

Dolaba döndüm, elbiseyi seçenin kendisi olduğunu hatırlatmamak için kendimi zor tutmuştum.

Denemek için hoş eflatun bir elbise seçtim. Üst kısmı boyundan askılıydı, bu yakayla sütyen takamayacağımı fark ettim.

Normalde toplum içine hayatta sütyensiz çıkmazdım ama sırf nasıl olacağına bakmak için denedim. İpek elbise tenimde yumuşacık bir his bırakıyordu ve elbisenin boyun bağı göğüslerime beklediğimden fazla destek sağlıyordu.

Boyundan kalçamın ortasına kadar, çok dar olmamakla beraber vücuduma oturuyor, kalçamın ortasından yelpaze gibi açılıyordu. Kat kat şifonlar kabarık duruyorlar ve derin bir yırtmaç bacaklarımdan birinin çoğunu sergiliyordu. Jackie derin yırtmaçlı elbiseler seviyordu anlaşılan. Son derece kadınsı ama bir o kadar da seksi bir elbiseydi, ve giyer giymez bayıldım.

Dışarı çıktığımda James gözlerini kırıştırdı, çenesi biraz olsun gevşedi. Bu gurur vericiydi. Jackie ne derse desin bu elbiseyi giymeye karar verdim.

Jackie ıslık çaldı. “Çok güzel. Hatta bunu daha gösterişli bir organizasyona saklayasım var.”

“Hayır. Bu akşam giyeceğim,” dedim. Bu gece kendime güvenimin tam olmasına ihtiyacım vardı, ve James bana bu şekilde bakarken bunu sağlamak oldukça kolay olacaktı.

Önce yutkundu, sonra da dudaklarını yaladı. Bunlar heyecanlandığını gösteren işaretlerdi. Onu heyecanlandırmış olmak hoşuma gitti; gülümsedim.

Samimiyetle, “Çok güzel görünüyorsun,” dedi. “Ama

biraz fazla açık değil mi? Jackie, sence flaşlar patladığında kumaş içini gösterir mi?”

Jackie'nin suratında ‘beni amatör mü zannettin?’ gibi bir ifade oluştu. “Eğer gösterecek olsaydı seçtiğim kıyafetler arasında olmazdı,” dedi. Sonra bana dönüp canlılıkla, “Şimdi de aksesuarlara bakalım. James sen de gidip giyinebilirsin. Ben gerisini hallederim,” dedi.

Bölüm 29

Jackie bana dolgu topuklu parlak lacivert burnu açık ayakkabıları gösterdi, topukları on cm kadardı. Göründüklerinden daha rahatlardı, ama bu çok rahat oldukları anlamına gelmiyordu.

Kuşkuyla, “Lacivert ve eflatun birbirlerine uyar mı?” diye sordum.

Bu sorum onu kızdırmıştı. “Uymasalar onları eşleştirir miydim? James de muhteşem lacivert bir smokin giyecek. Çok iddialı bir kıyafet. Ancak James gibi bir süper model taşıyabilir. Birbirinizle uyumlu kıyafetler giymekten hoşlandığınızı söyledi, o yüzden bu ayakkabıları seveceğini düşünüyorum.”

Aynaya bakarken ayakkabıların elbiseye gerçekten yakıştığını fark ettim. Elbisenin parlak lacivert ayakkabılarla iyice öne çıkacağını hayatta tahmin edemezdim ama sonuçta stilist olan *ben* değildim.

Mücevherlerime bakıp iç geçirdi. “James o tasmayı ve küpeleri takmanı istiyor anlaşılan. Çok güzel olmalarına rağmen o elbise için başka parçalar düşünmüştüm. Neyse. Bazen taviz vermek zorundayım, sonuçta para kazanmak lazım.” O cümlesini bitirdiği sırada James elinde bir mücevher kutusuyla içeri giriyordu. Üzerinde hâlâ gömlek

yoktu. Tek kelime etmeden kutuyu yatağa bıraktı, gülümseyerek odadan çıktı.

Jackie tekrar iç geçirip kutuyu açtı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Şüpheli gözlerle bana baktı. Kutudan elmas kaplı iki kalın bileklik çıkarıp yanıma geldi. Bileklerimdeki izler hakkında hiçbir yorum yapmadan onları taktı. Dudaklarını büzüp etrafımda dolanmaya başladı, elbisenin orasını burasını çekiştirip düzeltti.

“Deli gibi uzun olduğun için herhangi bir tadilat gerektirmiyor, bu da bize zaman kazandırır.” Askılıklardan birinden yumuşak beyaz bir sabahlık çekip giymem için tuttu. “Böylece makyaj ve saç yapımı sırasında elbiseye zarar gelmez. Ve şimdi biraz konuşmak için zamanımız var.”

Oldukça kaygı verici bir cümle kurmuştu ama yine de doğrudan gözlerine baktım.

Tek kaşını kaldırdı. “James ve ben uzun zamandır tanıyoruz. Birlikte okuduk. Onun stilistliğini yapıyorum ama paraya ihtiyacım olduğu için değil. Modayla ilgilenmeyi çok seviyorum ama ben de varlıklı bir aileden geliyorum. Benim peşime de düşen servet avcıları oldu ama James’in uğraşmak zorunda kaldıklarıyla karşılaştırılmaz bile.”

Beni baştan aşağıya süzdü ama bu sadece daha dik durmama sebep oldu. “Yeterince çekicisin ama itiraf etmek gerekirse pek anlam veremiyorum. Vajinan altın kaplama falan mı? James’in peşine süper modeller ve playboy tavşanları düştü. Çoğunu, hatta neredeyse hepsini becerdi ama şimdiye kadar hiç kız arkadaş edinmekten bahsetmedi. Bir kere bile. Ve sen hem onunla birlikte yaşamaya başladın, hem de o aniden bütün hayatını tek bir kadına adayacakmış gibi davranmaya başladı. İtiraf etmeliyim ki ondaki bu değişimi oldukça ilginç ve şaşırtıcı buluyorum ama hiçbir anlam veremiyorum. Onu parmağında oynatmayı nasıl beceriyorsun, Bianca? Ve ona karşı ne tür hisler besliyorsun?

James'in yakın arkadaşlarından biri olarak niyetini öğrenmek istiyorum.”

Onun kısılmış gözlerine ben de buz gibi bir ifadeyle bakıyordum. Eğer o ana kadar herhangi bir şüphem vardıysa bile artık kalmamıştı; Jackie ve ben pek anlaşılamayacaktık.

“Eğer James’le söylediğin kadar yakın arkadaşsanız bu konuşmayı benimle değil onunla yapıyor olmalısın. Seni tanımıyorum bile. Seninle hislerimi veya niyetlerimi tartışacak değilim.”

Onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi iç geçirdi. “Fazla açık sözlü davrandım, değil mi? Ve artık bana güvenmiyorsun. Ben lafımı esirgemem, Bianca ama birbirimize düşman olmak zorunda değiliz.”

Bu münasebetsiz ve kişisel sorgulamaya bir son vermek istiyordum, omuzlarımı silkip, soğuk bir ifadeyle, “Saç ve makyaj?” diye sordum.

Tekrar iç geçirdi. “Beni izle. Bunun için bir oda hazırladılar.”

Beni bir alt kattaki büyük bir odaya götürdü. Odanın cam duvarları vardı, bu iş için ele geçirilene kadar herhâlde bir çeşit oturma odasıydı. Duvara takılı dev düz ekran bir televizyon vardı, ve birkaç yatar televizyon koltuğu kuaför alanı kurulabilecek yer açmak için duvar diplerine çekilmişti. İki kadın kendi aralarında muhabbet ederek bizi bekliyorlardı, biz odaya girerken oldukça sabırsız görünüyorlardı. Saç bakımı ve kozmetik ürünlerinin yığılı olduğu bir masanın önüne bir berber koltuğu yerleştirilmişti. Bütün bu düzenlemenin benim uğruma yapıldığını düşünmek ürkütücüydü.

Koyu saçlı zayıf bir kız gülümseyerek bana yaklaştı. Koyu kestane saçları dalgalar hâlinde beline kadar iniyordu. Burnu ince yüzünü ele geçirmişti ama çekici bir şekilde. Sadece büyük değil ama karakteristik bir burundu. Çeki-

ciliğinde koyu renkli gözlerinin de payı vardı ve tabii ki ustaca yapılmış makyajının da: dumanlı gözler ve erik rengi dudaklar.

“Benim adım Amy,” dedi. “Makyajınızı ben yapacağım. Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bayan Karlsson.”

Elini sıktım, onun cana yakınlığı Jackie’nin karakterinin tam zıddıydı. “Memnun oldum, Amy. Lütfen bana Bianca de.”

İkinci kadın da öne doğru bir adım attı, onun tebessümünü de Amy’ninki kadar samimiydi. “Benim adım Ariel. Saçınızı yapacağım. Sonunda sizinle tanışabildiğime sevindim, Bayan Karlsson.”

Gülümseyerek elini sıktım. Bu arkadaş canlısı kadınlar Jackie gerginliğini üzerimden atmamı sağlıyorlardı. “Bianca de lütfen. Ben de tanıştığınıza sevindim.”

Beni koltuğa oturtup, birbirlerinin lafını kesip kıkırdarak saçımı ve makyajımı tartışmaya başladılar. Arkadaş oldukları belliydi.

İşlerini kolaylaştırdım. “Uzman sizsiniz. Size güveniyorum, en iyi nasıl olacağını düşünüyorsunuz öyle yapın.” Şimdiye kadar görünüşüm hakkında pek kafa yormamıştım, bu yeni garip yaşam biçimimin bunu değiştirmesine izin vermeyi planlamıyordum.

Bu ikisinin de hoşuna gitmişe benziyordu, hemen işe koyuldular. Gözlerimi kapatıp onları rahat bıraktım. James’in odaya girdiğini hissettiğimde kızlar bir on dakikadır benim üzerimde çalışıyorlardı, saçımı kurutuyor, makyajımı yapıyorlardı. İkisi de çok kısa bir an için duraksayıp işlerine devam etti. Onlara işlerine devam etmeleri için bir el işareti yapmış ve izlemek için bir yere oturmuştu herhâlde. Ariel saçımla oynamaya başladı, geriye doğru çekip büküyordu.

James sağıma doğru bir yerden, “Saçını açık bırak,” dedi. Ariel tek kelime etmeden saçımı bıraktı ve düzelmeye başladı.

Bir dakika geçmemiştii ki James tekrar konuşmaya başladı. “Beni görmezden mi geliyorsun, Aşkım?”

Sabırsız adam. “Eğer fark etmediysen Amy makyajımı yapıyor. Kıpırdamamaya çalışıyorum.”

Gırtlğından hoşnutsuzluğunu belirten bir ses çıkardı.

Amy, “Gözlerini açabilirsin Bianca. Öyle de çalışabilirim,” dedi. Sadece James’in gönlü olsun diye böyle söylediğini anlayabiliyordum, çünkü hâlâ gözkapaklarım üzerinde çalışıyordu.

“Sorun değil. İşin bitene kadar böyle durabilirim,” dedim.

Otuz saniye kadar sonra James tekrar konuştu. “Bileklikleri beğendin mi?” diye sordu.

“Çok güzeller. Teşekkürler,” dedim.

Amy ve Ariel elmas mücevherlerimi görünce ooo ve aaa sesleri çıkarmaya başladılar. Ariel büyülenmiş bir şekilde “Çok kaliteli. Kimden ödünç aldınız? Böyle mücevherler için özel korumaya ihtiyacınız olur,” dedi.

Benim yerime James cevap verdi, benimse yüzüm kızarıyordu. Bana aldığı mücevherlerin kaç para olduklarına dair kafa yormamaya çalışıyordum ama Ariel’in yorumundan sonra ne kadar pahalı olduklarını görmezden gelmek pek mümkün değildi.

James, “Onun için özel yaptırdım,” dedi, “kendi özel koleksiyonu.”

Ve tekrar ooo’lar ve aaa’lar yükseldi. Amy hülyalı bir sesle, “Ne cömert bir sevgili,” dedi.

“Bu daha hiçbir şey. Ona annemin mücevherlerinden vermeye başlamadım bile. Onlar kendi başlarına bir servet.” James’in sesinden sırtıttığı anlaşılıyordu.

James’e ne kadar harika biri olduğunu söylerlerken heyecandan bayılmalarından korktum. Onun harika olduğu doğrudu ama abartılı hediyelerin daha da devamı oldu-

ğunu bilmek beni mutlu etmiyordu. Bu hediyelerden hâlâ rahatsız oluyordum. Ve eğer ciddiyse, bana gerçekten annesinden kalan mücevherlerden vermeyi planlıyorsa bu daha da ürkütücüydü. Aşırı bir hareket olurdu. Manevi değeri olan mücevherler eşine veya eşin olacağına emin olduğun kadına verilir... Evlilik konusu hâlâ kanımın çekilmesine sebep oluyordu. Onunla yaşamayı kabul ettikten bu kadar kısa süre sonra bu konuda baskı mı yapacaktı gerçekten? Ben hâlâ işlerin ne kadar hızlı ilerlediğine inanamazken o daha fazlasını istemekle meşguldü. Paniğe kapılmamaya çalıştım.

“Hatta etrafı baget safirlerle çevrili beş-karat prenses kesim elmastan yapılmış nişan yüzüğünü de bıraktı. Bianca’nın sol eline çok yakışmaz mı hanımlar?”

Benim hafiften başım dönmeye başladı, ama hanımlar deliye döndü, ne kadar romantik olduğu üzerine çılgınca konuşmaya başladılar. Kendi kendimi şaka yapıyor diye telkin etmeye çalıştım, sadece birazcık eğleniyordu o kadar; ama onu bu konuda endişelenmeme sebep olacak kadar iyi tanımaya başlamıştım.

“Derin nefes al, Aşkım. İlk şoku atlınca bu fikre sen de alışmaya başlayacaksın.” James’in ses tonu, konunun ne olduğu göz önünde bulundurulduğunda, oldukça sıradandı.

Hanımlar sanki şaka yapıyormuş gibi kıkırdadı. Keşke şaka yapıyor olsaydı.

“James,” diye başladım.

Tekrar, “Derin nefes al,” dedi, sesindeki tebessüm sinir bozucuydu. Ama yine de birkaç kere derin nefes aldım, biraz da olsa işe yaradı.

Amy ve Ariel saçımı ve makyajımı neredeyse aynı anda bitirdiler, sanki bunu daha önce defalarca yapmış ve tekrarlara tekrarlara aynı anda bitirebilir hale gelmişlerdi. Birlikte çalışmaya alışık oldukları görülüyordu, o yüzden ger-

çekten bu becerilerinin sebebi sayısız ortak çalışma olsaydı şaşırırmazdım.

James biraz boğuk bir sesle, “Teşekkürler, hanımlar,” dedi.

O ses tonunu tanıyordum. İnsan içinde kullanmaya uygun bir ses değildi. Fazla şefkatli ve işveli bir sestti.

Amy içtenlikle, “Gözlerini açabilirsin, Bianca. Ne düşünüyorsun? Hoşuna gitmeyen bir şey varsa değiştirebiliriz,” dedi. Sesindeki samimiyet çok sevimliydi.

Baktım. Afallamıştım. Beklediğimden çok daha güzel görünüyordum, makyajla böyle görünebileceğimi düşünmezdim. Gözlerime açık kahverengi kalem çekilmişti, kirpiklerim kömür karasıydı. Gözlerim şaşırtıcı derecede öne çıkmış, çekilen kalem sayesinde yuvarlak yüzümde kocaman görünüyorlardı. Yanaklarıma sürülen hafif bronzlaştırıcı parlamama sebep olmuştu, uçuk parlak pembe ruj sonucu dudaklarım dolgun ve öpülesi görünüyorlardı. Saçlarım düzdü, kısa kâküllerim makyajın da yardımıyla açık akuamarin gözlerime dikkat çekiyordu.

Sadece, “Vay canına,” diyebildim.

James, “Enfes,” diye mırıldandı.

Sesini duyunca gözlerim ona kaydı. Yatar koltuklardan birini bana doğru çevirmiş üzerinde rahatça oturuyordu; özel dikim pantolonun içindeki bacağı dizinin üzerine koymuştu, lacivert ayakkabıları ışıktaki parlardı. Benim ayakkabılarımla erkekler için olan modeliydi. Eğer daha fark etmediyse fark ettiğinde çok hoşuna gideceğini biliyordum. Benim bile hoşuma gitmişti. Tabii ki harika görünüyordu. Jackie haklıydı, smokini oldukça iddialıydı. Parlak ve lacivertti, vücuduna normal smokinlerden daha fazla oturuyordu, böylece biçimli kaslarının mükemmeliyeti ortaya çıkıyordu. Parlak gömleği ve papyonu bile lacivertti, kıyafetinin gerisine kıyasla ışığı daha fazla yansıtıyorlar-

di. Ancak moda haftasında podyumlarda görülebilecek bir smokindi çünkü süper model olmayan birinin taşıyabileceği bir kıyafet değildi. Koyu lacivert bronz tenini iyice belirginleştirmişti, ve turkuaz gözleri bu koyuluğun arasında canlılıkla parlıyordu. Saçları hafifçe arkaya doğru yatırılmıştı.

Parmağımla onu gösterdim. “Böyle görünmek on dakikanı mı aldı? Bu haksızlık.”

Saatine baktı. Bu saati daha önce görmemiştim. Saat koleksiyonu yaptığını fark etmem uzun sürmemişti. Elbette, pahalı saatlerden oluşan bir koleksiyonu. “Aşkım, senin böyle görünmen de kırk beş dakikanı aldı, o yüzden sızlanmaya hakkın yok. Kırmızı halı için bu duyulmadık bir şey.”

Elimle arkamdaki kadınları gösterip, “Ben hızımı bir ekibe borçluyum, Bay Güzel,” dedim.

Amy ve Ariel ismi duyunca kıkırdadılar.

James sırtıttı. “Bu geceye katılacak bütün kadınlar hazırlıklarını bir ekip yardımıyla yaptılar, Aşkım, ve sana garanti ederim, ekipli veya ekipsiz, senden başka kimse kırk beş dakikada hazırlanmayı beceremedi.”

James güzellik “ekibime” nazikçe gidebileceklerini bildirdi, ben de onlara tekrar teşekkür ettim.

Yalnız kaldığımızda beni ayağa kaldırıp elbisemi koyan sabahlığı üzerimden çekip aldı. Beni tepeden tırnağa incelerken gözleri tutkuyla parlıyordu. Kendininkilere uyumlu lacivert rügan ayakkabılarımı görünce gülümsedi.

Yarı şaka yarı ciddi, “Bu süslenmiş halimi sevdin galiba. Daha sık böyle görünmem için o ikisini peşime mi takacaksın?” diye sordum. Bu delinin ne yapacağı belli olmazdı.

Dilini dişlerinin üzerinden geçirdi, bu hareket beni her defasında çıldırtıyordu. “Doğruyu söylemek gerekirse en çok makyajsız ve hiçbir şeysiz halini seviyorum. Şimdiye kadar üzerinde tek bir şey olmadan senin kadar güzel

görünebilen bir kadınla tanışmadım. Ama itiraf etmeliyim bu kadar gösterişli ve güzel görünürken seni basının gözüne sokma fikri çok hoşuma gidiyor, hele ki senin hakkında yazdıkları onca kötü şeyden sonra. Basılan onca saçmalıktan sonra hepsi aptal gibi görünecek.”

Omuz silktim. Hakkımda söylenenleri ciddiye alamazdım, yoksa bir daha evimden çıkmam mümkün olmazdı. Kendi hakkında söylenen onca şeyden sonra birilerinin fikrini değiştirebileceğini düşünmesi safçaydı. Benim kesinlikle böyle bir beklentim yoktu.

Bölüm 30

Biz asansöre varmak üzereyken Jackie tekrar belirdi, bana minik lacivert rügan bir el çantası uzattı. Güzel bir çantaydı ama bütün gece elimi esir alacak bir şey taşımak istemediğim için reddettim. İtirazım onu şaşkına çevirdi, sanki reddedilmeyi hak etmiş bir şey yapmış gibi elindeki çantaya bakakaldı.

James'e bakıp, "Yanıma almam gereken bir şey var mı?" diye sordum.

Düşündü. "İhtiyacın olacağını düşündüğün bir şey varsa al, ama yanına almak istediğin bir şey yoksa hiçbir şey almak zorunda değilsin."

Jackie, "Ama bu kıyafeti tamamlıyor!" dedi.

Ona sadece baktım. Eğer biraz dikkat ediyor olsaydı gözlerimden 'kıyafeti tamamlamanın' umurunda olmadığını okuyabilirdi. Sonunda anlayıp yolumuzdan çekildi ama bana bakış şekli pek dostane değildi.

James elini belime koymuş beni asansöre doğru götürürken Jackie'ye, "Geceye katılacak mısın?" diye sordu.

Omuz silkti. "Belki kırmızı halı basımına bu gece kimleri giydirdiğimi söylemek için gelirim. Bedava reklam falan filan."

görünebilen bir kadınla tanışmadım. Ama itiraf etmeliyim bu kadar gösterişli ve güzel görünürken seni basının gözüne sokma fikri çok hoşuma gidiyor, hele ki senin hakkında yazdıkları onca kötü şeyden sonra. Basılan onca saçmalıklardan sonra hepsi aptal gibi görünecek.”

Omuz silktim. Hakkımda söylenenleri ciddiye alamazdım, yoksa bir daha evimden çıkmam mümkün olmazdı. Kendi hakkında söylenen onca şeyden sonra birilerinin fikrini değiştirebileceğini düşünmesi safçaydı. Benim kesinlikle böyle bir beklentim yoktu.

Bölüm 30

Biz asansöre varmak üzereyken Jackie tekrar belirdi, bana minik lacivert rugan bir el çantası uzattı. Güzel bir çantaydı ama bütün gece elimi esir alacak bir şey taşımak istemediğim için reddettim. İtirazım onu şaşkına çevirdi, sanki reddedilmeyi hak etmiş bir şey yapmış gibi elindeki çantaya bakakaldı.

James'e bakıp, "Yanıma almam gereken bir şey var mı?" diye sordum.

Düşündü. "İhtiyacın olacağını düşündüğün bir şey varsa al, ama yanına almak istediğin bir şey yoksa hiçbir şey almak zorunda değilsin."

Jackie, "Ama bu kıyafeti tamamlıyor!" dedi.

Ona sadece baktım. Eğer biraz dikkat ediyor olsaydı gözlerimden 'kıyafeti tamamlamanın' umurunda olmadığını okuyabilirdi. Sonunda anlayıp yolumuzdan çekildi ama bana bakış şekli pek dostane değildi.

James elini belime koymuş beni asansöre doğru götürürken Jackie'ye, "Geceye katılacak mısınız?" diye sordu.

Omuz silkti. "Belki kırmızı halı basınına bu gece kimleri giydirdiğimi söylemek için gelirim. Bedava reklam falan filan."

James bir baş hareketiyle peki diyerek asansörün düğmesine bastı.

Jackie de aceleyle asansöre bindi. Sanki son anda kendisinin de çıkacağını hatırlamıştı. On beşinci katın düğmesine bastı. Bakışımı fark etti.

“Ben de bu binada oturuyorum,” diye açıklama yaptı.

İçimden, *ne kadar da elverişli*, diye geçirdim.

Kendi katında bize öylesine bir el sallayıp indi.

Kapı kapanır kapanmaz James, “Jackie hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Onu sinirden delirten omuz silkme hareketimi yaptım. İlgisiz görünmeye çalışıyordum ama aptal bir soru sorarak bunu mahvettim. “Onunla yattın mı?”

Alınmadı, birçok erkek bu sorudan alınırdı. Onun eski ilişkileri hakkında sorduğum sorulardan rahatsız oluyormuşa benzemiyordu. Soruları sormamdan *hoşlanmıyordu* ama cevap vermeye her zaman gönüllüydü. Aldığım bütün cevaplar hoşuma gitmese de dürüstlüğünü takdir ediyordum.

“Yatmadım. Aramızdaki ilişki tamamen dostane, liseden beri arkadaşız. Peki, onun hakkında ne düşünüyorsun?”

Biraz yüzüm buruştu ama onun görebileceği kadar değil. “Şu an için herhangi bir yargıya varmaktan kaçınıyorum. Uzun zamandır arkadaş olduğunuzu söyledi ama görünüşe bakılırsa benden pek hoşlanmıyor. Ve bu duyguları karşılıksız değil.”

Kalçamı neredeyse acıtacak kadar sıkı. “Neden? Sana ne dedi?”

Ona bir bakış attım. “Senin paranın peşinde olduğumu düşünüyor sanırım. Bunun herkesin aklından geçmesi ve bu konuda yorum yapması beklenebilir. Bu gibi saçmalıklara alışmam gerekcek galiba.”

Kalçamı kavramış elini beni kendine çekmek için kullandı ve öbür yanımı sert karnına bastırdı. Sanki asansörde

yalnız değilmışiz gibi kulağıma konuşuyordu. “Böyle şeylere katlanmak zorunda değilsin. Onu kovabiliriz. İstedğin herkesi ne sebeple olursa olsun kovabilirsin.”

Elimi göğsüne koydum, tam kalbinin üzerine, adımın kazılı olduğu yere. O güzelim gözlerine baktım. “Buna gerek yok. Belli ki senelerdir iyi bir iş ilişkisi sürdürübilmişsiniz. Belki bundan sonra benim alışverişlerimi ona yaptırmazsın. Zaten daha fazla bir şey istemiyorum. Bütün bunlar oldukça fazla, James.”

“Onunla konuşacağım, Bianca. Eğer sana bir daha saygısızlık ederse onu kovarım. Bu sefer uyarı alacak, ama bir dahakine uyarmam.”

Göğsündeki o canım noktayı okşadım. “Böyle düşünen insanlar olacak, James. Buna hazırlıklı olmalıyız. Şüphesiz bu konuyu tekrar tekrar konuşmak zorunda kalacağım. Dünyaya senden tek bir kuruş istemediğimi kanıtlamam mümkün değil.”

Lobiye geldik, beni yanına sımsıkı yapıştırdı ve gösterişli lobiden geçip bizi bekleyen arabaya doğru yürürken parmağını tasmamdaki halkaya götürdü. Binanın kapısıyla araba arasındaki kısa mesafede üç flaş patlayıp arabaya binişimizi çekti. James tek kelime etmeden beni arabaya bindirip hemen arkamdan kendisi bindi. Ona yer açmak için koltukta kaydım ama o da benimle kayıp yanıma yapıştı.

Konuşurken kulağımın arkasındaki deriyi öptü. “Ve fakat, hepsi senin, Aşkı. Her kuruşu. Dünyayı ayaklarının altına sermek istiyorum. Senin için yapmayacağım şey yok. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Onu teselli etmek için ellerimi vücudunda gezdirdim, sesinde garip bir hassasiyet seziyordum. Dizini okşadım, elimi kalbinin üzerindeki favori noktama kaldırdım, parmaklarımı tekrar tekrar üzerinden geçirdim. “Onların hiçbirisine ihtiyacım yok James. Benim *sana* ihtiyacım var. Senin dürüstlüğü, şefkatini ve dominantlığını seviyorum.”

Derin bir nefes aldım, birden ağızımdan çıkanları duyup dehşete kapıldım. Daha önce ona karşı duygularımı hiç bu kadar açıkça belirtmemiştim. Sonra sertçe, “Ama diğer şeylere ihtiyacım yok,” dedim.

Yüzünü boynuma gömüp, “Yine de hepsi senin,” diye mırıldandı. Orayı emmeye başladı ve eridim. Aniden geri çekildi. “İlk kırmızı halından önce saçını bozmak istemiyorum.”

Cevap verirken nefes nefeseydim. “En azından artık gergin değilim. Neden gerilecek kadar dert ettiğimi hatırlamıyorum bile. Şu anda tek derdim bana tekrar dokunmanı sağlamak.”

Kafasını geriye doğru atıp bir kahkaha patlattı. Bu onun şen kahkahasıydı, bütün vücudumun gevşediğini hissettim, göz göze geldiğimizde tebessümümdeki şefkat aşıkardı.

Onu böyle mutlu edebilmek için yapmayacağım bir şey olduğunu düşünmüyordum. Buna rağmen pek de çaba harcamadan onun mutlu olmasını sağlamıştım. Her küçük hareketimin onu bu kadar etkileyebilmesi bir mucizeydi.

Araba durduğunda hâlâ küçük çocuklar gibi gülümsüyordu. Anlaşılan gala evine oldukça yakındı.

James beni arabadan ustalıkla indirdi, elini hemen belime koydu. Beni basının arasından sanki dans ediyormuşçasına geçirdi, kameralar birbiri ardına fotoğraf çekiyordu. Yüzüme en güzel sahte gülümsememi yapıştırdım. Biraz soğuk olsa bile tam fotoğraflık bir gülümseme. Bu gülümsemeyi daha genç yaşta geliştirmiştim. Hızla ve acılarla olgunlaşmanın getirdiği bir gülümsemeydi. Evet, üzerinde çalışılmış, cilalı, sahte bir gülümsemeydi ama o cilayı hak etmiştim.

Birkaç fotoğrafçı bağırıp kaba yorumlarda bulundu ama ikimiz de bu yorumları duymazdan geldik. Benden bir tepki almak için böyle davranıyorlardı ve onlara tepki vermek en son yapacağım şeydi. Gülümsemem bir an bile titremedi.

Binanın girişine vardığımızda James alnımdan öptü. “Doğuştan yeteneklisin. Bu adamlara alışmak genelde zaman alır.”

Gösterişli bir balo salonuna açılan kapıyı gördüğümde az önce deneyimlediğim kırmızı halı çoktan aklımdan çıkmıştı. “James, ben dans etmeyi bilmiyorum. Dans edileceği aklıma bile gelmedi.”

Tekrar alnımı öptü, görüş alanımın tepesinde tebessüm ettiğini gördüm. “Sadece benimle dans etmen gerekiyor, Aşkı. Ve biliyoruz ki, kontrol bendeysen kendini bana bırakmayı ve benim yönlendirmelerime göre hareket etmeyi biliyorsun, deneyimin olmasa bile.”

Kendimi haklı olabileceğine inandırmaya çalıştım. Belki söylediği kadar kolay olurdu. Ama yine de midemin kasıldığını hissettim.

Kendimi birden sonu gelmeyen tanışmaların ve nezaketin yapılan konuşmaların içinde buldum. Konuşmaların bir kısmından anladığım kadarıyla annesinin ölmeden önce parçası olduğu bir hayır kurumunun gecesi. Öğrendiğim kadarıyla bağış toplama kısmıyla ilgilenmiş, ve hem servetini hem de vaktini bu uğurda cömertçe bağışlamıştı. James daha önce kısaca, New York’un önde gelen hastanelerinden birindeki kanser araştırmalarına bağış toplamak için düzenlenmiş bir etkinlik olduğunu söylemişti. Bana hitap edildiğinde doğru cevaplar vermeye çalıştım, ama kısa süre içinde bütün bunların boyumu aştığını düşünmeye başladım. Daha önce bu galaya benzer hiçbir etkinliğe katılmamıştım, ve birden etrafımı saran varlıklı insanların çokluğundan şaşkına dönmüştüm. En kibar şekliyle oldukça ürkütücüydü.

James, böyle bir etkinlik için mükemmel bir kavalıydı. Benimle ilgisi olmayan konuşmalara beni de dâhil ediyor, elini belimden ayırmıyor, ve bana sık sık sevgi dolu, rahatlatıcı gülücükler atıyordu. Sadece yanında olmamdan mem-

nun gibiydi. Ama ben kendimi oldukça tedirgin hissediyordum, sanki oradaki varlığım gereksizmiş gibi. Tanıştığım insanların suratları birbirlerine karışmaya başlamıştı. Çoğu üzerimde herhangi bir izlenim bırakmamıştı, isimlerini ve yüzlerini birkaç dakika sonra bile hatırlamıyordum. Tabii, istisnalar hariç.

Bir saat kadar sonra hayatımda gördüğüm en sert görümlü kadın bize yaklaştı. Yetmiş yaşında olmalıydı, gümmüş rengi saçları çok sıkı bir topuzla toplanmıştı ve üzerinde boynundan ayak parmaklarına kadar uzanan lacivert bir gece elbisesi vardı. Elbisenin sade çizgilerinden ince vücut yapısı belli oluyordu.

Konuşmaya başlamadan önce hemen önümüzde durdu. Sesi buz gibiydi, çok belirgin bir İngiliz aksam vardı. “James. Bu akşam nasılsın acaba?”

Kadını incelerken James’in bakışları da oldukça soğuktu ama konuşmaya başladığı anda sesinde daha önce ondan hiç duymadığım bir ton sezdim. Alaycı bir ifade takınmış gibiydi, kadının aksanını onu kışkırtmak için hafifçe taklit ediyordu. Hayretler içinde onu izledim. “Mildred Teyze. Ben iyiyim. Bu güzel akşamda sen nasılsın acaba?”

Kaşları kalktı. Bunun, onun için bir cevaplama yöntemi olabileceğini düşündüm. Bana göz ucuyla bile bakmadı. “İyi sayılırım. Ama senin hakkında bir şeyler duyuyorum. Tedirgin edici şeyler. Her zamanki aşırılıklarından bile daha fazla tedirgin edici. Lütfen meteliksiz bir uçuş görevlisini evlerinden birinde yaşatmaya başlamadığını söyle.”

Gerildim ama hâlâ gözlerimi James’ten alamıyordum. *Bu kadar insan bizim birlikte yaşadığımızı daha biz birlikte yaşamaya başlamadan nasıl öğrenmişti? Ben daha bu teklifi tam olarak kabul etmemiştim bile.*

Gözleri parlamaya başladı ama bu pek hayırlı bir parlama değildi. Sanki bu kadınla şimdiye kadar defalarca düş-

manca konuşmalar yapmıştı ve onu kızdırmaya can atıyordu. “Mildred Teyze, kız arkadaşım Bianca’yla tanıştırayım. Bianca, bu hoş kadın benim Mildred Teyzem.”

Korkunç kadın bana yan yan haince bakıp alaycı bir şekilde gülümsedi.

James aynı kışkırtıcı ses tonuyla, “Haydi ama Teyzecim; benim canımın içi Bianca’mı iyi geçinsen iyi edersin. Onu evlerimden birinde yaşatmaya başlamadım. Ona *bütün* evlerimin kapısını açtım. Ve bana bir şey olursa kahrolacağını biliyorum ama, ben öldükten sonra geçim masraflarını karşılayabilmek için bu meleğe tabi olacaksın, çünkü kendisi benim tek varisim olacak.”

James’e dik dik baktım. Beni bir aile kavgasının içine çekmesinden pek hoşlanmamıştım. Gözlerimle bu duygularımı kendisine belirttim. Sadece gülümsedi, tek parmağıyla yanağını okşadı.

Mildred burnundan soluyordu. “Benimle dalga geçmeyi sevdiğini biliyorum, rezil çocuk ama bu biraz fazla oluyor. Gerçekten ne saçma şeyler söylüyorsun. Zavallılığın büyüklük kompleksine kapılmasına sebep olacaksın.”

James gülümsemeyi kesti ve ciddi bir ifade takındı. “Bu şaka değil, Mildred. Geleceğimle tanış. Adı Bianca. Bunu kabullen. Sana tavsiyem onunla iyi geçinmen olur.” Bunu söyledikten sonra beni oradan uzaklaştırdı.

Bölüm 31

Beni oradan uzaklaştırırken oldukça gergindi. “Lütfen beni aile meselelerinize karıştıрма James. Bundan çok rahatsız oluyorum.”

Dudaklarını sıktı. “Ailemi de basını idare ettiğin gibi idare et, Aşkım. Oldukça berbat bir ailem var ve sen de artık bu ailenin bir parçasısın. Güven bana onlarla baş etmenin en iyi yolu hepsiyle doğrudan yüzleşmek.”

“Onlarla yüzleşmekle o korkunç kadını varisler ve miraslarla alakalı yalanlarla kışkırtmak arasında fark var.”

Dudaklarını büzüp bana uzun uzun baktı. Ne söylemesi gerektiğine karar vermeye çalıştığını görebiliyordum. “Yalan değildi, Bianca. Eğer ölecek olursam her şey sana miras kalacak. Çoktan işlemleri başlattım.”

Birden başım döndü ve sallanmaya başladım. “Lütfen yapma, James. Böyle şeyler söyleme, eğer gerçekten böyle bir şey yapacak kadar deliysen ve bu doğruysa, bunu yapma. Böyle bir şey istemiyorum. Ailen benden nefret edecek.”

“Üzgünüm ama ne olursa olsun senden nefret edecekler. Bir çukur dolusu kindar yılan... Eğer ikimizin de başına bir şey gelecek olursa, bütün aile serveti annemin en sevdiği hayır kurumlarına bağışlanacak. Bana çok aceleci davran-

dığımı, bunların çok ani olduğunu söyleyeceğini biliyorum ama ben böyle işliyorum. Bir şeyden emin olduğumda, o konuda oldukça kararlıyım.” Bunları söylerken gözlerini bana dikmişti, ben söylediklerini algılamaya çalışırken bir süre bakıştık.

“Beni caydıramayacağsm,” diye devam etti, “Bu konuda oldukça kararlıyım. Ve bütün bunlar seni ancak senin izin verdiğin kadar rahatsız edebilir. Eğer gerekiyorsa bu konuda bir bilgin yokmuş gibi davran.”

Uzun bir süre ona dik dik baktım. “Katlanılmaz derecede inatçısın,” dedim.

Sırıltma cüretini gösterdi.

Bakışları arkamda bir noktaya kaydı, ve tebessümü anında silindi, onun yerini oldukça ölçülü, oldukça ifadesiz bir maske aldı. Bu kadar büyük bir hızla korunmaya geçmesine neyin sebep olduğunu görmek istemiyordum.

Korka korka arkamı döndüm, bu korkumda haklı çıktım. Jules üç metre kadar ötemizdeydi ve kalabalığın arasından bize doğru geliyordu.

James bana yaklaşp, kafasını kulağıma doğru eğdi. “Üzgünüm. Onun burada olacağını bilmiyordum.”

“Ondan kaçmıyorum,” dedim, gözlerimi büyüleyici güzellikteki kadından ayıramıyordum.

Krem rengi ipek gece elbisesinin içinde nefes kesici görünüyordu. Bu klasik kolsuz elbisenin içinde omuzları mükemmel ve narin duruyor, mükemmel esmer teni uçuk pembe kumaşa çok güzel bir tezat oluşturunuyordu. Benim omuzlarım geniş, kemikli ve beyazdı. Dekoltesi mükemmeldi, hem zevkli hem de seksi görünecek derinlikteydi. Onunla kıyasla benim dekoltem fazla müstehcen kaçıyordu. Haklı ya da haksız, ondan nefret ediyordum.

James kulağıma sessizce, “En iyi yaklaşım bu olsa gerek,” dedi. “Ama sorun çıkarmaya kararlı olduğunu görabiliyorum. Lütfen, Aşkım, seni etkilemesine izin verme.”

Cevap vermeyip derin derin nefes aldım. Bu kadını son gördüğümde James'le olan ilişkim hakkında ima ettiği şeyler yüzünden kahrolmuştum. Eğer James'e güvенеcek olursam ki güvenmeye başlıyordum, basına aralarındaki hayali aşk hakkında hikâyeler sızdırdığına göre bu kadının deli olması gerekiyordu. Beni sinirlendirmesine izin vermeme-ye oldukça kararlıyım. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadınlardan biri olsa bile buna değmezdi. Bu yüzden ondan nefret ediyordum, James'in güzelliğinin kadın suretine bu kadar yakın olduğu için.

Jules bize yaklaşırken gerçekten samimi görünen bir şekilde gülümsedi. "James! Bianca! Sizleri görmek ne güzel." İkimizin de yanaklarını, havadan, bize dokunmadan öptü.

Bize doğru eğildiğinde ikimizin de karşılığı ve vücut dili neredeyse tıpatıp aynıydı. Gergin ve şüpheli. James belime doladığı koluyla beni kendine yakın tutuyordu ve tek eliyle kalçamı sıkıca kavramıştı. Vücudunun ön kısmının yarısı sırtıma yapıştı.

Jules kan kırmızı dudaklarında bir tebessümle geri çekilirken kokusunun bile harikulade olduğunu fark edip kirlendim.

"Numara yapmayı kes, Jules. Uydurduğun hikâyelerden haberim var. Bunlarla ne elde etmeyi amaçlıyordun ki? Ve onu buraya getirerek? Ne yapıyorsun? Neden bu kadar enerji harcıyorsun? Kininden mi? Yoksa manşetlerde kalmaya bu kadar mı bağımlısın?" James bıkkınlığı da sezilebilen soğuk, aşağılayıcı bit tonda konuşuyordu, Jules'un gri gözlerine bakarken James'in onu hor görmesinden ne kadar etkilendiğini algılayabiliyordum.

Ona âşıkı. Her şey göz önüne alınırsa buna şaşırmanın gerekirdi. Ve elbette,

göz önüne alınacak en önemli şey de adamın kendisiydi. *Ona kim âşık olmazdı ki?*

James ondan bahsedene kadar ikinci kadını fark etmemiştim, gerçi bu nefes kesici kadının fark edilmemesi anlamlı şey değildi. Belki de boyu yüzündendi. Aşırı minyondu, boyu yüz elli cm ya vardı ya yoktu, beline gelen dalgalı siyah saçları açık bırakılmıştı.

Yüzü müthiş güzeldi. Jules bile bu kadınla karşılaştırılmazdı. Meleklerle yaraşır bir yüzü vardı, esmer teni berrak mavi gözlerini iyice önce çıkarıyordu. Teninin koyuluğu yanında duran kadınla neredeyse aynı tondaydı. Aslında ten renkleri birbirlerine o kadar çok benziyordu ki kardeş olabileceklerini düşündüm. Ya öyleydi ya da aynı bronzlaştırıcı spreyi kullanıyorlardı. Eğer öyleyse, o sprey, harcanan her kuruşa değerdi.

Yay şeklindeki çıkık dudaklarıyla aynı renkte koyu kırmızı bir elbise giymişti. Jules'un üzerindeki elbiseyle aynı klasik kesime sahipti. Elbiselerin ipeksi kumaşları bile aynıydı, biri kırmızı biri beyaz. Sanki bu uyum önceden planlanmıştı. Melek ve şeytan. El ele tutuşuyorlardı, bu kadının benim başıma dert olacağını biliyordum. Adım gibi biliyordum.

Böyle hissetmemin sebebi büyük olasılıkla bakışlarını bir anlığına bile olsa James'ten ayırmamasıydı. *Sanki gözlerini asla ondan kaçırmaması için eğitilmişti...*

Jules, "Bianca, canım, bu Jolene. Jolene, Bianca. Onunla tanışmaya can atıyordun. Ne düşünüyorsun?" Bu son soru Jolene'e yöneltilmişti.

Jolene o güzelim omuzlarından birini silkti, gözlerini James'ten ayırmıyordu.

Sessizce, "Merhaba, Bay Cavendish," dedi. Buğulu sesinden seksi titreşimler taşıyordu.

James'e baktım, bu nefes kesici kadına verebileceği tepkiyi görmekten neredeyse korkuyordum.

Gergin bir şekilde başıyla selamladı, gözleri buz gibiydi ve bakışlarını çözmek imkânsızdı. "Jolene."

Jules bütün bu gerginliği görmezden gelip, bana eski arkadaşımıymışım gibi gülümsedi. “Jolene’le çok ortak noktanız var Bianca. Eminim bir kısmını tahmin edebiliyorsundur...”

Kalçamı kavrayan el artık koparacak gibi sıkıyordu. “Pekâlâ, biz bu akşamlık bu çocukça oyunlarla yeterince uğraştık. İzninizle, hanımlar. Aa, harika. Galiba ağabeyini görebiliyorum, Jules.” James beni oradan çekip uzaklaştırırken göz ucuyla Jules’un suratında saniyelik bir panik ifadesi gördüm. Kalabalığı tarıyor ve pek mutlu görünmüyordu.

James’e bu karşılaşma ve vardığım yargılar hakkında soru soracak vaktim olmadı, çok geçmeden beni tek bakışta Jules’un ağabeyi olduğunu anladığım nefes kesici bir adamla tanıştıırıyordu. Birbirlerine ikizler kadar benziyorlardı, ama o Jules’dan oldukça uzun ve heybetliydi. “Bianca, bu benim yakın arkadaşım, Parker. Parker bu da benim Bianca’m.”

Parker içtenlikle gülümsedi, aynen kız kardeşi gibi ama onun tebessümü kardeşininkinin aksine samimi olabilirdi. “Seninle tanıştığımıza memnun oldum, Bianca. James seni ürkütmeme talimatı verdi, ama ben onun sonunda durulmasına, tek kadına bağlanmasına sebep olduğun için sana teşekkür etmek istiyorum. Eşim ve ben sizi yemeğe bekliyoruz. Ne zaman müsait olursanız. James’i bizim iki yaşındaki veletle görmelisin. Garanti ederim bu manzarayı görür görmez çocuk yapasın gelecek.”

Jules ve Jolene yüzünden hâlâ gergin ve sinirliydim zaten, bu söyledikleri benim daha da gerilmeme sebep oldu. Böyle bir şeye nasıl cevap verebileceğim hakkında bir fikrim yoktu. Nereden başlamam gerektiğini bile bilmiyordum.

James iç geçirdi. “Bu pek onu ürkütmemek olmuyor, Parker. Tabii, az önce dengesiz kardeşinle karşılaşmış ol-

mamız da cabası. Her zamankinden daha manyakça davranıyor bu arada. Buraya Jolene'le gelmiş.”

Parker bunu duyunca kalabalığı taramaya başladı. “Şımarık şey. Ne yaptığını zannediyor ki? Bunun ne işe yarayacağını düşünüyor? Onunla bir daha konuşmak istemene sebep olacak o kadar. Onunla konuşurum. Ne tarafa gitti?”

James bizim geldiğimiz tarafı gösterdi ve Parker hemen ortadan kayboldu. James sırtıp “Onu bütün gece azarlayacak,” dedi.

Ben daha cevap veremedi bir başka kadın bize yaklaştı, yüzünde sıcacık, dostane bir gülümseme vardı. Boyu yüz yetmiş cm civarı olmalıydı, beyaza kaçan sarı kıvrıkcık saçlarının kesimi oldukça zarifti. Klasik bir güzelliği vardı, yüz hatları oldukça düzgün, dudakları uçuk pembeydi. Uçuk pembe elbisesinin rengi ona çok yakışmıştı. Tek omuzlu, denizkızı kesimli bir kıyafetti, ayak kısımlarındaki kabarık kat kat tafta o yürüdükçe hareket ediyordu. Pek çok kadının taşıyabileceği bir kesim değildi. Ama o inceikti ve kendinden oldukça emin görünüyordu. Bence Jackie bu kadını giydirmekten büyük zevk alırdı.

Kadın doğrudan James'in kollarına atılıp ona uzun uzun sarıldı. Bir adım geriye çekilip olanları bu akşam için takındığım serinkanlı maskeyle izledim. James'in bu hoş kadınla yatmamış olma olasılığını düşünmeye başladım. Bence pek yüksek bir olasılık değildi. Ama neyse ki yanılmıştım.

Sonunda James'i bırakıp ikimize birden gülümsedi, bir James'e bir bana bakıyordu. Sonunda bakışları benim üzerimde durdu. “Sen Bianca olmalısın. Seninle tanıştığım çok sevindim. Ben Parker'ın eşiyim. Sophia.”

Ben de ona gülümsedim ama donuk bir gülümseme olduğunun farkındaydım. Artık o kadar ihtiyatlı davranıyordum ki samimi bir şekilde gülmem pek mümkün değildi. “Tanıştığımıza memnun oldum, Sophia.”

“Jules yine başladı. Parker onun aklını başına getirmeye çalışacak. Jules ve Jolene buraya birlikte gelmişler.” Sophia yüzünü buruşturdu. “Budala.” Bana bakıp rahatlatmak için koluma dokundu. “Jules güzel numara yapar ama aslında istediği her şeyi elde edemeyeceği kavramıyla hiç yüzleşmek zorunda kalmamış şımarık bir sosyete prensesidir. Ve James’e sahip olamayacağı gerçeğini kabul etmek konusunda özellikle kalın kafalı davranıyor. Babalarının ona hâlâ her istediğini veriyor olması Parker ve beni deli ediyor. Şimdiye kadar hiçbir iş yapmadı, çok fazla boş vakti var, o da sorun çıkarıyor.”

Sophia James’e baktı. “Parker artık ciddi ciddi babalarına Jules’un yaptıklarını anlatmayı planlıyor. Anne babayı da sizin hakkınızdaki bazı sanrılarına inandırmış durumda. Sanki senelerdir sana âşıkmiş senin için yanıp tutuyormuş gibi; halbuki gerçekler bunun tam tersi, Jules şimdiye kadar her istediğini kiminle isterse onunla yaşadı, kadın veya erkek fark etmeden. Parker ve ben nişanlandığımızda *bana* bile asıldı. Gerçek şu ki sana âşık olduğunu düşünüyor ama aşkın ne olduğunu bilemeyecek kadar bencil bir insan. Ve *sen* kendi tutumun konusunda hiç yalan söylemedin.” Bu demeçten sonra derin bir nefes aldı. Gözlerimi kırıştırdım. Birçok insan ilk tanışmada bu kadar açılmazdı.

“Neyse,” diye devam etti, “eğer Jules ve Parker’in anne babasını görürseniz ve ortam biraz gergin olursa şaşırmayın. Onların *gerçekte* olup bitenlerden haberi yok.”

James şiddetle iç geçirdi. “Bu karşılaşma için sabırsızlandığımı söyleyemeyeceğim. Belki onlarla kendim konuşmalıyım. Jules’un dedikodu dergilerine yaptığı açıklamalar yenir yutulur şeyler değil.”

Sophia’nın beti *benzi* attı. “Evet, kesinlikle haklısın ama bence onlara bütün bunları Parker anlatmalı. Bunu bir an önce yapmasını sağlarım.”

James başıyla onayladı ama bu durumdan pek memnun görünmüyordu.

Sophia arkamızdaki kalabalıkta birini görmüşe benziyordu. Beni yanağımdan öptü. “Lütfen, bir akşam bize yemeğe gelmelisin. Söz veriyorum, o akşam daha güzel şeylerden bahsedeceğiz.” Yanımızdan uzaklaşmadan önce ona sert bir baş hareketiyle tamam diyerek cevap verdim.

James onun uzaklaşmasını izledi ve her kimin yanına gittiyse ona el salladı. Dönüp bakmadım ama sanırım Parker’di. Sonra da benim durumumu anlayabilmek için uzun süre suratıma baktı, ciddi ve biraz endişeli görünüyordu. “İyi misin, Aşkım?”

Sessizce onu inceledim, göğsüm daralıyor ve sızlıyordu. “Jolene senin sub’ındı,” dedim, sesim oldukça alçaktı.

Bölüm 32

Dudaklarını sıkı ve çenesi kasıldı, ama bunu tahmin etmiş olmama şaşırmışa benzemiyordu. “Evet, öyleydi. Geçmiş zaman. Lütfen, bu konuyu burada konuşmayalım. Sana ne bilmek istiyorsan anlatırım ama şimdi değil.”

Bana yaptığı şeyleri o mükemmel yaratığa yaptığını hayal ettim ve midem bulanmaya başladı. *O kadar güzel biriyle nasıl yarışabilirdim ki? Ona hâlâ delicesine âşık öyle bir kadın varken bana olan ilgisinin uzun sürmesi nasıl mümkün olurdu?* Bu düşünce hem ürkütücü hem de moral bozucuydu.

Ensemi sıkıca kavradı. Aklımdan geçenler yüzünden gözlerim biraz donuklaşmıştı ama gözlerimi tekrar ona diktim. Yüzünde oldukça sakın bir ifade vardı ama endişesi gözlerinden okunuyordu.

Kısıp ama acılı bir sesle, “Lütfen böyle düşünme,” dedi.

Tek kaşımı kaldırdım. “Aklımı mı okumaya başladın?” diye sordum. Yarı şaka yarı ciddi yapılmış bir yorumdu. Yoksa adam zaten yüz ifademden aklımdan geçenleri tahmin edebiliyordu.

İç geçirdi. “Öyle sayılabilir. Bizim hakkımızda şüpheye düştüğünü görebiliyordum. Benim hakkımda. Geçmişimi değiştiremem Bianca. Elimden bir tek dürüst olmak gelir, o konuda da elimden geleni yapıyorum.”

Olayları benim tarafımdan görmesini sağlamaya çalıştım. “Bunu anlıyorum. Ama anlamakla, bununla ilgili bir sorun yaşamamak arasında fark var. Geçmişin, bütün o diğer kadınlar... beni korkutuyor. Benim onlarla rekabet etmem mümkün değil.”

Bunları duyunca biraz sinirlendi. Sesinden öfkesinin soğukluğu sezilebiliyordu. “Ben senden öyle bir şey istemedim. Benim gözümde kimse sana rakip olamaz, Bianca.” *Biri bunu eski sevgililerine söylese fena olmaz*, diye düşündüm, daha düşünürken bunun ne kadar haince küçük hesaplar peşinde koşan insanlara yaraşır cinsten bir düşünce olduğunu biliyordum.

Hâlâ yüz ifademi inceliyordu, her zamanki hercailiğiyle kendini sakınleştiriyordu. Beni balo salonuna doğru götürmeye başladı ve “Haydi, gidip dans edelim,” diye mırıldandı.

Kimse duymasın diye olabildiğince alçak sesle, “Ben gerçekten dans etmeyi bilmiyorum,” dedim.

“Önemli değil. Sana göstermek istediğim bir şey var. Gel.”

Kararlı adımlarla beni balo salonuna götürdü ve orada da vakit kaybetmeden dans pistine çıkardı. Dünyadaki en doğal şeymiş gibi benimle dans etmeye başladı. Ve aynen öyle çıktı. O yönlendiriyordu, ben de onu izliyordum. Beni kollarında sıkıca tutmuş, aramızda boşluk denecek bir alan bırakmamış, sanki binlerce defa pratik yapmışız gibi bizi döndürüyordu.

Bana tahmin edemeyeceğim kadar kolay ve doğal gelen adımları attırırken kulağıma fısıldadı. “Benim bu kadar deneyimli olman hoşuna gitmeyebilir ama bize yararının bulunduğu noktalar var. Deneyimim sayesinde seninle benim farklı olduğumuzu erkenden fark edebildim. Bizim aramızdaki bağın farklı olduğunu. Bu dans mesela. Bize o kadar

doğal geliyor ki seni yönlendirmem ve senin beni izleyebilen, çünkü biz birbirimize tamamen uygunuz. Ve ben bunun böyle olacağını biliyordum. Bu konuda hiçbir şüphem yoktu ve haklı çıktım. Seninle ilişkimiz benim için başından beri böyleydi. Sen bu konularda deneyimli değilsin. Ve belki de bu yüzden bizim ne kadar mükemmel bir çift olduğumuzu göremiyorsun. En azından benim görebildiğim gibi. O yüzden bana güvenmeyi öğrenmen lazım. Ben bundan eminim, bizden eminim. Seni de buna ikna edebilmek için elimden geleni yapacağım, Aşkımdı.”

Beni yönlendirmesine izin veriyordum, onunla dans etmek rüya gibiydi. Kontrolü eline almıştı; bu büyümlü bir andı. Kemanın baskın sesi dansa bir parça hüznün ve aynı zamanda his katıyordu. Dans ederken ona baktım, her şey mükemmeldi. Bu hâkimiyetin sadece yatak odasında işe yarayacağını düşünüyordum ama anlaşılan dans pistinin hâkimiyeti de ondaydı.

“Ah, James,” diye iç geçirdim, onunla ne yapacağımı bilmiyordum. Tam bir doğal afet. “Her şey çok hızlı ilerliyor. Her yanıma ele geçirip beni şaşkına çeviriyorsun.”

Anı bozmak istememiştim ama bu kelimeler ağzımdan dökülür dökülmez bütün vücudu gerilmişti.

“Bu kulağa pek hoş gelmiyor,” dedi, sesi oldukça kısıktı ve kelimeleri boğazından çıkarken belli belirsiz bir düğme takılmış gibiydi. Hüznle, ifadesindeki kırılmanın sebebi olup olmadığını merak ettim. Bu dikkatlice takınılmış tavrın sebebi olup olmadığını. Ama sonra böyle şeyler düşündüğüm için kendimi kınadım. Kendime çok fazla pay çıkarıyordum. Sapıkça, ifadesindeki değişimin sebebi olmam ihtimali beni hem üzmüş hem de rahatlatmıştı.

Müzik bir an için durunca beni pistten çıkardı, müzik tekrar çalmaya başladığında duymazdan geldi; enstrümantal şarkıya yavaş, duygusal bir ton hâkimdi. Keyfini kaçırdığımı biliyordum.

Sessizce, “Tuvalete gitmem gerekiyor, James,” dedim. Aslında biraz yalnız kalmak istiyordum. Ben sadece gerçeği söylemiştim. Beni tamamen ele geçirmiş ve şaşkına çevirmişti. Ama yine de onun canını sıkmış olmak beni üzüyordu ve daimi tereddüdümün canını ne kadar sıktığını biliyordum. Kendimi toplamak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Bir hüznün dalgası benliğimi ele geçirdi. Saf olan taraf güya bendim, ama onun bana güvendiği gibi ona güvenmeyi bir türlü beceremiyordum. Güvenmek benim için olanaksızdı. Kendi duygularıma bile güvenmiyordum. Bana hissettirdiği her duyguyu tereddütle, kuşkuyla, şüpheyile karşılıyordum. Kendimi yarım-insan gibi hissediyordum, sanki ruhumun başkalarına güvenebilecek olan yarısı eksikti.

“Elbette. Bu taraftan,” dedi, o da benimki kadar kısıp bir sesle konuşmuştu, ve beni gitmek istediğimiz tarafa doğru dirseğimin biraz üstüne koyduğu eliyle yöneltti.

İçimden onu rahatlatmak geliyordu ya da özür dilemek, ne için özür dileyecek olduğumdan emin olmamama rağmen. Ama hiçbir şey söylemedim.

Beni tuvaletlere götürdü, ayrılırken koridoru gösterip, “Seni yemek salonunun antresinde bekliyor olacağım,” dedi ve uzaklaştı.

Tuvalet bile ürkütücüydü; çok büyüktü, yerler krem rengi ve beyaz mermerlerle kaplanmıştı, ve anlamsız kaçan kalın sütunlar vardı.

Bölmeler camdan yapılmışlardı, kapı içerden kilitlendiğinde önce buzlu cama dönüşüyorlar sonra da matlaşıyorlardı. Bunu daha önce Vegas’ın bazı popüler gece kulüplerinde görmüştüm ama yine de oldukça etkileyiciydi.

Kapıyı kapatıp uzun süre orada öylece durdum, derin, acı dolu nefesler alıyordum. Beni neyin bu kadar etkilediği-

ni çözmeye çalıştım. Kendimi, yine, James'in baş döndürücü büyüüne kapılıırken bulmuştum ama bir şekilde ona tam olarak güvenemiyordum.

Peki, bunun sebebi o muydu? Yoksa ben miydim? Gerçekten o güzellikteki bir adamın benim ona âşık olduğum gibi bana âşık olamayacağını düşünecek kadar yüzeysel miydim?

Yüzü melekler kadar güzeldi ama gözlerindeki kara lekeler beni hipnotize ediyor, derinliklerinde benim kendi acımı aynalıyorlardı. Hiçbir zaman yüzeysel biri olmamıştım ve güzelliği yüzünden ona âşık olmadığımı biliyordum. O güzel paketin altında yatan ruha âşık olmuştum. Onun gerçekliğini görmüştüm, peki neden o gerçekliğe güvenemiyordum? Onunla fiziksel güzellik açısından aynı kulvarda olan, o, baştan çıkarıcı güzel sub tek bir karşılaşmada benim James'e olan inancımı nasıl bu kadar sarsabilmişti? Kendime mi güvenmiyordum, yoksa sadece gerçekçi miydim? Budalalığım yüzünden kendime tekrar tekrar kızdım. Eğer Jolene'le birlikte olmak isteseydi, benimle olmazdı...

Kendimle yeterince konuştuğuma karar kılınca bölmeden çıktım. Ellerimi yıkarken tuvalet görevlisini başımla nazıkçe selamladım.

İki kişi kapıdan içeri daldığında aynada makyajımı kontrol ediyordum. Kim olduklarını gördüğümde bütün vücudum kaskatı kesildi.

Jules beni görünce yüzü sevinçle parladı. Jolene'in surat ifadesi ise onunkinden daha da kafa karıştırıcıydı. Bana vahşi, hatta neredeyse... tutkuyla alev alev yanan gözlerle bakıyordu.

Beni kuşatmak için harekete geçtiler, hareketleri önceden planlanmış gibiydi. İkisine de tepeden bakıyordum ama yine de bana kendimi kapana kısılmış gibi hissettirmeyi başardılar.

Jules şefkatle saçımı okşayıp, “Bianca,” diye mırıldandı.

Kendimi oldukça kırılğan hissetmeme sebep olacak kadar gerildim. Yüzündeki gülümseme daha da büyüdü, hastalıklı bir şekilde, daha da candan bir hâl aldı. “Nasılsın, aşkım? James ayaklarını yerden kesiyor mu? Bu konuda oldukça başarılıdır. O kadar güzel hiç kimse bizim James’imiz kadar büyüleyici olamaz. Sen de aynı fikirde değil misin, Jolene?”

Jolene aynadaki yansımamı inceliyordu, her detayımı o nefes kesici gözleriyle içine çekerken neredeyse göz bile kırpmıyordu. “Yeni bir kadını arzuladığında karşı konulamaz ve amansız olur. Başlarda öyle bir tutku ve coşkuyla peşime düşmüştü ki hâlâ o günleri rüyalarımda görürüm. Kendimi hiç James’imizle olduğum süre boyunca hissettiğim kadar çekici ve güzel hissetmedim. Hayatımın en coşkulu, en heyecanlı senesiydi.”

Nefesim kesildi, kalbim göğsümde onun sesini bastıracak kadar yüksek sesle gümbürdüyordu. *Bir sene?* Başım dönmeye başladı.

Jules onu teşvik etmek için, “Ona her şeyi anlat, Jolene,” dedi. Ama aslında bu bir emirdi.

“Bir sene iki ay boyunca Bay Cavendish’in sözleşmesi altındaydım. O süre boyunca ona aittim, o aksini söylemediği sürece sadece ona, benimle her istediğini yapabilirdi, tamamen onun emrine amadeydim. Kişisel cennetimi yaşadım.”

Sözleşme? Söylediklerini algılamaya çalışıyordum. Bu bahsettiği sözleşme hakkında az bir bilgim vardı ama bana sözleşme imzalatmaya kalkmamıştı. Belki benim korkup kaçma ihtimalimden çekindiği için, belki de değil. Ama bir sene iki ay? Daha önce hiç kız arkadaşı olmadığını iddia etmişti ama bu kulağa kız arkadaş sahibi olmaktan daha ciddi geliyordu...

Yüzümün ifadesiz sesimin duygusuz olmasına dikkat ederek Jolene'e, "Ne kadar önceydi?" diye sordum.

Dilini dişlerinin üzerinden geçirdi, bu hareketi görünce cin çarpmışa döndüm, sanki James'le çok yakın olduğu için bu hareketi yapabiliyordu. *Onu benden çok daha iyi tanıyor olmalı*, diye düşündüm. "Üç sene önce."

Bunu duyunca biraz rahatladım. Yansımalarımıza doğru tek kaşımı kaldırdım. "Onu unutamamış olmak için biraz uzun bir süre değil mi sence?" diye sordum. Bu iki kadına kaltaklık yapmakla ilgili bir problemim yoktu. Jules'la son karşılaşmamızda söyledikleri yüzünden kahrolup yaralı bir hayvan gibi kaçmışım. Bu sefer zannettiği kadar kolay lokma olmadığımı görmesini istiyordum.

Jolene'in bakışları oldukça içtendi, sanki kötü niyetimi bir parça olsun hissetmemiştii. "Üç sene önce sözleşmemizin bittiği tarih ama kesinlikle *bizim* bittiğimiz tarih değil. Taze maceralarının aralarında beni hâlâ sık sık arar. Daha altı hafta önce onunla bir gece geçirmem için beni özel uçağıyla Vegas'a götürdü."

Bölüm 33

Bu darbe hedefini tam on ikiden vurdu, titremeye başladım. Durmuş beynimde dalgın dalgın hesap yapmaya çalıştım. Benimle tanışmadan bir gün önce bir kadınla birlikte olduğunu itiraf etmişti. Tarihler bu kadının iddiasını doğruluyordu. *En azından bizim ara verdiğimiz dönemde onu aramamıştı...*

Bakışlarımı Jules'a çevirdim, onu incelerken kendime bu kadının amacının sorun çıkarmak olduğunu hatırlatıyordum. Ama yine de başarıyordu... "Peki, *senin* amacın ne Jules? Sen de James'le kendi ilişkinin detaylarını mı sıralayacaksın?"

Yine samimiyetle gülümsedi. Hayatımda gördüğüm en içten sahte gülümsemeydi. "Ben onun sub'ı değilim, eğer onu soruyorsan. Beni hep kendisinin eşiti olarak gördüğü için bana o şekilde davranması mümkün değildi."

Anlamıyor, diye düşündüm; şaşırmıştım. Bunun eşitlikle alakası yoktu. Aksine, James bana hep yatak odasının dışında güçlü olan tarafın ben olduğumu hissettirmişti. Bize bunca sorun çıkaran kadının onun tipi bile olmadığını, onu birazcık bile anlamadığını fark etmek beni hayrete düşürdü.

"Ben onun sosyal hayatta dengiyim," diye devam etti, "ve her zaman birbirimize son derece uyumlu olduk. Özgü-

venim sayesinde onun kenarda sapkın ilişkiler yürütmesine izin veriyorum.”

O konuşurken tek düşünebildiğim acınacak hâlde olduğuydu. “Onun ilişkiniz hakkında tamamen farklı bir fikre sahip olduğunun farkındasın değil mi? Seninle cinsel ilişkiye gireli bir seneden fazla olduğunu söyledi. Sadece arkadaş olduğunuzu iddia ediyor.”

Yüzü belli belirsiz kasıldı ama ağzının etrafındaki gerginliği görebiliyordum; genç suratına eski bir üzüntü gibi kazınmıştı. “Hevesini alıyor. Ben anlayışlı bir kadıyım. Bir eşte buna ihtiyacı var. Bunu sadece bizim sosyal sınıfımızdan olan biri gerçekten anlayabilir.”

Büyük, yumuşak göğüslerini koluma yaslayana kadar Jolene’yi neredeyse unutmuştum. Gözlerim aynada onun kileri buldu ve bana alev alev yanan bir tutkuyla bakıyorlardı.

Buğulu bir sesle, “Senin düşmanın olmak zorunda değiliz, Bianca,” dedi. “James’imizle ilişkin biraz bile süreceksse başka kadınlardan hoşlanan kadınlar dışındaki herkesten çok çabuk sıkıldığını bilmende yarar var.”

Gözlerimi kırptırdım, ne demek istediğini anlamaya çalışıyordum. “Efendim?” dedim.

Bana nasıl süründüğünü yanlış anlamam mümkün değildi. “İki kadını aynı anda domine etmek kadar sevdiği bir şey yoktur. Sana bundan bahsetmedi mi daha? Oyun bahçesinde yanımıza başka kadınlar getirmesine bayılıyordum. Ve tabii ki yeni sub’larıyla oynamak için de, onun favorisi olarak, beni çağırır.”

Aniden midem bulandı, yumruklarım sıkıldı. Bu kadınların beni etkileyebildiklerini bilmelerini istemiyordum ama şimdiden zorlanmaya başlamıştım ve daha işlerinin bitmediğini biliyordum.

Jolene elbisesinin kolsuz üstünü indirdi, göğüslerinin

mükemmel orantısını ve heybetini sergiledi. Koyu kırmızı göğüs uçlarına takılmış büyük gümüş halkaları anında fark ettim.

İnsanı günaha teşvik edebilecek dolgun dudakları kıvrılıp haz dolu bir tebessüm oluşturdu. “Sadece favorilerinin göğüslerini deler. Bilmiyor muydun?”

Jules sırtıma bütün gücüyle yaslanıp bileklerimi sertçe kavrayarak beni şaşırttı. Başta karşı koymak aklıma bile gelmedi. Bu kadınların fiziksel bir tehdit oluşturmalarını beklemiyordum.

Jules daha hareket etmeye başladığında Jolene kollarını boynumun etrafına doğru uzatıyor ve yumuşak bedenini bana yaslıyordu. Başımı kendisinininkine doğru çeken minyon, ufak tefek yapılı vücudu benim hayal edebileceğimden daha güçlüydü

Yumuşak ağzını benimkine dayamadan önce, “Sadece tadımlık, Bianca,” diye fısıldadı. Dudaklarını benimkilerin üzerinde hareket ettirirken bu kadar yumuşak ve ıslak bir ağız tarafından öpülmenin tuhaftan da öte olduğunu fark ettim. Küçük dilini ağzıma sokana kadar bu beklenmedik saldırı karşısında dona kalmıştım. O noktada var gücümle beni tutan kadınlara karşı koymaya başladım. Jolene’in dilini küfredip geri çekilmesine sebep olacak kadar sertçe ısırdım.

Eli ağzında geri çekilirken onu reddettiğime kesinlikle inanamıyordu. Jules neredeyse aynı anda beni bırakıp önüne, kıpkırmızı kesilmiş Jolene’in yanına geçti. Bu şehvetli hoş kadına bakarken, gözlerinde şaşırtıcı bir hızla gerçekleşen değişimi görebiliyordum; Jolene şaşkınlığını çabuk atlattı ve sert, kötücül bakışlar atmaya başladı.

Tek parmağını kaldırıp, “Biliyor musun, hata yapıyorsun. Daha açık görüşlü olmaya niyetin yoksa onu elinde tutamazsın. O tamamen doyumsuzdur. Çeşitliliğe ihtiya-

cı vardır ve bunu ona sağlayamazsan onu bir hafta içinde kaybedersin.” Jolene konuşurken Jules elbisesinin üstünü düzelterip göğüslerini kapatıyordu. Ona dokunuşundan yakınlıkları belli oluyordu.

İkisine de dik dik baktım. “Olmaz öyle şey. Eğer James başka kadınlarla birlikte olmak istiyorsa onlarla birlikte olmakta özgür. Poposuna tekmeyle öyle bir basarım ki ne olduğunu şaşırır. Ve eğer siz ikiniz kadınlardan bu kadar hoşlanıyorsanız birbirinizle takılın. Neden James’le uğraşıyorsunuz ki?”

Jolene’in yüz ifadesi değişmedi bile. “Onu zannettiğin kadar kolay bırakamayacaksın. Ve onu unutmak imkânsız. Buraya yazıyorum, beni istemek konusunda fikrini değiştireceksin. Bekliyor olacağım.” O bu cümleleri kurarken iki kadın parmaklarını kenetlediler, bu, dayanışmalarının açık bir göstergesiydi.

Sallana sallana tuvaletten çıkarlarken Jules kendinden memnun bir şekilde ‘kanaryayı yemiş kedi’ gibi gülümse-di, sanki çok önemli bir başarı elde etmişti. Dakikalar önce bana saldıran onlar değilmiş gibi yavaş yavaş yürüyorlardı.

Öylece kalakaldım, uzun süre arkalarından kapıya baktım, bu manyakça karşılaşma beni serseme çevirmişti. Jules’un bize zarar vermesine izin vermeme kararına rağmen, bana söylenenler yüzünden James’e ve kalıcı bir ilişki kurma ihtimalimize olan inancım sarsılmıştı. Kapıya bakmayı kesip aynaya döndüm. Karşılaştığım manzara beni sinirden delirtti. Ağzım Jolene’in koyu kırmızı rujuyla kaplıydı ve gözlerim korkudan fal taşı gibi açılmıştı. Elimin arkasını ağzımın üzerinden geçirip, o can sıkıcı rengi sildim.

Tuvalet görevlisini tamamen unutmuştum. Onun varlığını anca bana kibarca bir havlu uzattığında hatırladım. Ona minnettarlıkla teşekkür ettim, dudaklarımdaki kırmızıyı

ovalıyor, bütün izleri silmeye çalışıyordum. İnatla dudaklarımdan gitmiyordu. Bu renkten nefret ediyordum.

Tuvalet kapısı aniden açıldı ve öfkeden deliye dönmüş bir James içeri daldı, sanki kapıyı bütün hızıyla koşup bedenini çarparak açmıştı. Sinirli gözlerle beni gördü ve bana doğru yaklaşırken tuvaleti taradı.

Hemen arkasından içeriye ölümüne güzel bir kadın aceleyle girdi. Sarı saçları sırtından aşağıya eğlenceli denizkızı dalgaları hâlinde iniyordu. Üzerinde hem zarif hem de seksi görünmeyi beceren gri dar bir elbise vardı. Boynundan ayaklarına kadar bütün vücudunu kapatıyordu ama süper modellere yaraşır muhteşem vücut hatlarını kesinlikle gizlemiyordu.

James hızla yanıma gelince kadına pek dikkat edemedim. James bir eliyle başımın arkasını avuçlamış, yüzümü daha iyi görebilmek için diğer eliyle çenemi yukarı kaldırıyordu.

“Ne oldu?” diye sordu.

Çenemi tuttuğu elini kavradım, gözleri hemen elimin arkasına kaydı; koyu kırmızı ruj izleriyle kaplıydı.

Gözleri elimden ağzıma ve tekrar elime gitti. Tekrar, “Ne oldu?” diye sordu, sesi sertti.

“Tahmin edemiyor musun? Eski sevgililerin beni kenarda kıstırdı. Kısa olan pek hayırdan anlamıyor,” dedim. Planladığımdan daha soğuk bir şekilde konuşmuştum.

Çenemi tuttuğu elini o kadar sıkı ki neredeyse canımı acıtıyordu. Sesi birden kısılmıştı ama yine de paniğini duyabiliyordum. “Sana saldırdılar?”

“Jolene üstünü çıkarıp beni zorla öperken Jules bilekleriimi tuttu. Evet, sanırım bana saldırdıklarını söyleyebiliriz. Kadınlarını üçlü yapmaya zorlamak için bir çeşit yöntem geliştirmişler.” Yüzümü ve sesimi becerebildiğim kadar

ifadesizleştirmiştim. Tepkisini merak ediyordum ve görebilmek için dikkatle izliyordum.

Yüzünü buruşturdu, suratını korkunç bir acı kapladı. Beni göğsüne çekip, “Üzgünüm. Seni daha iyi korumalıydım. Yemin ederim bir daha böyle bir şey yaşamaman için gerekeni yapacağım. Seni tuvalette sıkıştırmak gibi bir şey yapacakları aklımın ucundan geçmedi. Sana el süreceklərini düşünemedim,” dedi.

Her şey için kendini suçlayacağını bilmeliydim. Olanlar yüzünden hâlâ öfkeliydim, fakat buna rağmen içimden ona yumuşak davranmak geliyordu.

“Bianca, bu Lana. Benim eski bir arkadaşım.” James beni onunla tanıştırtırken hâlâ yüzümü göğsüne gömülü tutuyordu. “Tuvalette taciz edildiğini görünce gelip bana haber verme inceliğini gösterdi.”

Tanışmak için ona döndüm, Lana’nın ismini söylerken sesinde beliren ilgi ve alakayı kaçırmamıştım.

Ona ikinci defa baktığımda, bu sefer daha yakından, kadının benim fark ettiğimden daha nefes kesici bir güzelliğe sahip olduğunu gördüm. Gülümserken yüzünde oldukça tedbirli de olsa arkadaş canlısı bir ifade vardı. Yüzü masal prenseslerini andırıyordu, gözleri o kadar parlak bir maviydi ki eflatunlardı. Gerçek göz rengi olup olamayacağını düşündüm. Daha önce mor gözlü kimseyle tanışmamıştım.

Sırtından ve omuzlarından masalımsı bir pelerin gibi dökülen dalgalı sarı saçlarında sarının her tonundan tutamlar vardı. Yüzü nefes kesiciydi; yüz hatları simetrik, gözleri büyük ve kalın kirpikli, burnu minik ve kalkık, çıkık dudakları neredeyse James’inkiler kadar çekici.

Gözleri benimkilerle aynı hizadaydı, bu da boyunun yüz yetmiş beş santimle yüz seksen cm arasında olduğunu gösterirdi ama topuk yüksekliğine bakmadan emin olamazdım. Onu incelerken bu enfes kadını bir yerlerden hatırladığı-

mı fark ettim ama nereden olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ve tanıştığınızı unutabileceğiniz türden bir kadın değildi.

Kaşlarımın hafifçe çatıldığını gördü. Aklımdan geçenleri okumuş gibiydi, yüzünü buruşturdu. İç geçirip, “Beni bir yerlerden hatırlıyorsun,” dedi. Alçak ve melodik bir sesi vardı. Kaşlarını kaldırıp James’e baktı. “James, kadınlar tuvaletindesin, unuttun galiba. Git dışarıda bekle. Ben Bianca’nın kendine çeki düzen vermesine yardım ederim; siz de sonra buradan kaçabilirsiniz. Sizin yerinize bir mazeret uydurup gitmek zorunda olduğunuzu da söylerim ama bir rezalet çıkmadan burayı terk etmen lazım. Buraya her an herkes girebilir.”

James kapıya doğru yönelmeden önce kafamın tepesini öptü. Bana endişeli bir bakış attı ama Lana’ya hitaben, “Fazla bekletmeyin,” ikazında bulundu.

Tuvalet masalarından birinin önüne benim için bir sandalye çekti. “Otur, canım,” dedi. Dediğini yaptım; ses tonundan açıkça sezilen iyilik ve şefkate kendini bırakmamak mümkün değildi. Yirmi altı yaşından fazla olamazdı ama bomba etkisi yaratan güzelliğine rağmen hali, tavrı oldukça anaçtı.

Aynada onu incelemeye devam ettim ama hâlâ onu nereden tanıdığımı çıkaramıyordum. Sonunda, “Seni nereden tanıyorum,” diye sordum. Modaya uygun olsa bile kocaman olan çantasını masanın üzerine açmış kararlı bir şekilde içini karıştırıyordu.

Yarım ağızlı bir gülümsemeyle, “Birkaç sene önce kısa bir modellik deneyimim oldu. Hiç bana uygun bir iş değildi ama insanlar arada sırada beni çıktığım kapaklardan hatırlıyorlar. O kapaklara da annem seksenlerde süper model olduğu için çıktım zaten.”

O konuşurken onun Sports Illustrated dergisinin ünlü bir

kapağında çıkmış fotoğrafını hatırladım; üzerimde minik sarı bir bikini vardı ve bir sörf tahtasının üzerine ata biner gibi oturmuştum. Ağzım açık kaldı. “Sen de süper modeldin. Artık modellik yapmıyor musun?”

Omuz silkti, tebessümü fazla mütevazı bir hâl aldı. “Aile işinde objektiflere gülümsemekten daha başarılı olduğum su götürmez bir gerçek.”

Bu büyüleyici kadını incelemeye devam ettim, geceye damgasını vuran dramatik olayları bir an için bile olsa unutmama sebep olduğu için mutluydum. “Aile işiniz ne?”

Bana etkileyici bir gamze patlattı. “Umarım benim hakkımda kötü düşünmene sebep olmaz ama benim ailem de otel işinde. Middletonlar, Cavendish ailesinin ezeli rakibidir. James ve ben sekiz sene kadar önce tanışıp hızla arkadaş olduğumuzda herkesin ne kadar şaşırdığını düşün.”

Sadece arkadaş olmalarının mümkünatım merak ettim. Aşırı güzellikteki bu iki insan karşı cinslerden olmalarına rağmen nasıl sadece arkadaş olabilirlerdi? Hele aralarından biri James’sen...

Yine aklımdan geçenleri okudu. Aynada bana bakan gözleri fal taşı gibi açıldı ve kafasını şiddetle iki tarafa sallamaya başladı. “Sadece arkadaşız. İlk tanıştığımızda birkaç kere yemeğe çıktık. Galiba James beni baştan çıkarma fikrini eğlendiriyordu ama işler hiç o noktaya gelmedi. Kadınları okumasını bilen bir adam, ve benim bu fikre açık olmadığımı anlamıştı. Ayrıca, seninle tanıştığından beri geçirdiği değişimin içimi ne kadar rahatlattığını söylemeliyim. Uzun süre, farklı şekillerde de olsa, onun da benim kadar arızalı olduğunu düşünüyordum.”

“Arızalı?” diye sordum, onun samimiyetine kendimi kaptırmıştım.

Yüzünü buruşturdu ama masalsı eflatun gözleri hızla tekrar gülümsemeye başladı. “Normalde insanlara bu kadar

açılmam ama senin yanında kendime engel olamıyorum. Bir bakıma bu oldukça mantıklı sayılabilir. Seninle arkadaş olmamız kaçınılmaz, olmak zorundayız. James'i delicesine seviyorum, sonunda âşık olmasına sebep olan kadın olduğun için prensip itibarıyla seni de delicesine seviyorum."

Bölüm 34

Çok hassas bir konuya değinmiş gibi yüzümün buruşmasına sebep olsa da sözlerini düzeltmedim. Onun yerine odağı tekrar ona çevirdim. “Neden *senin* arızalı olduğunu söyledin?”

Gülümsedi. Çok hüzünlü bir tebessümdü, ve yürek parçalayıcı olduğu tartışma götürmezdi. Üzerinizde öyle bir etki bırakıyordu. Hissettikleri o güzel yüzünden okunuyordu, ve o hislere birazcık bile olsa ortak olmamak imkânsızdı.

“Kendimi bildim bileli beni asla sevmeyecek bir adama âşığım. Hatta, benim anlamam uzun sürmüş olsa da, bir başkasına âşık. Kalbim onu bir türlü unutamadı ve anneleri dehşete düşüren bir şekilde, karşı cinse karşı duyarsızım. James kadar güzel bir adama karşı bile. İlk başlarda onu çekici bulmaya çalıştım ama işe yaramadı. Galiba ondan sonra bir daha uğraşmamaya karar verdim. Ben sadece bir kere âşık olabilen kadınlardanım. Maalesef o bir kereyi de beni kız kardeşi gibi gören bir adamla harcadım.”

“Bu imkânsız,” dedim. “İstedğin her adamı elde edebilirsin.”

Kafasını iki yana salladı, sonunda o devasa özel tasarım çantasından bir saç fırçası çıkardı. Sonra da karışmış sa-

çımı özenle fırçalamaya başladı. Dalgın dalgın, “Ne güzel saçlar,” diye mırıldandı. “Rahatlıkla kardeş zannedilebiliriz,” diye ekledi. Bunun onur verici bir iltifat olduğunu düşündüm. “Bugünlerde kaç kadın doğal sarışın ki? Benden başka bildiğim bir tek sen varsın. Ama, hayır, kesinlikle istediğim her adamı elde edemem. Ben şimdiye kadar sadece birini istedim. Akira Kalua. Edepsizce kendimi onun kollarına attım ve o da durumuma acıdığı için beni bir kere becerdi, ondan elde edebildiğim bu kadarla sınırlı. Böyle kaba konuştuğum için kusuruma bakma ama tam olarak olan buydu.”

“Akira Kalua,” diye tekrarladım, isme şaşırmışım. Sanki bir yerlerden hayal meyal hatırlıyordum ama nereden olduğunu çıkaramıyordum. İsim Hawaii dilini anımsatıyordu. Birkaç Hawaiiili arkadaşım vardı, bizim havayolu çalışanları arasında Hawaiiili popülasyonu yüksekti.

Hasretle gülümsedi, sanki o ismi duymak acı tatlı hatıraları canlandırmıştı. “İnanır mısın bilmem ama ben kalben tam bir ada kıızıyım, gerçi cennetten sürüleli uzun zaman oldu. Tanrım, New York’tan nefret ediyorum.”

Bu itirafa bayağı şaşırmışım. Oysa ki ben aile serveti ve muhteşem görünüşü sayesinde New York yaşantısına uyum sağlamakta hiç zorlanmayacak birisi olduğunu düşünmüştüm. “Hawaiiili misin?” diye bir tahmin yürüttüm.

Bir baş hareketiyle evet dedi, tekrar çantasının içine dalmadan önce şefkatli eliyle saçımı düzeltti. “Doğma büyüme. Annem bana hamileyken babam Hawaii’ye âşık olmuş. Daha doğrusu Maui’ye. Onlar başka bir yerde yaşamaya kendilerini hazır hissettiklerinde ben onlarla gitmeye hazır değildim. Bensiz gitmek zorunda kaldılar, ben vaktimin çoğunu kendi ailemle değil de beni bir nevi evlatlık edinen Hawaiiili ailemle geçirmeye başladım.”

“Bana Akira’dan bahset,” dedim. Kafasını iki yana sal-

layarak gülümsedi. Gözlerimin altına akmış mas karayı temizlemek için bir makyaj temizleme mendili çıkarmıştı. Bu ilginç detayları duyduktan sonra hikâyesinin devamını dinlemek için yanıp tutuşuyordum. Yüzünün güzelliğinden ve gözlerindeki hüzünden büyüleyici bir aşk hikâyesi olacağına emindim.

“Belki başka bir zaman. James olay çıkarmadan onun yanma gitmen lazım. Ama yakın zamanda birlikte vakit geçirmeliyiz. James, Vegas’ta yaşadığını söyledi. Oradaki aile arazisini idare etmek için sık sık oradayım. Cavendish arazisine beş dakika mesafede hatta. James’ten numaranı alırım. Benimle öğle yemeği yer misin?”

Başımla onayladım. Onunla dakikalar önce tanışmıştım ama çoktan arkadaş olmuşuz gibi hissediyordum. Bunun benim için alışılmadık bir durum olduğunu söylemek hafif kalırdı. “Buluştuğumuzda Akira’yı anlatacak mısın?” diye sordum, garip bir şekilde bu hoş kadının aşk hayatını merak ediyordum.

Bu ısrarımdan biraz bunalmış gibi bir bakış atıp tekrar çantasına daldı. Bana renksiz bir dudak parlaticısı uzattı. “Parmağınla sür. Dudaklarıma hiç değdirmedğimden emin olabilirsin. Dudaklarındaki bereleri biraz kapatır. Ve evet, gerçekten merak ediyorsan öğle yemeği için buluştuğumuzda sana Akira’yı anlatırım. Onun hakkında hiç konuşmuyorum, belki içimi boşaltmak bana da iyi gelir. Ama sen de bana James’le olan ilişkinizi anlatmak zorundasın.”

Lana’yı sevmiştim, o yüzden parmağımla dudaklarıma biraz parlaticı sürüp tüpü ona geri verirken bu isteğini kabul ettim.

Gülümsedi. “Yeni gibi oldun. James burayı bir an önce terk etmek isteyecek. Canı oldukça sıkkın. Bir konuşma yapması bekleniyordu ama bu hayır kurumu hakkında benim de bilgim var, o yüzden onun yerini almakla ilgili bir

sorunum olmadığını kendisine iletirsin. Seni hafta içinde ararım.”

Ayağa kalktığımda bana sıkıca sarıldı. Bu sevgi dolu hareket beni oldukça şaşırtmıştı ama ben de ona sarıldım.

Geri çekilirken gülümseyerek, “Tanrım, benim kadar uzun olmana bayıldım. Senin yanında kendimi dev gibi hissetmiyorum. Kesinlikle birlikte vakit geçirmemiz lazım,” dedi.

Tuvaletten çıktığımızda James resmen sabırsızlıktan volta atıyordu. Yeterince yakınına geldiğim anda kolumu sımsıkı kavradı.

“Haydi, gidin. Ben bir mazeret uydururum. Ah, James bir de, bana Bianca’nın telefon numarasını yolla. Bu hafta içinde birlikte öğle yemeği yiyeceğiz.”

Gergin olsa da Lana’ya minnettarlığını gösteren bir tebessümle, “Sağ ol, Lana. Sana borçlandım,” dedi. Durak-samadan beni kapıya doğru götürmeye başladı. “Arabayı ön tarafa getiriyorlar. Hemen kaçabiliriz. Buradan hemen gitmem lazım.”

James sabırsızlıktan o kadar gerilmişti ki kasları atıyordu, bizi baş döndürücü bir hızla arabaya bindirdi. Etrafta tek bir fotoğrafçı olmayan dar bir sokağa çıkmıştık.

Araba hareket ettiğinde James’in içine kapandığını hissettim. Camdan dışarı bakarken gözlerini üzerimde hissettim ama ona bakmak için kafamı çevirdiğimde kendi camından dışarı bakıyordu, suratından hiçbir duygu okunmuyordu.

Cevaplanmasını istediğim sonsuz sayıda sorum vardı. Jolene’in hangi konularda yalan söylediğini ve hangilerinin gerçek olduğunu bilmek istiyordum. Hepsinin doğru olmaması için dua ediyordum. Bilmek istiyordum, bilmeye ihtiyacım vardı ama bir yandan da söyleyeceklerinden, ve ilişkimizin vereceği cevapları kaldıramayacağından korku-

yordum. Ve nereden başlayacağımı bilmemem işleri kolaylaştırmıyordu.

Sessizliği bozduğumda neredeyse evine gelmiştik. Aramızdaki yarım metrelik koltuk mesafesi kilometreler gibi geliyordu.

“Daha önce hiç ciddi bir ilişkin olmadığını söylemiştin ama Jolene bir sene iki ay boyunca beraber olduğunu ve altı hafta öncesine kadar onunla sık sık görüşmeye devam ettiğini iddia ediyor. Yalan mı söylüyor?”

Ürkütücü derecede uzun bir süre sessiz kaldı, camdan dışarı bakarken yüz ifadesinde hiçbir değişim olmadı. “Neredeyse geldik. İçeride konuşuruz.”

Bu cevap hoşuma gitmedi. Hoşuma gidecek tek cevabın hemen hiç duraksamadan verilmiş ‘evet, yalan söylüyordu’ olduğunu biliyordum.

Soför bizi yeraltı otoparkına götürdü ve arabadan sessizce indik. Asansöre doğru yürürken kolumu sahiplenici bir şekilde tuttu ama yalnız kaldığımızda bana bir kere bile dokunmadı. Aramızdaki mesafe korkudan midemin düğüm düğüm olmasına sebep oluyordu.

Canı çok sıkındı, bunun sebebi tuvalette olanlardı. Canını soracağım sorular mı sıkıyordu? Cevaplarına vereceğim tepkiden mi endişeleniyordu? Ya da çok daha kötü bir şey miydi? Bunun çok daha kötü bir sonucun habercisi olduğunu düşünmeye başladım, beni terk edeceği gibi... İlişkimizin gerçekliğini bir anda fark etmiş de istediğinin bu olmadığına karar vermiş olabilir miydi? Güzel Jolene’yi görünce hata yaptığını mı anlamıştı? Zaten içimden bir ses bana başından beri bunun gibi bir şeyin kaçınılmaz olduğunu söylüyordu.

Binanın en üst katına yaklaşırken James sonunda sessizliği bozup, “Yatak odamızda konuşabilir miyiz?” diye sordu.

Halini tavrını inceledim. Bana bakmıyordu bile. Kendimi hasta olacaktım gibi hissetmeye başladım. “Bu kadar hızlı ilerlememiz gerekmiyor James. Şu anda aynı evde yaşama fikrini tartışmak için bile erken bırak gerçekten birlikte yaşamaya başlamayı.” *Hiç gururum kalmadı*, diye geçirdim içimden. İlişkiyi tamamen bitirmek yerine işleri yavaşlatabileceğimizi söyleyerek onu rahatlatmaya çalışıyordum. O korktuğum cümleleri kurmasını engellemek için yapmayacağım pazarlık kalmamıştı sanki.

Bir an için bana acılı gözlerle baktı ama kafasını o kadar çabuk döndürdü ki hayal gördüğümü zannettim. “Odamızda konuşuruz,” dedi ama bu beni kesinlikle rahatlatmadı.

Asansör onun katına ulaştı, tek kelime etmeden beni odasına götürdü. Önünden geçtiğimiz bir saatten, saatin on biri biraz geçtiğini gördüm. Daha geç olduğunu zannediyordum. Son birkaç saat içinde o kadar çok şey olmuştu ki... Lana Middleton’u düşündüm. Onun varlığı beni biraz rahatlatmıştı. James’e, “Lana ve Akira hakkında bir şey biliyor musun?” diye sordum. Yine de bana bakmadı. “Akira?” diye sordu. Demek ki o da bilmiyordu.

“Boş ver.”

Yatak odasına çıkan merdivenleri önümden çıkıyordu. “Lana tanıdığım en işkolik insan. Haftada yedi gün çalışmama rağmen ona kıyasla aylak sayılırım. Onu tanıyan herkes onu çok sever ama sosyalleşmesi bile sadece iş içindir.” Lana’yı anlatırken bile sesi duyusuzdu.

“Beni öğle yemeğine davet etti,” diye hatırlattım.

“Bu seni gerçekten sevmiş demektir. Çok sevindim. Çok iyi bir arkadaşır, sır saklamasını bilir ve insanları yargılamaz, yani onunla konuşurken söylediklerine dikkat etmene gerek yok.”

Gözlerimi kırptırdım, onunla *bizim* hakkımızda konuşabileceğimi mi söylemeye çalışıyordu acaba? “Senin... tercihlerin hakkında bir bilgisi var mı?”

“Tam olarak değil. Cinsel eğilimlerimin çok da tipik olmadığını ve eskiden birçok kadınla yatmış olduğumu biliyor ama bundan daha fazla detay bildiğini zannetmiyorum. Ama konuşman için doğru insan olabileceğini düşünüyorum, eğer konuşmaya ihtiyacın varsa. Dediğim gibi sır saklamasını bilir ve seni tercihlerin yüzünden topa tutmaz. Huyu değildir.

Bana resmen Lana’ya BDSM aktivitelerimizden bahsetmem için izin vermişti. Bunu yapma şansım olduğunu bilmek güzeldi ama yapar mıyım bilmiyordum. Bunları daha Stephan’la bile konuşmamıştım ki normalde ona hakkımdaki en küçük detayları bile anlatırdım. Lana gibi bir kadınla konuşmanın Stephan’la konuşmaktan daha kolay olabileceğine karar verdim. Stephan bana karşı o kadar korumacıydı ki James’in bana yapmasına izin verdiğim şeyleri öğrendiğinde ne tepki vereceğini bilmiyordum.

Yatak odasına geldiğimizde kendimizi oyalamak için başlattığımız konuşma da sona erdi. Girişte bekleyip beni içeri soktu. Dönüp ona baktım. O kadar farklı davranıyordu ki bütün tüylerim diken diken olmuştu.

Dakikalarca beni izledi, sanki cevapları gözleriyle sökülüp almaya çalışıyordu. Surat ifadesi okunmuyordu ama ipekli papyonunu çözerken ellerinin titrediğini gördüm.

“Elbiselerini çıkar, Bianca.” Sonunda konuşmuştu, sesi insanı korkutacak kadar yumuşaktı.

Çenemi hafifçe kaldırıp ona kafa tuttum. “Bunu erteleyemeyiz, James. Konuşmamız lazım.”

Başıyla onayladı. “Evet. Elbiselerini çıkar ve yatağa geç. O zaman konuşacağız.”

Dikkatle ona baktım, bunun garip bir şaka olup olmadığını anlamaya çalışıyordum.

Burun delikleri büyüdü. “Şimdi,” dedi. Yatağı gösteren eli hafifçe titriyordu. Sonunda boyun eğdim, bu tuhaf tavırlarının ne demek olduğunu öğrenmek istiyordum.

Bölüm 35

Yatağa doğru giderken ayakkabılarımı çıkardım, uçuşan elbisemin içinden birkaç küçük hareketle kurtuldum. Bir adımla öbürü arasında minik dantelli tangam unutulmuş bir hatıra gibi düştü gitti.

Sonra da ona dönük vaziyette yatağın kenarına oturdum. Çıplaktım ama her zamanki gibi bu yüzden kendimi rahatsız hissetmiyordum. Çünkü kafamı kurcalayan daha önemli meseleler vardı.

James yine alçak bir sesle, “Yatağın ortasına yat,” emri verdi. Hâlâ kapının içinde duruyordu. O müthiş smokinini daha çıkarmamıştı, sadece papyonunu çözmüştü ama o da açık vaziyette boynunda asılı duruyordu.

İtaat ettim ama bu itaatim normalde olduğu gibi içimden gelerek yaptığım bir şey değildi. Kendimi zorlayarak vücudumu söylediği noktaya kaydardım.

Devam etti. “Bacaklarını aç ve kollarını başının üzerine kaldır.”

Öfkelenmiştim. Konunun epey dışına çıkıyordu. “James,” diye başladım.

Sesi birden hafifçe sertleşti. “Yap hemen.” Gözlerimi kapattım, ona itaat ederken neredeyse titriyordum. Sorularımın cevaplanmasını istiyordum ama kendimi kandıramazdım. Bunu da aynı şiddetle istiyordum.

Ben söylediklerini yaptıktan sonra harekete geçti, yanıma gelip yatağın köşelerinde saklı duran bağlarla beni hızla sabitledi. Bağlanmış vücuduma bakarken, bedenindeki gerginlik gözlerimin önünde bir anda akıp gitti.

Konuşmadan önce yatağın kenarında dikilip uzun süre bana baktı. “Böylece kızarsan kaçamazsın. Sorman gereken her şeyi sor. Bütün sorularımı cevaplayacağımı ve dürüst olacağımı biliyorsun ama cevaplarımı beğenmezsen kaçma şansın yok.”

Doğrudan ona bakıyordum ama gözümün kenarından hızlı hızlı inip kalkan göğsümü görebiliyordum. Eğer bu beni endişelendiren konuları unutmamı sağlamak için geliştirilmiş bir taktik olsaydı, tamamen başarılı olmuş olacaktı. Çıplak bir şekilde yatağına bağlanmışken hiçbir şey, istediğim cevaplar bile, bana yapabilecekleri kadar önemli görünmüyordu.

Düşüncelerimi toplayıp, büyük bir çabayla odağımı asıl meseleye çevirdim.

Cevabından korkmama rağmen sonunda, “Jolene yalan mı söylüyordu?” diye sordum.

Huzursuz elini koyu altuni saçlarından geçirip akşam için özenle taranmış şeklini bozdu. Smokin ceketini çıkarıp bir sandalyenin üzerine fırlattı ve odanın içinde volta atmaya başladı. Sonunda cevap verdiğinde ben çoktan sinirden çılgılık atacak hale gelmiştim.

“Yalan söylemiyordu. O süre boyunca benim sözleşmeli sub’ımdı. Ama o süre bittikten sonra birbirimizi ‘sık sık’ görmedik. Belki senede en fazla altı defa görüşmüşüzdür. Ve genellikle benim o an için bir sub’ım yokken. Bunun beni daha iyi göstermediğini biliyorum ama Jolene’le aramdaki ilişki tamamen fizikseldi. Bana âşık olduğunu zannettiğini biliyorum, o yüzden onunla görüşmeye devam etmem oldukça yanlış bir hareketti ama aramızdaki kesinlikle sa-

dece cinselliğe dayalı bir ilişkiydi. Bunun kulağa çok kötü geleceğini biliyorum ama ondan hoşlanmıyorum bile.”

O ‘fiziksel’ ve ‘cinsel’ dedikçe irkiliyordum, kafamda bu iki güzel insanın birbirlerine dolanmış çıplak vücutlarının görüntüleri belirliyordu. Kendimi toplayabilmek için kafamı çevirip bir an için gözlerimi kapattım. Kıskançlığın saçma olduğunu biliyordum ama bilmek ve hissetmek farklı şeylerdi. “Benimle tanışmadan önceki gece birlikte olduğun kadın o muydu?”

Küfretti, uzun ve akıcı bir şekilde ama ona bakmadım.

Uzun bir aradan sonra, “Evet,” dedi. “Ama Jolene’le birlikte olurken hep prezervatif kullandım, eğer seni endişelendiren buysa.”

İçimden ona kadar saydım, ‘prezervatif’ kelimesi hassas bir yerlerime dokunmuştu. Olay prezervatifin kendisi değil ama onunla bağlantılı olan aktiviteydi ve bunları birlikte yaptığı o korkunç kadın; kafamda onları çok net olarak görebiliyordum, bu resim canımı acıtıyordu.

Bir sonraki soruyu sormaktan saçma bir şekilde utanıyordum, daha konuşmaya başlamadan yanaklarım pembeleşmeye başlamıştı. “Jolene, sana ve diğer sub’larına katılmakla ilgili bazı şeyler söyledi...” Kalçamın yakınlarına oturduğunu hissettim. Tutkulu eli bileğimi kavradı. Yumuşak bir kavrayıştı ama temasından hislerinin yoğunluğunun sezilebildiğini düşündüm. “Oyun bahçesinde bana ve iki sub’uma belki birkaç kere katıldı. Bunların hiçbir önemi yok, Bianca. Seni endişelendirdiğini biliyorum ama gerçekten önemsiz. Önemli olan tek şey sana karşı olan hislerim.”

Sessizce, “Aynı anda iki kadını birden domine etmek kadar sevdiğin hiçbir şey olmadığını söyledi,” dedim, bileğimi elimden çekmek istiyordum.

Derin bir nefes aldığını duydum ama inatla gözlerimi açmadım. “Bu yalan. Bunu sadece bir-iki sub’la yaptım; sade-

ce bu tür şeylerden hoşlandığını bildiğim sub'larla ama bu hiçbir zaman benim tercihlerimle ilgili bir durum olmadı. Sanırım bu Jolene'in tercih ettiği bir şey olabilir."

"Jolene, bunu yapmayan kadınları terk ettiğini söyledi."

Avcunu üst bacağıma indirdi. Bu tam olarak bir şaplak değildi ama yumuşak bir dokunuş olduğu da söylenemezdi. "Bu çok saçma. Senden böyle bir şey istemem. Sen böyle bir şeyi teklif bile edecek olsan kahrolurum. Sen benim sadece sub'um değilsin, Bianca. Bu sadece fiziksel bir ilişki değil. Seni tamamen sahiplenmiş durumdayım. Eğer başka birisi, kadın veya erkek, sana benim dokunduğum gibi dokunacak olsa aklımı kaçırmam."

Devam etmeden önce bir nefes aldı. "Ben seninle hayatımı paylaşmak istiyorum, tek eşli olmak istiyorum ve geçmişim gerçekten geçmişte kaldı. Keşke bunu sana kanıtlamamın bir yolu olsaydı. Kirli bir geçmişim var ama birlikte olduğum hiçbir kadına yalan söylemedim ve kimseye sana verdiğim sözleri vermedim."

Daha düzenli soluk almaya başlamıştım, görüş alanımı ele geçirmiş olan o kırmızı perde her kelimesinde yavaş yavaş kalkıyordu. Beni şüphelerimden çekip çıkarıyordu ve durmasını isteyen tek bir hücrem yoktu. *Fena tutulmuşum*; o an fark ettim. Bu eşsiz adama delice âşık olduğumu bilmeme rağmen durumum zannettiğimden daha kötüydü. Yavaşça, "Sorularımı cevapladığın için teşekkür ederim," dedim.

Bir süre o kadar sessizdi ki nefes aldığımı bile duyamıyordum. Sonunda, "Kızgın değil misin?" diye sordu.

"Biraz. Ama geçer. Seni başka kadınlarla düşününce kiskançlıktan deliriyorum ve Jolene'le yapamayacağım şeyler yapmamı isteyeceksin diye ödüm kopuyordu ama laftan anlamayan biri değilim." Konuşurken ona bakıyordum. Üzgün görünüyordu.

Kıyafetleriyle üzerime tırmandı. Burun buruna gelmişti, yüzünde hâlâ o korkunç ifade vardı. “Böyle bir şeyi senden asla istemem. Hatta, buna izin vermem. Bana benden başka kimseyle birlikte olmayacağına dair söz verdin, bu söze ben nasıl sadık kalıyorsam senin de sadık kalmanı bekliyorum. Peki, yine de yanıma taşınacak mısın, benimle kalacak mısın? Seni korumayı becerememiş olsam bile?”

İçimde hâlâ düğüm düğüm olmuş şüpheler barındırıyor olsam da taşınacağımı söyledim; onu reddetmenin imkânsızlığıyla tekrar tekrar yüzleşiyordum.

“Beni kadınlar tuvaletinde koruyamazsın zaten James. Bu çok saçma. Ve böyle bir şey yapacaklarını tahmin edemezdin. Ben olanlara başıma gelirken bile inanmadım. Jolene bana göğüs ucundaki küpeleri gösterdi. Bunu görmeyi gerçekten istemezdim.”

James bunları duyunca kalktı ve hızla banyoya gitti. Kısa bir süre sonra bir diş fırçasıyla döndü. Dişlerimi fırçalarken çok nazikti. Ben sırtüstü olduğum için garip bir açıdan fırçalamaya çalışıyordu. “Bana nerene dokunduklarını söyle. Üzerinden onları temizlemek istiyorum.”

Bu hareketi bence garipten öteydi ve bunun obsesif kompulsif bir istek olduğu tartışma götürmezdi, ama onları üzerimden temizleme ihtiyacını gidermesine izin verdim, yaptıkları her şeyi teker teker anlattım ve dokunulmuş her yerimi sıraladım.

İşini yaparken yüzü oldukça kasvetliydi, bileklerimi sertçe ovuyordu. Uzun süre şişmiş dudaklarımı temizledi. Öpücükten çok sonrasında benim izleri çıkarmak için kullandığım güç yüzünden şişmişlerdi ama bu James’i pek ilgilendirmişe benzemiyordu. Ovma işi bitince dikkatle nemlendirici sürdü, vazeline benzeyen bir şeyi doğrudan dudaklarıma yaydı.

“Duş almam için beni çözseydin daha az vakit harcar-

dık,” dedim, onu gülümsetmeye çalışıyordum, omuzlarındaki gerginliği ve gözlerindeki kasveti azaltmak istiyordum.

“Seni çözmeye elim varmadı. İçimde benden tekrar kaçacağına dair bir korku var, tekrar yapayalnız geçen bir aya mahkum olacağıma dair. Hayatımın en uzun ayıydı. Tekrarlanmaması için her şeyi yaparım.”

Benim yüzümden yapayalnız kalıp acı çektiğini düşününce ciğerim parçalandı. Ona zarar vermek için uzaklaşmamıştım. Korkmuştum; bana hissettirdiklerinden ve elimde olmadan onun her istediğini yapıyor olmaktan korkmuştum.

“James, seviş benimle.” Ona hitap ederken sesimde bir yakarış seziliyordu.

Tekrarlatmadı. Bir çırpıda üzerime çıkmış beni yalayıp yutmak ister gibi ağızımı öpüyordu. Hâlâ tamamen giyinikti, ipek gömleği göğüslerimi okşayıp beni kışkırtıyordu. Vücudunun alt yarısını erişemeyeceğim bir yere yerleştirmişti. Kalçalarımla daireler çizerek ona ulaşmaya çalışıyordum ama bacaklarımdaki bağlar beni sağlamca yatağa yapışık tutuyorlardı. Omurgamı kıvrıp göğüslerimi onun göğsüne sertçe sürttüm. Dilini ağızımın derinliklerine gömdü, ben de onu emdim, penisini nasıl emiyorduysam öyle emdim. İnledi.

Dirseklerinin üzerinde hafif doğrulmuş, beni öperken yüzümü avuçlayabilmek için onları koltuk altlarına mümkün olduğunca yapıştırmıştı. James tatlı tatlı sevişmek kavramına ancak bu kadar yaklaşabilir diye düşündüm. Ama onun en tatlı, en şefkatli anları bile dayanılmaz derecede ateşliydi.

Ağızının içine inledim. Bu bir yakarıştı. Bütün bedenim arzuyla zonkluyordu, o dibime gömülene kadar hiçbir şey yeterli olmayacaktı. Anlaşılan benimle aynı fikirde değildi, işkence gibi geçen dakikalar boyunca devam etti; ağızıma

tapınırken gövdelerimizin sadece üst yarıları birbirlerine değiyordu.

Sonunda her yerimi tatlı ve kahredici öpücöklere boğarak vücudumdan aşağıya doğru inmeye başladı. Kaburgalarım ve göbek deliğime öpücöklere yağdırırken o güzel ağzı inanılmaz derecede ve kasten yumuşacıktı. Titreyen göğüslerimi tamamen görmezden gelmişti, onun yerine gövde- min diğer bütün köşelerine odaklanıyordu. Tekrar yukarı doğru çıkıp omuzlarımı ve bağılı kollarımdan birini öpmeye başlayınca beni sistematik bir işkenceye tabi tuttuğunu fark ettim.

Bağlanmış bileklerimden birine odaklanırken üstümden kalktı. Onu izledim, bu akşam hiçbir soğukluk oldu, ifadesi oldukça duygusaldı. Siyah ipin bileğimin içiyle birleştiiği yeri yaladı. Sonra da dizlerinin üzerine kalkıp bana işkence gibi gelen uzun dakikalar boyunca elime masaj yaptı. Müt- hiş bir histi ama çığlık atasım geliyordu.

O kolu bilekten omuza kadar öperek geçti, omuzlarımı kapladı, sonra da öbür kola, bileğe ve ele aynı muameleyi yaptı. Sırf bu öpücöklere ve lacivert ipek pantolonundan ko- layca fark edilen ereksiyonuyla dev yatakta etrafımda sürü- nüyor olması beni orgazmın eşiiğine götürüyordu.

Koltuk altına burnunu sokup, nadir bulunan bir ziyafet- miş gibi yalamaya başlayınca derin bir nefes aldım. Aynı işlemi yapmak için öbür tarafa geçerken sadece göğüsleri- min altını yalayıp öptü. Kıvrandım. “Kıpırdama,” diye mır- rılandı ama sesinde bir ikaz seziliyordu.

Bana eziyet etmeye uzun süre devam etti, ana noktaları görmezden gelerek bütün vücudumu öpüp, yalayıp, yüzü- nü sürdü. O bunları yaparken bedenimin en masum nok- talarından bile sonsuz haz yaşatabilecek kadar yetenekli olduğunu keşfettim. Sadece dizimdeki gamzelere özel ilgi göstererek beni nefes nefese bırakmıştı. Soluk soluğa, “Ja-

mes,” dedim, “senin yasaklanman lazım. Bu konuda senden daha iyi kimse olamaz.”

Bu cümle için güzel kirpiklerinin altından atılmış ateşli bir bakış aldım. “Varsa da, sen bunu bilemeyeceksin,” dedi; bence bunu oldukça gizemli bir şekilde söylemişti.

Bu küçük konuşma içinde bir kıvılcıma sebep olmuşa benziyordu, çünkü sonrasında bana büyük bir hevesle haz yaşatmaya başladı. Yalayıp göğüslerime kadar geldi, ve beni neredeyse orgazma ulaştıracak bir şiddetle göğüs ucu- mu emdi. Öbürüne de aynı ilgiyi gösterdikten sonra gövde- min ortasından göbek deliğimin ötesine ve oradan da özüm- e indi. Yüzünü oraya gömdüğünde çılgılık attım. Bu yumuşak bir dokunuş değildi, parmaklarını ve dilini kullanarak beni saniyeler içinde zirveye çıkardı. Nirvana’dan tekrar aşağı inip tekrar orgazma ulaştığım süre boyunca hiç yavaşlama- dı, sinir uçlarımı piyano tuşlarıymış gibi çalışıyordu.

Durmak bilmiyordu, beni tekrar tekrar zirveye çıkardı, sonunda sayısını bile unutmuştum. Ama ruh haline bakıla- cak olursa *onun* unutmuş olması şüpheliydi.

Kendimi iskeletsiz ve sersem gibi hissederken beni ka- zığına geçirdi. Tek bir hareketle içime dayandı ve gözlerim aniden açıldı. Yüzü bacaklarımın arasında kaybolmuşken bu yanlışımı fark edemeyeceği için kapanmışlardı zaten.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi, dikkatim dağılmış olma- sına rağmen algımın bir köşesinde onun hâlâ tamamen gi- yinik olduğu gerçeği belirdi. Papyonu bile açılmış olmasına rağmen hâlâ boynunda asılıydı. Aşağıya, bedenlerimizin birleştiği noktaya baktığımda sadece pantolonunun önünü açmış ve ona erişim sağlamaya yetecek kadar aşağıya in- dirmiş olduğunu gördüm. Bu koyu renk resmi kıyafetlerin çıplak, bağlı bedenime değişti şimdiye kadar gördüğüm en erotik manzaralardan biriydi.

Kendini üzerimde tutup akıcı hareketlerle içimde gidip

gelirken alnı neredeyse benimkine değiyordu. Düpedüz nazik davranıyordu. Benimle kendince yavaş yavaş, tatlı tatlı sevişiyordu.

Şakaklarından şakaklarıma birkaç damla ter döküldü. İnanılmaz derecede duyuşal bir andı. Sadece Bay Güzel teri seksi bir şeye çevirebilirdi. Bedenindeki bütün teri yalamak istedim. Ona da aynen böyle söyledim.

Sırıttı ama delirtici bir yavaşlıkla içimde gidip gelmeye devam ederken sırtışında bir keskinlik vardı. “Bu gece olmaz. Ben seninle sevişirken aklından başka âşıklar edinmek geçti. Sana ispatlamam gereken şeyler var artık. Belki seni bayılıta kadar becerirsem dışarıda daha iyileri var mıdır diye düşünemezsin.”

Ona usandığımı belirten bir bakış attım. Yani elimden geldiğince, çünkü bir yandan beni yavaş yavaş becererek aklımı başımdan alıyordu. “İmkansız bir adamsın, James. Tamamen yanlış anladın. Tek düşündüğüm sendin ve sana sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğum.”

Yüzü biraz gevşedi. Bunu görünce yüreğim cız etti. Bağıırıp içimde azimle hareket etmeye başladı, suratındaki ifadeye bakılırsa, kendini tamamen kaybediyordu. Buna bayıldım. İçime gömülürken hâkimiyetini tamamen kaybedişini zevkle izledim, güzel gözleri kendini fiziksel olarak zorlamaktan kısılmıştı. Orgazm onu ele geçirdiğinde can havliyle adımı haykırdı. Zevkten omurgası yay çizerken hâlâ içimdeydi ve o anda ben de zirveye ulaştım.

Sonrasında ağırlığını dakikalarca üzerimde bıraktı. Burnumu kulağının etrafındaki saçına gömdüm ve teriyle karışmış, parfümünün izlerini de taşıyan mis kokusunu içime çektim.

Dudaklarımı saçından çekmeden, “Harikasın,” dedim.

Gerildi, yüzünü boynuma gömüp burnunu dayadı. “Seni hak etmek istiyorum, Aşkım,” diye fısıldadı. Kısık sesindeki çaresizliği duyabiliyordum.

Sanki birileri bizi duyabilirmiş gibi ben de fısıltıyla, “Bunun ne kadar saçma olduğunu biliyor musun?” diye sordum. “Ben bir hiçim, sense tanıştığım en olağanüstü adamsın. Seni hak etmiyorum.”

Gırtlığından bir itiraz sesi yükseldi. “Sen benim meleşimsin, Bianca. Benliğimden kötü ruhları kovdun. Seninleyken kabus görmüyorum. Zihnimi meşgul tutmak, kendimi oyalamak için haftada yetmiş saat çalışmak zorunda kalmıyorum. Hayatım artık sadece işten ve duygusuz ilişkilerden ibaret değil. Benim daha iyi bir adam olmamı sağlıyorsun.”

“Bana o kadar iyi davranıyorsun ki,” dedim.

Bileklerimi çözmek için yukarı uzandı, bir yandan da nazikçe suratımı öpüyordu.

Beni hızla çözüp göğsüne bastırdı. Gömleğinin ipek yumuşaklığına gömüldüm, onu soymaya çalışamayacak kadar yorgundum.

Tam uyuya kalmak üzereyken hareket ettiğini hissettim. “Aşkım, Stephan’a yatmadan önce onu arayacağına ve mesaj atacağına söz verdim. Gecenin sorunsuz geçtiğinden emin olmak istiyordu. Hemen dalma. Gidip telefonunu bulacağım.”

James dolabın içine girip gözden kaybolurken uyanık kalabilmek için oturmam gerektiğini fark ettim. Çok geçmeden tekrar görüldü, üzerinde sadece boxer şortu kalmıştı ve telefonum elindeydi. Yatakta arkama oturup ben telefonumu kontrol ederken beni bacaklarının arasına çekti. Stephan’dan nasıl olduğumu soran birkaç mesaj vardı, ona her şeyin yolunda olduğunu ve sabah görüşeceğimizi söyleyen bir cevap yazdım.

Sonra da arama geçmişimi kontrol ettim. O 702 kodlu numaradan 3 cevapsız çağrım daha vardı, bu sefer arayanın sesli mesaj bıraktığını görünce kaşlarım çatıldı. Bu ilk defa

oluyordu. Üstünde pek düşünmeden oynat tuşuna basmış ve telefonu kulağıma götürmüştüm. Sabahı beklemeliydim ama bu aramalarla ilgili beni rahatsız eden bir şeyler vardı. Eğer arayan babamsa bütün gece endişelenmek yerine bir an önce öğrenmeyi tercih ederdim.

Mesaj başlarda sessizdi, tıpkı aramalarda olduğu gibi arka plandan yavaş ve rahatlatıcı bir müzik duyulur gibiydi. Ama bir süre sonra endişeli bir kadın sesi tereddüt ederek konuşmaya başladı. Sesin kendisini tanımasam da seste tanıdık bir paranoya ve korku vardı.

“Bianca Karlsson. Ben, ee, Ben Sharon.” Uzun bir sessizlik. “Sharon Karlsson.” Bir anda put kesildim, ensemdeki tüyler zihnimde çalan alarmlara cevaben diken diken oldu. “Ben... babanla evliyim. Ben, şey, galiba senin üvey annemim. Seninle gerçekten konuşmam lazım. Baban seninle irtibata geçmemi yasaklamıştı. Sebebini söylemedi, ama, şey, baban ortadan kayboldu. Tek bir kelime etmeden bir ay kadar önce gitti, bu sefer dönmeyeceğinden oldukça eminim. Yani benimle buluşursan çok memnun olurum. Lütfen beni ilk fırsatta ara.”

Bölüm 36

Elim telefonla birlikte kucağıma düştü.

James garip mesajı duymamış olacak ki, “Ne oldu,” diye sordu. Cevap vermedim, zihnim babamın bir karısı olması gerçeğini algılamaya çalışmakla meşguldü.

James telefonu elimden aldı, onun telefonda benim hareketlerimin izini sürüp, *benim* mesajımı dinlemek için telefonu kulağına götürmesini izledim.

İçimden *meraklı, zengin herif* diye geçirdim, neredeyse şefkatle.

Tuhaf mesajı dinlerken kaşları çatıldı. Telefonumu komodine koymak için uzanıp, sonra da dibime girip beni sıkıca sardı.

“Bundan hoşlanmadım. Eğer onunla görüşmeye karar verirsen, kalabalık bir yerde olmalı ve yanına en azından iki koruma görevlisi aldığından emin ol. Bana söz ver, Aşkım.”

Dalgın dalgın başımı salladım, onun söylediklerini takip edebilecek durumda değildim, zihnim babamın tekrar evlenmiş olması bilgisine takılıp kalmıştı. *Ne zaman? Neden?* Bu yabancıya benim zavallı anneme davrandığından daha iyi mi davranıyordu? Bu kadın hayattaydı, demek ki daha iyi davranıyordu.

Bedenimin bitkinliğine rağmen o andan sonra zihnim

uyuyamayacak kadar meşguldü. James ikimizi de temizledi, hatta ışıkları söndürüp beni arkamdan sarmadan önce makyajımı bile sildi. Varlığı rahatlatıcıydı ama yine de huzursuz bir uykuya dalmadan önce bu şaşırtıcı haber hakkında uzun süre endişelendim.

Yine o evdeydim. Küçük sert yatağımda, dizlerimi göğsüme çekmiş sallanıyordum. Birkaç ince duvar öteden gelen bağrıışmaları duymazdan gelmeye çalışıyordum. Eğer odamdan çıkmazsam hepsi geçecekti. Benim burada olduğumu bile unutacaklar ve sabah babam uyurken ben de annemle ilgilenebilecektim.

Ama bu sefer işler farklı gelişti. Sesleri gittikçe yükseldi, annem artık bağırırmıyor korku dolu çığlıklar atıyordu.

Seslere daha fazla dayanamadım ve neler olduğuna bakmak için sessizce odamdan çıktım. Ölesiye korkuyor olma- ma rağmen, anneme en azından yardım etmeye çalışmam gerektiğini düşünüyordum. Bu yüzden hep kendimi kavgaların ortasında bulurdum.

Çıplak, cılız ayaklarıma baktım, keşke temiz çorapların nerede olduğunu bilseydim. Çok üşüyordum, soğuktan kemiklerim sızlıyordu.

Annemle babam İsveççe konuşuyorlardı ama mutfağa yaklaştıkça aralardan birkaç kelime seçebiliyordum. “Hayır, hayır, hayır. Sven, lütfen, kaldır onu.”

Babamın sesi hiddetli bir kükreme olarak çıkıyordu. “Hayatımı mahvettin. Sen ve o küçük velet. Senin yüzünden her şeyimi kaybettim. Servetimi, mirasımı, şimdi de şansımı. Sadece nefes alman bile beni bitirmeye yetti. Ben neden seni bitirmeyeyim. Söylesene, aptal kancık.”

“Ayıldığında pişman olacaksın, Sven. Bizim bir çocuğumuz var. Lütfen, git, yat, uyu. Uyandığında kendini daha iyi hissediyor olacaksın.”

“Bana ne yapacağımı söylemeye kalkma. Uykuya da,

sana da, o küçük vелеde de lanet olsun. Baksana şuraya kapıda durmuş korkak bir fare gibi bizi izliyor.”

Haklıydı, korkak bir fare gibi donakalmıştım. Benimle konuşurken ses tonu değışirdi; alaycı bir sevecenlikle konuşurdu. “Neden bize katılmıyorsun, sotnos? Haydi, güzel annenin yanına gel.”

Anneme doğru yürüdüm, o bu hâldeyken isteklerini yerine getirmem gerektiğini çok uzun zaman önce öğrenmiştim.

Annemin yanına geldiğimde babam bize alay eder gibi bakıyordu. Ergenliğe yeni girmiş olmama rağmen boyum oldukça uzundu, annemden uzundum. Ama babam ikimizden de uzundu. Annem bana bakmadı, bana dokunmadı. Üzerime daha fazla ilgi çekmek istemediğini biliyordum. Benim onu korumaya çalıştığım gibi o da beni korumaya çalışırdı, ama bu konuda benden daha başarılıydı. “Benim güzelliklerime de bakın. Kızı annesinden bile güzel. Peki, bu durumda anne ne işe yarar ki? Ne işe yaradığını söyle, Anne!”

Annemin ne cevap verdiğini duymadım. Babamın elinde tuttuğu nesneye odaklanmıştım. Elinde bir silah vardı. Korkudan donakaldım. Silah ilk defa ortaya çıkmıştı.

Babam kahkaha atarken tekrar suratına baktım. Kuru, sinirli bir kahkahaydı.

Kafamı iki yana sallayarak geri adım atmaya başladım.

“Yanlışı cevap, kancık,” dedi.

Silahı suratının önünde sallıyordu. “Buna bakmadan edemiyorsun. İster misin? Sana vereyim mi? Haydi, al. Elinde silah varken sana dokunamayacağımı mı zannediyorsun?”

Annem onu izliyordu, gözlerinde sadece dehşet vardı. Sesinin alaycı tonundan babamın onu test ettiğini biliyor olmalıydı. Eğer silahı elinden alırsa, almasını babam söylemiş olmasına rağmen, cezası ağır olurdu.”

Babam tekrar kakhaha attı. “İsrar ediyorum, Lütfen, al.”

Annem beklenmedik bir şey yaparak silahı elinden aldı. Titreyen elleriyle namluyu babama doğrulttu. Annemin sesi de korkudan titriyordu, “Çık dışarı. Böyle davranamazsın, özellikle de kızımızın önünde. Git ve bir daha geri gelme.” Hıçkırarak ağlıyordu ama yine de horozu çekmeyi başardı.

Babam tekrar bir kakhaha patlattı. Hiç korkmamıştı, pek çaba harcamadan annemin elini kavradı. Ve silahı yavaşça anneme doğru çevirdi.

Olan biteni izlerken duvarın dibine kadar gerilemişim, ama amacının ne olduğunu anladığımda öne doğru atıldım, “Anne,” diye haykırdım.

Babam tetiği çektiğinde bir duvara toslamışım gibi durdum; ikimizin de üstü, hatta bütün oda kana bulanmıştı.

Dehşetle babama baktım, gözlerinde hiçbir duygu ifadesi yoktu.

Zifiri karanlığa uyandım, boğazıma bir çığlık takılmıştı. Nerede olduğumu bilmiyordum, büyük, yumuşak yataktan inmeye başladım, bir duvar, bir lamba, bir çıkış arıyordum. Üzerimdeki kandan temizlenmem gerekiyordu. Oda ışığa boğulduğunda duvara tutunarak ilerliyor ve hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. James bana koşup beni kollarına aldığı anda yavaş yavaş nerede olduğumu anlamaya başlamıştım. “Bianca, sorun ne? Ne yapabilirim?”

Konuşmayı anca zorlukla birkaç nefes aldıktan sonra başarabildim. “Duş. Duş almam lazım. Üzerimdeki kandan temizlenmem gerekiyor.”

Başka soru sormadı, bizi hızla duşa soktu. Suyun akışını doğrudan bana çevirdi, su daha ısınmamışken akan suyun soğukluğu beni gördüğüm rüyadan biraz daha uzaklaştırdı.

Suyun altında arındıkça hıçkırıkları kesik kesik nefeslere dönüştü, zihnim kabus diyarından iyice uzaklaşıyordu.

James, “Ne olduğunu anlatabilir misin?” diye sordu. Sesi endişeden o kadar kırılga olmuştu ki onu karşı koyamadım.

“Annemin ölümüyle ilgili gördüğüm bilindik rüya. Bu olay yaşandığında ben de odadaydım, aramızda bir metre bile yoktu.” Barajın duvarlarını yıktım ve ona her şeyi anlattım, rüyanın ve korkunç olayın en kötü, en iğrenç detaylarını. Ben konuşurken o ağzını açmadı, sadece ilgili ve anlayışlı sesler çıkarıp, dokunarak beni rahatlattı. İçimi boşalttıktan sonra kendimi daha iyi hissetmem şaşırtıcıydı. James’e anlatmak bana iyi gelmişti.

Duştan çıkmama yardım etti ve ikimizi de kuruladı. Yataktaki üzerimize sadece bir çarşaf örtüp cırılçıplak birbirimize sarıldık. Sırtüstü yatmıştı ve beni neredeyse üzerine çekmişti.

Islak saçımı okşayıp, kolunun üzerine yayarken ben de yanağımı göğsünde kazılı olan ismime sürüyordum.

“Sen elinden geleni yaptın. Polise bütün bildiklerini anlattın. Bu artık senin sorumluluğunda değil, Bianca.”

“Evet, biliyorum. Bu kabusu görmeyeli bir aydan fazla oldu, o zamandan beri görmüyordum. Galiba onun, karısının varlığını öğrenmek zihnimin tekrar o karanlık dehlizlere inmesine sebep oldu. O kadını uyarmam lazım, ne yaptığını anlatmalıyım. Onu tanımıyorum ama bunu bilmeye hakkı var. Tanrım, onunla konuşmak istemiyorum. Onunla hiçbir alakam olsun istemiyorum.”

“Ona e-posta ve hatta mektup yollayabilirsin. Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin.”

Bu fikrin üzerinde düşündüm. Bir telefon konuşmasından korkmak ödleklilik olurdu. “Onu yarın ararım,” dedim.

Beni kollarında iyice sıktı, neredeyse canımı acıtacaktı. Ama benim hastalıklı duyuşsal bağlantılarım yüzünden bu benim için oldukça avutucuydu. “Bu hafta New York’ta kalmam lazım. İlkizin gününde beni görmeye gelir misin?”

Düşündüm. Pek uzun sürmedi. “Gelirim. Stephan’ı davet etmemde bir sakınca var mı? Sonuçta yeterince boş odan var.”

Ben isteğini kabul edince vücudundaki bütün gerginlik akıp gitti. “Yeterince boş odamız var,” diye beni azarladı. “Ve hayır, tabii ki yok. İstersen Javier’i de çağır. Ya da kimi istersen. Benim çalışıyor olmam gerekecek zaten. İlgilenmem gereken bazı önemli toplantıları erteleyip duruyordum. Ve New York’taki yönetimin Manhattan mülklerinin işlerini ne hale getirdiğini Tanrı bilir. Ben çalışırken vakit geçirebileceğin birileri olursa kendimi daha iyi hissederim. Sıkılmanı istemem ama tabii bir de alt kattaki resim atölyen var. Göstermeye vaktim olmadı. Nedense seninleyken vakit bir türlü yetmiyor. Bu hafta kaç gün boşsun?”

“New York’a pazartesi sabahı gelip, perşembe dönebilirim. Bir hafta fazla mesai yapmasam da olur.”

Stephan’ın fazla mesai uçuşlarını benim yerime Javier’le yapmasının mümkünatını düşündüm. Erkek arkadaşım karun kadar zengindi. En azından normalde çalışmadığım günlerde fazla mesai yapmaktan vazgeçebilirdim, bunu yapmamak saçma olurdu.

Tutumum bir hafta içinde o kadar değişmişti ki bu farklılık baş döndürücüydü. Hayatımı kendi istediğim gibi sürdürme kararımın yerini James’i mutlu edebilmek ve onu daha fazla görebilmek için gerekli ayarlamaları yapma isteği almıştı.

Taviz gösterdiğim için beni nazikçe öptü. “Buna çok mutlu olurum. Teşekkürler.”

İç geçirdim, battı balık yan gider diyerek daha da derinlere daldım. “Her şeyi göz önünde bulundurunca fazla mesai yapmaya devam etmek çok saçma geliyor. Maaşım ev kredisini ve mutfak masrafımı rahat rahat karşılar, sen bana bir ömür yetecek kıyafet aldın. Stephan fazla mesai uçuşlarını Javier’le yapabilir mi soracağım. Bu fikre karşı çıkmayacağına bahse girebilirim.”

İçtenlikle, “Teşekkür ederim,” dedi. “Bunu yaptığına değmesi için elimden geleni yapacağım.”

Ona iyice sokuldum, kendimi iyi hissediyordum. Onun hakkında, bizim hakkımızda. “Çoktan yaptın.”

“Beni çok mutlu ediyorsun, Bianca. Yaşamının bu kadar güzel olabileceğini hayal bile edemezdim. O kadar uzun zamandır yalnızım ki, annemle babam öldüğünden beri hatta. Ama senin yanında kendimi yalnız hissetmiyorum. Tekrar bir ailem ve yuvam varmış gibi hissediyorum. Benim yuvam sensin. Biz beraberken hayatıma düşmüş bütün karanlık gölgeler yok oluyor.”

Kalbinin üstüne kazınmış ismimi öptüm, dalmaya başlamıştım. Saatin kaç olduğunu bile bilmiyordum ama bu konuda endişelenmiyordum. James’in geç kalmama izin vermeyeceğini biliyordum. Her geçen gün ona daha fazla güveniyordum.

Bölüm 37

Ertesi sabah iş için hazırlanırken esneyip duruyordum. Çok erken olmasına rağmen James de benimle kalktı. Biz giyinirken tamamen uyanık ama sessizdi. Uçuk gri şık bir takım elbise giydi. Rengi o kadar açıktı ki ilk bakışta beyaz zannediliyordu.

İçine beyaz yakalı, parlak turkuaz bir gömlek giydi. Yakası kadar beyaz ince bir kravat uçuk gri kemerine değiyordu. Pantolonun paçaları dar bir kesimle üzerine oturuyordu, ve soluk gri bağcıklı şık ayakkabılar giymişti. Müthiş görünüyordu. Bu kıyafeti bir tek James taşıyabilirdi.

Üniformamın gömleğini giyerken arkamdan yaklaştı. Yüzümün önünde küçük gümüş bir obje tutuyordu. Bunun küçük bir kilit olduğunu algılamam birkaç saniye aldı. “Tasmanı kilitleyebilir miyim artık?”

Biraz gerildim, ama erişebilmesi için başımı öne eğdim. “Evet,” dedim.

İyi de olsa kötü de olsa kararımı vermiştim.

Çabucak kilitledi ve ensemeye yumuşak bir öpücük kondurdu. “Önünü dön,” dedi. Döndüm, anahtar boynunda bir zincire takılıydı. Gözlerimin önünde gömleğinin altına sakladı. “Evinde güvenlik görevlileri olacak. Lütfen onlarla işbirliği yap. Güvenliğini sağlamak için oradalar.”

Bir baş hareketiyle tamam, dedim. Güvende olmadığımı herkesten iyi biliyordum ve bu ekstra güvenlik önlemleri için minnettardım.

Ekip otele giderken arabada benimleydi. Beni sımsıkı tutup bedenine bastırdı ve yüzünü saçıma gömdü. “Bu zannettiğimden daha da zormuş, senin gidişini izlemek,” diye mırıldandı.

Kalbinin üzerinde adımın kazılı olduğu yere elimi bastırdım. Bu hareketin ikimizi de rahatlattığını biliyordum. “Sadece birkaç günlüğüne gidiyorum.”

“İndiğinde ara veya mesaj at, evine girince de. Eğer senden haber çıkmazsa endişelenirim.”

Başımla onayladım, başımın hareketi yüzünü saçımın arka kısmına sürttü.

“Sana veda öpücüğü veremem, Aşkım. Eğer başlarsam duramayacağımı biliyorum.”

Yine başımla onayladım. Ne demek istediğini anlıyordum. Araba ekibin kaldığı otelin önünde durunca zarif elini dudaklarıma götürdüm. Önce avcunun içini öptüm, sonra da dudaklarımı bileğindeki o soluk yara izlerine götürüp oraya da bir öpücük kondurdum. Dudaklarımı tekrar avcuna götürüp yüzümü bir anlığına avcuna gömdüm.

Gırtlığından çıkardığı o küçük ses arabadan inmeyi zorlaştırdı. Ben tam ineceğim sırada elimi yakalayıp benim hareketlerimi elimde ve bileğimde tekrarlardı. Onun yanından ayrılmak büyük bir ızdıraptı. Dönüp arkama bakmadım. Bu hareketin işleri daha da zorlaştıracığını biliyordum.

Lobiye girdiğimde ortalıkta sadece Stephan ve Javier vardı. Stephan üniformasını giymişti, Javier’in üzerinde yarı serbest iş kıyafeti vardı, eflatun bir gömlek ve bej kumaş pantolon.

Saatime bakınca beş dakika *erken* geldiğimi fark ettim. Stephan beni görünce sırtıp, sıkıca sarılmak için bana doğru yürüdü. “Özledim, Buttercup.”

Ben de ona sımsıkı sarıldım. “Konuşacak o kadar çok şey var ki. Ama önce sana ve Javier’e bir şey sormam lazım.”

Javier biraz çekinerek yanımıza yaklaştı, bizim yeniden bir araya geldiğimiz anı bölmek istemiyor gibiydi. Stephan, “Hayrola?” dedi.

“Bu haftaki izin günlerimizi New York’taki en fiyakalı dairede geçirmeye ne dersiniz? Büyük olasılıkla pazartesi sabahtan gelip perşembe erken saatlerde döneriz.”

Stephan daha da sıırttı. “Beni daha mutlu edecek bir şey düşünemiyorum. Bu James’le aranızı düzeltiyorsunuz demek mi oluyor?”

Bir baş hareketiyle evet, dedim. Gülümseyerek gözlerinin içine bakıyordum. Onun ne kadar mutlu olduğumu görmesini istiyordum ama dertlerimi değil. O bunu hak ediyordu.

Javier boğazını temizledi. “Ee, şey, Sadece Stephan’ı mı kastettin, yoksa...”

Ona arkadaşça gülümsedim. “İkinizi birden çağırdım, eğer kabul edersen. James’in gereğinden fazla sayıda odası var, Manhattan’da olduğu düşünülürse.”

Bu sefer Stephan boğazını temizledi, Javier’e hınzır bir bakış attı. Javier’in açık moka teninden bile sezilecek şekilde kızardığına yemin edebilirdim. “Javier’le benim yine de tek odaya ihtiyacımız var.”

Gözlerimi kırpıştırdım. Bu Stephan için oldukça kısa sürede atılmış oldukça büyük bir adımdı. Bu bence iyiye işaretti. Bir erkekle gözler önünde bir ilişki yaşamak konusunda her geçen gün rahatlıyordu.

“İkinizle konuşmak istediğim bir şey daha var. Bundan sonra eskisi kadar fazla mesai yapmamaya ve çalışma süremi normal vardiyalarımınla sınırlamaya karar verdim. Umarım fazla mesai partnerini kaybetmeye itirazın olmaz.”

Stephan hiç endişelenmişe benzemiyordu. “Zamanı gelmişti, Bi. Bunu eninde sonunda yapacağını düşünüyordum zaten. Ben çoktan Javier’e fazla mesailerde benimle çalışmak isteyip istemediğini sordum. Programlarımızı uydurmak için ayarlamaları yapmaya başladı bile, o yüzden hiçbir sorun çıkacağını zannetmiyorum.” Konuşurken Javier’in kömür karası saçını okşadı.

Javier bu dokunuşun tadını çıkarıyormuşçasına gözlerini kapattı. İlişkiler konusundaki sınırlı deneyimim yüzünden mi bilmiyorum ama benim gözüme Javier, Stephan’ın sub’ı gibi göründü. Gözlerini kapatma şekli, Stephan’ın dokunuşuna karşılık vermemek için cebinde tuttuğu eller bana teslimiyeti andırıyordu. Stephan’ın eli aşağıya inip Javier’in ince, düz omuzlarında bir noktayı ovmaya başladı. Javier keyifle hafifçe inledi. Bence birlikte çok güzel görünüyorlardı.

Stephan, Javier’i bırakıp, “Ekip otobüsü geldi. Haydi, binelim,” dedi.

Sıra hâlinde dışarı çıkıp, valizlerimizi şoföre verdik, o da onları personel otobüsünün alt kısmına monte edilmiş bagaj bölmelerine yerleştirdi. Stephan içeri girerken şoföre, “Beş kişi daha gelecek,” dedi.

Stephan ve Javier en arkaya oturdular, ben de hemen onların önündeki sıraya oturdum. Stephan esrareniz bir şekilde, “Bianca, bize gözcülük et,” dedi. Bakmak için arkamı döndüm. Gördüklerim beni şaşkına çevirdi.

Stephan heyecandan kızarmış Javier’i koltuğa yatırmıştı. Kendinden daha küçük olan adamın üstüne ata biner gibi oturmuş ona aşırı tutkulu, aşırı ateşli gözlerle bakıyordu. Javier’in bileklerini kafasının üstünde sımsıkı kavramıştı. Eğilip onu öpmesini izledim. Sıradan bir öpücük değil sert bir öpücüktü, hâkimiyet gördüm mü tanırdım. Benim gözcülük etmem gerektiğini hatırlayınca şaşkın gözlerimi

pencereden dışarıya diktim. Ve arka koltukta olanlar düşünülürse işimi düzgün yapmam gerekiyordu.

Stephan'ın Javier'e bir şeyler mırıldandığını duydum, bunu dudakları öbür adamın tenine bastırılmışken söylediğini anlayabiliyordum. Stephan bana hitaben, "Bianca uçuş sırasında bensiz on dakika idare edebilir misin sence?" diye sordu. "Çok yoğun olacağımızı biliyorum ama minnettar olurum."

Duraksamadan, "Tabii ki," dedim.

Stephan, Javier'e alçak sesle, "Gördün mü? Sana idare eder demiştim. En fazla üç saat ve sonra sana yine sahip olacağım. Seni *o kadar da* boşuna tahrik etmiyorum." Ayak parmaklarıma kadar kızardım ama bütün dikkatimle camdan dışarı bakmaya devam ettim.

Javier huysuzluk yaparak, "Boşu boşuna tahrik ediyorsun işte," diye söylendi. "Üç saat resmen bir ömür."

Lobide pilotları gördüm. "Pilotlar geliyor," dedim, seimdeki paniği ben bile duymuştum.

Stephan doğrulup Javier'i serbest bıraktı. Arkama dönüp Stephan'a baktım. Yüzsüzce sırtıyordu. Kendime engel olamadım. Ben de ona sırtıttım. Javier daha tedirgin görünüyordu ama o da mutluydu. Yanakları al al olmuştu, kızarıklığı onu bir mutluluk haresi gibi sarıyordu. Bunu kelimelerinden değil yüzünden anlamıştım. Bana utangaç bir gülümsemeyle, "Üzgünüm," diye mırıldandı.

Ben de gülümsedim. "Üzülme. Stephan'ı daha önce hiç böyle görmemiştim. Bence birlikte çok güzelsiniz."

Bu yorum onun gerçekten parlamasına sebep oldu. Javier fena tutulmuştu. Kişi kendinden bilir işi, ben yüzündeki o sevdalı ifadeyi biliyordum, çünkü Bay Güzel de benim yüzümde aynı ifadenin oluşmasına sebep oluyordu. Bunu görmek içime su serpmişti. Javier'in Stephan'a öyle bir aşk beslemesini istiyordum. O kadar sevdiği birini incitmek istemezdi.

Stephan, “Onu utandırıp, yüzünü kızartıp durma, Bianca. O benim işim,” dedi. Şefkatle Javier’in saçını karıştırıyordu. Ve tabii ki, Javier’in yüzü daha da kızardı.

Yüzümde garip bir tebessümle kafamı sallayarak önüme döndüm. Stephan’ın bu yanını ilk defa görüyordum, böyle olabileceğini bilmiyordum bile.

Cumartesi sabahı Vegas uçuşu her zamanki gibi çok yoğundu. Tahmin ettiğim gibi Stephan, Javier’le tuvalette on dakika geçirdi. Çıktıklarında ikisi de kırmızı ve mutlu görünüyorlardı. Stephan ve ben işimizin başına, Javier de koltuğuna dönmeden önce hepimiz bir an birbirimize aptal aptal sırttık.

İniş sırasında Stephan’la el ele tutuşup birbirimize biraz daha sırttık. Pek konuşmadık, sadece anın tadını çıkarıyoruz.

Uçak kapıya yanaşırken James’e mesaj attım.

Bianca: Vegas’a indik. Nasılsın?

James: İyiyim. Kendimi işle oyalıyorum ama yine de seni deli gibi özledim.

Bir an duraksadım, sonra da boş ver gitsin dedim.

Bianca: Ben de seni özledim.

James: Eve varınca ara.

Bu mesajdan sonra telefonumu kaldırdım, nasıl olsa çok yakında tekrar iletişime geçecektik.

Eve yolculuğumuz çok eğlenceliydi. Stephan ve Javier neredeyse her şeye tebessüm ediyorlardı. Benim surat ifadem de onlarınkini aynalıyordu, elimde değildi.

Kapımda güvenlik görevlisi Paterson tarafından karşılandım. Yanında daha önce hiç görmemiş olduğum asık su-

ratlı bir kadın duruyordu. Kısa boylu, tıknaz bir kadındı ve ilk bakışta onun sert biri olduğunu görebiliyordum. Koyu saçlarını basit, kısa bir örgüyle arkada toplamıştı. Yüzü yuvarlak ve solgundu ama gözleri sert ve sorgulayıcı. Yüzünde tek bir makyaj kırıntısı yoktu, hiç makyaj yaptığını zannetmiyordum, ve ağzı sert bir çizgi hâlinde duruyordu.

Şişman veya kalın kemikli olabilirdi. Üzerindeki bol, kısa kollu erkek gömleği ve geniş kesim pantolonlardan bunu anlamak mümkün değildi. Kendine özgü bir şekilde federal ajanlara benziyordu. Ona bakar bakmaz insanın aklına emniyet güçleri geliyordu.

Giriş kapıma yaklaşırken Paterson bana başıyla kibarca selam verdi. Stephan'ı arkamda hissedebiliyordum. Eve güvenli bir şekilde girdiğimden emin olmadan gitmeyeceğini biliyordum. Saldırıdan beri buna dikkat ediyordu.

“Bayan Karlsson, bu Blake. Ekibimize yeni katıldı ama onu yıllardır tanırım. En iyilerdendir. Halka açık yerlerde sizin yakın korumanız olarak görev yapacak. Umumi tuvaletlerde güvenliğinizi sağlama konusunu gözden kaçırdığım açıkça dikkatime sunuldu.”

Tuvaletteki olayı hatırlayınca yüzüm kızardı. O olaydan sonra tabii, James ekstra güvenlik önlemleri alacaktı. Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Blake'e selam verdim. “Tanıştığımıza memnun oldum, Blake,” dedim. Ekstra güvenlik önlemlerine itiraz etmeyecektim. İhtiyacım olmadığını iddia etmem mümkün değildi sonuçta.

O da beni ciddiyetle selamladı. “Benim için bir zevk, Bayan Karlsson.”

Bana isimle hitap etmesini sağlayabilir miydim acaba? Clark'tan sonra güvenlik görevlilerine bunu yaptırmaya çalışmaktan vazgeçmiştim. Defalarca söylememe rağmen Clark beni inatla reddetmişti.

Blake ciddiye tle, “İçeri girmeden önce evin güvenliğini kontrol etmemize izin verin, lütfen,” dedi.

Başım la evet diyerek, kapının kilidini açtım ve güvenlik kodunu girebilmek için içeri girdim. Eve ilk giren ben olunca Paterson ve Blake aynı anda içlerine hızlı bir nefes çektiler. Yaptığım hatayı fark edip özür diledim. En azından korumalarımın işlerini yapmalarını kolaylaştırabilirdim. “İşi kolaylaştırmak için size ev anahtarımın kopyalarını yaptırıp, güvenlik kodlarımı veririm.”

Paterson boğazını temizledi ama konuşan Stephan oldu. “Ben onu çoktan yaptım, Bi. Hem onlara hem de James’e birer kopya verdim.”

Sanki hepsi nefeslerini tutmuş benim bir çeşit olay çıkarmamı bekliyorlardı ama mantıksız davranacak değildim. Stephan biraz vaktinden evvel davranmış olabilirdi ama bu hareketi şu anda sadece işimizi kolaylaştırıyordu. “Teşekkür ederim,” dedim. Ve sanki üçü birden rahat bir nefes aldılar. *Güvenlik ekibine benim hakkımda ne anlatılmıştı acaba...*

Paterson ve Blake bana girişte beklememi söyledi, Blake benim yanımda kalırken, Paterson evi uzun süre taradı. Oturma odamdaki yeni eşyalar yüzünden bunu pek önemseyecek durumda değildim. Eski bilgisayarımın olduğu yerde büyük ekranlı bir Mac bilgisayar duruyordu. Bir süre öyle bakakaldım, gözlerimi kırıştıırıyordum, yorgun zihnim bomboştu. Sesli bir şekilde, “Eski bilgisayarına ne oldu?” dedim.

Stephan cevapladı. “O gitti. Buradakinin içinde ihtiyacın olan her şey var. Öbürünü temizleyip hepsini buna yükledim. Bilgisayarımın içindekilere bir yabancı bakmasın diye James benden rica etti.” Sesinde mahcup bir özür vardı.

İç geçirdim, James’in bana sürekli bir şeyler alma ihtiyacını günbegün kabulleniyordum. “Çok nazıksın. Teşekkür ederim.”

“Kızmadın mı?”

“Bana yeni bilgisayar alınmasına kızmak kulağa biraz saçma gelmiyor mu? Buna alışmaya başladım.” Konuşurken Stephan’a bakıyordum.

Bana sırtıttı. “Hiç sorun değil. James bana da bir tane aldı.”

Ona anlatmam gereken şeyleri düşündüm. Hiç vakit olmamıştı. “Sana anlatacak çok şeyim var. Bu akşam bana gelir misin?” Javier çoktan Stephan’ın evine gitmiş onu bekliyordu. Birbirlerinden neredeyse hiç ayrılmıyorlardı. “Biraz baş başa konuşacak vaktimiz olur mu? Sonra da Javier’le hep beraber yemek yeriz, eğer siz yalnız kalmak istemezseniz.” Onunla baş başa konuşabilmek için talepte bulunmak çok garipti ama kendime buna alışmam gerektiğini hatırlattım.

Bana bunu sormam hataymış gibi baktı. “Elbette. Biraz kestirdikten sonra hemen gelirim. Uyanınca bana mesaj at yeter. Ve evet, akşam yemeğini de hep beraber yeriz. Benim evimde. Yemek yaparım. Seni özledim, Bi. Buna alışmam gerektiğini biliyorum ama sensiz sadece birkaç gün bile beni zorladı. Benimle vakit geçirmek istediğinde soru sormana gerek yok. Bana sadece zamanı ve mekânı söyle, ben orada olurum. Daima.”

Ona yaklaştım, o da kollarını açtı. Hemen sarıldım, yalnız olmadığımızın pek farkında değildim. Kelimeleri içime dokunmuştu. “Git, uyu biraz. Gördüğün üzere emin ellerdeyim. Uyandığımda mesaj atarım.”

Kafamın tepesini öptü. “İyi geceler,” diye mırıldandı. Onu kapıya kadar geçirdim.

Yüzümü tekrar odaya döndüğümde Blake beni inceliyordu. Suratını hızla ifadesiz bir hale getirdi.

Paterson odaya geri dönerken, “Tehlike yok,” dedi. Sonra bana hitaben, “Herhangi bir problem olursa, ne olursa

olsun, birimiz hemen yolun karşısında siyah bir SUV'nin içinde olacağız, sürekli,” diye konuştu.

“Fazladan bir yatak odam var. Orada uyumak isterseniz benim için sorun olmaz. Yatak tek kişilik ama arabada yatmaktan iyidir.”

Paterson ve Blake birbirlerine baktılar ama ilk söylediğimde gözlerinde beliren şaşkınlığı kaçırmadım.

Blake, “Bu nazik teklif için teşekkürler, Bayan Karlsson,” dedi.

Paterson, “Bunu Bay Cavendish’le konuşurum,” dedi.

Kontrol manyağı Cavendish tabii ki her kararın onun onayından geçmesi kuralını koymuş olacaktı.

Paterson boğazını temizledi. “Bay Cavendish ayrıca sizden telefonunuza cevap vermenizi rica etmemi istedi.” Paterson büyük bir özen göstererek kibarca konuşmuştu ama bahse girerim James bu istekte bulunurken aynı özeni göstermemişti. Telefonum uçuş çantamın içinde bir yerlerdeydi ve uçaktan indiğimden beri kaç cevapsız çağrı birikmiş olduğunu görmekten korkuyordum.

Koruma görevlilerine beceriksizce, “Müsaadenizle lütfen. Benim gidip biraz uyumam lazım,” dedim. Çalışanlarım olmasına alışık değildim, o yüzden içimden onlara misafir gibi davranmak geliyordu.

İkisi de saygılı bir şekilde başlarını aşağı yukarı hareket ettirdiler, sanki almış oldukları diğer onca eğitimin arasında bunun eğitimini de almışlardı. “Söylediğim gibi, hemen dışarıda olacağız. Ve numaram telefonunuzda ‘Güvenlik’ olarak kayıtlı.”

Odama gidip kapıyı arkamdan kapatmadan önce onlara kibarca teşekkür ettim. James’i arayacaktım, üzerimdekilerin bir kısmını çıkarıp yorganın üzerine yüzün koyun devrilirken bile aklımdaydı.

Bölüm 38

Beni farklı kaynaklardan çıkan bir sürü ses uyandırdı. Hangi sesin nereden geldiğini anlamam birkaç dakika sürdü.

En ısrarcı olanı komodinimden geliyordu, varlığından bile haberim olmayan bir iPad'den. İnce objenin ne olduğunu biliyordum ama benim yatak odamda ne işi olduğu konusunda ve uyumadan önce neden fark etmediğim konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Çok çabuk uyuya kalmıştım, hatırladım. Tekrar tekrar uzun uzun çalıyordu.

Birisi yatak odamın kapısını çılgına dönmüş bir şekilde çaldığı için en büyük sorunumun iPad olduğunu düşünmedim. Gerçek bir tehdidin kilitli olmayan bir kapıyı çalmakla uğraşmayacağını fark edene kadar midem korkudan kasılıyordu.

“Evet?” dedim, sesimde hâlâ uyku mahmurluğu vardı.

Kapı aniden açıldı ve Blake girişte kapı tarafından çerçevenilmiş bir şekilde durdu. Anlaşılan benim evetimi bir davet olarak algılamıştı. Gözleri hızla odayı taradı, içeride bir tehlike olup olmadığını kontrol ediyordu. Hiçbir tehlike olmadığına karar verince gözleri bana odaklandı. Sonra da rahatsız olmuş gibi gözlerini hızla kaçırды.

Neredeyse çıplak olduğumu fark ettim, üzerimde sadece

külotum ve tek bir çorap vardı. Çok şükür uyurken yorganın köşeleriyle üst gövdem ~~in~~ çoğunu kapatmayı başarmıştım ama altında hemen hemen çıplak olduğum belliydi.

Bir an için uçuş çantamdan gelen boğuk ses dikkatimi çekti, telefonumun da gizemli iPad gibi hiç durmadan çalıştığını fark ettim.

Blake'e, "Neler oluyor?" diye sordum. Onun benden daha iyi bir fikri olacağını düşünüyordum.

"Bay Cavendish size ulaşamamış. Kendisi... endişelenmişti. Eve gelir gelmez onu aramanız gerektiğini ama aramadığınızı söyledi. Sesindeki suçlamayı duyabiliyordum, sanki telefon etmeyi unutmak suçların en kötüsüydü.

Onu dikkatle inceledim. Üzerinde lacivert dar bir tişört ve spor şortu vardı, omuza takılan silah kılıfı ve silahı açıkça ortadaydı. İlk gördüğümde zannettiğim gibi tıknaz olmadığını ama bütün vücudunun sert kaslarla kaplı olduğunu fark ettim. Bu kadar kaslı bir kadın gördüğümü hatırlamıyordum. Kolaylıkla vücut geliştirme müsabakalarına katılabilirdi.

"Hemen uyuya kalmışım. Herhâlde zannettiğimden daha yorgunmuşum."

Derin bir iç geçirdi. "Peki, lütfen şimdi Bay Cavendish'i arayın. Kendisi oldukça endişeli."

Ben cevap veremeden, üstü çıplak ve saç baş dağınık bir adet Stephan, Blake'in arkasında belirdi, çok telaşlı görünüyordu. "İyi misin, Bi? Beni şimdi James uyandırdı. Deliye dönmüş vaziyette, onu saatler önce aramış olman gerektiğini ve sana bir türlü ulaşamadığını söyledi. Beni de senin onu aradığından emin olmadan uyuya kaldığım için suçlu hissettirdi." Konuşurken Blake'nin yanından geçip yatağıma geldi. Üzerinde sadece boxer şortu olduğu hâlde yanıma girip saçımı okşamaya başladı. Blake'in gözlerinin yerlerinden fırlayacağını zannettim.

“Bu çok uygunsuz, Bay Davis. Sizden kendinizi Bayan Karlsson’un yatağından çıkarmanızı rica edeceğim.”

Ben ona şaşkınlıkla baktım. Stephan’sa alenen düşmanca bakıyordu. “Stephan benim üvey kardeşim,” diye açıkladım ki ona bir açıklama borçlu değildik. Yine de, onun yanlış bir fikre kapılmasına gerek olmadığını düşündüm. Ve Stephan gerçekten benim üvey kardeşimdi; teknik olarak değilse bile manevi olarak.

Rahatlamış görünüyordu. “Buna sevindim. Ama yine de, bunu Bay Cavendish’e bildirmem gerekecek. Bilginiz olsun.”

Omuz silktim. Stephan eğilip alnımdan öptü. “Ben yatağa dönüyorum, Buttercup. Adam uçağa atlamadan James’i ara.”

Stephan gitti ama Blake hâlâ kapıda duruyordu.

Usanmaya başlıyordum, katı korumamdan olduğu kadar James’ten de. “Anladım. James’i beni yalnız bıraktığın anda arayacağım.” Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz kabalık etmişim gibi hissettim ama o sadece başıyla onayladı ve gitti.

Yatakta oturur pozisyona geçip çalan iPad’in balkabağı rengindeki kabını açtım. Kendi üstsüz görüntümü görünce irkildim, bitmek bilmeyen bir dakikadan sonra James’in görüntüsü ekranın çoğunu kapladı. Üzerinde sabah ona veda ederken de giydiği takım elbise ve arka planda muhteşem bir New York manzarasına bakan kocaman bir pencere vardı. Çıldırılmış gibi görünüyordu, saç, elini defalarca sabırsızca içinden geçirmiş gibi dağılmıştı. Güzel ağzının kıvrımından keyfinin ne kadar kaçık olduğunu sezebiliyordum.

“Beni neden arayacağını söylediğin zaman aramadın? Ve neden üstsüzsün?” diye sordu. Ses tonu oldukça sertti, sinirli yüzünde bir parça bile tatlılık göremiyordum.

“Fark etmeden uyuyakalmışım. Bilerek yapmadım. O kadar yorgun olduğum hakkında bir fikrim yoktu.”

“Arayacağını söylemiştim. Benimle oyun mu oynuyorsun? Olan bu mu? Beni delirtmek hoşuna mı gidiyor?”

Usancımın yüzüme yansımaya izin verdim. “Bu çok saçma. Tam olarak söylediğim gibi oldu, aşırı tepki gösteriyorsun. İyi olduğum belliydi. Burası yirmi dört saat gözetime altında. Ne olduğunu zannettin ki?”

Çenesini öyle bir sıktı ki canı acımış olmalıydı. “Bilmiyorum. Ve bilmemek en kötüsü. Bana yine kızmış olabilirsin ya da benimle yaşamayı kabul ettiğin için paniklemiş olabilirsin. Belki beni yine terk ediyordun. Ve aklımın bir köşesinde babanın bir şekilde seni tekrar ele geçirmiş olma endişesi vardı.” Bu kısa tiradı sırasında hassasiyetini saklamakla uğraşmadı, ben de kendimi ona karşı istemsizce yumuşarken buldum. Bu konuda çok yetenekliydi.

İç geçirdim. “Ah, James. Arayacağım dediğim zaman aramadığım için özür dilerim ama canını yakmaya çalışmıyordum. Paterson evi aramayı bitirdiğinde zannettiğimden daha bitkinmişim. Bayılmadan önce üzerimdekileri zar zor çıkardım.”

Yüzü biraz gevşedi ve gözlerinin çıplak göğüslerime kaydığını gördüm. Yatakta oturur pozisyona geçince açılmışlardı. Yutkundu. Bir arzu dalgasının vücuduma çarptığını hissettim. “Bunu görüyorum. Aşırı tepki verdiğim için özür dilerim. Kendi hayatımdan daha kıymetlisin, Bianca, ve senin güvende olduğunu bilmek benim birinci önceliğim.”

Yüz ifademin, hatta bütün vücudumun yumuşadığını hissettim. Bana hep çok tatlı şeyler söylüyordu, çok romantik şeyler. Kendime bana daha bir kere bile olsun beni sevdiğini söylemediğini hatırlatmaya çalıştım, ama ben yine de ona karşı beslediğim o saf duyguyu vücuduma enjekte edilmiş bir ilaç gibi hissediyordum.

Ona hafifçe, “Seni özledim,” dedim.

Birden göz kapakları düştü. “Pazartesiye bekleyemem. Alt yarın da üst yarın kadar çıplak mı?”

Kendime engel olamadım, yanaklarım al al oldu. “Ofiste misin? Cumartesi günü?”

O güzel ağzı buruk bir şekilde gülümsedi. “Evet ama oldukça yalnızım. Otel endüstrisi haftanın yedi günü çalışır. Konuyu değiştirme. Kamerayı aşağıya çevir. Ne giydiğini görmek istiyorum.”

Daha da kızardım ama dediğini yaptım. Böyle konuştuğunda ona itaat etmek onunla tartışmaktan daha kolaydı. Ona alt yarımı gösterdim, kucağım ince bir battaniyeyle örtülü, tek çoraplı bacağı tamamen ortada. Ekran bu açıdayken suratını göremiyordum. “Örtüyü çek.”

Çekip ona üzerimdeki minik ten rengi külotu gösterdim. Onun beğeni inlemesini duyunca bacaklarımı açtım.

“iPad’in komodinin üzerinde durması için miknatıslı kapağı kullan. Yatağa doğru çevir.”

Yaptım, onu tekrar görebiliyordum. O da oturma pozisyonu değiştirmişti, kucağını görebilmem için koltuğunu masadan uzaklaştırmıştı.

Hâlâ tamamen giyinikti ama ereksiyonunun uçuk gri pantolonunu ne kadar çok kaldırdığını görebiliyordum. Gözlerimin önünde pantolonunu açtı ve iki elini kullanarak çıplak penisini ortaya çıkardı. Nefesimi kesen bir zıplamayla yukarı ve dışarı fırladı.

Kıpırdanıp, penisine tam özgürlük tanıyabilmek için pantolonunu biraz aşağıya çekti. Gömleğinin alttan üç düğmesini açıp tamamen kenarlara çekti. Uzun ince beyaz kravatını omzunun üzerinden atıp önünden çekti. Kendini sıvazlarken ellerini bütünüyle görebiliyordum. “Külotunu çıkar ve yatağa uzan.”

İtaat ettim; bütün bunlar olurken yanaklarım al al olmuştu.

“Kendini yastıklara yasla ve bacaklarını açabildiğin kadar aç. Daha fazla. Kendini benim için aç. Mükemmel, evet, aynen öyle. İki parmağını içine sok. Daha derine. E vet. Elllerinden biriyle göğsünü avuçla. Göğüs ucuna dokunmadan onu yoğur.” O konuşup ben onun taleplerini yerine getirirken kendini neredeyse vahşi bir sertlikle bütünüyle sıvazlıyordu. “Çok güzelsin, Bianca. Her santimin mükemmel. Bacaklarının arasındaki ıslaklığı görebiliyorum. Bu, hayatımda gördüğüm en seksi şey. Kendini daha sert ve daha hızlı okşa. Benim seni becermemi taklit et.”

Suluk soluğa, “Aynı şey değil,” dedim, kendimi gitgide hızlanarak okşuyordum. Kesinlikle onun dokunuşlarıyla alakası yoktu, hatta bayağı kötü bir taklitti ama yine de orgazma yaklaşıyordum, beceriksizce yapmaya çalıştığım şeylerden çok, sesi ve güzel ellerinin o mükemmel penisinin üzerindeki görüntüsü sayesinde.

Yüzünde kederli bir tebessüm belirdi. “Olmadığını biliyorum. Uzaktan yakından alakası yok. Birbirimizden ayrı olmamalıyız. Ama var olan şartlarımıza ayak uydurmayı öğreneceğiz. Şimdi o güzel göğsündeki elini klitorisine götür. Evet, mükemmel. Çok nazıkçe okşa, parmağınla üzerinde küçük daireler çiz. Zirveye yaklaştığında haber ver, Aşkım. Ben ne zaman dersen o zaman ulaşabilirim, ikimizin de aynı anda orada olmasını istiyorum. Mmm, orası, o parmakları içine becerebildiğin kadar sertçe ve hızlıca sok. Eğer sık sık böyle ayrı kalırsak, senin evin için bir vibratör almamız gerekecek ya da benim penisimin tıpatıp kopyası olan bir yapay penis.”

Elleriyle sertçe kendisini sıvazlamasını izlerken sesi ve kelimeleri beni gitgide zirveye yaklaşıtıyordu. Kendisine dokunurken bence inanılmaz derecede erotik gözüküyordu. Nefes nefese, “Yaklaştım,” dedim.

Kendisine asılırken dudaklarını ısırıldı. Sertçe inleyerek

eline boşalırken boynu arkaya doğru kıvrıldı ama gözlerini benden bir an olsun ayırmadı. Onu havaya fışkırarak boşalırken görmek beni de zirveye çıkardı ve orgazm beni ele geçirdiğinde hafifçe inildedim. Güzel bir histi ama James'in bana yaşattığı kadar yoğun değildi. O yaptığı pislği temizlerken oturup büyülenmiş bir şekilde onu izledim, bir yandan da bana fazla mütevazı bir şekilde tebessüm ediyordu.

“İyi miydi, Aşkım?” diye sordu, suratındaki tebessüme rağmen gözleri şefkatliydi.

Nedense ağlamak istiyordum. Bu dürtüyü çözümlemeye çalışmak istemiyordum ama James'e ne kadar bağlanmış olduğum hakkında endişelenmeden edemedim. Hissettiğim onun yanında olma ihtiyacı bağımlılığı anımsatıyordu. “İyiymi. Kendine dokunuşunu izlemeye bayıldım ama sadece yanımda olmanı daha fazla istememe sebep oldu.”

Yüzü bir anda o kadar değişti ki gözlerimi kırptırdım. Yüzünde artık bir hesap vardı ve gerilmeme sebep olan bir karar. “Ayrı kalmak zorunda değiliz. Evden çalışıp bir resim kariyeri yapabilirsin. Seni acele ettirmeyeceğim ama bu üzerinde düşünmeye başlamanı istediğim bir konu.”

Daha da gerildim, o pes ettiğini belirtmek için elini kaldırdı. “Konuyu kapatıyorum, Aşkım. Paterson bana Blake'i misafir odanda yatırmayı teklif ettiğini söyledi. Bu senin için gerçekten uygun mu? Güvenlik açısından ideal olur ama kendi evinde rahat olabilmeni istiyorum.”

Omuz silktim, gözleri göğüslerime kaydı. Kendini tekrar pantolonuna toplamaya başladı, tekrar yüzüme bakabilmek için açıkça çaba gösteriyordu. Tam olarak içime sinmiyordu ama alışmak zorunda olduğum onca acayıpliğin arasında bu oldukça küçük bir değişimdi.

Bana neredeyse minnettarlıkla gülümsedi. Aşırı mükemmel yüzünde biraz garip kaçıyordu. “Teşekkür ederim. Bu

sayede benden uzakta olmak zorunda olduğunda daha rahat uyuyacağım.” O konuşurken pozisyonumu değiştirdim, bacak bacak üstüne atıp yatak örtümün köşesini kucığıma çektim. Tebessümü sırtıma döndü. “Örtüyü kucığından çek. Bu arada tek çorabı çok sevdim. Gerçekten yorgunluktan bayıldın, ha?”

Uzun süre muhabbet ettik, sonunda işe dönmesi gerektiğinde ikimizin de keyfi yerine gelmişti. Acaba kalbim aynı anda nasıl hem mutluluktan tüy gibi hafif hem de aşktan havan topu kadar ağır olabiliyordu?

Bölüm 39

Evimin önünde bir gürültü patırtı duyduğumda yatak odamdan mutfığa gidiyordum, üzerimde sadece bir sabahlık vardı. Bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu düşünmeden neler olduğuna bakmaya gittim. Beni karşılayan beklenmedik manzarayı görünce gözlerimi kırıştırdım.

Garip, orta yaşlı bir kadın ön kapının girişinde duruyordu, Paterson arkasında, Blake önündeydi. Saçını çığ bir kırmızıya boyamıştı, abartılı makyajı cılız suratındaki yorgun ifadeyi gizleyememişti. Emekli olmuş revü kızları böyle görünürdü herhâlde, ince bir vücut ve duruşunu zorluyormuş gibi görünen büyük göğüsler.

Beni görünce omurgası dikleşti. Bakışları ne arkadaş canlısı ne de düşmancaydı ama içlerinde bir yabancıya yöneltileme sebebini anlayamadığım çaresiz bir yakarış vardı.

Hemen bana hitap etti. “Bu insanların zannettiği gibi sana zarar verecek değilim.” Üzeri boş beyaz bir zarf gösterdi. “Sadece bunu vermek istedim. Bilmen gereken bazı şeyler var. Sana daha önceden haber verirdim ama baban seninle irtibata geçmeme izin vermiyordu. O ortalıktan kaybolunca daha fazla ertelemek için bir sebep göremedim. Lütfen, sadece oku. Benimle neden konuşmak istemeyeceğini anlıyorum ama bu benimle alakalı değil.” Yaptığı ko-

nuşmadan çaresizliği seziliyordu ve omuzlarına binmiş gibi görünen o tedirgin korku tanıdıktı, babamla yaşadığı için hayatının her saniyesinde hissetmek zorunda olduğu korku. O korkuyu çok net hatırlıyordum.

“Sharon Karlsson,” dedim, ağzım kelimeleri söylerken zorlanmıştı. İsim bana çok yanlış geliyordu.

Başıyla onayladı, zarfı bana doğru uzatırken kolu titriyordu. Zarfı almak için onlara yaklaştım.

Blake önümü kapattı. “Üstünü aramamıza izin vermedi, Bayan Karlsson.”

Sharon’u baştan aşağı inceledim. Üzerinde gecelikvari ince bir elbise vardı, yıkanmaktan çiçekleri solmuştu. O elbisenin içine bir şey saklanabileceğini düşünmüyordum, ama bu konuda uzman olan ben değildim. Mantıklı olmaya çalışarak, Blake’e, “Bana zarfı uzatır mısın o zaman?” diye sordum.

Blake, Sharon’dan zarfı aldı ve kırmızı saçlı kadın anında geri geri kapıdan çıkmaya başladı. Ona söylemem gereken bir şey olduğunu hatırladım ama hızla geri çekiliyordu. Korumalarımın yanından geçip peşine düştüğümde kaldırımın kenarına park edilmiş külüstür bir arabaya bindiğini gördüm.

“Sharon, bekle,” diye seslendim. Paniklemiş bir ifadeyle bana baktı ama duraksamadı. Biraz daha yaklaştım, “Sana söylemem gereken önemli bir şey var,” diye bağırdım ama o çoktan gazı köklemiş benim evimden uzaklaşıyordu.

Paterson sokağı büyük bir dikkatle bütünüyle tararken, “Bayan Karlsson, lütfen. İçeri dönün. Bir çeşit tuzak olabilir,” dedi.

Dediğini yaptım, iç geçirerek eve girdim. Şimdi onu aramam gerekecekti. Bu işi halledip kurtulmayı o kadar çok istemiştim ki. O kadınla konuşma fikrine karşı çok kuvvetli bir isteksizlik hissediyordum. Blake’in yanından geçerken elimi uzattım. “Mektubu alabilir miyim?”

Kararsız görünüyordu ama yine de uzattı.

Paterson boğazını temizledi. “Önce ben inceleyebilir miyim, Bayan Karlsson?”

Çoktan açmıştım, içinde ince bir kâğıt parçasından başka bir şey olmadığını görebiliyordum. Ona da gösterdim.

Elini uzatarak yüzünü buruşturdu. “Sizden önce okuma izni istiyorum.” Kafamı salladım. Güvenliğim adına onlarla iş birliği yapardım ama kişisel meselelerimi onlarla paylaşmak gibi bir niyetim yoktu. “Hayır. Üzgünüm ama bu kişisel bir mektup.” Tek kelime daha etmeden yatak odama gittim.

Kapının öbür tarafından Paterson’un sesini duyabiliyordum. “Bunu Bay Cavendish’e söylemek zorunda kalacağım, Bayan Karlsson.”

Mektubu açarken, “Nasıl istersen,” dedim. Kısa ve öz bir mektuptu.

Bianca,

Benimle neden bir alakan olsun istemediğini anlıyorum ama bir oğlum var. O senin kardeşin, babanın oğlu. Senden sadece bir yaş küçük. Adı Sven Karlsson ve Manhattan’da yaşıyor. Telefon numarası sayfanın altında. Seninle konuşmak isteyeceğini düşünüyorum. Başka akrabamız yok, son birkaç senedir benden ve babasından uzakta ve bize yabancılaşmış durumda.

Saygılarımla,

Sharon Karlsson

İlk birkaç cümleden etrafı biraz bulanık görmeye başladım. *Bir erkek kardeşim var?* Benden sadece bir yaş küçük? Yatağımın kenarında otururken bu gerçeğin sonuçlarını ve etkilerini algılamam uzun sürdü.

Babam annemi öldürdüğünde ben on dört yaşındaydım. Bütün o süre boyunca bu öbür kadını görüyormuş, ondan

bir çocuğu varmış. Annemi bu yüzden mi öldürmüştü? Bu cinayet benim zannettiğimden daha planlı bir cinayet miydi?

Annemi düşündüm, benim güzel annemi. Bu Sharon denen kadın çiğ görüntüsü ve kalitesizliğiyle annem'in eline su dökemezdi, annem hayatta olsaydı olacağı yaştan çok daha yaşlı olduğu da belliydi. Annem kalitenin somut örneği idi, zarif bedeninin her çizgisinde mütevazı bir zarafet barındırırdı.

Öyle bir kadını birinin öldürmüş olması imkânsız görünüyordu, hele bir de Sharon gibi bir kadın için. O kadından, normalde sadece babama ayrılmış olan bir şiddetle nefret ettiğimi fark ettim. Ama erkek kardeşim... Bu konu hakkında ne düşüneceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Telefonum beni daldığım düşüncelerden çıkardı, halbuki zaten bir süredir çahyormuş. Arayanın James olduğunu görüp cevap verdim.

"Bianca, neler oluyor? Paterson gizemli bir mektubu kontrol etmesine izin vermediğini söyledi." Sesinde öfke den çok endişe vardı ama ben yine de kızgınlıktan dikleştiğimi hissettim.

"Bu benim mektubum, James. Ve bir mektup nasıl bir tehlike barındırabilir?"

"O kadın kimdi?"

İç geçirdim, tabii ki olayların detaylı bir raporunu almıştı. "Babamın karısı, Sharon Karlsson."

Küfretti. "Ne istiyormuş?"

Kısa mektubu inceledim. "Pek bir şey değil. Tam panik hâlindeydi, o yüzden pek bir şey söylemedi. Benim de ona bir şey söyleme fırsatım olmadı, yani onu aramak zorundayım. Ne kadar çabuk ararsam o kadar iyi olur. O yüzden kapatmam gerekiyor."

"Bekle. Mektupta ne yazıyordu?"

Dudaklarımı büzdüm, ona ne söyleyeceğime karar vermeye çalışıyordum. Neden her şeyi söylemeyeyim ki? Büyük olasılıkla onun dedektifleri şu noktada benden daha fazla bilgiye sahiptiler. “Bana bir erkek kardeşim olduğunu söylemek istemiş. Onun ve babamın bir oğlu var.”

Bir süre sessiz kaldı. “Tamam. Bana söylediğin için teşekkür ederim. Aramanı yapabilmen için şimdi kapatıyorum. Yatmadan önce beni arar mısın?” Arayacağımı söyledim ve telefonu kapattık.

Cevapsız çağrı listeme gidip onun olduğunu bildiğim numarayı aradım. Beş kere çalıp sesli mesaja yönlendirildi. Ona tam mesaj bırakmak üzereydim ki bunun onu tehlikeye atabileceğini hatırladım. Babamla ilgili hiçbir şey söyleyemezdim, çünkü bu yüzden babama hesap vermek zorunda kalabilirdi. Sonunda babamın Sharon’un sesli mesajlarına erişimi varsa ki olma ihtimali oldukça yüksekti, benim bırakacağım her mesajın sorun çıkarabileceğine karar verdim. Onu tekrar aramayı denedim ve aynı şey oldu. Ona ulaşana kadar aramaya devam etmek zorunda kalacağım gerçeğini hem fark hem kabul ettim.

O kadar uzun süre uyumuştum ki yarım saat sonra kendimi Stephan’ın evinde akşam yemeği yerken buldum, üzerimde büyük bir tişört ve ponpon-kız şortu vardı. Stephan kıyafetimi görünce kaşlarını kaldırdı. “James etraftayken bunu hayatta giymeyeceğine bahse girerim.” Evine girerken yarım ağızla gülümsedim. “James etrafta değil, etrafta mı?”

Stephan, Javier ve ben çok keyifli vakit geçirdik; Stephan’ın tavuk cacciatore’sinden¹² fazlaca yerken gülüp muhabbet ettik. Yemek her zaman olduğu gibi çok güzel ol-

¹² İtalyanca ‘avcı’ anlamına gelen cacciatore mutfak terimi olarak ‘avcı usulü’ hazırlanan yemek demek. Domates, soğan, çeşitli otlar, dolmalık biber ve bazen de şarap kullanılır. (ç.n.)

muştı, zaten tavuk cacciatore'si yaptığı en iyi yemeklerden biriydi.

Javier, yemekten sonra Stephan'la baş başa konuşabilelim diye hiç bir tedirginlik yaşatmadan ortalıktan kayboldu. "Benim birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," diye mırıldanıp gitti. O gitmeden Stephan ona sevgiyle gülümsedi.

Her konuda arayışı kapattık, her şeyi anlatabilmek için neredeyse aynı anda konuşuyorduk. O, gizemli erkek kardeşimi duyunca şok geçirdi. Ben, Javier'ın çıktığı kapıya doğru bakıp sonra da öne eğilip fısıltıyla, "Ona sırlıslıkla aşığım, Bianca. Abayı yaktım. Javier'leyken buna engel olamıyorum. Kendimi tutmadığım zaman ona âşık olmak o kadar kolay ki," dediğinde şok geçirdim.

Gözleri o kadar içten ve kırılıyordu ki ağlamak istedim. Onlar için her şeyin yolunda gitmesini bütün kalbimle istiyordum. İç geçirdi ve gülümsedi, benim gibi her şeyi ölümüne analiz etmek yerine anın tadını çıkarmak ona yetiyordu. "Peki ya sen? Sen James'i seviyor musun sence?"

Ellerime baktım. Birden kucagımda yumruk olmuşlardı. Başımla onayladım. "Umutsuzca. Gerisinden emin değilim ama onu sevdiğimi biliyorum. Onun beni sevip sevmediğini bile bilmiyorum. Sevme yetisi olduğundan bile emin değilim ya da benim buna izin verme yetim olduğundan, anlıyor musun?"

Gözlerinin yumuşaklığı beni neredeyse mahvediyordu. "Ah, seni tabii ki seviyor. Bence seni en başından beri seviyor. O adam senin için her şeyi yapar. Bunu kalbimde hissediyorum."

Stephan'ın kalbinin ne kadar güzel bir şey olduğunu düşündüm, iyinin içine gömülü olduğu pisliğe rağmen her zaman iyiyi gördüğü için.

Ona bir şey sormak istiyordum ama düşüncesi bile beni

utandırıyordu. Ama Stephan ve benim aramızdaki açıklık alışkanlığı o kadar uzun zaman önce edinilmişti ki bu açıklık ona olan sevgim kadar içime kazınmıştı, o yüzden cesaretimi toplamam çok uzun sürmedi. “Javier”le aranızda bir hâkimiyet-teslimiyet ilişkisi varmış hissine kapıldım. Var mı gerçekten?”

Yüzüne dikkatle bakıyordum ama ne utanç ne de tereddüt gördüm. Sadece mutlulukla gülümsedi. “BDSM aktivitelerinden hoşlanmıyoruz, eğer onu soruyorsan ama ben üstteyim. Değişmiyoruz, hem de hiç. Bu ikimizin de ilgisini çekmiyor.”

Bu alt/üst meselesini bana uzun zaman önce anlatmıştı. O hep üstte oluyordu. Bunu zaten biliyordum. Sadece onun bu tercihinin hâkimiyet/teslimiyet ilişkisiyle olan bağlantısını kurmamıştım ama açıkça onunla alakalıydı.

Stephan boğazını temizledi. “James ve sen BDSM aktivitelerini tercih ediyorsunuz, değil mi? O, senin efendin.”

Doğrudan gözlerine bakıp başımla onayladım ama onun cevaplarırken yaptığı gibi gülümsemeyi beceremedim. “Bunun... normal olmadığını biliyorum ama özümde bundan hoşlandığımı fark ettim. Ve çoğunlukla sadece yatak odasında öyle davranıyor. Dışında pek patronluk taslamıyor ama hayatımı idare etmek için her türlü numarayı yapıyor o ayrı.”

Saçımı okşadı. “Bana tercihlerin konusunda açıklama yapman gerekmiyor. Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum, sen izin verdiğin zaman James seni mutlu ediyor. Onunla tanışmadan önce erkeklerle birazcık bile olsa ilgilenmiyordun, demek ki sana ihtiyacın olan bir şeyi sağlıyor. Seni bu kadar güzel tamamlayan birini bulduğun için çok mutluyum.”

Derin bir oh çekip başımla onayladım. Ona garip cinsel tercihlerimizden bahsettiğimde James’e kızma olasılı-

ğından korkuyordum, bizi yargılamayacağını bilmek çok güzeldi. Yargılamayacağını zaten bilmeliydim, Stephan her zamanki gibi benim körü körüne inancımı hak ediyordu.

Geceyi hep beraber birkaç bölüm New Girl izleyerek noktaladık, gülüp, dondurma yedik. Saat on gibi Stephan beni eve götürdü. Korumalarım tabii ki beni bekliyorlardı.

James'i aradım, istemeye istemeye iyi geceler demeden önce neredeyse bir saat kadar konuştuk. Ayrılalı daha bir gün bile olmamıştı ve sadece bir gün daha ayrı kalacaktık ama o gece uyuyakalmaya çalışırken sanki vuslata daha bir ömür vardı.

Bölüm 40

Ertesi gün iş çok yoğundu ama yine de gün bitmek bilmedi. Washington'daki bir saatlik duraklamamızda işleri zamanından önce halletmiştik. James'i aradım ama cevap vermedi. Bugün bazı önemli toplantıları olduğunu söylemişti, o yüzden şaşırmamıştım. Sadece hayal kırıklığına uğramıştım.

Biniş başlamadan hemen önce Stephan galide Javier'le telefonda konuşuyordu. Telefonu kapatırken suratı sevinçle parlıyordu. "JFK uçuşu iki saat rötarlı kalkacakmış. Eğer zamanında kalkarsak bu akşamki gece uçuşuyla New York'a gidebiliriz. Javier benim geceleme çantamı alıp bizimle havaalanında buluşacak. James'in evinde senin için eşya var, değil mi?"

Başımla onayladım, birden kendimi hafif ve mutlu hissetmeye başlamıştım. Eğer her şey yolunda giderse James'i planlanandan sekiz saat kadar önce görecektim. Günüm güzelleşmeye başlamıştı.

Sonunda Vegas'a vardığımızda uçaktan inişimizi tek bir amacı gerçekleştirebilmek uğruna etkili bir şekilde yaptık, New York uçuşunu yakalamayı umuyorduk. "Javier D39 olduğunu söyledi, bir yandaki kapı. O bizi şu anda orada bekliyor. O kaydını yaptırmış biz de listedeyiz. Tek yapmamız gereken önümüzdeki yirmi dakika içinde orada olmak."

Ve yetiştik, uçaktan ilk fırsatta aceleyle indik, iki bin geri kalanına doğru düzgün veda bile etmemiştik. Stephan evraklarını teslim etmesi için Jake'e bıraktı.

Javier bizim kapıdaki kürsüye doğru koşarak geldiğimizi görünce sırtıttı.

Ucu ucuna uçağa yetiştik. Kalkışa geçildiğinde biz bineli on dakika olmamıştı. Sadece James'e yolda olduğumuzu ve kaçta oraya varacağımızı bildiren bir mesaj atmaya vakit bulabilmiştik.

Stephan ve Javier uçağın en arka sırasında derin bir uykuya daldılar ama ben ana kabin ekibine içki servisinde yardım etmek için kalktım, sonuçta hâlâ üniformalıydım, uçak neredeyse tamamen doluydu ve yolcular gecikme yüzünden alenen huysuzluk ediyorlardı. İçeceklerini aldıktan sonra sanki üzerlerinde bir uyku asası gezdirilmiş gibi hepsi birden uyuya kaldılar. Uyuyan yolcuların ellerinden boş bardakları kurtarmaya çalışırken yardım etmekte olduğum uçuş görevlisinin beni garip bir dikkatle incelediğini fark ettim.

Onunla daha önce hiç tanışmamıştım ama ona servis sırasında koşulsuz şartsız yardım edeceğimi fark edince oldukça arkadaş canlısı görünmüştü.

Yirmili yaşlarının başında oldukça minyon, oldukça sıradan bir kadındı. İspanyol kökenliydi, saçları uzun ve siyahtı ve gözleri o kadar koyuydu ki siyah gibi görünüyorlardı.

Aklını kurcalayan soruyu sorma cesaretini topladığında arka taraftaki galideydik, sadece ikimiz.

"Sen James Cavendish'le çıkan uçuş görevlisisin, değil mi?" diye sordu. Düşmanca bir tavırla sormamıştı, sadece merak ediyordu. Hatta bu gösterdiği merak bir yabancı tarafından duyulan meraka benzemiyordu, sesi James hakkındaki bir şeyler bildiğini ima ediyordu, hatta benim hakkımda bile. Bunun beni şaşırtmaması gerekirdi ama bu çeşit bir

karşılaşmayı iş arkadaşlarımdan biriyle ilk defa yaşıyordum.

İç geçirdim. Sonunda, “Evet, onunla çıkıyorum,” dedim.

Gülümsemedi, sadece büyülenmiş gibi bakıyordu. Bu oldukça sinir bozucuydu. “Ciddi olmasa gerek. Haklıyım, değil mi? Eğer senin hakkında ciddi düşünüyor olsaydı hâlâ burada çalışıyor olmazdın.”

Birden kendimi aniden işimi korumaya çalışırken buldum. “İşimi seviyorum. Burada çalışmakla ilgili problem ne?”

Bana bakışı özel hayatım hakkında yorum yapan bir yabancı için fazla dobraydı. “Haydi ama. Sabahları dişini fırçalarken bundan daha çok para kazanıyordur. Tek söylediğim eğer seninle birlikte yaşamak veya evlenmek istiyor falan olsaydı o milyarlar kazanırken senin bütün vaktini fin-dık fıstık servisi yaparak geçirmen çok saçma olurdu. Eğer senin hakkında ciddi olsaydı işi bırakmana izin verirdi.”

Kızardığımı hissettim ama kendime hâkim olmaya çalışıyordum. “Bilgin olsun diye söylüyorum, birlikte yaşıyoruz ve işimi *sevdiğim* için işi bırakmadım. O benden daha fazla kazanıyorsa ne olacak? Yine de çalışmak zorundayım. Bütün gün evde oturup onu bekleyecek değilim.” Bu savı sunarken bunun hiçbir zaman olmayacağını fark ettim, bu işi yapıyor olsam da olmasam da.

Oturup onu beklemek konusunda endişelenmeme gerek yoktu, çünkü bunu asla yapmazdım. O da beni, benden böyle bir şey beklemeyecek kadar iyi tanıyordu. *Eğer ne istersem yapabilecek olsaydım ne yapardım?* Bu sorunun cevabını ararken, kendime böyle şeyler düşünme olanağı tanıdığım için şaşkındım.

Hayatım hakkımda bir şeyler bildiğini zanneden sevimsiz bir kadınla muhabbetin ortasında olduğumu hatırladım. “Ve ne akla hizmet bizim hakkımızda herhangi bir şey bildiğin varsayımını yapıyorsun?”

Uçuş çantasına uzanırken bana sinsi bir şekilde tebesüm etme cüretini gösterdi. Bana rulo haline getirilmiş bir dergi uzattı. “Bütün olanları başından beri takip ediyorum,” dedi, sanki bu bir başarıymış gibi.

Bana uzattığı dedikodu dergisinin kapağını görünce sindim. Benim şeffaf beyaz bir kombinezon giyerken evimin önünde çekilmiş fotoğrafımdı, afallamış ve sersemlemiş görünüyordum. O ince kombinezondan göğüs uçlarını görebiliyordunuz. En azından altımda külot olmadığı belli olmuyordu.

Fotoğrafta James arkamdaydı, bana doğru geldiği açıkça belli oluyordu ama fotoğrafları çeken adama da öldürücü bir bakış atıyordu. Üzerinde sadece boxer şortuyla kesinlikle muhteşem görünüyordu, hatta saçlarının dağınıklığı bile mükemmeldi. Benim saçımsa rüzgâr tünelinden çıkmışa benziyordu.

Bu korkunç fotoğrafların ortaya çıkmış olmasıyla ilgili duygularımı kontrol altına almayı becerdikten sonra aklıma James geldi. Şimdiye kadar bunu öğrenmiş olmalıydı. Büyük olasılıkla onu böyle şeylerden haberdar eden adamları vardı. Eğer ben bu kadar sinirlendiysem, o öfkeden kudurmuş olmalıydı.

Garip uçuş görevlisi bana, “Çok ateşli. Onun ne kadar ateşli olduğunun farkında mısın?” diye soruyordu. Bu kızın adını kesinlikle unutmamam gerekiyordu.

Ona gözlerimi dikip doğrudan baktım. “Aslına bakarsan onun ne kadar ateşli olduğunu tam anlamıyla biliyorum. Senin onun ne kadar ateşli olduğu hakkında en ufak bir fikrin yok dediğimde bana güven.”

Sanki bayılacakmış gibi bir hareket yaptı. İç geçirerek, “Bu müthiş,” dedi ve o anda ilk defa, hiç terbiyesi olmasa da kötü niyetli olmadığını fark ettim. Aslına bakılırsa, James’in kapaktaki resmine bakarken benliğinde hiçbir ha-

inlik yokmuş gibi görünüyordu. “Aferin kızım sana. Bütün kadınların hayallerini süsleyen türden bir erkek.”

Ağzına bir parmak bal çaldım, yorgundum ama James’i oraya vardığımızda işte olup olmamasına bağlı olarak birkaç saat içinde görme ihtimalim bana kendimi coşkulu hissettiriyordu. “Beni havaalanından alacak olma ihtimali var. Eğer alıyorsa büyük olasılıkla ekip otobüsünün kalktığı yerden alır, yani onu görme şansın olabilir.”

Ona çok büyük bir iyilik yapmışım gibi sırtıttı. “Bu müthiş. Ama gerçekte o kadar güzel olması mümkün değil, o yüzden kendimi hayal kırıklığına uğramaya hazırlamalıyım.”

Gülümsemek zorundaydım. “Aslında, daha da göz kamaştırıcı. Bazen ona Bay Güzel diyorum.”

Kıkırdadı. “Çok güzelsin falan ama bu gezegende elde edemeyeceği kadın yok. Kusuruma bakmazsın umarım da onu elde etmeyi nasıl başardın.”

Omzumu silktim, nedense bu samimiyeti artık canımı sıkıyordu. “Gerçekte hiçbir fikrim yok.”

Perdeden ana kabin ekibinin diğer iki elemanı geçince bu garip konuşma bölündü. Onlar ilki kadar saldırgan değillerdi ama ikisi de bana garip, meraklı bakışlar attılar, benim hakkımda bir şeyler görmüş veya duymuş oldukları sonucunu çıkardım.

Nazıkçe daha fazla yardıma ihtiyaçları olup olmadığını sordum. Olmadığını söylediklerinde kabine dönüp Stephan’ın yanındaki koltuğuma oturdum. Kafamı arkaya yaslayıp biraz kestirmek için elimden geleni yaptım.

Uçak yere değdiği sırada irkilerek uyandım. Gece uçuşlarında uyanık kalmaya o kadar koşullanmışım ki uçakta bu kadar uzun süre uyuyabilmiş olmama şaşırdım.

Uçak pistteyken James’e mesaj attım.

Bianca: Şimdi indik.

Anında cevap verdi.

James: Ön tarafta seni bekleyen bir araba var.

Bu mesaj bir cevap gerektiriyorsa benzemiyordu, o yüzden telefonumu kaldırdım ve uçaktan inemediğim kadar hızlı inmeye odaklandım. Ama uçağın en arka sırasında oturduğumuz için sinir bozucu derecede yavaş bir süreç oldu.

Ve sonunda kendimizi ekiple havaalanında yürürken bulduk. Stephan adet edindiği üzere tek kelime etmeden ufak uçuş çantamı alıp taşımaya başlamıştı.

Kendini tekrar tanıştırdığında keşfettiğim üzere adı Marie olan garip kız yürürken yanıma geldi. Hiç durmadan ünlülerle ilgili dedikoduları anlatıyordu.

Sanki, magazin haberlerinde olduğum için onları okumaktan ve son dedikoduları öğrenmekten de hoşlanacağımı düşünüyordu. Ona bu fikrinin yanlış olduğunu belirttiğim de düş kırıklığına uğradı. Ama kimden bahsettiği hakkında gerçekten hiçbir fikrim yoktu.

Kayar kapılardan çıkıp ekip otobüsünün geleceği noktaya doğru ilerlerken Marie bitmek bilmeyen gevezeliğiyle dikkatimi dağıtmıştı. Ama dikkatim ekip otobüsünün arkasındaki limuzinden çıkan uzun adamı anında fark etmeyecek kadar dağınık değildi. Eğer o arabadan çıkmasaydı bile bizi kaldırımda bekleyen Clark'ın heybetini gözden kaçırmam mümkün olmazdı. Ama James'in arabadan suratında sevgi dolu bir tebessümle indiğini görmek bana anında boşboğazlık eden Marie'yi bırak dünyadaki diğer bütün insanların varlığını unutturdu.

Kendiliğinden adımlarım o kadar hızlandı ki sonunda neredeyse koşuyordum.

O da benim coşkuma kayıtsız değildi. Hızla bana doğru yürümeye başladı, benimle en azından yarı yolda buluşmaya kararlı görünüyordu.

Birbirimize kol mesafesine geldiğimizde beni kendine öyle bir çekti ki kemiklerim sarsıldı, tutuşu acı veriyor ama bir yandan da içimi rahatlatıyordu. Onun beni yakaladığı anda ben de kollarımı onun boynunun etrafına dolamıştım, tek eliyle sıkıca kafamın arkasını tutarken, beni kaldırıp arabasına doğru götürmeye başlayınca ona sımsıkı sarıldım. Ayaklarım yerden yukarda sallanırken kendimi beş yaşında gibi hissediyordum. Neredeyse kahkaha atacaktım.

“James, indir beni,” dedim, dilim dolaşıyordu.

Bana daha da sıkıca sarıldı, kararlı bir şekilde arabaya doğru yürüyordu. “Bu şekilde insan içinde olamam, Bianca. Kendimi çok hassas hissediyorum. Tanrım, seni özledim. Daha erken geleceğini söylediğinde Noel’deyiz gibi hissettim.”

Ellerimle ipeksi saçını kavradım. “Ben de seni özledim. Ne kadar özlediğim oldukça korkutucu. Bu kadar hızlı nasıl oldu bilmiyorum ama senin yanında kendimi yuvamda hissediyorum, James.”

Gırtlığından boğuk acılı bir ses çıktı. “Evet,” dedi, sesi duyudan çatlamıştı. “Yuvamızdayız.”

Bölüm 41

Stephan ve Javier bize katıldığında James beni arabaya bindirmiş ve çoktan kucağına yerleştirmişti. İkisi de olabildiğine sırtıyorlardı. Belli ki bizim coşkulu karşılaşmamızı eğlenceli bulmuşlardı.

Stephan, “Ekip az önceki sahneyi bütün dünyaya anlatacak haberiniz olsun. Hatta o küçük munzur, Marie, basına röportaj vermekten bahsediyordu,” dedi. Ama endişelenmekten çok eğleniyormuş gibi görünüyordu.

Gözlerimi devirdim. O küçük dedikodu canavarı bunu büyük olasılıkla yapardı. Ona dünyanın bilmesini istemediğim bir şey söyledim mi diye düşündüm ama sonra hemen kafamdan savdım. Bunlar hakkında şu anda yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve şu anda Bay Güzel’in varlığının tadını çıkarmak ‘ya söylediysem, ya söylerse,’ diye endişelenmekten daha keyifliydi.

James yüzünü saçıma gömmeden önce diğer iki adamı nazikçe selamladı. Beni içine çektiğini hissediyordum, hazzan gözlerim kapandı.

Kollarını rahatça etrafıma dolamıştı ama onları birden acı verecek kadar sıktı ve de gerildiğini hissettim.

Ağzını kulağıma dayayıp, “Sana söylemem gereken bir şey var,” diye fısıldadı. Sesinin ve vücudunun gerginliğinden çok kötü bir şey olduğunu anında anlamıştım.

Gerilmiştim, suratını incelemek için ona döndüm. Haleti ruhiyesindeki bu ani değişim korkutucuydu. Ve gözlerine kasvet çökmüştü, onlara bakmak bile korkudan göğsümün sıkışmasına sebep oluyordu.

“Nedir?”

“Sharon Karlsson dün akşam evinde ölü bulundu. Cına-yete kurban gitmiş.” Alçak sesle konuşmuştu ama bu habere sonra arabayı bir ölüm sessizliği kapladı.

Donakaldım, sözlerini algılamaya çalışırken boş boş James’e bakıyordum. Sharon’a ulaşmaya çalışıyordum, ona babam hakkında bildiklerimi söylemeye çalışıyordum ama ona ulaşmayı başaramamıştım.

Bunu engellemiş olmam mümkün müydü? Suçlu ben miydim?

Onu kimin öldürdüğüne dair içimde hiçbir şüphe yoktu. Bunun tesadüf olması mümkün değildi ve babamın katil gözlerinin içine benim gibi baktıktan sonra tekrar öldürme kapasitesini görmemiş olamazdınız. Şimdiye kadar başka cinayetler işlememiş olması şaşırtıcıydı. Gerçi, kim bilir, belki de işlemişti.

Sonunda, “Nasıl?” diye sordum.

Elini saçımdan geçirdi, beni olduğu kadar kendisini de rahatlatmak için yapılmış bir hareket olduğunu düşündüm. “Başından vurulmuştu.”

Annemin ölümünü düşündüm, ‘tabancayı yediği’¹³ sahte bir intihar. Zar zor duyulur bir sesle, “Annem gibi mi?” diye sordum.

Gözleri inanılmaz şefkatli ve sonsuz endişeli, benimkilerin üzerindeydi. “Evet, öyle.”

“Ona söylemeye çalıştım. Var olduğunu öğrendiğimden beri ona ulaşmaya çalışıyordum ama kendimi sorumlu his-

¹³ İngilizcede tabanca(yı) yemek [eat (one’s) gun] deyimini tabancayı damağa dayayıp tetiği çekerek intihar etmek anlamına gelir. (ç.n.)

sediyorum. O bir katil, ben onun yararına yalan söylediğim için serbestti. Neden bilmiyorum ama bir daha öldüreceğini hiç düşünmedim. Onun bir katil olduğunu buca senedir biliyorum ama bunu yapabileceği hiç aklıma gelmedi. Sizce neden? Bunu düşünmüş olmam gerekirdi.” Sesim oldukça pesti ama arabanın sessizliğinde sanki çatlıyordu.

Herkes aynı anda konuşmaya başladı.

James, “Bundan sen sorumlu *değilsin*,” dedi; sesi sert, catallı ve acı yüklüdü.

Stephan, “Böyle olacağını bilemezdin, Buttercup,” dedi; sesi şiddetle içtendi.

Javier sessizce, “Lütfen kendine bunu yapma,” diye yalvardı.

Hepsini duymazdan geldim, onun ölümünü ruhumda ağır bir yük olarak hissediyordum. Ve yüz kızartıcı bir şekilde, suçluluktan da güçlü bir korku hissediyordum. Babam artık en azından iki kadın öldürmüştü; beni kaç defa öldürmekle tehdit ettiğini hatırlamıyordum bile. Sharon’un ölüm haberiyle uyuşmuş zihnimde bile en baskın duygu, bir parçam olmadığı zamanları hatırlayamayacağım kadar derinlerime işlemiş olan o dondurucu dehşetti.

James’le uzun uzun bakiştık. Gözlerinde, benim hislerimi aynalayan, yürek parçalayıcı bir çaresizlik gördüm.